

Tom Clancy
Erőegyensúly
STEVE PIECZENIK KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL

A mű eredeti címe:

Op-Center: Balance of Power

Copyright (c) 1998 by Jack Ryan Limited

Partnership and S&R Literary, Inc.

All rights reserved.

A fordítás a Berkley Books 1998 évi kiadása alapján készült

Fordította: Nitkovszki Sztaniszlav

Hungarian translation (c) Nitkovszki Sztaniszlav, 1999

Borító: (c) GRAPH ART

Felelős kiadó: Rácsay László ügyvezető

Felelős szerkesztő: Tóti András

Műszaki vezető: Lahancz László ügyvezető

Műszaki szerkesztő: Pintvéné Krucsó Mária

ISBN: 963 679 457 x

(c) AQUILA KÖNYVKIADÓ

Köszönetnyilvánítás

Szeretnénk megköszönni Jeff Rovinnak kreatív ötleteit és lelkes támogatását, melyek nélkül nem születhetett volna meg a kézirat. Köszönet jár Martin H. Greenbergnek, Larry Segriffnek, Róbert Youdelmannek, Töm Mallonnak és a Putnam Berkley Csoport csodálatos munkatársainak, Phyllis Grannek, David Shanksnek és Elizabeth Beiernek is segítségükért. Mint mindig, most is hálával tartozunk Robert Gottliebnek a The William Morris Agencytól - az ő ösztökélése újfent nélkülözhetetlen segítségnek bizonyult. És hogy eme közreműködés meghozta-e gyümölcsét, azt kérjük, döntse el ön, kedves olvasó.
Tom Clancy és Steve Pieczenik

EGY

Hétfő, Madrid, Spanyolország

- Ez nagyon feltűnő volt -jegyezte meg Martha Mackall. Nyíltan neheztelt a mellette álló fiatal nőre, és beletelt néhány pillanatba, mire sikerült lehűtenie magát. Közel hajolt Aideenhez, hogy a többi utas ne hallja, amit mond: - Meggondolatlan voltál, pedig nagyon is jól tudod, mi forog kockán. A mi munkánkban ez egyszerűen megbocsáthatatlan.

A szoboralkatú Martha és karcsú társnője, Aideen Marley az autóbusz ülésorai közt álltak, az első ajtó közelében, és ugyanazt a fémcsövet markolták. Aideen telt, kerek arcának színe hossz-szú, vörös hajával vetekedett ebben a pillanatban.

- Talán nem értesz egyet? - kérdezte Martha.

- De - felelte nedves törülközőjét gyűnögetve Aideen.

- Komolyan kérdezem, az isten szerelmére!

- Mondtam, hogy igen - ismételte meg Aideen. - Egyetérték veled. Marhaságot csináltam. Óriási marhaságot.

Komolyan is gondolta. Az indulataira hallgatva cselekedett egy olyan helyzetben, amely mellett, igazság szerint, illett volna elmennie, de ettől Marthának még nem kéne keresztre feszítenie őt. Az elmúlt két hónap során - mióta belépett az operatív központ politikai és gazdasági részlegébe - három kollégája többször is felhívta rá a figyelmét, hogy ajánlatos kerülni az összetűzést a főnökkel. Most már tudta, miért.

- Nem tudom, mit akartál bizonyítani - folytatta Martha. Még mindig szorosan Aideen mellett állt. Suttogó hangjában harag izzott. - De nem akarom, hogy még egyszer előforduljon ilyen. Főleg akkor nem, ha velem utazol. Világos?

- Igen - bólogatott bűnbánóan Aideen. Istenem, most már elég. Eszébe jutott egy szeminárium, amit az Egyesült Államok mexikóvárosi követségén látogatott. A foglyokat tartóik mindig akkor szorongatják a legjobban, amikor azok érzelmi mélyponton vannak. A büntudat pedig különösen jól támadható. Azon tűnődött, vajon Martha tanulta-e a technikát, vagy inkább ösztönösen alkalmazta.

Ugyanakkor... vajon nincs mégis igaza a főnöknőjének? Elvégre ez az első közös küldetésük. Ráadásul jelentős ügyről van szó.

Martha végül elfordította a tekintetét, de szinte azonnal vissza is hajolt Aideenhez.

- Hihetetlen - mormogta túl a motorzajt. - Árulj el nekem valamit... gondoltál rá, hogy akár őrizetbe is vehetett volna minket a rendőrség? Hogyan magyaráztuk volna ezt meg a mi Miguel bácsinknak?

"Miguel bácsi" volt a kódneve Isidro Serrador képviselőnek, akivel a Congreso de los Diputadosban - a képviselőházban - kellett találkozniuk.

- Miért vettek volna őrizetbe minket? - tiltakozott Aideen. -Hogy őszinte legyek, nem gondoltam erre. Eszembe se jutott. Hiszen önvédelem volt!

- Önvédelem? -vonta fel a szemöldökét Martha. Aideen vállat vont.

- Igen.

- És kitől kellett megvédenünk magunkat?

- Ezt hogy érted? - csodálkozott Aideen. - Természetesen azoktól a férfiaktól.

- Azoktól a spanyol férfiaktól - pontosította Martha, még mindig visszafogott hangon. - Csak a mi szavunk lett volna az ő

szavuk ellenében. Két amerikai nő szava, aki zaklatással vádol spanyol férfiakat spanyol és hímnemű rendőrök előtt. Apolicia halálra röhögte volna magát rajtunk. Aideen megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy idáig fajulhatott volna a dolog.

- Értem - bólogatott Martha. - Te biztos vagy ebben. Garantálni tudod, hogy nem történhetett volna meg.

- Nem, ez nem igaz - ismerte el Aideen. - De még így is, a legrosszabb esetben is az lett volna vége az ügynek, hogy...

- A vége? - csapott le a szóra Martha. - Pontosan! Ha mindkettőnket letartóztattak volna, akkor tényleg vége lett volna az ügynek.

Aideen bosszúsán az ablak felé fordult, és a busz mellett elvonuló üzleteket és szállodákat bámulta üveges tekintettel. Nemrégien részt vett az operatív központ egyik komputerezált WaSp-ján*, ami az előírás szerint kötelező volt a diplomáciai személyzet tagjai számára, ízelítőt kaphattak mindabból, amit a katonáknak el kellene szenvedniük, ha a diplomácia csütörtököt mondana. Az áldozatok száma felfoghatatlan volt, de az a gyakorlat mégis sokkal kevésbé volt nyomasztó, mint ez a mostani küldetés.

- Ha letartóztattak volna minket - felelte végül -, bocsánatot kértem volna az "áldozatainkétól. Mi mást tehettem volna?

- Semmit - vágta rá Martha. - Éppen ee az, amiért neheztelek rád. Bár most már kár ezen rágódni.

- Tudod mit? - nézett Marthára Aideen. - Igazad van. Igazad van! - Túl késő.

Úgyhogy arra kérlek, bocsáss meg nekem, és felejtsd el ezt az egészet.

- Igen? - Martha összeráncolta a homlokát. - Csakhogy ez nem az én stílusom. Ha elégedetlen vagyok, mindig kiengedem magamból a gőzt.

Jó sok gőz lehet benned, gondolta keserűen Aideen.

1 War Simulation Project - háború szimulációs projekt

- De ha igazán dühös lennék - tette hozzá Martha -, akkor már ki is rúgtalak volna. Nem engedhetem meg magamnak a jótékonyságot.

Aideen ezzel nem értett egyet. Ha már az ember összehoz egy jó csapatot, akkor tartsa is azt össze bármi áron; egy bölcs és hatékony vezetőnek meg kell értenie, soha nem vezet jóra, ha az érzéseket egyszerűen elfojtják. Az érzéseket persze kordában kell tartani, de ugyanakkor táplálni is kell őket, és megfelelő csatornákon szabad elfolyást kell biztosítani nekik. De hát ez Marthának egy olyan oldala, amelyhez kénytelen lesz hozzászokni. Ahogy Miké Rodgers tábornok, az Op-Center igazgatóhelyettese mondta, amikor fölvette őt, nincs munka politika nélkül. A közélet csupán abban különbözik a többi szférától, hogy itt a politika sokkal nagyobb hangsúlyt kap. Minden szakmában, minden vezetőnek megvan a maga kis képzeletbeli notesze a célkitűzéseivel. Ezek a célkitűzések néha csak tíz vagy száz embert érintenek, a politika esetében azonban a hatásai beláthatatlanok. És ez ellen csak egyféleképp lehet védekezni.

Aideen megkérdezte tőle, hogyan.

Az operatív központ igazgatóhelyettesének a válasza egyszerű volt: egy még tartalmasabb notesszel.

Aideen túl bosszús volt ahhoz ebben a pillanatban, hogy Martha noteszával törődjön - amely bizony elég gyakran volt beszédtema az operatív központban. Az emberek véleménye megoszlott abban, hogy a politikai és gazdasági iroda kemény

munkájával a nemzet vagy inkább Martha Mackall malmára hajtja a vizet. A legtöbben talán mégis úgy érezték, hogy mindkettőre. Aideen körülnézett. A körülötte állók sem voltak sokkal vidámabbak, mint ő. A busz tömve volt a sziesztáról a munkahelyükre igyekvő dolgozókkal – az ebédszünet itt délután egytől négyig tartott – és nyakukban fényképezőgépet cipelő turistákkal. Néhányan látták, mit művelt a fiatal amerikai nő a buszmegállóban,

és az információ gyorsan tovaterjedt. A közelben állók elhúzódtak Aideentől, egyesek helytelenítő pillantásokat vetettek a kezére.

A busz zajosan lefékezett a Calle Fernanflor egyik megállójában, és a két nő leszállt. Turistának öltözve, farmerben és szédzsekiben, fényképezőgépet és hátizsákot cipelve álltak a forgalmas járda szélén. Az autóbusz dohogva továbbindult; ablakából kíváncsi tekintetek néztek a hátramaradó amerikaiak után.

Martha a társára pillantott. Dorgálása ellenére Aideen enyhén szeplős szemhéja alatt a szürke szempár még mindig harciasán csillogott.

– Nézd – mondta Martha békülékenyen –, te még új vagy ebben az arénában. Azért hoztalak magammal, mert átkozottul jó nyelvész vagy, és ész dolgában se állsz rosszul.

– Azért van némi gyakorlatom – tiltakozott Aideen.

– Ez igaz, de nem Európában, és még nem ismered a munkamódszereimet – vágott vissza Martha. – Szeretsz szemből támadni, ami nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Rodgers tábornok elszipkázott Carnegie nagykövet úrtól. Az igazgatóhelyettesünk szeret fejjel nekimenni a falnak. De én figyelmeztettelek, amikor beléptél hozzánk, hogy jobb lesz, ha lejjebb veszed a lángot. Ami Mexikóban működött, nem fog feltétlenül itt is beválni. Azt hiszem, elég világosan kifejtettem neked, amikor az állást elfogadtad, hogyha nekam akarsz dolgozni, akkor az én szabályaim szerint kell játszani. Márpedig én a jól előkészített rajtaütés híve vagyok. Kerüld meg az ellenség főerejét, cselezd ki, ahelyett hogy gondolkodás nélkül nekiesnél. Különösen akkor, ha olyan magas a tét, mint ebben az esetben is.

– Értem – mondta dacosan Aideen. – Lehet, hogy ugyanilyen helyzetben még nem voltam, de azért nem vagyok teljesen zöldfülű. Ne aggódj, ha ismerem a játékszabályokat, be is fogom tartani őket.

Martha láthatóan megkönnyebbült.

11

– Jól van, elhiszem. – Aideen egy szemétgyűjtőbe hajította a megviselt törölőkendőt. – Minden rendben? Nem akarsz pihenni egy kicsit?

– Úgy nézek ki, mint aki pihenésre szorul? Martha vállat vont.

– Nem tudom. – Mogorván Aideenre nézett. – Még mindig nem akarom elhinni, hogy megtetted, amit tettél.

– Tisztában vagyok veled, és őszintén sajnálom – válaszolta Aideen. – Mi mást mondhatnék még?

– Semmit. – Martha lassan megcsóválta a fejét. – Láttam már utcai harcosokat még a magam idejében, de el kell ismernem, hogy mindegyiken túltettél.

Martha még mindig a fejét csóváltgatta, amikor befordult az impozáns Palacio de las Cortes felé, ahol nem hivatalosan és a feltűnést kerülve találkozniuk kell Serrador képviselővel. Ha igaz, amit a veterán politikus Barry Neville nagykövetnek mondott egy titkos találkozón, veszélyesen kiéleződtek az ellentétek a déli, elszegényedett andalúziaiak és a gazdag, befolyásos északi, illetve közép-spanyolországi kasztíliaiak között. A kormány segítséget kért az információgyűjtéshez. Tudni akarták, melyik oldal gerjeszti a feszültséget – és hogyan állnak hozzá a helyzethez más népcsoportok, például a katalánok, a galíciaiak és a baszkok. Serrador attól félt, hogy ha valamelyik klikk megmakacsolja magát, a Spanyolországot összetartó laza fonál elszakadhat. A hatvan évvel ezelőtti polgárháború, amelyben az arisztokráciát, a hadsereget és a római katolikus egyházat ugrasztották össze a kommunistákkal és más anarchista erőkkkel, kis híján a romlásba döntötte Spanyolországot. Egy újabb polgárháború óhatatlanul ide vonzaná a francia, marokkói, andorrai, portugál szimpatizánsokat és más szomszédos nemzetek fiait. Ez destabilizálná a NATO déli szárnyát, amely katasztrofális következményekkel járna – éppen most, amikor a szervezet Kelet-Európára is ki szeretné terjeszteni a befo-Ivását.

Neville nagykövet továbbította az értesüléseit a külügyminisztériumnak. Av Lincoln külügyminiszter úgy döntött, hogy a minisztérium ebben a korai

stádiumban még nem avatkozhat be. Ha robbanna a bomba, és az Egyesült Államok is belebonyolódna az ügybe, az lehetetlenné tenné, hogy részt vegyenek egy béketárgyalás közvetítésében. Lincoln ezért az Op-Centert kérte fel, hogy nézzen körül a helyszínen, és derítse ki, mit tehet -ha egyáltalán tehet valamit - az Egyesült Államok a potenciális krízis kivédésére.

Martha becipzározta kék széldzsekijét; az esti levegő kezdett kellemetlenül hűvössé válni.

- Nem győzőm eléggé hangsúlyozni, hogy Madrid nem Mexikóváros - folytatta. - A központban az eligazításon azért nem kaptál erről a témáról bővebb felvilágosítást, mert nem volt rá idő. Bármennyire változatos legyen is Spanyolország etnikai ösz-szetétele, egyvalamiben mindannyian hisznek: a becsületben. Igen, vannak kivételek. Minden társadalomban akadnak félresikerült egyedek. És igen, a következetesség is hiányzik, de ez hol nincs így? A becsület értelmezésében is vannak különbségek: a politikus számára mást jelent, mint amit egy bérgyilkos ért alatta. Az emberek azonban mindig betartják a szakmájuk szabályait.

- Úgy értsem, az a három disznó is, aki a szállodánál hozzánk csapódott, és mindenáron meg akarta mutatni nekünk a város szépségeit - kérdezte éles hangon Aideen. - Az is, amelyik a fenekemre tette a kezét, és ott is tartotta? Ők ezek szerint a nőket molesztálók etikai kódexe szerint jártak el?

- Nem - rázta meg a fejét Martha. - Ők az utcai piócák szabálykönyve szerint jártak el.

Aideen tekintete összeszűkült.

- Tessék?

- Azok a férfiak nem bántottak volna minket - magyarázta Martha. - Az ellentétes lett volna a játékszabályaikkal. Az ő szabályaik azt mondják, hogy addig kell követniük és zaklatniuk a turistákat, míg azok pénzt nem nyomnak a kezükbe, hogy bé-

13

kén hagyják őket. Én is épp ezt készültem tenni, amikor te lehetetlen helyzetbe hoztál minket.

- Tényleg?

Martha igent intett a fejével.

- Ez itt így megy. Ami pedig a rendőrséget illeti, sokan közülük jattot szednek a piócáktól, és cserébe persze szemet hunynak a ténykedésük felett. Ez itt így megy, márpedig nekünk alkalmazkodnunk kell a helyszínhez. Világos?

- De mit tettél volna, ha nem tudsz a "mesterségükről" és a kódexükről? Mert hogy én nem tudtam, az biztos. - Aideen le-halkította a hangját. - Attól félttem, hogy elrabolják a hátizsákunkat.

- Inkább a fedőtörténetünket kellett volna féltened - korholta Martha. - Karonfogta Aideent, és maga mellé húzta. Egy épület mellett álltak, távol a gyalogosforgalomtól. - Előbb-utóbb valaki ügyis megszánt volna minket, és elárulta volna, hogyan szabadulhatunk meg tőlük. Ez mindig így van. Ezt a játékot így játsszák, és nekem meggyőződésesem, hogy mindig az adott játszótér szabályai szerint kell játszani. Amikor 1970-ben a Külügy hetedik emeletén elkezdtem diplomáciai pályafutásomat, átkozottul izgatott voltam. A hetedik emeleten dolgoztam, ott, ahol az igazi, felelősségteljes munka folyik. Aztán rájöttem, miért is kerültem valójában oda. Nem azért, mert olyan átkozottul tehetséges voltam, bár reméltem, hogy az vagyok. Azért voltam ott, hogy a dél-afrikai apartheid vezetői "kézzelfoghatóan" érezzék: ha továbbra is baráti viszonyban akarnak maradni az Egyesült Államokkal, akkor a feketéket egyenlőként kell kezelniük. - Martha bosszúsan fújtatott. -Tudod, milyen érzés volt?

Aideen elfintorodott. El tudta képzelni.

- Sokkal rosszabb volt, mintha a fenekemet paskolgatták volna - bólogatott Martha. - De tettem, amit tennem kellett, mert egyvalamit már korán megtanultam: ha egyszer áthágod a szabályokat, akkor máskor is meg fogod tenni. És ha ez szokásoddá

14

válik, akkor hanyag vagy. Egy hanyag diplomata pedig nincs hasznára az országának... vagy nekem.

Aideent hirtelen undor fogta el önnön személye iránt. Harmincnégy éves fejével nem volt könnyű beismernie, hogy távolról sincs olyan jó diplomata, mint nála tizenöt évvel idősebb felettese. Igaz, kevesen vehetik fel a versenyt vele. Nem

pusztán arról volt szó, hogy Martha Mackall otthonosan mozog európai és ázsiai politikai körökben - amit részben apjának, a '60-as évek népszerű soulénekesének és polgárjogi aktivistájának, Mack Mackallnak köszönhetett, akivel minden vakációját a világ más-más fertályán töltötte. "Summa cum laudé"-val végzett a MIT* gazdasági karán, és ennek megfelelően ragyogó gazdasági szakember volt, akit szoros kapcsolatok fűztek a világ legnagyobb bankáraihoz és a Capitoliumhoz**. Aki ismerte őt, tartott tőle, de egyben tisztelte is. Nem alaptalanul, ismerte el magában Aideen.

Martha a karórájára nézett.

- Gyerünk. Még öt percünk van a találkozóiig.

Aideen engedelmesen loholt a főnöke mellett. Már nem volt dühös. Csak az undort érezte még mindig, ami mindannyiszor elfogta, valahányszor eltolt valamit. Hányszor fordult ez elő, míg a katonai hírszerzésnél dolgozott Fort Meade-ben? Talán egyszer sem. Persze, az egyszerű futármunka volt: pénzt és szigorúan titkos adatokat szállított hazai és külföldi ügynökeiknek. A szolgálati időszak vége felé ELINT* * * üzeneteket dekódolt és továbbított a Pentagonnak. Mivel a munka javát műholdak és számítógépek végezték, unalmában elit harcászatot és helybiztosítási technikákat tanult. Nem volt lehetősége megkavarni a dolgokat, ahogyan később sem, amikor a hadsereget elhagyva politikai tiszt lett belőle a mexikói amerikai nagykövetségen. Ideje nagy részében a mexikói hadseregben működő kábítószer-keres-

* Massachusetts Institute of Technology - Bostoni Műszaki Egyetem ** Az Egyesült Államok törvényhozásának épülete *** Electronic Intelligence - elektronikus hírszerzés

15

kedőket követte nyomon - az ELINT segítségével, bár néha azt is megengedték neki, hogy kimenjen terepre, és hasznosítsa a gyakorlati tudását. Rengeteg értékes tapasztalatot gyűjtött be a Mexikóban töltött három év alatt, de ezek közül a leghasznosabb kétségtelenül az a trükk volt, amit ezen az estén is alkalmazott - s amit Martha és a busz utasai annyira visszataszítónak találtak. Miután őt és Ana Riverát, a mexikói főügyészség alkalmazottját egy este sarokba szorították az egyik kábítószerkar-tell verőlegényei, Aideen felfedezte, hogy van a támadás elhárításának jobb módja is, mint rendőrsípot használni, kést rántani vagy herén rúgni a támadót: tarts nedves törülköződöt a kezításkádban. Ezzel törölte le Ana a kezét és a karját, miután mierda de peiróv&\ visszaverte a támadást.

Kutyaürülék. Ana ösztönösen felmarkolta a földről, szétmorzsolta és a banditák felé hajította, aztán egy újabb adaggal bekente a karját, hogy senkinek ne legyen kedve megragadni őt. Ana szerint nincs az a támadó, aki ezek után ne adná fel. A három madridi "utcai piócára" ez kétségtőlül igaz volt.

Martha és Aideen szótlanul közeledtek a Palacio de las Cortes hatalmas, fehér oszlopai felé. Az 1842-ben épült palota a Cong-reso de los Diputados székhelye volt, és a Senadóval, a szenátussal együtt a spanyol kongresszus mindkét házának otthont adott. Mivel a nap már nyugovóra tért, reflektorok világították meg az életnagyságúnál méreteesebb, bronzba öntött oroszlanokat. Mindkét oroszlan egy-egy ágyúgolyón nyugtatta egyik mancsát. A szobrokat a Spanyolország ellenségeitől zsákmányolt ágyú anyagából öntötték. A két nemes vad a kizárólag ceremóniák alkalmával használt, magas fémajtóhoz vezető kőlépcsőt őrizte. A főbejárattól balra egy kovácsoltvas kerítés húzódott, tetején szúrós dárdákkal. A kerítés mellett egy apró őrbódé állt, golyóálló ablakokkal. Ez volt az a hely, ahol a képviselők bejártak a kongresszus épületébe.

Egyik nő se beszélt, miközben elhaladtak a palota impozáns gránithomlokzata előtt. Aideen rövid ideje dolgozott az opera-

tív központnak, de annyit már tudott, hogy a főnöke ilyenkor már lélekben a találkozón van. Martha újra és újra átgondolta mindazt, amit Serradornak kell mondania. Aideenre a megfigyelés szerepe hárult: a spanyol nyelvtudása birtokában neki kell gondoskodnia róla, hogy a kommunikációban ne legyen fennakadás, és senki se értse félre a másikat.

Bárcsak több időnk lett volna a felkészülésre, gondolta Aideen, miközben igazi turistához illően a vakujukat villogtatták. Az operatív központ még fel se lélegzett a Bekaa-völgy-beli túszejtési ügy után, már jött is a segélykérés a madridi nagykövetségről. A kérés azonban olyan diszkrét volt, hogy Serrador képviselőt, Neville nagykövetet, Michael Lawrence elnököt és közvetlen tanácsadóit leszámítva csak az Op-Center vezetői tudtak róla. Ha Serrador

képviselő nem téved, tízezrek élete forog veszélyben.

Egy harang kondult meg a távolban. Aideen számára valahogy "malasztosabbnak" hangzott, mint a washingtoni harangok. Megszámolta az ütéseket. Hat óra volt. Az őrbódé elé léptek.

- Nosotros aqui pára un viaje todo comprendido - mondta Aideen az üveg mögött posztoló őrnek. - Azért vagyunk itt, mert meg szeretnénk nézni az épületet. - A turista izgatottságával hozzátette, hogy egy ismerősük intézte el a látogatást. A fiatal, magas és faarcú őr megkérdezte a nevüket.

- Senorita Temblóny Senorita Serafico - felelte Aideen, megadva neki a fedőnevüket. Mielőtt elhagyták volna Washington, Aideen beszélte meg a részleteket Serradorral. Mindenütt, a repülőjegyeiktől kezdve a szállodai vendégekönvig ezek a nevek szerepeltek.

Az őr hátat fordított nekik, hogy megnézze, szerepelnek-e a névlistáján. Aideen ezalatt körülnézett. A kerítés mögötti udvar közepe táján egy kisebb kőépület állt. Ebben néhány kormányhivatal kapott helyet. Mögötte a képviselők számára emelt irodaház új, csillogó-villogó üvegépülete terpeszkedett. Olyan,

17

gondolta Aideen, mint egy figyelmeztető jel: ezt értük el El Caudillo*, a vezető halála, 1975 óta. Az ország államformája most alkotmányos monarchia volt, egy miniszterelnökkel és egy jelképesen uralkodó királlyal. Maga a Palacio de las Cortes ékes-szólóan beszélt a spanyol múlt embert próbáló korszakairól. A gyűlésterem mennyezetén golyók ütötte lyukak tátongtak, az 1981-es jobboldali puccskísérletre emlékeztetve a képviselőket. De nem ez volt az egyetlen lövöldözés a palotában és annak történetében. A legemlékezetesebb incidens 1874-ben történt, amikor Emilio Castelar elnök elvesztett egy bizalmi szavazást, és a katonák tüzet nyitottak a folyosókon.

Spanyolország viszáljai nagyobbreszt az ország belső ügyeire korlátozódtak ebben a században. Mivel a második világháborúban a spanyolok semlegesek maradtak, a világ nem szentelt különösebb figyelmet problémáiknak és politikájuknak. Aideen egyetemi spanyoltanára, Senor Armesto mondta, hogy a spanyol nemzet a szétzúllás küszöbén áll.

Ahol összegyűl három spanyol ott négyféle vélemény szegül egymásnak, mondta a professzor. Es ha a világ eseményei a türelmetleneknek és az elégedetleneknek kedveznek, akkor ezek a vélemények zajosan és erőszakosan fognak összezsapni. Senor Armestónak igaza volt. A politikában a fragmentálódás volt a trend, a Szovjetunió és Jugoszlávia felbomlásától kezdve a québeci** szeparatizmuson át az Egyesült Államok erősödő etnocentrizmusáig***. Spanyolország aligha volt immúnis ezekkel az eszmékkel szemben. Ha Serrador félelmei beigazolódnak, a spanyol nemzet történelme egyik legsúlyosabb megpróbáltatása előtt áll. Mint Bob Herbert hírszerzési főnök megjegyezte Marthának, "ha a konfliktus kirobban, a polgárháborújuk ehhez képest vénasszonyok perlekedése lesz".

* Francisco Franco spanyol diktátor ** Kanada legnagyobb tartománya ** az a hit, hogy valakinek a nemzete, kultúrája felsőbbrendű, mint a többi
Az őr letette a listáját.

- Un momento - mondta, és a fülke elektronikus pultjáról felemelt egy piros telefonkagylót. Beütött egy számot, majd megköszörülte a torkát.

Míg az őr telefonált, Aideen a széles, zsúfolt sugárút felé fordult. A csúcsforgalom ideje volt, la hora de aplatar, ahogyan itt mondják. A lassan mozgó autók reflektorai vakítóan ragyogtak a kora estében, és villogni látszottak, ahogy a gyalogosok átcikáztak előttük. Néha vaku villant - egy turista kapta le a palotát fényképezőgépével.

Aideen épp egy vakító vakuvillanást próbált kipislogni, amikor a vászondzsekit viselő fiatalember, aki a felvételt készítette, a fülke felé fordult. Aideen nem látta tisztán az arcát a baseballsapka ellenzője alatt, de érezte, hogy a férfi tekintete rátapadt.

Egy újabb utcai pióca, aki turistának álcázza magát? - tűnődött látva, hogy a férfi feléje indult. Úgy döntött, ezúttal hagyni fogja, hogy Martha intézze el az ügyet; az ellenkező irányba akart fordulni, amikor észrevette, hogy egy autó állt meg a járda mellett, közvetlenül a férfi mögött. Olyan lassan fékezett le, lendület nélkül, mintha a közeli utcasarok mögül gurult volna elő. Aideen megmerevedett. A világ hirtelen lelassult körülötte, vagy inkább az ő reakciói gyorsultak fel, látva, hogy a fiatal férfi egy pisztolynak látszó tárgyat ránt elő a dzsekije zsebéből.

- Fusilar! - kiáltotta ösztönösen. - Fegyveres!

Martha éppen akkor fordult a támadó felé, amikor a pisztolyból halvány torkolattüzek csaptak elő. Martha nekiesett a fülkének, és oldalra dőlt; Aideen az ellenkező irányba vetette magát. El kellett vonnia a tüzet Martháról, és ez sikerült is, de a következő lövést mégse ő kapta, hanem egy rémült postás, aki épp a legrosszabbkor keveredett a helyszínre. Az Aideen előtt megtorpanó férfit előbb a bal combján, majd a bordái közt találta el két gyorsan leadott lövés. Aideen melléje gurult, és a postás oldalára préselte a tenyerét, remélve, hogy így elállíthatja a vérzést.

19

így feküdt, mozdulatlanul, lélegzetét visszafojtva fölévelve, míg a járda mellett parkoló autó kerekei meg nem csikordultak. Ekkor óvatosan felemelte a fejét, majd látva, hogy a merénylő csakugyan eltűnt, feltérdelt a férfi mellett.

- Ayudal - kiáltotta egy biztonsági őrnek, aki a lövések hallatán a kapuhoz rohant. - Segítség!

Az őr kinyitotta a kaput, és odarohant hozzá. Aideen megmutatta neki, hogyan kell nyomni a sebet, hogy a vérzés csillapodjon, aztán a férfi gondjaira bízta a postást. A bódé felé fordult. Az őr valahol a pult alatt kuporgott, és a telefonján keresztül segítségért kiabált. Járókelők nem voltak a közelben. Aideen a főnöknőjére nézett. Martha az oldalán feküdt, arccal a bódé felé. Előtte és a hátánál sűrű, sötét vértócsák duzzadtak a félhomályban.

- Jézusom - suttogta rekedten Aideen. Megpróbált felállni, de a lába cserbenhagyta. Négykézláb mászott Martha mellé. Áthajolt a nő felett, és szemügyre vette a csinos arcot. Az ijesztően nyugodt volt. - Martha! - mondta félénken.

Martha nem válaszolt. A köréjük gyűlő bámészkodók, látva ezt, izgatottan sutyorogni kezdtek.

- Marthal - kiáltotta kétségbeesetten Aideen.

Martha nem mozdult. Aideen léptek tompa zaját hallotta az udvar felől, aztán néhányan kiabálni kezdtek, arra kérve az embereket, hogy adjanak utat valakinek. Aideen tétován megérintette Martha ajkait az ujjbegyeivel. Martha nem reagált. Lassan, mintha előre tudta volna, mit fog, pontosabban nem fog érzékelni, a nő orra alá tartotta a mutatóujját. Nem érezte a levegő áramlását.

- Istenem, ó, istenem - nyögte tehetetlenül. Gyengéden megnyomta Martha szemhéját. Miután ezúttal se történt semmi, visszahúzta a kezét, és magába roskadtan a mozdulatlan testet bámulta. A hangok közelebbinek hatottak, ahogy a lövésektől bedugult füle egyik pillanatról a másikra kitisztult. A világ tempója is újra a megszokott volt.

20

Negyed órája még magában átkozta ezt a nőt. Martha nem tudott leszállni róla, csak rágódott valamin, ami olyan átkozottul fontosnak tűnt neki. Mindig minden olyan fontosnak tűnik, amíg valami tragédia el nem homályosítja. Vagy talán valóban fontos mindez, mert utána nincs más pillanat, gondolat? Nem mintha számítana. Lehet, hogy Marthának igaza volt, lehet, hogy nem, lehet, hogy derék ember volt, lehet, hogy gonosz, olyan, aki előre megérezte a dolgokat, vagy csak nagyzási mániás, akárhogy is, immár halott. Számára nincs több fontos pillanat. A kapu kitárult, férfiak rohantak elő az udvarról. Aideen megérintette Martha sűrű, fekete haját.

- Sajnálom - suttogta, és egy mélyet sóhajtvá lehunyta a szemét. -Annyira, annyira sajnálom.

A végtagjai még mindig nehezek voltak, és hányinger fogta el, amikor arra gondolt, hogy a reflexei, amelyek olyan jól működtek az utcai piócák esetében, tökéletesen cserbenhagyták, amikor igazán szükség lett volna rájuk. Persze, tudatában volt annak, hogy elméletileg nem hibáztathatja magát. Amikor belépett az Op-Centerhez, a szervezet pszichológusa, Liz Gordon figyelmeztette őt és két új kollégáját: ha eljön a pillanat, amikor először kell váratlanul és élesben farkasszemet nézniük egy fegyverrel, nagy valószínűséggel nem fognak nagyot alakítani. Egy barátságos környezetben előrántott kés vagy löfegyver egykettőre szétrombolja az emberben a tévhitet, hogy vége az ősidőknek, amikor az ember még maga is üzött vad volt. Liz azt is elmondta a maroknyi csapatnak, hogy a sokk pillanatában a célpont testhőmérséklete, vérnyomása és izomtónusa mind megváltozik, és kell egy jó másodperc, mire a túlélési ösztön helyükre billenti őket. A támadók erre az egy másodpercnyi bénultságra építenek, magyarázta Liz. De hiába értette, mi történt, nem segített. Egyáltalán nem. Nem enyhítette a fájdalmat és a büntudatot, amit Aideen érzett. Ha egy pillanattal hamarabb

mozdul vagy jobban figyel, akkor Martha még most is élne.

21

Hogy fogsz együtt élni a tudattal? - kérdezte magától könnyes szemmel. Nem ismerte a választ. Sohase tudott megbirkózni a kudarc tudatával. Akkor is csütörtököt mondott, amikor egy nap sírva találta a konyhaasztalnál özvegy apját. Kitették a cipőgyárból, ahol már gyerekkora óta dolgozott. Napokon át próbált beszélni vele, de ő inkább a skót whiskyvel társalgott. Nem sokkal ezután egyetemre ment - nehéz szívvel, mert úgy érezte, cserbenhagyta az apját. Akkor se tudott mit kezdeni a vereséggel, amikor az egyetemi szerelme, élete nagy "ő"-je tanulmányuk utolsó félévében melegen rámosolygott egy régebbi barátjánőjére. A barátja egy héttel később elhagyta őt, Aideen pedig a záróvizsgák után belépett a sereghez. Még a diplomaosztási ünnepségen se vett részt; nem élte volna túl a találkozást.

Most pedig Marthát vesztítette el. Keservesen zokogni kezdett.

Egy fiatal, bajszos biztonsági őrmester segített neki felállni. Utána sem engedte el, karjával támasztotta, míg angolul kérdéseket tett fel neki.

- Jól van?

Aideen igent intett a fejével.

- Biztos benne, senorita?

Aideen vett egy mély lélegzetet. Ezúttal nem fogja feladni. Beszélnie kell a központ hajdan FBI-os összekötő tisztjével, Darrell McCaskeyvel. A férfi a szállodában maradt, mert találkozója volt egy interpolos kollégájával. És még mindig beszélni akar Serradorral. Ha azért támadták meg őket, hogy lehetetlenné tegyék a találkozást a képviselővel, még azért se fogja hagyni magát. Ezúttal nem!

- Semmi bajom - felelte az őrmesternek. - Megvan... megvan az a személy, aki ezt tette? Van sejtésük róla, ki lehetett?

- Nincs, senorita. Ki kell kérdeznünk a szemtanúkat, és meg kell néznünk a biztonsági kamerák által rögzített felvételeket. És ön... elég erősnek érzi magát ahhoz, hogy beszélni tudjon nekünk a történekekről?

- Igen, természetesen - mondta bizonytalanul Aideen. Egyelőre fogalma se volt, mennyit mondhat el a rendőrségnek a küldetésükről. - De... por favor...

- Sí?

- Azért jöttünk ide, hogy találkozzunk valakivel odabent. Még mindig szeretnék beszélni vele, és mielőbb, ha lehet.

- Utánanézek ennek...

- És értesítenem kell valakit a Princesa Plazában - tette hozzá Aideen.

- Ez is meglesz - ígérte az őrmester -, de Fernandez felügyelő bármelyik pillanatban itt lehet. Ő fogja vezetni a vizsgálatot. Minél később kérdezi ki önt, annál nehezebb lesz elkapni a tettest.

- Értem - sóhajtott Aideen. - Előbb megvárom a felügyelőt, aztán megkeresem az ismerősünket. Van valahol egy telefon, amit használhatnék?

- Mindjárt keresünk egyet, aztán elmegyek és személyesen megkeresem azt a személyt, akivel találkozniuk kellett volna.

Aideen megköszönte a segítőkészségét, és megpróbált egyedül megállni a saját lábán, de megtántorodott. Az őrmester idejében elkapta a karját.

- Biztos, hogy nem akarja megvizsgáltatni magát egy orvossal? Van egy rendelők az épületben.

- Gracias, no - válaszolta hálás mosollyal Aideen. Erre most nem volt ideje. Az őrmester visszamosolygott rá, majd Aideent támogatva a kapu felé indult. Alig tettek néhány lépést, a képviselőház orvosa rohant el mellettük. Néhány pillanattal később mentőautó szirénája hasított bele az estébe. Aideen hátralesett. A mentő éppen ott fékezett le, ahol korábban a merénylet elmenekítő autó várakozott. A mentősök kigurítottak egy tolókocsit a jármű hátuljából, de mire az összezsukható szerkezet kerekei földet értek, az orvos már felállt Martha mellől. Mondott valamit a közelben álló őrnök, aztán átsietett a postáshoz. Nekilátott

23

kigombolni a férfi zubbonyát, s közben a mentősökért kiáltott. Az ór ezalatt a dzsekijével letakarta Martha fejét.

Aideen elfordította a tekintetét. Hát ennyi. Néhány másodperc, és minden, amit Martha tudott, tervezett, érzett és remélt, elmúlt. És ezen már senki nem tud változtatni.

Kóválygó fejjel lépett be a palota díszes főfolyosójáról nyíló irodába. Az apró,

lambériázott szoba ajtaja mellől egy bőrkanapé tárta felé karjait hívogatóan. Aideen nem habozott, lerogyott rá anélkül, hogy engedély kért volna rá. Még mindig sajgott a térde és a könyöke az aszfalttal való találkozástól, és még mindig képtelen volt elhinni, hogy ami történt, az valóság. A sokkot elhárító reflex azonban már beindult, és a folyamatok, melyek lelassulása megbénította a támadás idején, kezdtek újra visszatérni a rendes kerékvágásba. És a tudat, hogy Darrell, Rodgers tábornok és Paul Hood igazgató meg az op' központ többi tagja mögötte áll, szintén megnyugtatóan hatott. Lehet, hogy ebben a percben egyedül van, de nem maradt magára.

- Ezt a telefont nyugodtan használhatja - mutatott egy antik tárcsás készülékre az őrmester. - Tárcsázzon nullát, ha városi vonalat akar.

- Köszönöm.

- Ideállítottak valakit az ajtó elé, hogy nyugodtan és háborítatlanul telefonálhasson. Addig én elmegyek, és megkeresem az ismerőst.

Aideen ezt is megköszönte neki. A férfi kiment, és becsukta maga után az ajtót. A szobára csend borult, csak a fűtőtest szí-szegését és a kinti autóforgalom tompa zaját lehetett hallani. Az élet folyt tovább, mintha mi sem történt volna. Aideen előkereste a hátizsákjából a szálloda reklámnótesztét, és leolvasta a lapok aljára nyomtatott telefonszámot. Még mindig nem tudta elhinni, hogy Martha igazán meghalt. Szinte érezte jelenlétét a szobában - fortyogó bosszúságát, parfümje illatát, villogó tekintete tüzet. És hallani vélte dorgáló hangját: nagyon is jó! tudod, ezúttal mi forog kockán.

Nyelt egy nagyot, és tárcsázta a számot. Darrell McCaskey szobáját kérte.

Rászorított egy egyszerű zavaróeszközt a kagyló alsó végére: a készülék ultrahangokkal bombázta meg a vonalat, megsüketítve az esetleges lehallgatóberendezéseket. Egy szűrő McCaskey kagylóján ugyanakkor kiszűrte ezeket a zajokat.

Aideen tényleg tudta, mi forog kockán. Spanyolország, Európa és talán az egész világ sorsa. És bármi is történjen, eltökélte, hogy ez egyszer nem fog csődöt mondani.

KETTŐ

Hétfő, J2.J2

Wishinston, D. C *

Ha az operatív központ főhadiszállásán voltak, a marylandi Andrews légitámaszponton, vagy a strikerek** bázisán, a Virginia állambeli Quantico FBI-akadémiáján, egészen más szemmel néztek egymásra. A negyvenöt éves Michael Bemard Rod-gers tábornok az op' központ igazgatóhelyettese volt, a szintén negyvenes éveik közepén járó Brett Van Buren August ezredes pedig a központ mozgó harci egységének a parancsnoki tisztét látta el.

Itt azonban, a Ma Ma Buddhában, a washingtoni Chinatown*** apró szecsuan vendéglőjében a két férfi nem felesleges és alárendelt volt, hanem két jó barát, akik mindketten a con-necticuti Hartford ugyanazon szülészeten,ti St. Francis Kórházban jöttek világra, egy óvodába jártak, egyformán imádtak repülőgépmodelleket építeni, ugyanabban az alsó ligás kis csapatban játszottak, és ugyanazt a lányt hajkurászták, aki nem volt más, mint a vezérszurkoló lányok legszebbike, Laurette DelGuercio. Mi több, a trombitát is ugyanott fújták négy éven át, a Housatonic fúvószekerekben. A vietnami háború idején

* District of Columbia - szövetségi körzet, mely nevét Kolumbuszról kapta. ** kommandósok (a. m. "csapásmérők") ** Kínai negyed

27

különböző egységekhez kerültek - Rodgers a hadsereg különleges haderejéhez, August a légierő hírszerzéséhez -, és a következő húsz évben kevesebbet találkoztak. Rodgers két délkelet-ázsiai kiküldetés után az észak-karolinai Fort Braggbe került, ahol "Chargin" Charlie Beckwith ezredessel a hadsereg első számú hadműveleti különítményének, a Delta Force katonáinak a kiképzését felügyelte. Itt is maradt egészen az öbölháborúig, amikor is egy gépesített dandár parancsnokaként olyan pattoni* lelkesedéssel vetette magát a harcokba, hogy míg a hátvédje még Dél-Irakban vesztegelt, az ő egységei már Bagdad felé tartottak. Buzgalmaért előléptetéssel jutalmazták - és egy íróasztallal az op1 központban. August két éven át végzett kémrepüléseket Vietnamban felett. A nyolcvanhedik kiküldetése alkalmával lőtték le a gépét Hue felett. Egy évvel később sikerült megszöknie a fogságból, és délre menekült. Egy rövid németországi pihenő után visszatért Vietnamba, hogy megszervezzon egy kémhálózatot, melynek feladataul az

amerikai hadifoglyok felkutatását tűzték ki. Az Egyesült Államok kivonulása után még egy évig működött titokban az ország területén. A következő három évet már a Fülöp-szigeteken töltötte: a Pentagon kérésére Ferdinand Marcos elnöknek kellett segítenie a szeparatista mórokkal szemben. Nem szimpatizált Marcossal és elnyomó rendszerével, de az amerikai kormány támogatta a politikust, ezért August maradt. A Marcos-rezsim bukása után úgy döntött, ideje lazítania egy kicsit. így került légierős tanácsadóként a NASA-hoz, ahol többedmagával a kémholdak biztonságaért felelt. Miután elege lett a papírtologatásból, belépett a különleges haderők parancsnokságához, és terroristaellenes ügyekben kamatoztatta szakértelmét. Amikor a strikerek parancsnoka, W. Charles Squires alezredes meghalt egy oroszországi bevetés során, Rodgers felvette a kapcsolatot George Smith Patton (1885-1945) a második világháború egyik legkiemelkedőbb amerikai tnb; >rnoka \, ?h

tot August ezredessel, és felajánlotta neki a megbízatást. August elfogadta, és a háború által félbeszakított barátság tovább folytatódott. Mielőtt átjöttek volna a Ma Ma Buddhába, egy újabb, nemzetközi csapásmérő részleg felállítását tervezgették az operatív központban. Az ötlet Rodgerstől és Paul Hoodtól származott. Az elit strikeregységgel ellentétben az ISFD egy kisebb, vegyes összetételű csapat lett volna, amerikai és külföldi ügynökök részvételével. Olyan személyeket szándékoztak bevonni, mint például Falah Shibli a Sayeret Ha'Druzimtól, Izrael drúz* felderítőegységtől. Ő volt az, aki segített a strikereknek kimenekíteni a regionális operatív központ személyzetét a libanoni al-Bekaa-völgyből. Az ISFD-t éppen az ehhez hasonló helyzetek megoldására szerették volna létrehozni. A megbeszélésen, amit Rodgers tábornok hallgatagon ült végig, részt vett Bob Herbert, a központ hírszerzési főnöke, kollégája, Donald Breen a haditengerészeti hírszerzéstől, Phil Prince, a hadsereg hírszerzőinek főnöke és August barátja, a légierő legendás hírszerzője, Pete Robinson.

Rodgers hallgatagon csipegette pálcikáival a sült, szózott zöldbabot. A tányérját bámulta elmélyülten, őszes fekete haját mutatva barátja felé. Nyers, szögletes arcára, bár ezt ebben a pillanatban nem lehetett látni, komorság költözött. Mindketten most tértek vissza Libanonból. Rodgers és egy kisebb, vegyes civilkatona csapat az új regionális operatív központ beindításán fáradoztak, amikor elfogták és megkínózták őket a kurd szélsőségesek. Szerencséjükre egy izraeli ügynök közreműködésével August és strikerei behatoltak a Bekaa-völgybe, és kihozták őket. Miután a megpróbáltatásaik véget értek, és sikeresen megakadályozták egy török-szír háború kirobbantását, Rodgers tábornok elővette a pisztolyát, és kivégezte a kurdok vezetőjét. A repü-

* Szíriában és Libanonban élő, a síita tanokat követő arab-szír származású, harcias nép

29

lőn, visszaúton az Államokba, Augustnak kellett elvennie a fegyvert a zaklatott Rodgerstől, aki maga ellen akarta azt fordítani.

August villával ette a sertéshúsos lo meint*. Miután a fogságban hónapokon át csak nézhette, hogyan esznek az örök, miközben ő éhez, eltökélte, hogy soha életében nem fog pálcikát venni a kezébe. August jól ismerte a harc és a fogság hatásait, a terhet, amit a szellem és a test számára jelentettek. Nem is számított rá, hogy Rodgers egyhamar össze fogja szedni magát. Vannak, akiknek sohase sikerül. Amikor már másra se képesek gondolni, csak azokra a megaláztatásokra, melyeket el kellett viselniük - ideértve azt, amit fogytartóik műveltek és azt is, amit műveltettek velük -, a hajdani túsok, hadifoglyok közül sokan a halálba menekülnek. Liz Gordon kiválóan megfogalmazta ezt a tanulmányában, amit az International Amnesty Journalban tett közre: "Ezek az emberek már nem képesek emelt fővel járni köztünk. Ők csak vonszolják magukat. Kihúzni magukat, elviselni a legcsekélyebb kockázatot, megállni egy öntel-tebb hivatalnok vagy egy főnök előtt gyakran nehezebb számukra, mint lefeküdni és feladni."

August felemelte a fém teáskannát.

- Kérsz?

- Igen, légy szíves.

August felfordította a két tiszta csészét, és teletöltötte őket. Közben a fél szemét mindvégig a barátján tartotta, de az nem nézett fel. Letette a kannát, és beleöntött egy fél tasak cukrot a teájába. Mialatt kavargatta, a barátját figyelte a gyér gőzfelhőn át. A tábornok még mindig nem mozdult.

- Mike!

- Mi van?

- Ez így nem lesz jó. Rodgers felemelte a tekintetét.

- Mi? A tea?

* metéltből készült, zöldséggel, hússal és fűszerekkel kombinált kínai étel August nem számított erre.

- Nos, kezdetnek nem is olyan rossz - mondta vigyorogva. -Az első poénod... mióta is? A gimnázium negyedik osztálya óta?

- Nagyjából - felelte mogorván Rodgers. Fogta a csészejét, és kedvetlenül belekortyolt a teába. - Talán történt azóta velünk bármi is, amin nevetni lehetett volna? - kérdezte a teáját tanulmányozva.

- Hogyne. Nem is egyszer.

- Például?

- Mi van azokkal a hétvégi kimenőkkel, amelyeket a barátaiddal együtt sikerült kicsikarnotok magatoknak? A New Orleans-i, New York-i, chicagói dzsesszklubokkal? Az esti mozizásokkal? A gyönyörű lányokkal? Akad azért egy-két jó dolog az életedben.

Rodgers letette a csészejét, és merev arccal hátradőlt a székében. Az égési sebek, amiket a kurdok okoztak a kínzások során, még nem hegedtek be teljesen, bár jóval több esély volt a gyógyulásukra, mint a lelki sérüléseknek. Rodgers azonban nem volt hajlandó a kanapén rozsdásodni.

- Azok a dolgok csak figyelemelterelő manőverek, Brett. Imádom őket, de csak nyugtatószerek a megfáradt lélek számára.

- És ez miért baj?

- Azért, mert olyan ez, mint amikor a beteg azért szed gyógyszereket, hogy a segítségükkel megkereshesse az újabb gyógyszeradagokra való pénzt.

- Aha - vakargatta meg a fejét August.

- Aha bizony - erősítette meg Rodgers. Úgy tűnt, Augustnak sikerült áttörnie a hallgatás falát, mert Rodgers kérdés nélkül folytatta: - Tudni akarod, miért vagyok képtelen lazítani? Azért, mert unom már, hogy csak a hétvégekért, a vakációkért élünk, miközben sportszerűen menekülünk a felelősség elől. Büszkék vagyunk arra, mennyi italt bírunk egyszerre bevedelni, hány nőt cipeltünk az ágyunkba, és milyen jól játszanak - helyettünk - a futball- és baseballcsapataink, míg mi a tévé előtt tespedünk, és a pocakunkat vakargatjuk.

31

- Régebben szeretted ezeket a dolgokat - emlékeztette August. - Különösen ami a nőket illeti.

- Nos, lehet, hogy egyszerűen csak belefáradtam - vont fintorogva vállat Rodgers. - Többé nem akarok így élni. Én tenni akarok.

- Eddig is azt csináltad - vetette ellen August. - És még mindig maradt időd arra, hogy élvezd is az életet.

- Talán akkor még nem sejtettem, mi vár erre az országra. Túlságosan lefoglalt a világgommunizmus elleni harc. Minden erőddel küzdesz, minden másról megfeledkezel, csak az ellenséget látod magad előtt. Aztán egyszer csak eltűnik, és ekkor körülnézel. Rádöbbsz, hogy míg te minden energiádat a hazád szolgálatára fordítottad, itthon a fejük tetejére álltak a dolgok. A tisztesség, a könyörületesség, a szorgalom mind-mind divatjamúlt értékeké váltak. Azt hiszem, itt az ideje, hogy megrugdossak néhány segget. Azokét, akik nem apait-anyait beleadva végzik a munkájukat.

- Ez nagyon szép - bólogatott August -, csak éppen semmi értelme. Szeretted a klasszikus zenét, igaz?

Rodgers igent intett a fejével.

- Miért?

- Valamelyik író, nem emlékszem rá, ki volt, azt mondta, hogy az élet olyan, mint egy Beethoven-szimfónia. A hangos részek a nyilvános szerepléseinket képviselik, a lágyabb futamok pedig a gondolatainkat, a magánszféránkat tükrözik. Én állítom, hogy a legtöbb embernek sikerült egészséges és tisztességes egyensúlyt találnia a kettő közt.

Rodgers a csészejére meresztette a tekintetét.

- Én ezt erősen kétlem. Ha igaz lenne, nem így állnánk.

- Túlélünk két világháborút és egy nukleáris hidegháborút -érvelt August. - Ahhoz képest, hogy nem is olyan régen még barlanglakó ragadozók voltunk, nem is olyan rossz. - Élvezettel belekortyolt a teájába. - Mellesleg, ne zavarjon annyira az, hogy időnként szükségünk van egy kis pihenésre vagy szórakozásra.

A viccelődés se gyengeség, cimbora. Jól kezdted, csak így tovább... Tudod, amikor Ho Si Minh vendége voltam, a viccek segítettek megőrizni az elmém épségét. Elmondtam magamnak minden viccet, ami csak eszembe jutott. Szennyes vicceket, jó hír-rossz hír típusúakat, csontváz vicceket. Akarsz hallani egyet? Bemegy a csontváz a bárba, és rendel magának egy gin-tonikot... meg egy felmosórongyot. Rodgers nem nevetett.

- Elképesztő - folytatta August -, hogy mennyire mulatságos tud ez lenni, amikor a vérző csuklódnál fogva ki vagy kötve egy moszkítóktól nyüzsgő mocsárban. Ilyenkor csak egyet tehetsz, Mike. Jól megmarkolod a hajad, és kirántod magad a trutyiból.

- Ez te vagy - mondta az orrát lógatva Rodgers. - Én inkább bepipulok. Keserűség fog el, és ez arra késztet, hogy eltűnődjem a miérteken.

- Tudom. És hagyod, hogy megülje a gyomrodat. A te szimfóniádban egy harmadikfajta szólam jelent meg: a hangos futam, amit magadba fojtasz. Nem gondolhatod komolyan, hogy ez jót tesz neked.

- Jó vagy sem - mondta Rodgers -, nekem természetes. Ez fűt engem. Ez adja az erőt, hogy kijavítsam a rendszer hibáit, és félreállítsam azokat, akik ezeket a hibákat okozzák.

- És ha nem sikerült kijavítani a rendszert vagy megfizetni a rosszfiúknak? - kérdezte August. - Akkor mi lesz azzal a rengeteg energiával?

- Semmi - felelte Rodgers. - Eltartalakolom. Ez benne a legjobb. Olyan, mint a keleti filozófia chi-je: a belső energia. Ha szükséged van rá a legközelebbi csatában, egyszerűen megcsapolod.

- Vagy megégeted magad vele. És mi történik akkor, ha már olyan sok van belőle, hogy nem tudod elraktározni?

- Elégeted a felesleget - állt elő a kész válasszal Rodgers. - Itt jön be a képbe a pihenés és a szórakozás. Fizikai erő kifejtéssé alakítod. Edzel, falteniszezel vagy felhívod egy barátnődet.

33

Mi sem könnyebb. Apropos, ha már így sztrájkolsz, ami a nőket illeti, igazán kölcsönadhatnád a listádat.

- Még hogy sztrájkolok? - nevette el magát August. Örült, hogy Mike megnyílt, de már kezdte unni a hanyatló civilizáció témáját. - A Barb Mathiasszal töltött hosszú hétvégém után kénytelen voltam tanulmányútra menni.

Rodgers elmosolyodott.

- Azt hittem, szívességet teszek neked. Imádott, amikor kölykök voltunk.

- Igen, de most negyvennégy éves, és a szexen meg az állami kötvényeken kívül semmi nem érdekli. - August tésztát tekert a villájára, és a szájába csúsztatta az ételt. - Sajnos én csak az egyikből rendelkezem kimeríthetetlen készletekkel. Rodgers még mindig mosolygott, amikor a csipogója megszólalt. Előrehajolt, hogy megnézze a kijelzőt, és felszisszent a fájdalomtól.

- Az a csipogó azért van, hogy le tudjad csúsztatni az övedről - mondta segítőkészen August.

- Kösz - morogta Rodgers. - Pontosan ezért vesztettem el a legutóbbit.

- Ki keres?

- Bob Herbert - felelte Rodgers. A szemöldöke összeugrott, ahogy elvette az asztalkendőt az öléből. Lassan felemelkedett, és a székre ejtette a hófehér kendőt. - Az autóból fogom visszahívni.

August kényelmesen elfészkelte magát az asztal túloldalán.

- Megvárlak itt. Azt hallottam, hogy három nő jut minden férfirra Washingtonban. Hátha valamelyik megkívánja a kihúlt zöldbabodat.

- Sok szerencsét. - Rodgers kisietett a zsúfolásig megtelt vendéglőből.

August befejezte a lo meint, felhörpintette a maradék teáját, majd újra töltött a nedűből. Miközben ráérősen szürcsölgette, körülnézett a félhomályban. Ez a lelkiállapot, amiben most Rod-

gers leledzik, nem fog egyhamar elmúlni. Mindig is ő volt a borúlátóbb kettejük közül. Igaz, August sem bírt még csak rá se nézni a Vietnamban elesettek emlékművére vagy egy vietnami étterem cégtáblájára, és lekapcsolta a tévét, ha a háborúval kapcsolatos dokumentumfilmet vetítettek, de nem hagyta magában felgyülni a keserűséget és a csalódottságot, ahogy azt Mike tette. A kívülálló számára nyilvánvaló helyzet ugyanis az volt, hogy nem a társadalom hagyta cserben Mike-ot, hanem ő hagyta el magát. És ha ez így van, akkor baráti segítségre van szüksége.

Amikor Rodgers belépett a helyiségbe, August rögtön látta, hogy valami baj van.

A kötések és a fájdalom ellenére a tábornok elszántan lavírozott át a tömegen, de nem sietett. Ő és August is egyenruhát viseltek, ezért nem akarta felhívni magukra a figyelmet, főleg az újságírókét nem.

August higgadtan felállt, mielőtt Rodgers odaért volna, és a látvány kedvéért jólesően nyújtózott egyet. Ivott még egy kortyot a teából, aztán az asztalra hajított egy húszdolláros bankjegyet, és Rodgers elé indult. Nem szóltak egymáshoz, míg ki nem értek az utcára. Az őszi levegő az arcukba csípett, ahogy elindultak lefelé az utcán az autó irányába.

- Mondj még nekem egy-két jó dolgot, amiért érdemes élni -mondta keserűen Rodgers. - Martha Mackallt fél órával ezelőtt meggyilkolták. August érezte, hogy a tea felbuggyan a terkába.

- A Palacio de las Cortes előtt történt, Madridban - folytatta Rodgers. Elharapta a szavak végét, tekintete egy távoli, láthatatlan tárgyra szegeződött. Bár az ellenségnek még nem volt arca, Rodgers gondolatban már ízekre szedte. - A csapatod státusa változatlan, míg nem tudunk többet. Martha társát, Aideen Marleylet ebben a pillanatban hallgatja ki a rendőrség. Darrell is velük van Madridban. A helyszínre fog sietni, és tizennégy nullanullakor újabb jelentést tesz Paulnak.

August arc kifejezése nem változott, noha a férfi érezte, hogy tea és epe keveréke önti el a száját. Nyelt egyet.

35

- Még nem vállalta senki a felelősséget?

- Nem. Martha és Aideen inkognitóban voltak ott. Alig egypá-ran tudtunk a küldetésükről.

Beültek Rodgers új Camryjába. August vezetett. Nem szóltak egymáshoz. August nem ismerte jól Marthát, de tudta, hogy senki nem kedvelte az op' központban. Egy igazi zsarnok volt. Erőszakos és arrogáns - és átkozottul hatékony. Nagy veszteség a csapat számára.

August a szélvédőn át felnézett az ólomszürke égboltra. Mihelyt beérnek az op' központba, Rodgers lesiet a pincében berendezett irodájába, őt pedig helikopterrel átszállítják Quanticóba, a strikerek főhadiszállására. A strikerek státusa pillanatnyilag "semleges", de az op' központ két embere még mindig Madridban tartózkodik, és a merényletre való tekintettel bármikor esedékessé válhatott a kimenekítésük. Rodgers nem közölte vele, hogy Martha miért ment Spanyolországba, mert tartott a poloskáktól - a hadsereg tisztjeinek a járműveiben gyakori vendégek voltak -, August azonban sejtette, hogy köze lehet a feszült politikai helyzethez, és arról is tudott, hogy Martha az etnikai kérdések szakértője. Nem volt nehéz levonni belőle a megfelelő következtetést: az op' központ egy újabb spanyol polgárháborút akar megakadályozni, és az első menetben vereséget szenvedett.

Bármik is ölették meg a nőt, tudták, mit keres Madridban. A kérdés inkább az volt, hogy mit fognak lépni a következő gongútás után.

HÁROM

Hétfő/ 18.4s San Sebastian/ Spanyolország

Holdsugarak miriádjai táncoltak a La Concha-öböl sötét felszínén. A fényes szilánkok sziporkázó porrá omlottak össze, ahogy a hullámok zajosan nekicsapódtak a Playa de la Conchanak, az elegáns, kozmopolita város kanyargó tengerpartjának, majd ismét ezüstös nyalábokká álltak össze, és a játék kezdődhetett előlről. Fél mérfölddel odébb, az öböltől keletre halászhajók és jachtok ringtak a Parte vieja, a régi városrész kikötőjében. Vitorláik álmosítóan nyikorogtak a határozott déli szélben, oldalaikat lusta hullámok paskolták. Néhány kóbor halászhajó csak most tért vissza a több-kevesebb sikert hozó "vadászat"-ról. A tengeri madarak is visszavonultak már vackaikra, az öreg rakpart tövébe és az öböl bejáratát őrző Santa Clara-sziget kőszirtjeire.

A fészkeikben kuporgó madarakon és a szunnyadó hajókon túl, a spanyol partoktól fél mérföldre északra, egy karcsú, fehér jacht lebegett a holdfényben fürdő vízben. A tizenhárom méter hosszú hajó személyzete négy főből állt. Egy tetőtől talpig feketébe öltözött tengerész a fedélzeten őrködött, míg egyik társa a kormányt tartotta. A harmadik a hajókonyha melletti étkezőben vacsorázott, negyedik kollégájuk pedig a kabinjában, a hajóorrban szundított.

Őt utasuk is volt, akik a jacht közepe táján elhelyezkedő luxuskabinban gyűltek össze. A kabin ajtaja belülről zárva volt, két

37

ablakát súlyos függönyök takarták. Az utasok, mindannyian férfiak, egy hatalmas,

elefántcsontszínű asztal körül ültek. Az asztal szélén egy vaskos, bőrborítású iratgyűjtő állt, mellette egy palack nemes madeira. A vacsora maradványait már eltüntették, csak a borospoharak maradtak.

A férfiak méregdrága paszellszín blézert és hosszú, bő szárú nadrágot viseltek. Ujjukat drágaköves gyűrűk, nyakukat arany és ezüst nyakláncok díszítették. A zoknijukat a legfinomabb selyemből, cipőjüket fényes lakkbőrből varrták a legjobb szabó-és cipésmesterek. Hajuk frissen nyírt volt és rövid, kezük ápolat, arcuk nyugodt és elégedett. Ha megszólaltak, lágy és meleg hangon beszéltek egymáshoz. Négyen kubai szivart pőfékeltek.

A Veridico tulajdonosa, Senor Esteban Ramirez egyben a Ramirez Hajógyár alapítója is volt, azé a vállalaté, amely ezt a jachtot is építette. A többiekkel ellentétben ő nem dohányzóit. Nem mintha nem lett volna kedve hozzá, de még nem érezte úgy, hogy eljött az ünneplés ideje. Bármennyire is szeretett mesélni, most nem regélt az asztaltársaságnak arról, hogyan éltek katalán nagyszülei, akik León lankáin juhokat tenyésztettek, szőlőt és gabonát termesztettek. Kimondhatatlanul fontos volt számára a származása, de ebben a pillanatban egy még ennél is lényegesebb kérdés foglalkoztatta: mi lehet a helyzet Madridban? Kedvezően alakultak a dolgok, vagy minden, amiről éveken át álmodott, és amit hónapokon át tervezett, most veszélybe került?

Az elmúlt éveket ennek a jachtnak a fedélzetén, ebben a kabinban töltötte, és CIA-s kapcsolatainak vagy a família tagjainak a hívásait várta. A "család" a legrégebbi és leghűségesebb alkalmazottaiból tevődött össze, akik a szokásos futármunka és üzletkötés mellett attól se riadtak vissza, hogy összetörjék azoknak a csontját, akik nem voltak hajlandóak együttműködni vele. Peches áldozataik közt nem egy olyan akadt, aki az asztalnál ülők valamelyikének dolgozott. Ez azonban a múltban volt, mielőtt nagy. közös céljuk egyesítette volna őket.

Ramirez lelkének egy darabkája visszakívánta azokat a régi, nyugalmas időket. Akkoriban még egyszerű, politikailag semleges közvetítő volt, aki fegyvert és embereket csempészett, vagy éppenséggel bizalmas információkat adott el az oroszoknak és a mohamedán fundamentalistáknak, természetesen mindig magas profittal. Azokban a régi szép időkben a família erejére támaszkodva szerezte meg azt, amit szép szóval nem tudott: a bankkölcsönöket vagy a teherautókat, amivel az árut szállította.

Most minden másképp ment. Olyan nagyon-nagyon másképp.

Ramirez nem szólt, míg mobiltelefonja ki nem zökkentette csendes merengéséből. A csipogás hallatán türelmesen blézere jobb oldali zsebébe csúsztatta a kezét, és elővette a készüléket. Tömpe ujjai láthatóan remegtek, ahogy lenyitotta a mikrofonrészt. Füléhez emelte a telefont, bemondta a nevét, és ezzel részéről vége is volt. A "beszélgetés" végéig egyetlen szót se szólt, csak hallgatta a hívót, és közben a többiek arcát fürkészte.

Miután a másik fél végzett a mondandójával, Ramirez összecsukta a telefont, és gyengéden visszacsúsztatta a zsebébe. Egy pillanatig az előtte üresen árválkodó hamutartóra meredt, aztán kiválasztott egy szivart az asztal közepére helyezett dobozból, és elhúzta az orra alatt. A szivar illata és a hír mosolyt csalt pufók arcára.

Az asztalnál ülő férfiak egyike kivette szájából a szivarját.

- Mi az, Esteban? - kérdezte. - Mi történt?

- Elvégeztetett - közölte büszkén Ramirez. - A célpontok egyikét, az elsődleges célpontot kiiktatták.

A szivarok végei felparázslottak és diszkrét, de szívből jövő taps üdvözölte a hírt. Ramirez megfosztotta a szivart az egyik végétől, s egy antik butángáz gyűjtőlángja fölé tartotta. Addig pödörgette az ujjai közt, míg a szivar hegye körös-körül izzani nem kezdett, aztán áhítattal szívott egy adagot az utolérhetetlen kubai aromából. A füstpamacs balzsamként járta át szinte egész bensőjét, tovább fokozva elégedettségét.

39

- Senor Sanchez már a madridi repülőtéren van - mondta a többieknek, a bérnyilkos kódnevét használva. - Egy óra múlva Bilbaóban lesz. Felhívom a gyárat, és utasítom a família egyik sofőrjét, hogy várja a repülőtéren. Ha továbbra sem lesz semmi fennakadás, hamarosan köztünk lesz.

- De csak egy rövid időre, remélem - tette hozzá aggodalmasan az egyik férfi.

- Egy nagyon rövid ideig - nyugtatta meg Ramirez. - Amint Senor Sanchez megérkezik, felmegyek a fedélzetre és kifizetem. - Megpaskolta a mellényzsebét,

melyben a nemzetközi valutával megtömött boríték dudorodott. - Rajtam kívül egyiküket se fogja látni, így nem kell attól félniük, hogy elárulhatja őket.

- Lenne rá okunk? - kérdezte egyik vendége.

- Zsarolás, Alfonso - magyarázta Ramirez. - A Sanchez-féle zsoldosok szórják a pénzt, egyik napról a másikra élnek. Ha kifogynak a pénzből, néha visszajönnek, és még többet kérnek.

- És ha megteszi? - kíváncsiskodott Alfonso. - Hogyan fogja megvédeni magát? Ramirez elmosolyodott.

- Egy emberem videóra vette Sanchez munkáját közben. De elég abból, hogy mi lehetne. Inkább azzal foglalkozunk, ami lesz. Miután Sanchezet kifizettem, az embereim visszakísérik a repülőtérre, hogy az egyezség szerint elhagyja az országot. Addig nem is tér vissza, amíg a vizsgálat le nem zárult.

- És a madridi sofőr? - kérdezte egy másik férfi. - Ő is elhagyja Spanyolországot?

- Nem. A sofőr Serrador képviselőnek dolgozik, aki bármire képes a hatalomért. Az autó egyébként, amelyet Sanchez használt, már egy műhelyben van, ahol darabokra szedik. - Ramirez elégedetten pöfékelte egyet. - Bízom bennem, drága Miguelem. Mindent precízen megterveztem. Ezt az akciót senki se fogja nekünk tulajdonítani.

- Önben bízom, de Serradort illetően már egyáltalán nem vagyok biztos. Végtére is ő baszk.

- Akárcsak a merénylő, aki mégis megtette, amit kértünk tőle

- tette hozzá Ramirez. - Serrador is azt fogja tenni, amit mi mondunk neki, Carlos. Becsvágyó ember.

- De ettől még baszk. Ramireznek ezen mosolyognia kellett.

- Serrador képviselő nem akar a halászok, juhászok és bányászok szószólója lenni. Ő irányítani akarja őket.

- Akár át is vezetheti őket a Pireneusokon Franciaországba

- mondta Carlos. - Nem fogok könnyeket ejteni értük.

- Én se tenném - értett egyet Ramirez. - De akkor ki halászna, pásztorkodna és bányászna nekünk? A bankigazgatói és a könyvelői, Carlos? Vagy Rodrigo újságírói? Netán Alfonso tévériporterei? Esetleg a pilóták, akik Miguel repülőjára dolgoznak?

A többiek mosolyogtak, vállat vontak vagy egyetértően bólintottak. Carlos elpirult, majd egy kegyes biccentéssel elismerte, hogy Ramireznek igaza van.

- Javaslom, hagyjuk Serradort - zárta le a kérdést Ramirez.

- A lényeg az, hogy az amerikai ügynököt elintézték. Az Egyesült Államoknak fogalma se lesz róla, ki tette és miért, de ettől a perctől kezdve óvakodni fognak, nehogy ők is belekeveredjenek az ország belügyeibe. Serrador ma késő este találkozni fog a csapat megmaradt két tagjával, hogy figyelmeztesse őket. Biztosítani fogja őket, hogy a rendőrség mindent megtesz a gyilkos kézre kerítéséért, de nem garantálhatja a biztonságukat. Ilyen zavaros időkben semmiképpen sem.

Carlos Miguel felé fordult.

- És ön hogy áll?

- Nálam is megy minden a terv szerint - felelte a légitársaság pocakos, ezüstös hajú vezetője. - Az Államok és Portugália, Olaszország, Franciaország, valamint Görögország közti járataink diszkontjegyei rendkívüli népszerűségnek örvendenek. A madridi és barcelonai turistaforgalom a tavalyihoz képest tizenegy, illetve nyolc százalékkal csökkent. A szállodák, az étter-

41

mek és az autókölcsönzők máris megéreztek a veszteséget. A hatás természetesen továbbgyűrűzött, és nehéz helyzetbe sodort sok helyi vállalkozást.

- És a bevételek még inkább csökkenni fognak - mondta Ramirez -, ha az amerikai közvéleménnyel tudatjuk, hogy a lemészárolt nő turista volt, és találomra választották ki célpontnak.

Ramirez megszívta a szivarját, és elmosolyodott. Különösen büszke volt a tervnek erre a részére. Az Egyesült Államok kormánya soha nem fogja nyilvánosságra hozni a halott nő valódi személyazonosságát. Egy hírszerzési és kríziskezelő központból jött, nem a külügytől. Az Államok azt se reklámozhatja, hogy a nőt azért küldték Madridba, hogy beszéljen egy képviselővel, aki egy újabb polgárháború kirobbanásától tart. Ha az európaiak megtudnák, hogy egy amerikai ügynök fel akarta venni a kapcsolatot vele, rögtön azzal vádolnák Amerikát, hogy ki akarja használni a helyzetet. Éppen ezért hívta Serrador Madridba az

amerikaiakat. Ramirez csoportja így egyetlen húzással kiiktatta a Fehér Házat, és a víz alá nyomta a spanyol turizmust.

- Mi a következő lépés? - fordult Carlos felé Ramirez. - Mi a helyzet önnél, Carlos?

A fiatal, hollófekete hajú bankár előrehajolt. Szivarját a hamutartóra helyezte, kezét összekulcsolta az asztalon.

- Mint tudják, az alsóbb néprétegeket és a középosztályt igen súlyosan érintették az utóbbi idők fizetéseszkéntései. Az elmúlt hat hónapban a Banquero Cedro korlátozta a kölcsönök adását a vállalatoknak, aminek következtében a partnereink -az asztal körül ülőkre mutatott -, akárcsak a többi üzletember, kénytelenek voltak közel hét százalékkal emelni áraikat. Ugyanakkor csökkentették a termelést is, aminek az eredménye az lett, hogy Spanyolország Európa felé irányuló exportja nyolc százalékkal csökkent. A dolgozók is megérezték a visszaesést, noha egyelőre tőlük még nem vontuk meg a kölcsönöket. Sőt rendkívül

nagylelkűek voltunk velük szemben: az eladósodottaknak új kölcsönökkel tettük lehetővé a régi hitelek törlesztését. Természetesen ezeknek a kölcsönöknek csak egy részét használják fel az adósság törlesztésére. Az emberek új vásárlásokat eszközölnek, abban bízva, hogy a hitelek továbbra is a rendelkezésükre fognak állni. Ennek eredményeként a hitelkamatok az előző évhez képest tizenkilenc százalékkal magasabbak.

- Ha ehhez a turizmus visszaesését is hozzávesszük - mondta sugárzó arccal Ramirez -, a gazdasági következmények sokkolóak lesznek, amikor már nem állnak rendelkezésre az újabb kölcsönök.

- Rendkívül sokkoló - értett egyet vele Carlos. - Az emberek úgy eladósodnak, hogy bármire képesek lesznek, csak javíthassanak a helyzetükön.

- A visszaesés azonban kontrollálható, ugye? - szólalt meg Alfonso.

- Tökéletesen - felelte Carlos. - A beavatott bankok készpénztartalékainak és a Világbank, valamint más intézmények hiteleinek köszönhetően a gazdaság csúcsa nem érintett a visszaesésben. - Carlos elvigyorodott. - Olyan ez, mint az Ószövetségben említett egyiptomi pestis. Nem tett kárt azokban, akik tiszta vízzel töltötték meg tárolóedényeiket és víztartályaikat, mert tudtak a veszélyről.

Ramirez hátradőlt és füstfelhőbe burkolta magát.

- Ez nagyszerű, uraim. Lassan minden a helyére kerül, és nekünk nem lesz egyéb dolgunk, mint fenntartani a nyomást, míg az alsóbb néprétegek és a középosztály meg nem törnek. Míg a baszkok, a kasztíliaiak, az andalúziaiak és a galíciaiak be nem látják, hogy Spanyolország a katalánoké. Ha ez megtörténik, és a miniszterelnök kényszerűségből új választásokat ír ki, mi előlépünk az árnyékból. - Apró, sötét szeme arcáról arcra siklott, majd megállapodott az előtte heverő irattartón. - Az új alkotmányunkkal... készen rá, hogy felépítsünk egy új Spanyolországot.

43

A többiek egyetértően bólintottak. Miguel és Rodrigo diszkrétan tapsoltak. Ramirez érezte, hogy a múlt és a jövő súlya a vállára nehezedik. Jó érzés volt.

Nem is sejtette, hogy alig nyolcad mérfölddel odébb egy csap-zott hajú férfi egészen más színben látja a múltat és a jövőt. És azt sem, hogy egészen más fegyverek állnak a rendelkezésére.

NÉGY

Hétfő, jg.is Madrid/ Spanyolország

Aideen még mindig a bőrkanapén ült, amikor Diego Fernandez felügyelő megérkezett. A férfi átlagos termetű volt, simára borotvált, pirospozsgás arccal és gondosan nyírt kecskeszakállal. Fekete haja meglehetősen hosszú volt, de ápolat. Aideen még sohase látott ilyen elegáns rendőrt. A felügyelő fekete bőrkesztyűt, hasonló színű antilopbőr cipőt és ugyancsak fekete ballonkabátot viselt. A kigombolt kabát alatt sötétszürke öltönyt lehetett látni. Az összehatást aranykeretes szemüveg tette teljessé.

Egy hivatalsegéd becsukta mögötte az ajtót. Amint kettesben maradtak, a felügyelő udvariasan meghajolt Aideen előtt.

- Fogadja a legmélyebb együttérzésünket és sajnálatunkat. -A hangja mély volt, az angol kiejtése pedig távolról sem tökéletes. - Ha bármiben a segítségére lehetünk, én vagy az osztályom, csak szóljon, kérem.

- Köszönöm, felügyelő úr - rebegte Aideen.

- Biztosíthatom, hogy a madridi rendőrség minden bevethető emberét az ügyre állította, és ezenfelül más kormányügynökségek is beszálltak a nyomozásba. Bárki is követte el ezt a gyalázatos bűntényt, meg fogjuk találni. Aideen felnézett a férfira. Nem, nem lehet, hogy ez a férfi neki beszél. A gyilkossági csoport nem keresheti valaki olyannak a gyilkosát, akit ő ismert. A tévéhírek és az újságok főcímei

45

nem szólhatnak arról a személyről, akivel ő alig egy órával ezelőtt ugyanabban a szállodai szobában látott neki öltözködni. Maga is jelen volt a merényletnél, és látta Martha holttestét a járdán heverni, de az élmény nem tűnt valóságosnak számára. Annyira hozzászokott ahhoz, hogy visszaváltoztathatja a dolgokat - visszatekerheti egy videokazetta szalagját, hogy lásson valakit, aki hiányzik neki, visszaállíthatja a számítógépben a kitörölt adatokat, ha azokra mégis szüksége van -, hogy a visszafordíthatatlanság gondolata idegen volt számára. A lelke legmélyén azonban érezte, hogy mégis megtörtént. És visszafordíthatatlanul. Miután idehozták, felhívta a szállodát, és tájékoztatta Darrell McCaskeyt, aki megígérte, hogy tájékoztatni fogja az op' központot. Meglepően higgadtnak tűnt, mintha egyáltalán nem rázták volna meg a hallottak - vagy az is lehet, hogy Darrell mindig ilyen visszafogott. Nem ismerte elég jól ahhoz, hogy el tudja dönteni, melyikről lehet szó. Aztán csak ült itt, és azt igyekezett bemagyarázni magának, hogy a támadás vaktában elkövetett terroristaakció volt, nem kitervelt merénylet. Végtére is, a történeteket össze se lehetett hasonlítani a két évvel korábbi tijuani esettel, amikor a barátját, Odin Gutierrez Ricót szó szerint cafatokra lőtte gépkarabélyokkal a négy merénylő. Rico Baja California főügyésze volt, és mint a nyilvánosság előtt gyakran szereplő személy, rendszeresen kapott fenyegető leveleket - melyek nem akadályozták meg abban, hogy továbbra is borsot törjön a legnagyobb kábítószer-kereskedők orra alá. A halála nagy veszteség volt, de senkit se lepett meg: a szervezett bűnözés ellen nyilvánosan hadakozni a világ egyetlen országában se életbiztosítás.

Martha viszont turistaként érkezett az országba, és hogy valójában nem az, azt csupán néhány kormányhivatalnok tudta. Azért jött, hogy segítsen Serrador képviselőnek megakadályozni a népét, a baszkokat attól, hogy összefogjanak a hasonlóan nacionalista katalánokkal, és közös erővel elszakítsák magukat Spanyolországtól. A nyolcvanas évek baszk lázadásai túl szörványsak voltak ahhoz, hogy sikerrel járjanak, ugyanakkor kellőképpen erőszakosak, hogy mély nyomot hagyjanak az emberekben. Martha és Serrador mindketten úgy vélték, hogy ha a nemzet öt legnagyobb népcsoportja közül kettő összefog - különösen ha jobban fel vannak fegyverezve és szervezettebbek, mint a nyolcvanas években voltak -, akkor az újabb pusztításokon túl jó esélyük lesz arra, hogy sikerre vigyék az "ügyüket". Ha mégis merénylet történt, és Martha volt a célpont, az azt jelenti, hogy valaki információkat szivárogtatott ki. És ha ez így van, akkor a békefolyamat komoly veszélybe került. Milyen ironikus, hogy éppen Martha volt az, aki annyira félt attól, hogy bárki is megzavarhatja a tárgyalásokat.

Nagyon is jól tudod, ezúttal mi forog kockán...

Martha persze az ő utcai jelenete miatt aggódott.

Bárcsak az lett volna a legnagyobb gondunk, gondolta Aideen. Jelentéktelen apróságok miatt aggódtunk, miközben valóban lett volna félnivalónk. De azzal már nem értünk rá foglalkozni...

- Senorita! - hallotta a felügyelő hangját.

- Igen? - nézett zavartan a férfira.

- Jól van?

A felügyelő még mindig ott állt, ahol az előbb, jó egy méterre tőle, és barátságosan mosolygott.

- Köszönöm, jól - bólintott Aideen. - Bocsásson meg, felügyelő úr. A barátnőmre gondoltam.

- Megértem - mondta csendesén a felügyelő. - Ha nem terhelném meg vele túlságosan, feltennék önnek néhány kérdést.

- Állok rendelkezésére. - Aideen felült. - Mondja, felügyelő úr, sikerült a biztonsági kamerák felvételein azonosítani a gyilkost?

- Sajnos nem - válaszolta a férfi. - A gyilkos a kamerák hatósugarán kívül állt.

- Ez azt jelenti, hogy tudta, mennyire szabad megközelítenie a kerítést?

- A jelek szerint igen - ismerte el a felügyelő. - Kiindulási pontnak ez se rossz, de rengeteg időbe fog telni kihallgatni és

47

ellenőrizni mindenkit, aki birtokában van ennek az információnak.

- Ez érthető - mormogta Aideen.

A felügyelő elővett egy apró, sárga noteszt a kabátzsebéből. Mosolya elhalványult, ahogy végigfutotta a feljegyzéseit. Kicsúsztatta a spirálrugóból a töltőtollát, és kérdően Aideenre nézett.

- Ön és a társa kikapcsolódni jöttek Madridba?

- Igen.

- A portánál ön úgy informálta az őrt, hogy egy ismerősük intézte el a látogatást a kongresszus épületében.

- Ez így igaz.

- Ki az illető?

- Nem tudom - vágta rá Aideen.

- Hogyan lehetséges?

- A barátnőm szervezte meg, még odahaza az Államokban, egy ismerősén keresztül - tájékoztatta Aideen.

- Meg tudná mondani nekem ennek a személynek a nevét? - faggatta tovább a felügyelő.

- Attól tartok, nem. Nem tudom, ki lehetett az. A barátnőm az utolsó pillanatban kérdezte meg, hogy nincs-e kedvem vele tartani erre az útra.

- Talán egy munkatársa volt - sugallta Fernandez felügyelő. - Vagy egy szomszédja? Netán egy helyi politikus?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Aideen. - Sajnálom, felügyelő, de eszembe se jutott megkérdezni ezt. Hogy őszinte legyek, nekem teljesen mindegy volt.

A felügyelő egy hosszú másodpercig szótlanul nézte, aztán a noteszére irányította a tekintetét, és lejegyezte Aideen válaszát.

Aideen úgy érezte, a férfi nem hisz neki. Erről árulkodott a felügyelő összevont szemöldöke, lefelé görbülő szája. Aideen nem örült neki, hogy akadályoznia kell a nyomozást, de nem tehetett mást. Amíg Darrell McCaskey vagy Serrador más utasítást nem ad, kénvtelen lesz a fedőtörténetét használni.

Fernandez felügyelő lassan, tűnődve lapozott egyet.

- Látta a férfit, aki megtámadta önöket?

- Az arcát nem láttam. Vakut villantott, mielőtt a fegyverért nyúlt volna.

- Kölni vagy arcszesz illatát nem érezte?

- Nem.

- Megfigyelte a fényképezőgépet? A típusát, a formáját?

- Nem. Túl messze volt. Aztán jött az a villanás. Csak az öltözetét láthattam.

- Aha - dörögte a felügyelő. Kíváncsian közelebb lépett. - Le tudná írni nekem?

Aideen vett egy mély lélegzetet, és behunyta a szemét.

- Vászondzsekit és baseballsapkát viselt. Sötétkék vagy fekete sapkát, gyűrött ellenzővel. Bő khakinadrágja és fekete cipője volt. Úgy gondolom, fiatal férfi lehetett, de nem vagyok benne biztos.

- Miből következtetett erre? Aideen kinyitotta a szemét.

- Abból, ahogyan állt. Szétvetett lábbal, egyenes háttal, széles vállával.

Erős, higgadt ember benyomását keltette.

- Emlékeztette valakire? - kérdezte a felügyelő.

- Igen - felelte Aideen. A gyilkos egy strikerre emlékeztette, de ezt persze nem említhette. - Az egyetem mellett, ahová jártam, volt egy ROTC* - hazudta. - Tartalékos Tisztek Kiképzőtábor. A gyilkos ezeket a katonákat juttatta^szembe. A felügyelő körmölt valamit a noteszébe.

- Mondott valamit önnek a gyilkos?

- Nem.

- Nem kiáltott semmit? Jelszót vagy fenyegetést?

- Nem.

- Nem figyelte meg, milyen fegyvere volt?

- Sajnálom, de nem. Valamiféle kézi-... vagy hogy is mondják... maroklófegyver lehetett.

* Reserve Officers's Training Corps

49

- Revolver?

- Nem tudom - füllentette. Automatát látott a merénylőnél, de a szerepe szerint nem értett a fegyverekhez, ezért ezt is el kellett hallgatnia.

- Szünetet tartott a lövések közt?
- Azt hiszem.
- Hangos volt?
- Nem igazán - rázta meg a fejét Aideen. - Csodálkoztam is rajta.
- Akkor bizonyára hangtompító volt rajta - vélte a felügyelő. - Látta az autót, amellyel a gyilkos elmenekült?
- Igen. Egy fekete személyautó volt. Nem tudom, milyen típus.
- Tiszta volt vagy piszkos?
- Átlagos.
- Merről jött?
- Azt hiszem, valamivel feljebb, a sugárúton várakozott - vélte Aideen.
- Milyen messze?
- Harminc-negyven méterre. Úgy emlékszem, néhány másodperccel azelőtt gurult a járda mellé, hogy a férfi tüzet nyitott volna.
- Az autóból is lőttek?
- Nem hiszem - válaszolt Aideen. - A villanások a férfi pisztolya felől jöttek.
- A támadás egy része alatt ön a másik áldozat, a postás mögött volt. Miközben hősiesen a vérzését próbálta elállítani, elkerülhette a figyelmét egy második fegyveres.
- Kétlem - mondta Aideen. - Ez már a legvégén volt. De mondja, felügyelő úr, hogy van az úriember?
- Szomorúan kell közölnöm, senorita, hogy ő is meghalt. Aideen lesütötte a szemét.
- Sajnálom.
- Ön mindent megtett érte - vigasztalta a felügyelő. - Nehogy önmagát hibáztassa! Nincs oka rá.
- Nincs - motyogta Aideen. - Kivéve azt, hogy éppen az ő irányába mozdultam. Van családja?
- Sí - felelte a felügyelő. - Senor Suarez egy feleséget, egy kisgyermeket és egy idős édesanyját tartott el.
Aideen érezte, hogy a szeme mögött felgyűlő könnycseppek pattanásig feszítik a halántékát. Nem elég, hogy nem sikerült megmentenie Marthát, még egy ártatlan civil is meghalt miatta. Visszagondolva, éppen az ellenkező irányba kellett volna vetnie magát, Martha felé. Akkor talán meg tudta volna védeni testével a nőt, vagy behúzhatta volna a mögé az átkozott őrbódé mögé. Mindegy lett volna, mit csinál, csak azt nem kellett volna, amit pedig megtett.
- Nem kér egy pohár vizet? - kérdezte tőle a felügyelő.
- Nem, köszönöm. Jól vagyok.
A felügyelő bólintott. Lépett néhányat fel-alá, töprengő arccal a padlót bámulva, aztán Aideen hirtelen felé fordult.
- Sefiorita - szegezte Aideennek a kérdést -, gondolja, hogy ön és a barátnője voltak a gyilkos célpontjai?
- Úgy vélem. - Aideen már várta a kérdést.
- És sejti, hogy miért?
- Nem - felelte egyszerűen Aideen.
- Gondolkozzon csak. Nincs köze a politikához? Nem tagja valamilyen csoportnak? Aideen megrázta a fejét.
Kopogtak, de a felügyelő ügyet se vetett rá. Szigorú tekintettel, némán meredt Aideenre.
- Sefiorita Temblón, kérem, ne haragudjon, amiért ennyire sürgetem, de egy gyilkos szabadon kószál Madrid utcáin, és én ezt nem hagyhatom. El akarom kapni őt. Nem jut eszébe egyetlen ok sem, amiért valaki meg akarhatta öletni a barátnőjét vagy önt?
- Comisario - nézett a szemébe Aideen -, én még soha nem voltam Spanyolországban, és nem is ismerek itt senkit. A barátnőm járt már itt évekkor elelőtt, de neki sincsenek... neki se

51

voltak itt ismerősei, amennyire én tudom. Se barátok, se ellenségek.
Újabb kopogás hallatszott. A felügyelő az ajtóhoz lépett és kinyitotta. Aideen nem láthatta, ki áll a folyosón.
- Sí? - mondta a felügyelő.
- Comisario - válaszolta valaki -, Serrador képviselő szeretné, ha haladéktalanul az irodájába vezetném a hölgyet.
- Valóban? - A felügyelő Aideenre nézett, és felvonta fél szemöldökét. - Lehet,

senorita, hogy a képviselő úr személyesen szeretné kifejezni önnek a tragédia miatt érzett részvétét.

Aideen hallgatott.

- Vagy talán valami más oka van annak, hogy találkozni kíván önnel?

Aideen felállt.

- Ezt csak akkor fogom tudni, Fernandez felügyelő, ha beszéltem a képviselő úrral.

A felügyelő eltette a noteszét, és udvariasan meghajolt. Ha neheztelt is Aideenre, nem mutatta. Megköszönte Aideennek, hogy segített neki, újfent sajnálatát fejezte ki a történetek miatt, aztán udvariasan intett a nyitott ajtó felé. Aideen elhagyta a szobát. Ugyanaz az őrmester várt rá kint, aki bevezette. Egy bic-centéssel üdvözölte Aideent, majd elindult a folyosón.

Aideen lelkiismeret-furdalást érzett a felügyelő miatt. Meg kell találnia egy profi merénylet, ő pedig egyetlen támpontot se adott hozzá. Ahogy Martha megfogalmazta, minden társadalomnak és a társadalom minden rétegének megvannak a maga szabályai. Ez alól az adott kormány se kivétel, bármilyen legyen is az ország alkotmánya, a politikai erők egyensúlya és a kabinet el-lenőrzöttsége. Az "államtitok", a "fontosabb szempontok" és a többi hasonló frázis gyakorlatilag lehetetlenné tesz bármilyen törvényes vizsgálatot. Néha persze az is előfordul - mint ezúttal is -, hogy valóban szükség van az igazság leplezésére.

Serrador irodája ugyanezen a folyosón volt található, nem messze a szobától, ahol a felügyelő kihallgatta Aideent. A helyiség ugyanakkora volt, mint az előző, még a berendezésük is nagyjából megegyezett, bár a használója személyiségét tükröző jegyek természetesen nem hiányoztak. Három falat a madridi bikavia-dali arénát, a Plaza de las Ventas ábrázoló, keretezett poszterek díszítettek. A negyedik falon, az íróasztal mögött, bekeretezett újságcikkek hirdették a baszkok nyolcvanas évekbeli ténykedéseit. A könyvszekrények polcain itt-ott egy-egy családi fényképet lehetett látni. Serrador képviselő az íróasztala mögött ült, amikor Aideen megjelent. Darrell McCaskey a kanapéról emelkedett fel. A képviselő előlépett az asztal mögül, és tárt karral, mélységes együttérzést kifejező arccal Aideen elé sietett. Szürke szemöldöke fájdalmasan lefelé görbült, barna szeméből sajnálat sugárzott, széles ajka csüggedten lefittyedt. Még hófehér, hátrasimított haján is szomorkásán látszott megcsillanni a lámpafény. Puha lapáttenyereivel gyengéden átölelte Aideent.

- Ms. Marley, olyan nagyon sajnálom! Egyetlen vigaszom az, hogy legalább ön épségben megúsza.

- Köszönöm, képviselő úr - fogadta együttérzését Aideen. McCaskeyre pillantott. Az alacsony, szikár és koraős igazgatóhelyettes mereven állt, két kezét összekulcsolva maga előtt. Rajta nyoma se volt a diplomatikus együttérzésnek, ami Serradorról valósággal sugárzott. - Darrell - szólította meg Aideen. - Hogy vagy?

- Voltam már jobban is, Aideen. És te?

- Én is - felelte Aideen. - Elbaltáztam, Darrell.

- Ezt hogy érted?

- Másképpen kellett volna reagálnom. - Aideennek elcsuklott a hangja. - Láttam, mi történik, mégis elszúrtam. Egyszerűen elszúrtam, Darrell.

- Ez örültség - mondta McCaskey. - Örülhetsz, hogy ép bőrrel megúszad.

- Más életének az árán...

- Erről igazán nem tehetsz - csitította McCaskey.

53

- Mr. McCaskeynek igaza van - jegyezte meg Serrador. Még nem engedte el Aideen kezét. - Ne hibáztassa önmagát. Hogy is szokták önöknél mondani... Utólag könnyű előrelátónak lenni.

- Ezt szoktuk mondani - mondta McCaskey alig leplezett ingerültséggel. - Visszatekintve minden sokkal tisztábban látszik.

Aideen kérdően McCaskeyre nézett.

- Mi a baj, Darrell?

- Semmi. Semmi, kivéve azt, hogy Serrador képviselő úr pillanatnyilag nem hajlandó tárgyalni velünk.

- Hogyan? - riadt meg Aideen.

- Nem lenne helyénvaló - állította Serrador.

- Én ezt nem így látom - vetette ellen McCaskey. Aideen felé fordult. - Serrador képviselő úr azt mondja, hogy a találkozó Marthával volt megbeszélve.

Martha tapasztalata és etnikai háttere lett volna az, aminek a segítségével meggyőzhette volna a baszkokat és a katalánokat az amerikai közbenjárás szükségességéről.

Aideen a képviselőre irányította a tekintetét.

- Martha köztisztviselőként álló és magasan képzett diplomata volt...

- És figyelemreméltó asszony - tette hozzá Serrador.

- Igen, de bármennyire tehetséges közvetítő volt is Martha, nem helyettesíthetetlen - folytatta Aideen.

Serrador visszahőkölt.

- Csalódást okoz, senorita.

- Miért, ha szabad kérdeznem?

- A kolléganőjét az imént gyilkolták meg!

- Sajnálom, képviselő úr-vágott vissza Aideen-, de most itt nem az a kérdés, hogy tapintatos vagyok-e vagy sem.

- Ez igaz - ismerte el Serrador. - A legfőbb kérdés az, mennyire tapasztalt és megbízható ön. Amíg a válasz nem ismeretes számomra, és nem lehetek nyugodt a biztonságunk felől, a tárgyalások igenis el lesznek halasztva. Nem törölve, Senor McCaskey és Senorita Marley. Csak elhalasztva.

- Serrador képviselő úr, ön éppolyan jól tudja, mint én, hogy nem késlekedhetünk - világított rá McCaskey. - Mielőtt Ms. Marley megérkezett volna, éppen arról igyekeztem meggyőzni önt, mennyire megbízható és rátermett az ifjú hölgy. Ms. Marleyt aligha nevezhetnénk tapasztalatatlannak, és elszántságnak sincs híján.

Serrador kételkedően végigmérte Aideent.

- Minden további nélkül belevághatunk - szögezte le McCaskey. - Ami pedig a biztonságot illeti, pillanatnyilag azt feltételezzük, hogy a találkozó híre kiszivárgott, és Martha merénylet célpontjává vált. Mit jelent ez? Azt, hogy valakik el akarják ijeszteni az amerikai diplomatákat. Nyilvánvalóan ugyanazok a személyek, akik szét akarják zúlleszteni az ön hazáját.

- Az sem kizárt, hogy nem politikai érdek hajtja az összeesküvéket - figyelmeztette őket Aideen. - Martha szerint... Martha úgy vélte, valaki anyagi előnyhöz akar jutni egy újabb polgárháború zűrzavarában halászva.

Serrador megköszönte a torkát. Az íróasztala felé fordította a tekintetét.

- Képviselő úr, kérem - könyörgött McCaskey. - Üljön le velünk, és mondja el, amit tud. Mi majd átadjuk az információt a kormányunknak, és segítünk önnek kidolgozni egy tervet, mielőtt még túl késő lenne.

Serrador rendíthetetlen volt.

- Már beszéltem a szövetségeseimmel a kongresszusban. A dolgok jelenlegi állását figyelembe véve ők még kevésbé akarják belekeverni önöket ebben a pillanatban. Meg kell értenie, Senor McCaskey. Eddig is tárgyaltunk a szeparatista pártokkal, és ezután is meg fogjuk tenni. Az én ötletem volt nem hivatalosan belevonni az Egyesült Államokat a tárgyalásokba, azzal a reménnyel, hogy így mindkét oldal vezetői könnyebb szívvel tesznek majd engedményeket, és ezzel Spanyolország megmenekül a széthullástól. Most viszont attól tartok, hogy saját magunknak kell megoldani a problémát.

55

- És mit gondol, sikerrel járnak? - szegezte neki a kérdést Aideen.

- Nem tudom - vallotta be Serrador. - Egyelőre csak azt látom, sajnálatos módon, hogy az önök közreműködésének itt véget kell érnie.

- Igen - fortyant fel Aideen. - Köszönhetően annak, hogy valaki visszatáncolt, mert félti az életét.

- Aideen! - szólt rá McCaskey. Serrador felemelte a kezét.

- Semmi baj, Senor McCaskey. Úgy látom, Ms. Marleyt kimerítették az események. Javaslom, hogy kísérje vissza a szállodájába.

Aideen szeme villámokat szórt. Nem állt szándékában hagyni, hogy megfélemlítsék. Nem fog megfutamodni, tökéltelte el.

- Jól van - mondta elfojtott indulattal. - Sakkozson csak, képviselő úr. De mondok önnek valamit. Amikor Mexikóban forradalmár frakciókkal volt dolgom, a folyamat vége mindig ugyanaz lett: a kormány elkerülhetetlenül eltiporta őket. Csakhogy teljesen soha nem tudta kiirtani őket, és a lázadók illegalitásba vonultak. Súlyos veszteségeket szenvedtek, de nem szűntek meg. Csak azok haltak meg, akik keresztűzbe kerültek... Előre látom, hogy ugyanez fog történni itt is, Serrador képviselő. Az évszázadok során felgyülemlett haragot csak egy nagyon nagy csizmával taposhatja el.

- Ah. Netán egy kristálygömböt rejteget a hátizsákjában?

- Nem - felelte éles hangon Aideen. - Viszont rendelkezem némi tapasztalattal az elnyomás pszichológiáját illetően.

- Amit Mexikóban szerzett meg - mutatott rá Serrador. - Nem Spanyolországban. A mi honfitársaink nem egyszerűen gazdagok vagy nincstelenek. A múlt legalább olyan fontos számukra, mint a vagyon.

- Ebből elég, Aideen - dörrent McCaskey hangja. - Senki nem tudhatja előre, mi fog történni, a világ bármelyik tájáról legyen is szó. Éppen ezért lett volna szükség a megbeszélések-
re. A tényeket kellett volna felkutatnunk és megosztanunk egymással, egy békés rendezés érdekében.

- Amelyre még sor kerülhet - vedlett vissza diplomatává Serrador. - Nem akarom kisebbiteni az önöket ért veszteséget, de a kollégáikkal csupán egy esélyt szalasztottunk el. Lesz más módja is a vérontás elkerülésének, ebben biztos vagyok. Legelőször is azonban meg kell találnunk a merénylő megbízóját, és ki kell derítenünk, miképpen szivároghatott ki információ az irodából. Aztán... majd meglátjuk.

- Ez hetekbe, hónapokba telhet - csóválta meg a fejét McCaskey.

- Míg a sietség, Senor McCaskey, még több életbe kerülhet.

- Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot - motyogta Aideen. - A visszavonulás és a tétlenség ára még magasabb lenne.

Serrador visszasétált az asztala mögé.

- De nem az óvatosságé. - Megnyomott egy gombot a telefonján. - A kiváló Senorita Mackall segítségét kértem, de elvették őt tőlünk. Kerestem és még a továbbiakban is kereshetem az Egyesült Államok támogatását. Még mindig a rendelkezésemre áll, Senor McCaskey? Számíthatok rá?

- Tudja, hogy igen, képviselő úr. Serrador fejet hajtott.

- Gracias.

- De nada - mondta válaszképpen McGaskey.

Az ajtó kinyílt, és egy fiatal, sötét öltönyös hivatalsegéd lépett az irodába. Megállt, két kezét mereven a nadrágja szélére szorítva.

- Hernandez - szólította meg a képviselő -, kérem, kísérje ki a vendégeinket a személyzeti kijáraton, és gondoskodjon róla, hogy a sofőröm biztonságban visszaszállítsa őket a szállodába. - McCaskeyre nézett. - Amennyiben oda szándékoznak menni.

- Egyelőre igen. Ha lehetséges, a későbbiekben felkeresném a nyomozás vezetőjét.

- Értem. Ha jól emlékszem, önnek nyomozói múltja van.

57

- Valóban - ismerte el McCaskey. - FBI-os koromban gyakran kellett együttműködnöm az Interpollal.

- Utánanézek - ígérte Serrador. - Tehetek még valamit önökért?

McCaskey megrázta a fejét. Aideen nem mozdult. Kavarogtak benne az indulatok. Ezt gyűlölte a legjobban: a pillanatot, amikor a politika mindent maga mögé utasít. A józan ész, az előrelátást. Egy ügyes "T-lépés", ahogy odahaza, Bostonban egy apró táncmozdulatot neveztek. Azt kívánta, bárcsak félretett volna egy kis mierda de perrót a találkozóra.

- Az autóm golyóálló, és két testőröm fogja kísérsni önöket - közölte Serrador. - Biztonságban lesznek. Ami a továbbiakat illeti, haladéktalanul beszélni fogok azokkal a kollégáimmal, akik részt vettek volna a mai megbeszélésen. Néhány nap múlva megkeresem önöket... feltételezem, Washingtonban lesznek... és tudatom önökkel a döntésünket. Hogy lépni kívánunk-e valamit, és ha igen, mit.

- Rendben - egyezett bele McCaskey.

- Köszönöm - engedett meg magának egy félmosolyt Serrador. - Hálásan köszönöm. A képviselő kezét nyújtott feléjük a mahagóniasztal felett. McCaskey elfogadta, és Aideen is megrázta, de egyikük tekintetében se volt nyoma a korábbi szívélyességnek.

McCaskey Aideen vállára tette a kezét, és finoman kituszkolta a lányt az ajtón. Csendben baktattak végig a folyosón.

A képviselő limuzinjában Aideen a férfi felé fordult.

- Ki vele. Mondd, hogy túlságosan kikelttem magadból.

- Kikeltél magadból.

- Tudom - bólintott Aideen. - Sajnálom. A következő géppel hazarepülök.

- Nem akarom, hogy megtedd. Nagyon kikeltél magadból, de történetesen

egyetérttek veled. A spontán jó zsaru-rossz zsaru trükk sajnos nem vált be, de legalább sikerült némi feszültséget keltenünk.

- Egyetértettél velem? - kérdezte meglepetten Aileen.

- Többé-kevésbé. De várjuk meg, mit szól a klán többi része, ha elmeséljük nekik a történeteket.

Aileen bólintott. Tisztában volt vele, hogy ez csak részben oka annak, hogy McCaskey nem akar többet mondani. A limuzinsofőrök egyáltalán nem olyan láthatatlanok, ahogy azt az alkalmi utasok hajlamosak feltételezni róluk. Éppen ellenkezőleg, mindent látnak és hallanak. Valószínűleg az se segített volna, ha felengedik a válaszfalat: egy autóban sok olyan zug van, ahol észrevétlenül el lehet rejteni egy poloskát.

A beszélgetést McCaskey hotelszobájában folytatták, miután a férfi bekapcsolta az elektromágneses térgenerátort, amit Matt Stoll, az op' központ műszaki zsenije tervezett. Az egység, amely külsejét és méreteit tekintve leginkább egy hordozható CD-lejátszóra hasonlított, folyamatosan fenntartott egy pulzáló elektromágneses teret, amely háromméteres körzeten belül - miként Stoll fogalmazott - "összezagyválta" az elektronikus jeleket. A hatósugarán kívül elhelyezett eszközök működésében, ahogy az elvárható volt, nem okozott zavart. McCaskey és Aileen az ágy szélén ültek, kettőjük közt a "tojással", ahogy egymás közt a készüléket nevezték.

- Serrador meg van győződve róla, hogy a közreműködése nélkül tehetetlenek vagyunk - mondta McCaskey.

- Nagyon úgy néz ki - értett vele egyet Aileen.

- Könnyen előfordulhat, hogy nagyot fog nézni.

- Talán tényleg nem ártana egy kis meglepetést szerezni neki - tűnődött Aileen.

- Szerintem se. - McCaskey a lányra nézett. - Még valami, mielőtt hívnám a főnököt?

Aileen megrázta a fejét, bár lett volna még mondanivalója. Egyvalamit nagyon jól megtanult Mexikóban: megérezni, ha valami bűzlik. És itt valami nagyon bűzlött.

A Serrador ellen intézett kirohanásának nem az volt az egyetlen oka, hogy a képviselő visszavonulásával értelmetlenné tette Martha halálát. Ha

59

ugyanis Serrador tényleg attól tartott volna, hogy ő lehet a következő célpont, akkor miért nem erősítette meg a védelmét? Miért kongtak a képviselőház folyosói az ürességtől? És miért feltételezte, hogy elég lesz lemondani a megbeszéléseket ahhoz, hogy a merénylő megbízói visszavonuljanak? Honnan tudhatta olyan biztosan, hogy ez az információ is ki fog szivárogni?

McCaskey felkelt, és a "tojás" hatósugarán kívül elhelyezett telefonhoz lépett. Aileen a tizenkettedik emeleti ablakon át a távoli lámpafényeket bámulta. Túl kimerült és kétségbeesett volt ahhoz, hogy komolyabban átgondolja a történeteket, de valamiben biztos volt: akár a saját szabályai szerint jártak el a spanyol bábjátékosok, akár nem, máris áthágtak az ő szabályai közül hármat. Első: ne lódd le azt, aki segíteni jött neked. A második: ha azért lövted le, hogy a halála a te érdekeidet szolgálja, azzal kihívod magad ellen a hármas számú szabályt. A hármas pedig így szól: az amerikaiak, különösen ez az amerikai, visszalőnek.

ÖT

Hétfő, 20.2J San Sebastian, Spanyolország

Az apró halászhajó oldalát frissen mázolták. A festék szaga átjárta a szűk, rosszul megvilágított hajóúrt, elnyomva Adolfo Al-cázar kézzel sodort cigarettájának csípős bűzét és az ajtón lógó bűvárruha nedves gumiszagát. A hajófestés luxusnak számított - legalábbis egy halász esetében -, Adolfo azonban kénytelen volt beruházni. Nagyon valószínűnek tűnt, hogy lesznek még más küldetések is, melyeket a szárazdokkban, rothadt palánkokat cserélgetve aligha vállalhatott volna. Márpedig a hajónak ki kell tartania, míg a tábornok sikerre nem viszi az ügyet - ami eltarthat egy ideig, főleg ha nem úgy mennek a dolgok, ahogyan kellene. Nem lehet egyetlen éjszaka leforgása alatt aláaknázni egy rendszert, és levelezni egy ellenforradalmat. Főleg egyetlen csapással nem, még ha az olyan súlyos lesz is, mint ez.

A tábornok ennek ellenére meg fogja próbálni, gondolta Adolfo mély csodálattal. És ha valakinek sikerülhet, egy egynapos puccs a világ egyik vezető országának a kormánya ellen, akkor az a tábornok.

Kattanás hallatszott. Az alacsony, izmos férfi abbahagyta a merengést, és az asztalon álló magnóra nézett. A cigarettát egy rozsdás bádog hamutartóra tette,

s hátradőlt az összehajtható székekben. Feltette a fejhallgatót, és lenyomta a PLAY gombot. Hallani akarta, sikerült-e a felvétel. A tábornok műszaki tisztje, 61

a pamplonai férfi azt mondta, a felszerelés rendkívül érzékeny. Ha megfelelően be van állítva, még a hullámok locsogását és a hajómotor zúgását is kiszűri. A tisztnek igaza volt.

"Elvégeztetett", jelentette ki közel egypercnyi csend után egy gépiesnek ható, de tisztán érthető hang. Utána recsegés következett.

Vagy mégsem, állapította meg Adolfo. Nem statikus recsegés volt, hanem taps. A jacht utasai tapsikoltak.

Adolfo elvigyorodott. Hiába gazdagok ezek a tökfilkók, és hiába irányítanak nagy és vérszomjas famíliákat, ettől még ostobák. Egyszerű halászember lévén elégedettséggel töltötte el a tény, hogy a pénz nem teszi okosabbá az embert - beképzelt, alaptalanul magabiztos hólyaggá annál inkább. Annak is örült, hogy a tábornoknak igaza volt. A tábornoknak mindig igaza van. Akkor is igaza volt, amikor felfegyverezte a baszkokat, hogy megolajozza általuk a forradalom fogaskerekeit. Aztán visszalépett, mert a baszkok egymást is ölni kezdték: szeparatisták az antiszeparatistákat és fordítva. Ezt is helyesen tette.

A kisméretű tálra hasonlító szerkezet, amit Adolfo a kabin tetejére szerelt fel, mindjárt a navigációs lámpa mögé, tökéletesen rögzítette az altivo, a dölyfös Esteban R.amírez és a hasonlóan arrogáns compadrék közti beszélgetés minden szavát.

Adolfo visszatekerte a szalagot, és egy másik készülék felé fordult, amelyet közvetlenül a magnó mellett helyezett el az asztalon. A mosoly lehervadt az arcáról. A szerkezet valamivel kisebb volt, mint a magnó, és pittsburgi acélból készült. Nem véletlenül: ha esetleg megtalálnák, a fém összetételéből könnyen megállapítható a doboz származási helye, azt pedig épp elegen tudták, hogy Ramíreznek, az árulónak CIA-s kapcsolatai is vannak. A tábornok így szükség esetén bármikor átháríthatja a felelősséget az amerikaiakra, mondván, hogy Ramíreznek azért kellett meghalnia, mert a CIA már nem vette hasznát.

A doboz tetején egy zöld és egy piros lámpa volt elhelyezve. A zöld világított. A lámpák alatt egy-egy fehér, szögletes gomb volt található, "Élesít", illetve "Detonál" felirattal. A szöveget kék tintával írták, öntapadó fehér papírcímkére. Ezt a szerkezetet is a tábornok műszaki tisztje adta Adolfónak, akárcsak az amerikai hadseregben rendszeresített plasztiktömböket és a gyutacsot. Adolfo még a kikötőben a jachtra erősítette a kétkilónyi C-4-et, a vízvonala alá. Ha a robbanás bekövetkezik, a légnyomás másodpercenkénti nyolcezer-négyszáz méter sebességgel fogja átszakítani a hajótestet - majdnem négyszer akkora erővel, mint ugyanannyi dinamit.

A fiatal halász kérges ujjaival beletúrt göndör, fekete hajába, aztán a karórájára nézett. Esteban Ramirez, az a szarházi nabob, aki katalán falkáival el akarja taposztatni őket, azt mondta, hogy a merénylő egy óra múlva fog megérkezni a reptérre. Amikor ezt először hallotta, Adolfo rádión továbbította az információt az Észak-Pireneusokban tartózkodó bajtársainak, Da-nielának, Vicentének és Alejandrónak, akik azonnal kiindultak a Bilbao melletti reptérre. Két perccel korábban jelentették, hogy a repülőgép leszállt. Bilbao száztíz kilométerre volt a kikötőtől, ezért Ramirez egyik gengszterére várt a feladat, hogy eljuttassa a jachtra a férfit. Legalább eggyel több vérebet kapnak el, gondolta Adolfo. A família többi tagját majd később intézik el -már ha azok nem esnek pánikba, és nem szóródnak szét önként. Adolfóval ellentétben ezek a gazemberek csak akkor hatékonyak, ha nagy létszámú és brutális bandákba tömörülve működhetnek.

Adolfo felemelte a cigarettáját, szívott egy utolsó slukkot és elnyomta. Kivette a kazettát a magnóból, s az ingzsebébe csúsztatta, vastag fekete szvettére alá. A mozdulat során keze súrolta a vállára szíjazott pisztolytáskát, melyben egy 9 mm-es Beretta lapult. A fegyvert az Egyesült Államok haditengerészetének SEAL kommandója használta Irakban, így került át a szövetséges erők birtokába. A tábornok szíriai fegyvercsempészeknél ke-

63

resztül jutott hozzá. Adolfo a készülékbe helyezett egy katalán gitárzenét tartalmazó kazettát, és benyomta a lejátszógombot. Az első szám címe az volt, hogy "Salou", és két gitáros adta elő. A dal a Barcelonától délre található város lenyűgözőenivilágított kútjáról zengett dicshimnusz. Adolfo hagyta, hogy néhány pillanat erejéig a zene magával ragadja. Az egyik gitáros a dallamot

játszotta, míg a másik halkpizzicatóval* a vízcseppek csilingelőjét utánozta. Az összehatás frenetikus volt.

Adolfo kellestelenül lekapcsolta a magnót. Vett egy apró lélegzetet, és a detonátorért nyúlt. Felállt, eloltotta a mennyezetről lógó, elemmel működő lámpást, és felment a fedélzetre.

A hold egy keskeny felhősáv mögött tartózkodott. Ez jó volt, bár a jacht legénysége valószínűleg úgyse törődött volna egy tőlük kétszáz méterre tartózkodó halászhajóval. Errefelé gyakran kijöttek a halászok éjszakai ragadozóhalakat fogni. Persze annál jobb, ha nem veszik észre. A hajó sötét volt, leszámítva a navigációs fényeit és a középső kabin ablakából kiszűrődő halvány lámpavilágot.

Durván másfél órával később csónakmotor zúgása ütötte meg a fülét. A hang hátulról jött, a part irányából. A jármű - a hangból ítélve, amit a vizet csapkodó orra keltett - kétüléses motorcsónak lehetett. Amint a jacht közelébe siklott, valaki egy kötélletrát engedett le a fedélzetről. A dülöngélő motorcsónak utasa bizonytalanul felegyenesedett, és az egyik létrafok után kapott.

A merénylő, gondolta Adolfo. A detonator síkossá vált izzadt tenyerében. Még erősebben megmarkolta és az alsó gomb fölé csúsztatta a hüvelykujját.

A tenger szokatlanul nyugtalan volt. Mintha a kor szelleme a vizet is megfertőzte volna, nyugtalanságot, forrongást okozva a felszín alatt. A hullámok egymást érték, alig négy-öt másodperc szünet volt két hullám csúcsa közt.

Adolfot ez azonban nem iga-

* pizzicato - a húrok tépése azok pengetése vagy vonóval történő mozgatása helyett

zán zavarta. A tenger fiaként sziklaszilárdan, megingathatatlanul állt a fedélzet szélén. A tábornok utasítása értelmében a detonator és a plastik közt nem lehetett semmilyen akadály, azaz mindvégig "látniuk" kellett egymást. Természetesen szerezhettek volna Adolfónak ennél sokkal érzékenyebb adót és vevőt, de ezekhez könnyebb volt hozzájutni, következtetésképp nehezebb volt lenyomozni őket.

A merénylő közben fellépett a rövid kötélhágcsóra. A motorcsónak vezetője azonnal gázt adott, és elkormányozta a járművét a jachttól, hogy elkerüljön a hullámverés miatt nagyon valószínű ütközést. Egy kövér, szivarozó férfi jelent meg a fedélzeten - nyilvánvaló volt, hogy nem a legénység tagja. A várakozás újabb percei következtek. Adolfo pontosan tudta, hova helyezte el a robbanóanyagot, és azt is tudta, hogy akkor kell megnyomnia a gombot, amikor az a hajótesttel együtt kiemelkedik a víz alól.

A jacht balra dőlt, azaz Adolfo felé, aztán visszabillent egyensúlyi helyzetbe, majd át a másik oldalra. Adolfo a gomb közepére helyezte az ujjbegyét. Még egy dőlés, mondta magának. A hajó csak egy pillanatig maradt jobbra dőlve, aztán már zökkenet is vissza egyensúlyi helyzetébe, hogy egy másodperc múltán megint balra dőlhessen. Egy újabb másodperc elteltével a jacht bal oldala kiemelkedett a vízből, "láthatóvá" téve a detonator számára a gyutacs vevőjét. Adolfo leayomta a gombot. A doboz tetején a zöld fény kialudt, és felvillant a piros.

A hajótest bal felén sárgásfehér tűz futott végig. A létrán kapaszkodó férfi a szó szoros értelmében elpárolgott, a kövér úriembert pedig a sötét tengerbe repítette a légnyomás. Faforgács, üvegszál rostok és fém alkatrészek emelkedtek a levegőbe a középső kabinnal együtt, izzó csíkot húzva maguk után az égen. Egy részük a halászbárka közelében csapódott sisteregve a vízbe. A jacht oldalán ütött résből előbb füst kezdett dőlni, majd ahogy a víz betódult, gőz csapott ki a lángoló hajóúrból. A hajó egy pillanatra mintha megállt volna - hallani lehetett, ahogy a

65

víz szörcsögve bezúdul a nyíláson -, aztán lassan a bal oldalára billent. Fél perccel a robbanás után a lökeshullám elérte a halászhajót, egy pillanatra kibillentve egyensúlyából Adolfot. A hold is csak most bújtt elő a felhők mögül, vadul viháncoló fénybe vonva a merénylet helyszínét.

Adolfo a tengerbe hajította a detonátort, és lesietett a kabinba. Rádión közölte a társaival a küldetés sikerét, aztán átment a kormányosfülkébe, és a roncs felé irányította a hajót, hogy később majd azt mondassa a vizsgálatot vezető nyomozóknak, azért sietett a helyszínre, mert hallotta a robbanást.

Na és persze azért, hogy gondoskodjon az esetleges túlélőkről, emlékeztette a szvettére alatt domborodó Beretta.

HAT

Hétfő, 13.44 Washington/ D. C

Bob Herbert hírszerzési főnök borongós hangulatban érkezett Paul Hood fényárban úszó, ablaktalan pinceirodájába. A lámpák meleg, fluoreszkáló fényével éles kontrasztot alkotó kedélyállapot nem volt ritka erre felé. Nem is olyan régen két striker halálát gyászolták; Bass Moore Észak-Koreában vesztette életét, Charles Squires alezredes pedig Szibériában halt meg, miután sikeresen megakadályozta egy második orosz forradalom kirobbanását.

Herbert hihetetlen lelki erővel végezte munkáját, melynek során igen gyakran kellett farkasszemet néznie a halállal. Ha egy olyan személy haláláról kapott hírt, akit a hazája ellenségének tartott - hírszerző tiszt korában ő maga is részt vett néhány efféle személy kiiktatásában -, akkor nem volt semmi baj. A nemzet biztonságát és jólétét mindennél előbbre helyezte. Ahogy többször is megfogalmazta: "A manővereink piszkosak, de a lelkiismeretünk tiszta."

Ez azonban más volt.

Noha már tizenhat éve volt annak, hogy a felesége, Yvonne meghalt a bejrúti amerikai nagykövetség ellen elkövetett bombamerényletben, Herbert még mindig gyászolta őt. Mintha most történt volna. A seb még túl friss, gondolta szinte minden éjjel a tragédia óta. A vendéglők, a mozik, még az a pad is a parkban,

67

ahol annyiszor leültek beszélgetni, szentélyekké váltak számára. Esténként is az ő fényképét nézte álmodozva az ágyból. Az éjjeliszekrényen álló, keretezett fotót néha ezüstös fénybe vonta a hold; máskor csak egy sötét, szögletes forma volt. De akár testi, akár lelki szemével látta őt, Yvonne sohase hagyta el a hálószobájukat. Ahogyan a gondolatait se. Herbert már régen hozzászokott ahhoz, hogy a bejrúti robbantáskor elvesztette mindkét lábát. Mi több, a kerekesszék és az elektronikus kiegészítők az évek során szinte testrészeivé váltak. Yvonne elvesztését azonban soha nem tudta megszokni.

Yvonne CIA-ügynök volt, akárcsak ő, s emellett remek partner, igaz barát és a legrafináltabb személy, akit valaha is ismert. Az életet és a szerelmet jelentette Herbert számára. Ha együtt voltak - akár munka közben is - az univerzum határai beszűkültek. A tér és az idő Yvonne szemére, nyaka lágy hajlatára, simogató kezére és játékos lábujjaira korlátozódott. Mégis milyen gazdag és tökéletes világegyetem volt ez! Olyan tökéletes, hogy voltak reggelek, amikor Herbert a felesége párnája alá csúszhatta kezét, az Yvonne-ét keresve. S amikor nem találta, belemarkolt a hideg párnába, és magában újra elátkozta a gyilkosokat, akik elvették őt tőle. A gyilkosokat, akik büntetés nélkül megúszták. Akiknek még most is szabad volt élni a saját életüket, szeretni szerelmüket.

Herbertnek most már Martha Mackallt is gyászolnia kellett. Bűnösnek érezte magát, mert egy kicsit örült is, hogy így nem ő az egyetlen, aki mázsás súlyt cipel a szívében. A gyász lehangelően magányossá tudja tenni az embert. Amiatt már kevésbé furdalta a lelkiismeret, hogy nem hajlandó csak azért dicsőíteni az elhunytat, mert az halott. Úgyis fog hallani épp elég dicshimnusz másoktól az elkövetkező napokban. A méltatások egy része megalapozott lesz. De csak egy része.

Martha az op' központ egyik kulcsfigurája volt annak megalakítása óta. Motivációjától függetlenül, mindig is a legjobbat adta magából. Herbert tudta, hiányolni fogja intelligenciáját, meglátásait és távolról sem alaptalan magabiztosságát. Az irányításban nem mindig az számít, jót vagy rosszat akar egy személy. Sokkal inkább az, hogy az, amit tesz, felkavarja-e az indulatokat vagy sem. Martha pedig kétségkívül értett hozzá, hogyan kell éreztetnie a jelenlétét.

Talán ezért sem tudta megkedvelni ismeretségük két éve alatt Herbert. Martha gyakran aratta le a babérokat olyan munkákért, amelyeket a beosztottai végeztek el helyette - ez nem volt ritka bűn Washingtonban, az op' központban ellenben annál inkább. Igaz, Martha nem is érezte magáénak a központot. Amióta Herbert először találkozott vele - a nő akkor még a külügyminisztériumban dolgozott -, Marthát egyvalami érdekelt igazán: a saját előrejutása. Az utóbbi öt-hat hónapban az üresedő nagykövéd pozíciókon tartotta a szemét; nem is csinált titkot belőle, hogy az op' központot csak egy lépcsőfoknak tekinti az előrelépéshez.

Másrészről, tűnődött Herbert, ha a hazaszeretet nem fűt eléggé, akkor az ambíció is megteszi hajtóanyagként. Marthájó végezte a munkáját, és Herbertet csak ez

érdekelte.

A cinizmus egykettőre elillant, amint átgördült Hood apró, lambériázott irodájának a küszöbe fölött. "Pópa" Paul mindig így hatott az emberre. Hood hitt az emberek jóságában, és mind meggyőződése, mind higgadtsága mértéktelenül ragályos tudott lenni.

Hood letette az üvegkancsót, amiből épp egy pohár csapvizet töltött magának, aztán felkelt, és az ajtóhoz sietett. Ünnepelesen komoly arccal, szoros kézfogással üdvözölte Herbertet, aki cseppet sem lepődött meg azon, hogy az igazgató sötét szeméből hiányzik a megszokott vidám, élettel teli csillogás. Egész más egy titkos küldetésen dolgozó ügynök haláláról hírt kapni. Az ő tevékenységük magában hordozza ezt a kockázatot, és mivel része a játéknak, mindig várod, mikor fogja a faxkészülékből előbukkanó papír a tőzsdeindex egy pontos zuhanásának hírével vagy más, hétköznapi, ártatlannak tűnő szavakkal a szemedbe

69

vágni elvesztésüket. De azt hallani, hogy megölték egy munkatársadat, aki diplomáciai küldetésben vett részt egy baráti országban... ez szívbe markoló, függetlenül attól, milyen véleménnyel voltál az illetőről. Hood felült az asztal szélére, és összefonta a karját.

- Mik a legújabb hírek Spanyolországból?

- Olvastad az elektronikus leveletem arról a robbanásról, ami San Sebastian partjaitól északra történt?

Hood igent intett a fejével.

- Ez a legfrissebb - folytatta Herbert. - A helyi rendőrség újabb testrészeket és hajódarabokat fogott ki az öbölből, és megpróbálja azonosítani az áldozatokat. Egyelőre senki nem vállalta magára a felelősséget, de azért figyeljük a fontosabb kereskedelmi és magánadókat, hátha van valakinek mondanivalója.

- Azt írtad, hogy a jacht közepe táján robbant a bomba - mondta Hood.

- Ezt állítja két szemtanú, aki a partról látta a robbanást - felelte Herbert. - Hivatalosan még nem közöltek semmit.

- És valószínűleg nem is fognak - tette hozzá Hood. - A spanyolok nem szeretik világgá kürtölni a belügyeiket. Jelent valamit az, hogy a jacht közepére helyezték a bombát?

- Igen - bólintott Herbert. - Nem a motorok közelében volt, tehát kizárható, hogy rosszul kivitelezett szabotázsról van szó. Az időpont is sokat sejtet. A robbanás röviddel azután történt, hogy Marthát lelőtték.

- A két esemény tehát összefügghet - vont le a következtetést Herbert.

- Ezt próbáljuk kideríteni.

- Mivel kezditek?

Hood erélyesebb volt, mint általában, de ez nem lepte meg Herbertet. A bejrúti tragédia után ő is hasonlóképpen viselkedett. Amellett, hogy el akarta kapni a gyilkost, le is kellett kötnie valamivel a gondolatait. A másik lehetőség az lett volna,

hogy tétlenségre kárhoztatja magát, gyászol és megpróbál megbirkózni a bűntudattal.

- A Martha elleni támadás a Haza és Szabadság nevű szervezet módszereire emlékeztet - magyarázta Herbert. - 1997 februárjában megölték a legfelsőbb bíróság egyik bíróját, egy bizonyos Emperadort. Fejbe lőtték a bíróság épülete előtt.

- Hogyan kapcsolódik ez Marthához?

- Emperador munkaügyi bíró volt - felelte Herbert. - Semmi köze nem volt a terroristákhoz, de még a politikához sem.

- Nem tudlak követni.

- Spanyolországban - válaszolta türelmesen Herbert -, mint sok más helyen, testőröket adnak a terrorizmussal foglalkozó bírók mellé. Igazi testőröket, nem csupán díszkíséretet. A Haza és Szabadság ezért nem őket veszi célba, ha el akar érni valamit, hanem a barátaikat és azon munkatársaikat, akik nem élveznek védelmet. Ezt tették féltucatnyi alkalommal az 1995-ös, Jüan Carlos király, Felipe herceg és Aznar miniszterelnök elleni sikertelen merénylet óta. Az akkor elszenvedett kudarc nagyon kedvüket szegte.

- Nincs több frontális támadás - összegezte Hood.

- Úgy van. És nincsenek elsődleges célpontok. A támfalakat ostromolják, hogy összeroskadjon a felépítmény.

Míg Herbert beszélt, két másik személy érkezett.

- Erre egy perc múlva még visszatérünk -• mondta Hood. Ivott egy korty vizet, majd Liz Gordon, a pszichológusuk, és a komor arcú Ann Farris, a sajtótiszt elé sietett. Herbert észrevette, hogy Ann tekintete egy pillanatra összekapcsolódik a Hoodéval. Nyílt titok volt, hogy a fiatal, elvált nő fülig szerelmes házasember főnökébe. Mivel Hood kifürkészhetetlen volt - ezt a tulajdonságát vélhetően még Los Angeles polgármestereként fejlesztette ki -, senki nem tudta, hogyan érez ő Ann iránt. Az viszont köztudott volt, hogy az op' központban eltöltött túlórák kikezdték kapcsolatát a feleségével, Sharonnal. Ann pedig vonzó és figyelmes teremtés...

71

Martha döbbsen helyettese, Ron Plummer egy pillanattal később futott be a központ jogászával, Lowell Coffey II-vel és Carol Lanning külügyi államtitkárral. A karcsú, ezüsthajú, hatvannégy éves Lanning az elhunyt közeli barátja és mentora volt. Hivatalosan azonban nem ezért jelent meg. Hood kérte meg, hogy jöjjön át a központba, mivel egy amerikai "turistát" külföldön lelőttek. Az ügy Lanning csoportjára, a Biztonsági és Segélyszolgálati Ügyek osztályára tartozott - az útlevél-hamisítástól kezdve a külföldön bebörtönzött amerikai állampolgárokig mindennel ők foglalkoztak. Ha támadás ért valakit, akkor is Lanning osztályának kellett felvennie a kapcsolatot a szóban forgó ország rendőrségével. Akárcsak Hood, Lanning is természeténél fogva derűs és optimista ember volt. Éppen ezért nyugtalanították annyira Herbertet a szeme alatt látható karikák.

Mike Rodgers érkezett utolsónak. Fürge léptekkel, feszesen masszírozott be a szobába. Mint mindig, az egyenruhája most is élesre volt vasalva, a cipője pedig tükröként csillogott.

Az ég áldja meg a tábornokot, sóhajtott fel Herbert. Végre valaki, aki nem húzta be fülét-farkát. Örömmel látta, hogy Rod-gersben újra kezd feléledni a Libanonban kioltott harci kedv. Nem ártana példát venni róla, különben ki fog lelket önteni Darrell McCaskeybe és Aideen Marleybe?

Hood visszament az asztala mögé és leült. Mindenki helyet foglalt, kivéve Rodgerst. A tábornok összefonta a karját, és szétvetett lábbal Carol Lanning széke mögé állt.

- Mint mindannyian tudják - kezdett bele a beszédébe Hood -, Martha Mackallt meggyilkolták Madridban, helyi idő szerint délután hatkor.

Hood az egész társasághoz intézte szavait, mégis mereven az asztallapra szegezte a tekintetét. Herbert tökéletesen megértette. A szemébe nézni valakinek ebben a pillanatban kész összeomlás lett volna, ezt pedig egyikük se engedhette meg magának.

- A lövések akkor dördültek el, amikor Martha és Aideen Marley egy örbódé előtt álltak, a madridi Palacio de las Cortes előtt - folytatta Hood. - A magányos merénylő leadott néhány lövést az utca felől, majd elmenekült a reá váró autóval. Martha a helyszínen meghalt. Aideent nem érte sérülés. Darrell a palotában találkozott vele, utána a képviselő autójával, rendőri kísérettel visszatértek a szállodába. Hood elhallgatott, és nyelt egyet.

- A kíséret az Interpollal együtt dolgozó válogatott rendőrökből állt - vette át a szót Herbert. - Amíg Aideen és Darrell Spanyolországban lesznek, ők fogják vigyázni minden lépésüket. Az, hogy a palota biztonsági őrei csak a lövöldözés után értek a helyszínre, erősen elgondolkodtató. Nem zárható ki, hogy egy-kettő közülük részese az összeesküvésnek. Ezért is fordultunk inkább Darrell interpos barátaihoz segítségért: a helyi rendőrséggel ellentétben őket ismerjük, még abból az időből, amikor María Corneja ügynök Washingtonban dolgozott Darrellel. Darrell és Aideen biztonsága miatt, azt hiszem, most már nem kell aggódnunk.

- Köszönöm, Bob - nézett fel Hood. A szeme nedvesen csillogott. - Martha holttestét átszállították a nagykövetségünkre. Szerdán délelőtt tízkor fogjuk búcsúztatni az arlingtoni baptista templomban.

Carol Lanning elfordította a fejét, és behunyta a szemét; Herbert a kézfejét kezdte tanulmányozni hirtelen feltámadt buzgalommal. Ha nem vett volna részt az op' központ éves pszichológiai szemináriumán, akkor most odahajolt volna, és átöleli az államtitkárnő vállát. így azonban tudta, ha igazán segíteni akar a nőnek, akkor nem kell egyebet tennie, mint megkérdezni, szüksége van-e valamire. Hood azonban megelőzte.

- Ms. Lanning... nem kér egy pohár vizet? A nő kinyitotta a szemét.
- Nem, köszönöm. Jól vagyok. Szeretném, ha folytatnánk.
Ingerültség érződött ki a hangjából. Herbert lopva felé pillantott. Carol szája keskeny vonallá préselődött, szeme összeszűkülte. Nem úgy nézett ki, mint aki vizet akar inni. Carol Lanning vére szomjazott. Herbert pontosan tudta, mit érez. A bejrúti tragédia

73

után ő is képes lett volna habozás nélkül felégetni az egész várost, ha ezzel a felesége gyilkosait is a pokolra juttathatja. A bánat és a könnyörületesség ritkán férnek meg egymás mellett. Hood a karórájára nézett. Hátradőlt a székében.

- Darrell öt perc múlva hív minket. - A tekintete Plummerre irányult. - Ron, mi lesz a küldetéssel? Átveheti Martha szerepét Aideen?

Plummer alacsony, gyérülő barna hajú és tágra nyílt szemű férfi volt. Karvalyorrán vastag, fekete keretű szemüveg ült. Szürke öltönyére igencsak ráfért volna egy alapos tisztítás, kopott cipőjét pedig rég újra kellett volna cserélnie. Két kitágult zoknija mintha egy pár ásító szájú miniatűr zsák lett volna. Herbertnek eddig nem sok közös ügye akadt a hajdan CIA-s Nyugat-Európa-szakértővel, de sejtette, hogy Plummer tudhat valamit. Ha valaki ilyen hanyagul öltözik, az csakis a tehetségének köszönheti, hogy nem munkanélküli-segélyből kell élnie. A jellemrajz, amit Liz Gordon készített róla a felvételekor, szintén pozitív tulajdonságokról tanúskodott. Plummer is gyűlölte a CIA igazgatóját, és ez bőségesen elegendő volt ahhoz, hogy Herbert rokonszenvesnek találja a fickót.
- Azt nem tudom, milyen lelkiállapotban lehet most Aideen - Plummer itt Liz Gordonra pillantott -, azt azonban állíthatom, hogy minden tekintetben alkalmas a feladatra.

- Az aktája szerint nem sok diplomáciai tapasztalattal rendelkezik - vetette ellen Carol.

- Ez igaz - hagyta helyben Plummer. - Ms. Marley kevésbé diplomatikus módszerekkel dolgozik, mint ahogyan azt Martha tette. De tudja, mit mondok? Ebben a helyzetben éppen erre van szükségünk.

- Ez tetszik - szólalt meg Herbert. Paul felé fordult. - Tehát úgy döntöttél, hogy nem adjuk fel?

- Nem döntök, míg nem beszéltem Darrellel - felelte Hood. - Azt azonban elárulhatom, hogy szeretném, ha Spanyolországban maradnának.

- Miért? - kérdezte Liz Gordon.

Herbert képtelen volt eldönteni, hogy ez most őszinte kérdés volt vagy inkább egy lélekbúvár szurkálódása. Ha valaki, hát Liz értett hozzá, hogyan kell zavarba hozni az embert.

- Mert előfordulhat, hogy nincs más választásunk - felelte Hood. - Ha a merénylő vaktában lövöldözött, amit nem zárhatunk ki, hiszen Aideen életben maradt, és a másik áldozat egy madridi postás, akkor nincs okunk rá, hogy ne folytassuk a tárgyalásokat. Ha viszont a támadás ellenünk irányult, abban az esetben nem hátrálhatunk meg.

- Nem hátrálhatunk meg, ez rendben. De nem lenne bölcs dolog várni, amíg nem tudunk biztosat? - kérdezte Liz.

- Az Egyesült Államok külpolitikáját a kormány irányítja, és nem egy pisztoly csőtorkolata -vetette közbe Lanning. - Egyetértek Mr. Hooddal.

- Darrell interpolos kapcsolatai gondoskodni fognak a biztonságukról - ígérte Hood. - Több ilyen tragédia nem fog előfordulni.

- Paul - erősködött Liz -, én nem azért akadékoskodom, hogy megkeserítsem az életemet. Van valami, amit figyelembe kell vennem, amikor arról döntesz, hogy Aideen továbbra is része lehet-e a folyamatnak.

- És mi lenne az?

- Aideen hamarosan magához tér a vészreakció első fázisából, vagyis a sokkból - válaszolt Liz. - Ezt szinte azonnal fogja követni az ellensokk, amit az adrenocorticalis hormonok, azaz a szteroidok szintjének hirtelen megemelkedése okoz. Aideen be lesz indulva.

- És ez nem jó? - vont vállat Herbert.

- Nem, nem az. Aideennek rengeteg levezetni való energiája lesz. Ha eddig nem volt elég jó diplomata, akkor most egyenesen tomboló orkánná fog válni. De van valami, ami még ennél is rosszabb.

- Mi? - kérdezte Hood.

75

Liz a térdére könyökölt, előrehajtvá széles vállát.

- Aideen túlélte egy támadást, amelyben a térdje meghalt. Ez pedig rengeteg lelkiismeret-furdalással jár. Bűntudat és felelősségtudat marcangolja. Mindent meg fog tenni, hogy véghezvigye a küldetést. Nem fog enni és nem fog talán még aludni se. E kettő nélkül pedig nem fogja sokáig bírni.

- Időben mit jelent ez? - érdeklődött Herbert.

- Két-három napot. Személye válogatja. Az ellensökk és a makacsság állapotát ezután a kimerültség követi. Ez szellemi és fizikai összeomláshoz vezethet. Ha az ellensökk ilyen sokáig kezeletlenül marad, jó esély van rá, hogy a kislány hosszú-hosszú időt egy csendes szanatóriumban fog tölteni.

- Mennyire "jó" esély? - kérdezte Herbert.

- Hat a négyhez az összeomlás javára - felelte Liz.

Hood telefonja megszólalt. A férfi megvárta, hogy a pszichológusnő befejezze mondandóját, majd felvette a kagylót. Az asszisztense, "Baci" Benet közölte, hogy Darrell McCaskey van a vonalban. Hood kihangosította a telefont.

Herbert kényelmesen elfészkelte magát a kerekesszékében. Nem is olyan sokkal ezelött még lehetetlen lett volna lebonyolítani egy ilyen beszélgetést nyilvános telefonvonalon keresztül. Matt Stoll azonban, az op' központ műveleti ellátó tisztje és házi számítógépszakemberje kitalált egy digitális zavaróeszközt, amely a vonalon folyó beszélgetést az avatatlan számára értelmezhetetlen statikus recsegéssé alakította.

- Jó estét, Darrell - üdvözölte a madridi hívót Hood.

- Kivel beszélek? - kérdezte Darrell. Hood tájékoztatta.

- Be kell vallanom - mondta elzékenyülten McCaskey -, hogy átkozottul jó dolog egy ilyen csapatot a hátunk mögött tudni. Köszönet mindenért.

- Egy csónakban evezünk - motyogta Hood, és összepréselte az ajkait. Herbert még sose látta ennyire letörtnek.

Hood gyorsan összeszedte magát.

- Hogy vannak? Szükségük van még valamire?

A szavaiból hallható aggodalom igazi volt. Herbert mondogatta is gyakran, hogy ha az őszinteségről van szó, akkor Hood a kormányzatban egy egyszemélyes kategória.

- Még mindig nem tértünk magunkhoz - felelte McCaskey -, ahogyan gondolom, önök sem. De azt hiszem, minden rendben lesz. Ami azt illeti, Aideen máris harcias hangulatban van.

Liz sokat tudóan bólintott.

- Ellensökk - suttogta.

- Hogyhogy? - kérdezte Hood.

- Nos, alaposan beolvasott Serrador képviselőnek, amiért az berezelt - magyarázta McCaskey. - Letoltam érte taktikai okokból, de az igazság az, hogy valójában büszke voltam rá. Serrador rászolgált.

- Aideen is ott van?

- Nincs - felelte McCaskey. - A szobájában hagytam a helyettes nagykövetünkkel, Mr. Gawallal. Az interpolos barátommal, Luisszal tárgyalnak telefonon. A biztonsági kérdéseket vitatják meg arra az esetre, ha önök úgy döntenének, hogy maradunk. Mint említettem, Aideen nagyon bepöccent, ezért úgy gondoltam, jobb lesz, ha adok neki egy kis időt, hadd csillapodjon le. Ugyanakkor azt sem akartam, hogy mellőzve érezze magát.

- Nagyszerűen döntött - dicsérte meg Hood. - De mondja, Darrell, biztos benne, hogy végig tudja csinálni ezt a beszélgetést?

- Mindenképp beszélnünk kell, és jobb előbb, mint később - biztosította McCaskey. - Biztos vagyok benne, hogy még inkább padlón fogom érezni magam, ha ez az egész leülepszik bennem.

Liz egyetértően pislogott. Herbert is mélységesen átérezte Darrell helyzetét. Ismerte ezt az érzést.

- Remek - mondta Hood. - Nos, Darrell, épp arról beszélgettünk, ott tartasuk-e önöket vagy ne. Önnek mi a véleménye? És mi ez a probléma Serrador képviselő úrral?

77

- Hogy őszinte legyek, szívesen maradnék - válaszolta McCaskey. - Ami pedig Serradort illeti, világossá tette számunkra, hogy a továbbiakban nem tart igényt a segítségünkre.

- Miért? - ráncolta össze a homlokát Hood.

- Megijedt - vágta rá Herbert.

- Nem, Bob, én ezt nem hiszem - reagált McCaskey. - Serrador azt mondta nekünk, hogy mielőtt eldöntené, hogyan tovább, konzultálni fog a nyomozókkal és a kollégáival. Aileen és én azonban úgy érezzük, hogy ez csak szöveg. Napnál is világosabb, hogy Serrador félre akar állítani minket.

- Ron Plummer vagyok, Darrell. Serrador maga volt az, aki a közbenjárásunkat kérte Neville nagykövet úron keresztül. Mit nyerhet vele, ha most véget vet a tárgyalásoknak?

- Hogy véget vet neki? - hördült fel Herbert. - Hiszen az a szarházi még el se kezdte!

Hood csendre intette a hírszerzési főnököt.

- Nem tudom, mit nyer vele, Ron - hallatszott McCaskey hangja -, de azt hiszem, hogy annak, amit Bob mondott... te morgolódtál az előbb, ugye?

- Ki más?

- Azt hiszem, hogy amit mondott, azon érdemes elgondolkodnunk - folytatta McCaskey. - Azóta, hogy Av Lincoln összehozta Serradort és Marthát, a képviselő kérésére, ezt ne felejtsek, nos azóta a spanyol csakis Marthával volt hajlandó tárgyalni. Marthát most megölték, Serrador pedig nem akar szóba állni mással. Ebből arra kell következtetnünk, hogy valaki, aki ismeri Serrador terveit, meggyilkoltatta Marthát, hogy megfélemlítse a képviselőt.

- És a szövetségeseit - tette hozzá Plummer.

- Így igaz - értett vele egyet McCaskey. - Ugyanakkor Martha meggyilkolása félreérthetetlen üzenet a mi diplomatáink számára is: maradjanak ki az ügyből. Mondom, mindez az, amire következtetnünk kell. Nekem legalábbis meggyőződésem, hogy a merénylet mögött más okot kell keresni.

- Mr. McCaskey, én Carol Lanning vagyok a külügyminisztériumból. - A nő hangja visszafogott volt, de érezni lehetett rajta, hogy komoly erőfeszítésébe kerül kordában tartani az indulatait. - Én csak most szereztem tudomást az önök akciójáról. Mi folyik itt? Miért akarja valaki távol tartani a diplomatáinkat?

- Hadd válaszoljak erre én, Darrell - szólalt meg Hood. A tekintete Lanningre siklott. - Mint tudja, Ms. Lanning, Spanyolországban az utóbbi időben meglehetősen forró a politikai helyzet.

- Olvastam róla a napi helyzetjelentésekben - bólintott Lanning. - De én úgy látom, csupán a szeparatista és antiszeparatista baszkok közötti torzszalkodásról van szó.

- Azok a publikus viták - világosította fel Hood. - De van más is, amiről ön nem tud. A spanyol kormány ugyanis kétségbeesetten igyekszik titokban tartani a nemzet legnagyobb népcsoportjai ellen elkövetett erőszakos támadásokat. Ann, erről neked vannak bővebb információid.

A csinos és vonzó sajtótiszt egy profi komolyságával bólintott, vörösésbarna szeme azonban mosolyogva tekintett Hoodra. Herbert észrevette; azon tűnődött, vajon "Pópa" Paulnak is feltűnt-e.

- A spanyol kormány mindent megtett, hogy visszatartsa a híreket - közölte Ann Farris.

- Komolyan? - vont fel a szemöldökét Herbert. - És hogyan? A spanyol riporterek még a washingtoniaknál is rosszabbak, pedig őket is úgy kell kirugdosni a mentőautóból.

- Lefizették őket - felelte nemes egyszerűséggel Ann. - Három esetről is tudok, amelyet elsimítottak. Egy katalán könyvkiadó irodáját porig égették, miután a férfi kiadott egy könyvet, amely erősen kritizálta a kasztíliaiakat. A kasztíliai Segoviában megtámadtak egy andalúziai esküvői menetet, mikor az elhagyta a templomot. Egy vezető baszk antiszeparatista aktivistát pedig a kórházi ágyában öltek meg szeparatista ellenlábasai.

79

- Bozóttüzek -jegyezte meg Plummer.

- Azok - értett vele egyet Hood. - De ha ezek a tüzek egyesülnek, elemészthetik Spanyolországot.

- Éppen ezért vesztegették meg a helyi riportereket - bólintott Ann. - A külföldieket oda se engedték a helyszínekre. A UPI, az ABC, a New York Times és Washington Post panaszt nyújtottak be a kormánynál, de ügyet se vetettek rájuk. És ez így megy lassan már egy hónapja.

- Mi három hete léptünk be a képbe - folytatta Hood. - Serrador és Neville nagykövet úr titokban találkoztak Madridban. Serrador közölte a nagykövetünkkel, hogy egy bizottság alakult, melynek ő az elnöke, s amit azért hoztak létre, hogy kivizsgálja az öt legnagyobb spanyol etnikai csoport közt növekvő feszültség

okát. Elmondta, hogy az előző négy hónap alatt tucatnál is több etnikai vezetőt gyilkoltak meg vagy raboltak el. Serrador azt kérte tőlünk, segítsünk információt szerezni néhány csoportról. Neville felvette a kapcsolatot Av Lincolnnal, aki viszont hozzánk fordult...

Hood lesütötte a szemét.

- Ne feledd - emlékeztette Herbert -, Serrador volt az, aki miután végignézte a diplomataink névjegyzékét, Marthát kérte. Martha pedig két kézzel kapott az ügy után. Úgyhogy eszedbe ne jusson magadat hibáztatni.

- Nem léphetnének tovább? - kérdezte csendesen Ann Farris. Hood felnézett, hálásan rájuk mosolygott, aztán ismét Carol Lanning felé fordult.

- Nos, így kezdődött - összegezte.

- Mit akarnak elérni ezek a "csoportok"? - akarta tudni Lanning. - A függetlenné válást?

- Néhányuk igen - komorodott el ismét Hood. Megnyitotta a Spanyolországgal kapcsolatos adatokat tartalmazó fájlt a számítógépén. - Serrador szerint két fő problémával kell megküzdenie a kormánynak. Az egyik a baszkok két frakciója közti viszály. A baszkok a lakosság alig két százalékát teszik ki, de nincs egység köztük. A többségük elkötelezett antiszeperatista, aki szeretné, ha a területeik Spanyolország részei maradnának. Egy részük azonban, alig tíz százalékuk, el akar szakadni az országtól.

- Ez a spanyol népesség két ezrelékét jelenti - számolt utána Lanning. - Csekély erőt jelentenek.

- Igaz - ismerte el Hood. - Van aztán egy másik, régóta lappangó probléma, éspedig a Spanyolország középső és északi részén élő kasztíliaiakkal. Ők az ország lakosságának a hatvankét százalékát adják. Mindig is azt tartották, hogy ők az igazi spanyolok, és mindenki más nem az.

- A többi etnikai csoportot betolakodónak tartják - jegyezte meg adalékként Herbert.

- Valóban. Serradortól tudjuk, hogy ők adtak fegyvereket a szeperatista baszkok kezébe, azzal a szándékkal, hogy megbom-lasszák az egységüket. Aztán következnenek a többiek is. A galíciaiak, az andalúziaiak, a katalánok. Nem csoda, hogy Serrador informátorai szerint néhány népcsoport hajlandó lenne egyesülni egy kasztíliaiak elleni közqs politikai vagy katonai fellépésben. A legjobb védekezés a támadás alapon...

- Ráadásul az ügy könnyen nemzetközi válsággá nőhet -mondta McCaskey. - Interpolos forrásaim tudni vélik, hogy a franciák az antiszeperatista baszkokat támogatják. Az ok egyszerű: nem akarják, hogy a szeperatisták egészségtelenül megerősödjének, nehogy a franciaországi baszkok is vérszemet kapjanak, és saját országot követeljenek.

- Fennáll ennek a veszélye? - kérdezte Herbert.

- Hogyne - felelte McCaskey. - A hatvanas évek végétől a hetvenes évek elejéig a negyedmillió franciaországi baszk mindenben támogatta a Franco-rezsim elnyomása ellen harcoló közel egymillió spanyolországi baszkot. A franciaországi baszkok és a spanyol szeperatista baszkok közti kötelékek olyan erősek, hogy egymás közt egyszerűen északi, illetve déli Baszkországnak nevezik a területeiket.

81

- A baszkok és a kasztíliaiak az a két népcsoport, amelyet Serrador kérésére elsőként kellett volna nagyító alá vennünk -pillantott Lanningre az igazgató. - Rajtuk kívül azonban még ott vannak az ország közepén és északi felében a katalánok, akik a népesség tizenhat százalékát alkotják. Mértéktelenül gazdagok és befolyásosak. A katalánoktól befolyó adók jelentős része kerül át támogatásként más kisebbségekhez, főleg a délen élő andalúziaiakhoz. A katalánok ezért roppant boldogak lennének, ha a többi népcsoport eltűnne a képből.

- Mennyire lennének boldogak? - kérdezte Lanning. - Eléggé boldogak ahhoz, hogy tegyenek is valamit érte?

- Fajirtásra gondol? - lövellt óvatos pillantásokat a nő felé Hood. Lanning vállat vont.

- Az elégedetlen embereket könnyű feltüzelni. Nem kell több néhány nagyhangú toroknál.

- A jacht utasai katalánok voltak - vetette közbe McCaskey.

- A katalánok mindig is szeperatisták voltak - állította Lanning. - Nélkülük talán ki se robbant volna hatvan évvel ezelőtt a polgárháború.

- Ez igaz - szólalt meg Ron Plummer. - A katalánok azonban, hogy úgy mondjam, bunkermentalitással szemlélik a többi népcsoportot. A fajirtást általában egy már hatalmon levő erő szokta kezdeményezni, egy adott célpontra irányítva a "köz" dühét. Itt azonban egészen más a helyzet.

- Hajlok egyetérteni Ronnal - mondta Hood. - A katalánoknak sokkal egyszerűbb lenne gazdasági nyomást gyakorolni a nemzetre.

- Erről remélhetőleg sokkal többet fogunk tudni, miután kiderült, pontosan kik is voltak azon a jachton - bizakodott Herbert.

Hood a számítógép képernyője felé perdült.

- A baszkok, kasztíliaiak és katalánok mellett még ott vannak az andalúziaiak. Ők durván a lakosság tizenkét százalékát adják. Gazdasági függőségük miatt az erősebb csoporthoz fognak csatlakozni. A galíciaiak a népesség nyolc százalékát teszik ki. Ők tipikusan földműveléssel foglalkoznak. Hogy úgy mondjam, "nagyon spanyolok" és függetlenek, ezért valószínű, hogy ki fognak maradni egy esetleges összetűzésből.

- A helyzet tehát meglehetősen összetett odaát - összegezte Lanning. - Nem csodálom, hogy a kormány igyekszik titokban tartani a merényleteket. Azt ellenben nem értem, miért éppen Marthára volt szüksége Serrador képviselő úrnak.

- Serradornak tetszett, hogy Marthajói ismeri Spanyolországot és annak nyelvét - magyarázta Hood. - Azt is Marthajavára írta, hogy nő és egy faji kisebbség tagja. Bizott benne, hogy Martha nem csupán diszkrét és hozzáértő lesz, de magáénak is fogja érezni az ügyet.

- És ez így is volt - bólintott Herbert. - De ugyanakkor célpontnak is tökéletes volt.

Minden tekintet rászegeződött.

- Ezt meg hogy érted? - ráncolta össze a homlokát Hood.

- A nyers igazság az - felelte Herbert -, hogy a katalánok hím sovíniszta, és gyűlölik a fekete afrikaiakat. Ennek gyökere kilencszáz évvel korábbra nyúlik vissza, még a mór háborúk idejére. Ha valakik a maga oldalukra akarják állítani a katalánokat - márpedig ki ne akarna pénzeszsákokat a táborába? -, akkor fekete nőt választanak célpontnak. Ha már úgyis meg kell ölni valakit, miért ne szerezzenek vele egy jó pontot maguknak?

Herbert szavait döbbszent csend követte.

- Nem túloz egy kicsit? - kérdezte egy idő után Lanning.

- Nem - rázta meg a fejét a hírszerzési főnök. - Láttam már ennél cifrább dolgokat is. A szomorú helyzet az, hogy a valóság tényleg felülmúlja még a legvadabb képzeletet is.

- Melyik népcsoporthoz tartozik Serrador? - hallatta a hangját Mike Rodgers.

- Ő baszk, tábornok úr - válaszolta a vonal túlsó végéről McCaskey. - Nemzetellenes tevékenységet azonban soha nem

folytatott, ezt ellenőriztük. Éppen ellenkezőleg, hevesen ellenzi a szeparatisták törekvéseit.

- Ez még nem jelent semmit - legyintett Lanning. - A legveszélyesebb szovjet ügynök, aki valaha is megvetette a lábát a külügyminisztériumban, a connecticuti Darienben nőtt fel, és Barry Goldwaterre szavazott.*

- Látom, pedzegeti - vigyorodott el Herbert. Számára egyértelműnek tűnt a dolog. Közismert, hogy a frissen megtértek a legbuzgóbbak.

Lanning az igazgatóra nézett.

- Minél jobban belegondolok abba, amit Mr. Herbert az imént mondott, annál inkább aggaszt a helyzet. Korábban is előfordult már, hogy idegenek a saját céljaik érdekében kihasználtak minket. Tegyük fel, hogy ezúttal is ez történt, vagyis Marthát azért csalták Spanyolországba, hogy megöljék. Ha ki akarjuk deríteni az indítékot, részt kell vennünk a nyomozásban. Van erre lehetőségünk, Mr. McCaskey?

- Nem is tudom, mit válaszoljak erre - vallotta be McCaskey. - Serrador megígérte, hogy lépni fog ennek érdekében, de ugyanakkor hazaszállíttatott minket a szállodába, és azóta nem jelentkezett.

- Igen, a spanyol kormányzat nem szereti kitergetni a szeny-nyesét - bólogatott Herbert. - A második világháború alatt ez az állítólag semleges ország fegyveres kíséretet adott a náciknak a Svájcra át Portugáliába szállított hadizsákmány mellé. Jövőbeni szívességeikért cserébe tették, de szerencsére nem került sor segítőkészségük viszonzására.

- Az Francisco Franco volt - tiltakozott Ron Plummer. - Egy diktátor tett

szívességet egy másik diktátornak. Ez nem jelenti azt, hogy az egész spanyol nép ilyen.

- Ez igaz - ismerte el Herbert -, a vezetőik azonban semmivel se jobbak. 1980-ban a védelmi miniszter kábítószer-csempé-

* Barry Goldwater (1909-) - prominens arizonai szenátor, 1964-ben elnökjelölt széket bérelt fel szeparatista baszkok meggyilkolására. A kormány Dél-Afrikából szerezte be a fegyvereket a csapat számára. Jutalmul megengedték, hogy az akció után megtartsák fegyvereiket. Nem, én nem számítok rá, hogy a spanyol kormány bármiben is a segítségünkre lesz. Hood felemelte a két kezét.

- Kezdünk elkanyarodni a tárgytól. Darrell, egyelőre tegyük félre Serradort és az indítékait. Előbb azt akarom tudni, ki ölette meg Marthát és miért. -

Rodgersre pillantott. - Mike, te vetted fel Aideent. Milyen a lány? Rodgers, aki még mindig Carol Lanning mögött állt, leeresztette a karját, és egyik lábáról a másikra helyezte a súlypontját.

- Alaposan megszorongatott néhány igen kemény drogkereskedőt Mexikóvárosban. Kemény fából faragták.

- Tudom, hova akarsz kilyukadni, Paul - figyelmeztette Liz. - Ne feledd, Aideen most nagy emocionális stressznek van kitéve. Ha vele nyomoztatsz Martha gyilkosai után, olyan nyomásnak teszed ki, amely alatt összeroppanhat.

- Ugyanakkor előfordulhat, hogy éppen erre van szüksége -vont vállat Herbert.

- Tökéletesen igazad van - vágta rá Liz. - Nem vagyunk egyformák. A kérdés csak az, hogy Aideennek mire van szüksége. Ha beveted, és összeomlik, könnyen ő lehet a patkószeg, amely miatt elesett a ló, ami miatt viszont a királyság esett el.

- Ha viszont valaki mást küldünk oda - mondta Hoodnak Herbert -, értékes órákat veszíthetünk, és a forró nyom kihűl.

- Hallotta, Darrell? - kérdezte Hood.

- Hallottam.

- És mit gondolsz?

- Több mindent is - felelte McCaskey. - Mike-nak igaza van. A lányt kemény fából faragták. Ezt Serrador előtt is bebizonyította. És az ösztöneim azt súgják, hogy jobban járunk, ha a spanyolokra szabadítjuk. Ugyanakkor abban is van valami, amit Liz

85

mondott. Ha megfelel, akkor előbb beszélek Aideennel, és kiderítem, képes lesz-e megbirkózni a feladattal. Hood tekintete a pszichológusnőre vándorolt.

- Liz, ha úgy döntünk, hogy lépünk, és Aideen is részt vesz benne, akkor Darrellnek mire kell figyelnie? Fizikai jegyekre?

- Arra, hogy nem szokatlanul nyugtalan-e. Nem beszél-e hadarva, nem toporog-e egy helyben, nem ropogtatja-e az ízületeit, nem sóhajtozik-e és más hasonló tünetekre. Képesnek kell lennie összpontosítani a feladatra, különben eluralkodik rajta a bűntudat, és akkor menthetetlenül összeroppan.

- Van kérdése, Darrell? - kérdezte Hood.

- Nincs.

- Jól van, Darrell. Bob és a csapata továbbra is nyitva tartják a szemüket-fülüket, és ha megtudnak valami hasznosat, értesítik magát.

- Én is eleresztek néhány telefont - mondta McCaskey. - Van néhány ismerősöm az Interpolnál, aki segíthet.

- Kitűnő - dörögte Hood. - Még valami?

- Nem az én területem, Mr. Hood - élt a lehetőséggel Carol Lanning -, de lenne egy kérdésem.

- Ki vele - hunyta be a szemét egy pillanatra Hood. - És kérem, szólítson Paulnak.

Lanning bólintott, és megköszönlte a torkát.

- Szeretném megkérdezni, hogy azért nyomoztat, mert ez segíthet a vizsály rendezésében, vagy...

- Vagy mi?

- Vagy mert bosszút akar állni? Hood eltűnődött egy jó másodpercig.

- Őszinte leszek, Ms. Lanning. Mindkettő.

- Akkor jó. - A nő felkelt, és lesimította a szoknyáját. - Reméltem, hogy nem én vagyok az egyetlen.

HÉT

Hétfő, 22.SÓ

San Sebastian/ Spanyolország

Senki nem élte túl a robbanást.

Adolfo nem is számított másra. A detonáció elsüllyesztette a hajót, mielőtt még bárki is elhagyhatta volna. Akivel nem a légnyomás vagy a tűz végzett, azt elintézte a hajóúrbe betóduló víz. Csak a motorcsónak vezetője menekült meg. Adolfo ismerte, Juan Martíneznak hívták, és a Ramirez família egyik vezetője. Adolfo azonban nem aggódott miatta – ahogyan a többi családtag miatt sem. A família többé már nem ellenfél a számukra. Márpedig ha ők félreállnak, akkor a többi familiának se lesz bátorsága ujjat húzni a tábornokkal. Mulatságos, hogy mennyire nem számít a hatalom, amikor az embernek a pusztasága van veszélyben. A hajója két másik zsákhálós halászhajóval együtt a helyszínen várta meg a rendőrséget. Amikor két fiatal rendőrtiszt a parti őrség néhány emberével átszállt a fedélzetre, Adolfo úgy tett, mintha az események nagyon felkavarták volna. A rendőrök próbálták megnyugtatni őt, és ez némileg sikerült is nekik – de csak némileg. Adolfo elmondta nekik, hogy épp a kikötő felé nézett, amikor meghallotta a robbanást. Mire a hang irányába fordult, a tűzgomolyag már szétoszlóban volt, és izzó fémdarabok csapódtak sietve a vízbe. Kihangsúlyozta, hogy azon nyomban a tragédia helyszínére sietett. Az egyik nyomozó szor-

87

galmasan jegyzetelt, a másik pedig kérdezett. Mindketten roppant izgatottnak látszottak, nyilván nem sok ilyen ügyük volt még. A rendőrök feljegyezték Adolfo nevét, címét és telefonszámát, aztán elengedték. Adolfo közben kellőképpen lecsillapodott ahhoz, hogy ne felejtse el sok sikert kívánni nekik a vizsgálatához. Ezután visszament a kormányosfülkébe, és gázt adott. A motor halk pöfögéssel segítette a kikötő felé a hajót. Adolfo előkotort egy kézzel sodort cigarettát a nadrágzsebéből. Rágyújtott, és mélyen letüdőzte a füstöt. Elégedettebbnek érezte magát, mint valaha. Nem ez volt az első küldetés, amit végrehajtott az ügyért. Az előző évben levélbombát küldött az egyik újságnak, és gyutacsot szerelt egy tévériporter autójának a benzintartályába. Ez utóbbi akkor lépett működésbe, amikor a célpont lecsavarta a tank kupakját. Mindkét esetben jó munkát végzett, de ez volt az eddigi legfontosabb megbízatása, és a kivitelezés tökéletesen sikerült. S ami talán még fontosabb: egyedül csinálta. A tábornok két okból ragaszkodott hozzá, hogy ez így legyen. Először is azért, hogyha elkapnák, a régió csak egy katonáját veszítse el. Másodszor pedig, ha kudarcot vallana, akkor meglegyen a felelős. Ez lényeges szempont volt. Míg ilyen fontos küldetések állnak előttük, nincs hely az alkalmatlanok számára.

Adolfo fél kézzel irányította a hajót. Bal kezével a kormányház külső falára szerelt öreg kisharang elnyűtt kötelét markolta. Gyerekkora óta halászott ezeken a vizeken, azóta, hogy az apja a hajójával először kihozta. A harang és az óceán szaga. Ez a kettő mindig felvillantotta lelkében a régi emlékeket. Amikor még kisfiú volt, nem értette, miért van az, hogy a part közelében mindig erősebb az óceánszag, mint kint a nyílt vízen. Így volt ez egészen addig, míg egy nap meg nem említette ezt a bátyjának. Norberto ekkor elmagyarázta neki, mi okozza ezt a jellegzetes szagot: a só, a döglött halak és a rothadó hínár. Ezeket mindig a part felé sodorják a hullámok. Ezért van az, hogy a partnak sokkal inkább tengerszaga van, mint magának a tengernek.

- Norberto atya - sóhajtott Adolfo. - Olyan művelt, és mégis oly eltévelyedett. - A bátyja jezsuita pap volt. Soha nem akart más lenni. Hét évvel korábban, a felszentelését követően kinevezték a helyi parókia, a Szent Ignác plébánosává. Norberto igen tájékozott volt, ezért is becézték a hívei "a tudós atyá"-nak. Meg tudta mondani nekik, miért van szaga az óceánnak, miért lesz narancssárga a nap, ha lenyugodni készül, vagy honnan kerülnek az esőcseppek a felhőkbe. Amiről Norberto nem sokat tudott, az a politika volt. Egyszer ugyan részt vett egy kormányellenes tiltakozó felvonuláson, amely azzal vádolta a kormányt, hogy százak haláláért felelős halálosztagokat pénzelt a nyolcvanas évek közepén, de ennek is inkább emberjogi színezete volt, mint politikai. A valláspolitikai se érdekelt. Norberto gyűlölt távol lenni a plébániától. Gonzalez atya, a rend tábornoka és Spanyolország legbefolyásosabb jezsuitája - évente kétszer-háromszor is fogadást rendezett Madridban egyházi személyek számára. Norberto csak akkor ment el ezekre az alkalmakra, ha parancsot kapott rá, ami viszont ritkán fordult elő. Norberto érdektelensége azt eredményezte, hogy a tartománynak kiosztott anyagi támogatás java a bilbaói Iglesias atya kezébe vándorolt.

Adolfo volt a politikai szakértő a családban, de Norberto ezt sohase ismerte el.

A testvérek ritkán vitatkoztak egymással; gyerekkoruk óta kölcsönösen támogatták egymást. A politika volt az egyetlen terület, ahol a nézeteik szöges ellentétben álltak egymással. Norberto a nemzeti egységben hitt. Egyszer keserűen azt mondta: "Épp elég, hogy a kereszténység meg van osztva." Leghőbb vágya az volt, hogy "isten spanyoljai" harmóniában éljenek egymással. Norbertóval ellentétben Adolfo nem hitt se az Istenben, se a spanyolokban. Ha lenne Isten, érvelt, akkor a világ sokkal szebb és jobb lenne. Nem lennének érdeellentétek, nem lenne nélkü-

89

lözés. Ami pedig a "spanyol"-nak nevezett teremtményt illeti, Spanyolország mindig is a különbözőnél különbözőbb kultúrák gyűjtőhelye volt. Igaz volt ez Krisztus születése előtt, amikor a római uralom alatt egymás mellé kényszerítették a baszkok, az ibériaiak, a kelták, a karthágóiak és még sok más nemzet. Igaz volt 1469-ben, amikor Aragónia és Kasztília egyetlen forrongó állammá váltak II. Ferdinánd és I. Izabella frigye által. Igaz volt 1939-ben, amikor Francisco Francóból El Caudillo lett, a nemzet vezére - egy pusztító polgárháború után. És igaz volt most is.

Az is igaz volt, hogy ebben a konföderációban mindig a kasztíliaiak húzták a rövidebbet. Ők voltak a legnagyobb népcsoport, ezért a többiek betegesen rettegték tőlük. Őket küldték elsőnek csatába, és őket zsákmányolták ki a gazdagok. Az ironia pedig az volt ebben, hogyha lennének "igazi" spanyolok, akkor erre a címre a kasztíliaiak pályázhatnának a legesélyesebben. A kasztíliai ember természeténél fogva iparkodó és vidám. A szíve csordultig tele zenével, szeretettel és kacagással. A hazája pedig, El Cid földje, szélmalomokkal és kastélyokkal pöttyözött, végtelen mezők láncolata egy azúrkék égbolt alatt. Adolfo büszke volt arra, amit ezen az estén a népe múltjáért és jövőjéért tett. A kikötőbe érve azonban félretette büszkeségét, és a sötétben ringó hajókra irányította a figyelmét. A kikötő a tizenkilencedik században épített, mérhetetlenül nagy Ayun-tamienito - a városháza - mögött helyezkedett el. Adolfo örült, hogy éjszaka van. Gyűlölt napközben visszatérni, amikor az összes ajándéküzlet és vendéglő látható volt. A katalán tőke az egyszerű halászfaluból közönséges üdülőhelyet csinált.

Adolfo óvatos, gyakorlott mozdulatokkal manőverezett a kikötőben horgonyzó hajók között. A halászok mindig a rakpart mellett kötötték ki hajóikat, ahol senkit se zavartak; a jachtok tulajdonosai azonban ott vetettek horgonyt, ahol eszükbe jutott. Az utasok és a legénység ezután csónakkal jutottak ki a partra. Adolfot a jachtok is csupán arra emlékeztették, hogy a gazdagok ügyet sem vetnek a dolgozó ember érdekeire. A katalánokat csak az érdekli, hogy a repülőgéptársaságaik minél több turistát hozzanak szállodáikba és éttermeikbe.

Ugyanott kötötte ki a hajót, ahol mindig is szokta. Aztán vállára lendítette vízhatlan vászontáskáját, és átfúrta magát a robbanásakor összegyűlt és még mindig azt tárgyaló tömegben. A helyiekből és turistákból álló csoportból néhányan megkérdezték, nem tudja-e, mi is történt voltaképpen. Adolfo vállat vont, és megállás nélkül folytatta útját a kavicsösvényen, amely néhány ajándékbolt és egy újonnan nyitott antikvárium mellett vezetett el. Nem lett volna bölcs dolog megállni, beszélgetni az emberekkel; küldetés után sohase tett ilyent. Természetes, hogy szívesen eldicsekedett volna azzal, amit tett, de ezzel a saját sírját ásta volna meg.

Az ösvény a Monte Urgullba, a parkba torkollt. A járműforgalom számára zárt park tele volt régi bástyákkal és ágyúkkal. Ide voltak eltemetve a brit Wellington katonái is, akik a franciák elleni, 1812-es hadjáratban estek el. Kölyökkorában Adolfo gyakran játszott itt - amíg a romokat dudvával benőt a törmelékhalmaiból elő nem léptették történelmi emlékművekké. Lovassági tisztnek képzelte magát, csak hogy nem a gögös franciák ellen harcolt, hanem a madridi "basztardok"-kal szemben, ahogy ismerte őket. Az exportőrökkel, akik idejekorán sírba juttatták az apját. Ezek a lelkiismeretlen gazemberek tonnaszámba gyűjtötték be a halakat, hogy a világ szinte minden országába exportálják őket. Tapasztalatlan halászokkal dolgoztattak San Sebastian vizein, és nem érdekelte őket, hogy tönkreteszik az utánpótlást, vagy végzetesen kibillenthetik a térség ökológiai egyensúlyát. A hivatalnokoknak juttatott pénzek arról is gondoskodtak, hogy a kormányt se érdekelje. Nekik csak az volt a fontos, hogy minél több halat juttassanak az európai és észak-amerikai asztalokra, ahol a marhahús helyét fokozatosan átvette a hal. Öt évvel később, 1975-ben a japánoktól kezdték

vásárolni a halat, és a szerencsevadászok eltűntek. De Adolfo apjának ez már túl késő volt. Idősebb Alcázar egy évvel korábban ment el, hosz-

91

szas szenvedés és kemény küzdelem után. Néhány hónappal később az anyjuk követte. Azóta Norberto volt Adolfo családja.

No és persze a tábornok.

Adolfo elhaladt a San Telmo Múzeum mellett - ez korábban domonkos rendi kolostor volt -, ezzel maga mögött hagyta a parkot. A sötét és csendes Calle Okendón haladt tovább. Csak a hullámok távoli csapkodását és a nyitott ablakokon kihallatszó tévézajt lehetett hallani.

Adolfo az egyik mellékutcában lakott, a saroktól két háztömb-nyire, egy első emeleti lakásban. Meglepődött, amikor az ajtózárat nyitva találta. Óvatosan lopózott be a lakásba. A tábornok küldött volna valakit? Vagy a rendőrség várta volna?

Egyik se volt igaz: Norberto feküdt az ágyon.

Norberto becsukta a könyvet, amit eddig olvasott. Epictetus erkölcsi értekezései, villant Adolfo szemébe a cím.

- Jó estét, Dolfo - köszöntötte vidáman Norberto. A vén ágyrugók panaszosán megnyikordultak, ahogy felült. A pap valamivel magasabb és testesebb volt, mint öccse, vörössesszőke hajával és drótkeretes szemüvegével mégis olyan volt, mint egy kisfiú. A bőre is jóval világosabb és simább volt, mint Adolfoé, aki egész nap a szabad ég alatt tartózkodott.

- Jó estét, Norberto - üdvözölte Adolfo. - Milyen kellemes meglepetés. - A konyhaasztalra lökte a táskáját, és levetette a szvetterét. A nyitott ablakon beáramló hús levegő jólesően meg-paskolgatta verejtéktől nedves felsőtestét.

- Régen láttalak már, gondoltam, megnézlek. - Norberto a konyhaasztalon álló ébresztőórára pillantott. - Fél tizenkettő. Nem szoktál ilyen későig kint lenni. Adolfo kinyitotta a táskát, és nekilátott előszedni belőle a piszkos ruháit.

- Baleset történt az öbölben. Egy jacht felrobbant. Ott maradtam, hogy elmondjam a rendőröknek, mit láttam.

- Aha. - Norberto felállt. - Hallottam a dörrenést, de nem tudtam, mi lehetett az. Megsérült valaki?

- Sajnos igen. Néhányan meghaltak. - Nem árult el többet. Norberto tudott a politikai ténykedéséről, a tábornokkal és csoportjával való kapcsolatáról viszont nem volt tudomása. Adolfo szeretne volna, ha ez a továbbiakban is így marad.

- San Sebastián-iak voltak? - kérdezte Norberto.

- Nem tudom. Elmeséltem a rendőröknek, amit láttam, aztán eljöttem. Úgyse tehettem volna semmit. - Adolfo az ablakhoz lépett, hogy a párkány elé kifeszített ruhaszáritóra terítse a nedves ruhadarabokat. Mindig vitt magával a hajóra egy váltás ruhát, hogy ne kelljen vizesen végigjőnnie San Sebastiánon. Nem nézett a fivérére.

Norberto az ódon vaskályhához sétált.

- Főztem egy kis cocidót* a plébánián - mutatott a vaslapon álló fazékra. - Gondoltam, hozok neked is belőle. Tudom, mennyire szereted.

- Nem tudtam elképzelni, minek van ilyen jó illata. A ruháimnak biztosan nem. - Adolfo elmosolyodott. - Köszönöm, Berto.

- Megmelegítem neked, mielőtt hazaindulnék.

- Ne fáradj, én is meg tudom csinálni. Nyugodtan hazamehetsz. Biztos vagyok benne, hogy fárasztó napod volt.

- Akárcsak neked - bólintott Norberto. - Fárasztó napod és fárasztó éjszakád. Adolfo nem szólt. Gyanítana valamit Norberto?

- Azt olvastam az imént, hogy amiképp Szükség van Istenre, úgy szükség van a szeretetre is - mondta mosolyogva Norberto. - Úgyhogy engedj jónak lenni. Hadd tegyem ezt meg érted. - A tűzhely elé állt, és életre keltette a szunnyadó parazsat. Becsukta a vasajtót, majd levette a fazék fedelét.

Adolfo óvatosan elvigyorodott.

- Jól van, mi hermano * *. Légy hát jó. Mintha nem tudná mindenki a városban, hogy kettőnknek is túl jó vagy. Betegeket

* borsóleves (bárány)hússal, zöldséggel (spanyol) ** testvérem (spanyol)

93

ápolasz, felolvasol a vakoknak, vigyázol a gyerekekre a templomban, ha a szülők nincsenek otthon...

- Ez a munkám - szerénykedett Norberto. Adolfo megrázta a fejét.

- Ugyan. Akkor is ezt csinálnád, ha bárénekes lennél.
Bárányhús illata töltötte meg a szobát. Jólesett hallani a melegedő étel bugyborékoló hangját. A gyermekkorukra emlékeztette Adolfot, amikor Norberto és ő együtt melegítették fel az ételt, amit az anyjuk hagyott nekik félrehúzva a tűzhelyen. Nem is volt olyan rég... és mégis, mennyi minden történt azóta Spanyolországgal... és velük.

Norberto a cocidót kavargatta szorgalmasan. Ahogy Adolfo elnézte a csupasz villanykörte halovány fényében, a bátyja határozottan sápadtnak és nyüzögőnek tűnt. A válla évről évre egyre szögletesebbé vált. Adolfo már régen levonta a következtetést: jónak lenni kimerítő. Átvállalni más bűját-baját anélkül, hogy a magad terhét lerakhatnád - igaz, Norbertónak ott volt erre a célra isten. Hinni Istenben... ez nem ment sohasé Adolfónak. Földhözragadt lélek volt. Azt vallotta, hogy ha a földön szenvedsz, akkor ott is kell megoldást keresned. És ne a szenvedés elviseléséhez gyűjts erőt; arra kell az erő, hogy jobba tedd a dolgokat.

- Árudd el nekem, Adolfo... - mondta Norberto anélkül, hogy megfordult volna.
-Ami egy pillanattal korábban mondtál... az igaz?
- Tessék? Hogy mi igaz?
- Helyetted is jónak kell lennem? Adolfo vállat vont.
- Nem. Felőlem nem.
- És mi van azzal, amit Isten gondol erről? - kérdezte Norberto.
Adolfo a kötélre terítette vizes zokniját.
- Nem tudom. Ezt neked kell megkérdezned tőle.
- Sajnos nem válaszol minden kérdésemre, Dolfo. - Norberto a testvére felé fordult. - Ezért kérdezlek téged.
Adolfo a nadrágja szárába törölte a kezét.
- Tiszta a lelkiismeretem, ha ez érdekel.
- Makulátlanul?
- Ha van ilyen. De miért faggatsz? Tán elmulasztottam megtenni valamit?
Norberto levett egy bögrét a polcra, és cocidót mert bele egy kanállal. Aztán az asztalra tette az edényt.
- Egyél.
Adolfo engedelmesen kezébe vette a bögrét.
- Forró - állapította meg, miután beleszűröcsölt. - És finom. - A levest iszogatta, és a bátyját figyelte. Norberto furcsán viselkedett.
- Fogtál ma valamit?
- Került egy-két hal a hálóba - felelte Adolfo.
- Nincs halszagod -jegyezte meg Norberto.
Adolfo nekiesett a fogaival egy jókora darab bárányhúsra. A ruhakötél felé intett a fejével.
- Áttöltöttem.
- Azokon se érezni. - Norberto lehajtotta a fejét.
Adolfo csak most fogta fel, hogy valami nincs rendben. Ő volt a halász, most mégis Norberto vetette ki a hálót.
- Miért foglalkoztat ez? - kérdezte a bátyjától.
- A rendőrség felhívott.
- És?
- Közölték velem, hogy egy jachton borzalmas robbanás történt - felelte Norberto -, és esetleg szükség lehet rám, hogy a haldoklóknak feladjam az utolsó kenetet. Azért jöttem ide, hogy közelebb legyek a kikötőhöz.
- De nem volt rád szükség - mondta magabiztosan Adolfo. -Senki nem élhet túl egy akkora robbanást.
Norberto még jobban elkomorodott.
- Azért vagy ilyen biztos ebben, mert láttad a robbanást? Vagy más oka van?
Adolfo elfordította a tekintetét. Nem tetszett neki az irány, amit a beszélgetésük vett. Letette a bögrét, és a kézfejével megtörölte a száját.

95

- Most el kell mennem.
- Hova?
- Néhány barátommal beszéltem meg találkozót. Norberto az öccse mellé állt.
Adolfo vállára tette a kezét, és mélyen a testvére szemébe nézett. Egy kifejezéstartan tekintet nézett vissza rá, de Norberto még mindig nem akarta feladni.
- Nem akarsz elmondani nekem valamit?

- Mit?

- Bármit - felelte nyugtalanul Norberto.

- Bármit? Rendben. Szeretlek, Berto.

- Nem erre gondoltam.

- Tudom - bólintott Adolfo. - Jól ismerlek téged. Mondd, mi zavar? Segíthetnék valahogy? Tudni akarod, mit csináltam ma este? Erről van szó?

- Már mondtad, hogy halászni voltál. Miért ne hinnék neked?

- Mert pontosan tudod, mit jelent az a robbanás, és mégis úgy teszel, mintha ez nem így lenne - mondta Adolfo. - Nem azért jöttél ide, hogy közelebb legyél a kikötőhöz. Azért jöttél ide, hogy megnézd, itthon vagyok-e. Jól van. Nem voltam itthon. És azt is tudod, hogy nem halászni mentem ki.

Norberto nem szólt. Levette a kezét Adolfo válláról, és hagyta ernyedten maga mellé zuhanni.

- Mindig is beleláltál a lelkembe - folytatta Adolfo. - Tudtad, hogyan érzek, mit gondolok. Tinédzserkoromban is, ha hazajöttem egy szajházásból vagy egy kakasviadalról, te csak a szemembe néztél, és már tudtad, hogy nem moziban voltam vagy focizni, ahogy azt neked hazudtam. Tudtad az igazat, de nem szóltál semmit.

- Akkor még suhanc voltál, Dolfo. A csínytevéseid a felnőtté válás kellékei voltak. Most viszont már felnőtt vagy...

- Ez igaz, Norberto -vágott a szavába Adolfo. - Felnőtt férfi vagyok, akinek nincs ideje kakasviadalkra járni, a szajhákrol nem is szólva. Úgyhogy, testvér, nincs miért aggódnod.

Norberto maga felé fordította az öccsét.

- Most ismét a szemedbe nézek. És attól tartok, van miért aggódnom.

- Ez az én felelősségem, nem a tied.

- Tévedsz. Testvérek vagyunk. Ha valami fáj neked, az nekem is fáj. Ha szeretsz valakit, azt én is szeretem. És ha titkolsz valamit, az az én titkom is. Mindig is így volt ez. Azt akarom, hogy beszélj nekem, Dolfo. Kérlek.

- Miről? A ténykedésemről? Az elveimről? Az álmaimról?

- Mindegyikről. Ül le. Mesélj.

- Nem érek rá - rázta meg a fejét Adolfo.

- Ha a lelkedről van szó, muszáj időt szakítanod magadra. Adolfo egy pillanatra lesütötte a szemét.

- Igen... És ha lenne rá időm, akkor úgy hallgatnál meg mint testvér, vagy mint pap?

- Mint Norberto - mondta szomorkásán a jezsuita. - Nem tudom szétválasztani azt, aki vagyok, attól, ami vagyok.

- Amit egyet jelent azzal, hogy te lennél az élő lelkiismeretem - dűnnyögte Adolfo.

- Attól félek, igen - vallotta be Norberto.

Adolfo a bátyjára nézett, aztán elfordította a tekintetét.

- Tényleg tudni akarod, mit tettem ma este?

- Igen.

- Akkor elmondom neked - döntött Adolfo. - Elmondom, hogy havaiami történe velem, tudd, miért tатtem azt, amit megtettem. - Norberto felé fordult, és halkán, hogy a szomszédok ne hallják a vékony falakon át, mesélni kezdett. - A katalánok, akik az elsüllyesztett jachton tárgyaltak, név szerint Ramirez és szövetségesei, meggyilkoltattak egy amerikai diplomatát Madridban. A zsebemben van a kazetta, amelyre rögzítettem a merényletről folytatott beszélgetésüket. - Szvetterén át megzörgette a magnókazettát. - A kazetta voltaképpen egy vallomás, Norberto. A parancsnokomnak, a tábornoknak igaza volt. Ezek az emberek egy olyan csoport vezetői voltak, amely eltökélte, hogy csődbe sodorja a gazdaságunkat, és átveszi az uralmat a nemzet felett.

97

A diplomatát azért ölették meg, hogy elvegyék az Egyesült Államok kedvét a béketárgyalások szervezésétől.

- A politika engem nem érdekel - emlékeztette Norberto. -Ezt nagyon jól tudod.

- Pedig lehet, hogy néha nem ártana. Az egyházközségünkben élők csak Istentől várhatják a segítséget, ő pedig nem tesz ételt az asztalukra. Ez nincs így jól.

- Nincs - értett vele egyet a fiatal pap. - De áldottak a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

- Ez lehet, hogy a te felfogásod szerint így van, én azonban másképp látom - mondta dühösen Adolfo. Indulni akart, de fivére elkapta a karját.

- Mondd el, Adolfo. Mi volt a szereped a robbantásban?

- Mi volt a szerepem? - ismételte meg a kérdést Adolfo. -Én csináltam az egészet. Én röpítettem levegőbe a jachtot.

Norberto visszahőkölt, mintha arcul csapták volna.

- Sanyarú sors várt volna népünkre, ha azokat a szörnyeket élni hagyjuk - magyarázta Adolfo.

- De hiszen emberek voltak, Adolfo. Nem szörnyek.

- Könyörtelen, érzéketlen gépek voltak! - csattant fel Adolfo. Tudta, hogy hiába is próbálja megértetni a tettét Norbertóval. A fivére jezsuita, Jézus Társaságának a tagja. Egy olyan rendé, amely jó ötszáz éve készíti fel tagjait, hogy az erény lovagjai legyenek, hogy erősítsék a katolikusok hitét, és terjesszék az igét a nem katolikusok között.

- Tévedsz. - Norberto remegett a felindultságtól. Még erősebben megszorította Adolfo karját. - Ezek a "gépek", ahogyan te nevezted őket, emberek voltak. Halhatatlan lélekkel megáldott lények, akiket Isten teremtett. - Könnyecseppek csorogtak végig az arcán. - Nem vállalhatsz mindent magadra. Csak Istennek van joga elvenni egy ember életét.

- Mennem kell.

- Ami pedig a népünk szenvedését illeti - folytatta Norberto -, az csupán erre a világra korlátozódik. Isten mellett tökéletes boldogságban lesznek. De te... te az örök kárhozatot fogod a fejükre hozni.

- Akkor imádkozz értem, mi hermano, mert folytatni szándékozom a ténykedésemet.

- Ne, Adolfo! Ne tedd!

Adolfo gyengéden lefejtette magáról a bátyja ujjait. Szeretetteljesen megszorította őket, majd elhúzta a kezét.

- Legalább gyónd meg a bűneidet - kérte Norberto.

- Majd egy másik alkalommal - ígérte Adolfo.

- Csak nehogy késő legyen. - Norberto hangja elcsuklott. -Tudod, mi a büntetése annak, aki bűnbánat nélkül hal meg. Isten nem fog maga mellé emelni.

- Isten már rég elfelejtett engem. Mindannyiunkat elfelejtett.

- Nem!

- Sajnálom. - A halász hátat fordított a fivérének; nem akarta látni a másik szemében a fájdalmat. És nem akart szembenézni a ténnyel, hogy ő okozta ezt a fájdalmat. Most nem. Most, amikor annyi tennivalója van még. Ivott még egy kortyot a cocidóból, és megköszönte az ételt Norbertónak. Előkotort egy szál kézzel sodrott cigarettát a nadragzsebéből. Az utolsó, állapította meg. Kénytelen lesz gyári cigarettát vásárolni. Rágyújtott, s az ajtó felé indult.

- Adolfo, kérlek! - Norberto megragadta a vállát, és maga felé perdítette. - Maradj itt velem. Beszélj-nekem. Imádkozz velem.

- Dolgom van fent a hegyen - mondta közönyös hangon Adolfo. - Megígértem a tábornoknak, hogy eljuttatom a szalagot az ottani rádióállomásra. Ők majd leadják, és akkor az egész világ megtudja, hogy a katalánok nem tisztelik sem az életet, sem Spanyolországot. A kormány és a világ pedig segít majd leküzdeni a gazdasági elnyomást, amivel meg akarnak minket törni.

- És mit fog gondolni a világ a kasztíliairól, aki megölte őket? - Norbertónak sikerült a mondat végére lehalkítania a hangját.

99

Nem lett volna jó, havalaki meghallja, miről beszélnek. -Imádkozni fognak a lelkedért?

- Nincs szükségem az imájukra -jelentette ki habozás nélkül Adolfo. - A figyelmükre viszont annál inkább. És hogy mit fognak gondolni? Remélem, azt, hogy bátran cselekedtem. Hogy nem alacsonyodtam le odáig, hogy védtelen nőket lőjek le a nyílt utcán. Nem! Én odamerészkedtem a sárkány barlangjához, és kitéptem a szívét!

- Ha kiderül, hogy te tetted, akkor a katalánok a te szívedet fogják kitépni!

- Nincs kizárva - ismerte el Adolfo.

- De akkor hát mikor lesz vége ennek a rémálomnak? - vetette fel Norberto. - Ha már minden szív ki lett tépve?

- Egyikünk se számít arra, hogy egyetlen csapással el tudjuk venni a katalánok kedvét az uralkodástól - mondta Adolfo. -Azt is tudjuk, hogy közülünk is sokan el fognak esni. A vérfürdőnek azonban hamarosan vége lesz. Ha a katalánok és szövetségeseik össze is szedik magukat, képtelen lesznek megakadályozni azt, aminek el kell jönnie.

Norberto bánatosan megingatta a fejét. Könny patakozott végig az arcán.

Szánalmasan kimerültnek látszott.

- Istenem, Adolfo - motyogta zokogva. - Mi jöhet még? Mondd meg nekem, hogy legalább imádkozhassak a lelkedért.

Adolfónak elszorult a torka. Ritkán látta sírni Norbertot. Az anyjuk temetésén fordult elő, egy másik alkalommal pedig az egyik fiatal híve halálos ágyánál. Nehéz volt ilyen állapotban látni őt és faarcot vágni hozzá.

- A bajtársaim és én arra készülünk, hogy visszaadjuk Spanyolországot a kasztíliaiaknak. Ezer év elnyomás után ideje újraegyesíteni Spanyolország testét és szívét.

- Más eszközökkel is el lehetne érni ezt a célt - tiltakozott Norberto. - Békés eszközökkel.

- Már mindegyiket kipróbálták, de egyik se működött.

- A mi Urunk, Jézus Krisztus soha nem emelt kardot, soha nem vett el egyetlen életet sem.

Adolfo a bátyja vállára tette a kezét.

- Testvérem - nézett Norberto könnytől fénylő szemébe -, ha el tudod intézni, hogy segítsen nekünk, akkor soha többé nem fogom elvenni senki életét. Esküszöm. Norberto mondani akart valamit, de végül mégse tette. Adolfo megpaskolta az arcát, és elmosolyodott. Megfordult, kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra, de rögtön meg is torpant, és lehajtotta a fejét.

Adolfo egy igazságos istenben hitt. Nem hitt abban az istenben, aki megbünteti azokat, akik a szabadság után sóvárognak. Nem hagyhatta, hogy a testvére hiedelmei befolyásolják a döntéseit. Ugyanakkor... ez az ember odabent Norberto, egy jó ember, aki gyermekkor óta töretlen buzgalommal és feltétel nélkül szerette őt, és gondoskodott róla. Nem hagyhatta itt így.

Adolfo visszaneézett. Megérintette fivére puha arcát, és mosolyogva ezt mondta:

- Ne értem imádkozz, Norberto. Imádkozz a hazánkért. Ha Spanyolország el van átkozva, akkor hiába üdvözülök. Boldogtalan lennék... én nem is érdemelném meg. Szívott egy slukkot a cigarettából, és lesietett a lépcsőn, hosszú füstfelhőt és egy zokogó testvért hagyva maga mögött.

NYOLC

Hétfő, 16.22 Washington, D.C

Paul Hood a szokásos késő délutáni névlista-ellenőrzést tartotta a számítógép monitorja előtt ülve. Néhány perccel korábban ráhelyezte a hüvelykujját az asztalon álló, tizenháromszor tizennyolc centiméteres szkennerre. A biztonsági szoftver azonosította a lézeres egység által beolvasott ujjnyomatát, majd bekérte a személyes belépési jelszavát. Egy egész hét tized másodperccel később bejött a titkosított fájl, mely a HUMINT* terepen dolgozó ügynökeinek a jelentéseit tartalmazta. Hood beütötte a felesége lánykori vezetéknevét. Kent. Ez megnyitotta a fájlt, és az adatok megjelentek a képernyőn.

A HUMINT-nak mindössze kilenc ügynöke volt, akik amerikai állampolgárok voltak, és az op' központ kasszájából kapták a fizetésüket. A nevük mellett fel volt tüntetve jelenlegi küldetésük és tartózkodási helyük, legutóbbi jelentésük kivonata - ezt Bob Herbert készítette, a teljes beszámoló külön fájlokban volt tárolva - és a legközelebbi menedékház vagy menekülési útvonal, hogy tudják, honnan kell kimenteni őket, ha valamelyikük lebukna. Mindeddig szerencsére egyetlen ügynökük se kompromittálódott.

Három ügynök Észak-Koreában tevékenykedett. Nekik a stri-kerek által elpusztított, gyémánt-hegységbeli titkos rakétakilő-Human Intelligence - a. m. "emberi" hírszerzés (ang.)

103

vő állásokat kellett szemmel tartani, és gondoskodni róla, hogy soha ne legyenek használhatók. A bázisok lerombolásának tervét egy áruló észak-koreai tiszt készítette, de nem lehetett kizárni a lehetőséget, hogy az észak-koreaiak az épen maradt berendezésekből új rakétakilővet próbálnak építeni.

Két ügynök Libanonban, a Bekaa-völgyben tartózkodott, további kettő pedig a szíriai Damaszkuszban ügködött. Mindkét párosnak az op' központ ténykedése következtében kialakult politikai helyzetet kellett figyelemmel követnie. A tényt, hogy az op' központ ügynökei megakadályozták egy török-szír háború kirobbanását, a többség a belügyekbe való beavatkozásnak tartotta. A külső erők által hozott békét - főleg mivel ez az erő az Egyesült Államok volt - megaláozónak tartották.

A másik két ügynök Kubában működött, nekik a politikai instabilitás jegyeit

kellett figyelniük. A legfrissebb jelentések szerint az öregedő Castro kezéből kezdett kicsúszni a hatalom. Bármennyire sok negatívuma is volt a diktátor "uralkodásának", az államfő vasmarka az egész karibi térségben rendet tartott. Castro gondoskodott róla, hogy egyetlen szomszédos szigetállam diktátora se tehessen szert túl nagy hatalomra; ez voltaképpen azt jelentette, hogy kordában tartotta a térségben zajló fegyver- és kábítószer-kereskedelmet. Ha valaki nem tartotta be a játékszabályokat, és még többre vágyott, azt egyszerűen megölette. Éppen ezért tartottak az elemzők attól, hogy Castro halálával a várt demokrácia helyett a káosz napjai fognak beköszönteni a szigeten és térségében. Az Egyesült Államok felkészülve várta a fejleményeket. Az előre kidolgozott terv neve "Keel művelet" volt, ami pedig a lényegét illeti, katonai és gazdasági ösztönzőket használva kívánta kitölteni és ellenőrizni a keletkező politikai vákuumot. Az op' központ ügynökei az EWAP hálózat* kulcsfigurái voltak; ennek a hálózatnak kellett előkészíteni a terepet a Keel művelet számára.

Early Warning and Preparedness - korai figyelmeztetés és felkészülés

Kilenc élet, gondolta Hood. És mindegyiktől két, három vagy akár négy másik függ. Ekkora felelősséget nem lehetett félvállról venni. Gondosan átolvasta a jelentéseket, majd miután megállapította, hogy a helyzet mindenütt viszonylag stabil és változatlan, lezárta az elektronikus aktát.

Az ügynökök joggal bíztak benne, hogy az op' központnak leadott jelentéseik titkosak maradnak. A központtal egy washingtoni irodán keresztül vették fel a kapcsolatot. Az iroda elméletileg egy utazási iroda volt, a Caryn Nadler. Az ügynökök a működési területük nyelvén beszéltek, természetesen "virágnyelven". A "Lefoglalhatnak egy repülőjegyet a dallasi járatra?" például azt jelenthette angolul, hogy "A szír elnök súlyos beteg". Bár a dekódoló fájlok titkosítva voltak, Paul Hood mellett további hét személy is hozzájuk férhetett. Ez igaz volt az ügynökök személyazonosságára is. Bob Herbert és Mike Rodgers ezen személyek közé tartoztak. A harmadik Darrell McCaskey volt. Hood tökéletesen megbízott bennük. De mi a helyzet a másik négyel, akik közül kettő Herbert irodájában dolgozik, egy McCaskey csoportjába tartozik, a negyedik pedig Rodgers embere? Mindannyiukat átvilágították, amikor az op' központhoz kerültek, de vajon elég alapos volt-e a vizsgálat? És elég biztonságosak-e a kódok? A szomorú helyzet az volt, hogy ezekre a kérdésekre csak akkor kaptak választ, ha valaki eltűnt, egy akciót szabotáltak vagy egy csapat csapdába esett*

A kémkedés és a hírszerzés mindig is veszélyes munka volt. Ezen nem lehetett változtatni. De még ha Martha halála nem is ezt mutatja, az op' központ mindent megtett annak érdekében, hogy csökkentse a kockázatot. A Martha Mackall ellen elkövetett merényletet is alaposan kivizsgálják. Darrell McCaskey, Aideen Marley és az Interpol Spanyolországban nyomoz, Mike Rodgers és Bob Herbert a hírszerzés jelentéseit elemzik, Ron Plummer Washingtonban és külföldön tárgyal diplomátákkal. Carol Lanning a külügy kapcsolatain keresztül próbál minél több információt gyűjteni. Ha a NASA-ról, a Pentagonról vagy az op'

105

központról volt szó, mindig átkozottul lelkiismeretesen vizsgálták ki és takarították el a nyomokat.

Utólag visszatekintve miért érezzük mindig úgy, hogy nem készültünk fel kellő alapossággal? - kérdezte magát Hood. Mert utólag volt... A már megtörténtek fényében könnyű volt észrevenni a hibákat.

Ezúttal hol hibázhattak? Az op' központnak nem volt választása a Spanyolországba küldendő személy kilétét illetően. Ser-rador ragaszkodott hozzá, hogy Martha közvetítsen. Ami pedig azt illeti, hogy miért lett Aideen a kísérője Darrell helyett... ez is logikus volt. Aideen jól beszélt a nyelvet, Darrell viszont egyáltalán nem. Serrador munkáscsalád sarja volt, akárcsak Aideen; Hood remélte, hogy ez is segíthet. És még ha Darrell lett is volna ott, talán az se segített volna Marthán, ha tényleg ő volt a célpont.

Hood mégis kínosan érezte magát, amiért az általa felügyelt rendszer így csődöt mondott. Szégyenérzet és düh marcangolta.

Annyira dühös volt, hogy pillanatnyilag nem is igen tudott koncentrálni semmire. Borzadályal töltötték el a gyilkosságok, bármilyen okból követték is el őket. Amikor belépett az op' központhoz, kezébe került egy CIA-akta egy, a Kennedy-kormány alatt létrehozott kivégzőosztagról. Több mint egy tucat külföldi tábornokot és diplomatát tettek hidegre 1961 és 1963 között. Egy ilyen csapat léte politikailag vélhetően indokolt volt, Hood azonban morálisan nem tudta elfogadni - még akkor se, ha ezekkel a gyilkosságokkal emberei életüket

mentettek meg.

Martha halála azonban még ennél is tragikusabb volt. Ezúttal nem egy diktátor halt meg, akit azért távolítottak el, hogy mások élete jobbra forduljon. Valaki azért lövette le Marthát, hogy figyelmeztesse őket. Ezért kellett meghalnia. Hogy egy felkiáltójel legyen.

Dühös volt a spanyol kormányra is. Műholdas figyelést kértek a terrorizmus elleni harc támogatására, és meg is kapták. Most viszont, amikor viszonzhatták volna az Államok szíves-

ségét... Pedig biztosan rendelkeztek információval a merényletet illetően. Az op' központ mégis csupán Darrell McCaskeytől és rajta keresztül az Interpoltól szerezte értesüléseit.

A merényletért eddig senki nem vállalt felelősséget. Ezt se a spanyoloktól tudták, hanem Herberttől, aki folyamatosan figyeltette a kormány és a rendőrség rádióhullámhosszait és telefonvonalait. Az autót, amivel a merénylő elmenekült, a spanyol rendőrség nem találta meg, és a Pentagon Nemzeti Felderítő Irodája is hiába kereste a műholdfelvételeken. A spanyolok egy cor-tacarrót, autóbontót kerestek, de ha a kocsit odavitték is, senki nem számított rá, hogy megtalálhatják, mielőtt még darabjaira szednék. A lövedékeket laboratóriumban vizsgálták, abban a reményben, hogy ezáltal kideríthetik az eredetüket; ezzel megint ugyanaz volt a gond, mint az autóval: ha sikerül is azonosítani azt a személyt, aki beszerezte őket, mire ez megtörténik, a nyom kihűl. Végül McCaskey jelentette, hogy a postás, aki szintén meghalt, nem volt büntetett előéletű. Úgy tűnt, pusztán balszerencsés véletlen, hogy pont arra járt.

Hood önmagára is dühös volt. Lehetett volna annyira előrelátó, hogy ne hagyja Marthát és Aideent hátvéd vagy inkább hátvédek nélkül végezni egy ilyen nagy horderejű munkát. Lehet, hogy a merénylőt nem tudták volna megállítani, de legalább elkaphatták volna. Attól, hogy a munka "sterilnek" ígérkezett -egy irodai megbeszélésről volt szó, nem kémkedésről vagy egyéb titkosszolgálati akcióról -, nem kellett volna magukra hagynia őket. De hát legrosszabb álmában se hitte volna, hogy ez megtörténhet. A többiek ugyanígy voltak vele. A spanyol kongresszus biztonsági szolgálata mindig megbízhatóan végezte munkáját, senkinek nem jutott eszébe kételkedni a hatékonyságukban.

És ezért, az ő elővigyázatlanságáért Marthának kellett fizetnie.

Kinyílt az iroda ajtaja, és Ann Farris jött be. Hood felnézett. A nő osztrigaszínű nadrágkosztümöt viselt, barna haja állig érő hosszúságúra volt vágva. Szeméből melegség és együttérzés su-

107

gárzott. Hood elfordította a tekintetét, s úgy tett, mintha a monitoron látható adatokat tanulmányozná.

- Szia.

- Szia - válaszolta Ann. - Hogy vagy?

- Vacakul. - Hood megnyitotta a fájlt, amelyet Herbert töltött fel Serradorral kapcsolatos információval. - És nálad mi újság?

- Néhány riporter kapcsolatba hozta Marthát az op' központtal, de csak Jimmy George a Posttól jutott arra a következtetésre, hogy valószínűleg nem turistaként érkezett Spanyolországba. Beleegyezett, hogy egy-két napig visszatartja a sztorit, de természetesen vár érte cserébe valami exkluzívat.

- Rendben. Meg fogja kapni a hullaházi felvételeket - mondta keserűen Hood. - Azzal már el fog kelni néhány példány az újságjából.

- Jimmy jó ember, Paul. Betartja a játékszabályokat.

- Remélem - mormogta Hood. - Legalább hajlandó volt szóba állni veled, és meghallgatni az érveidet. Az ilyen ember manapság ritkább, mint a fehér holló.

- Azért akadnak még szép számmal - tiltakozott Ann.

- De nem elegen - ingatta meg a fejét Hood. - Amikor L. A.* polgármestere voltam, komoly nézeteltérésem támadt Essex kormányzóval. Magunk közt csak Lord Essexnek hívtuk. A kormányzó ki nem állhatta az én "hagyományromboló" hozzáállásomat, ahogyan ő fogalmazott. Azt mondta, nem bízik bennem. -Hood vállat vont. - Az igazság az, hogy míg én a polgárok érdekeit tartottam szem előtt, Essex arról álmodozott, hogy egy szép napon elnök lesz belőle. A kettő pedig sehogyan se egyeztethető össze. A kormányzó tehát nem volt hajlandó szóba állni velem. Whithire alkormányzón keresztül üzengettünk egymásnak. A vicc az egészben az, hogy L. A. nem kapta meg a költségvetéstől a várt támogatást, és ezért Essexet nem választották

* Los Angeles

újra. Tiszta röhej. A politikusok nem kommunikálnak egymással, sokszor a családtagok se kommunikálnak egymással, és mégis csodálkozunk rajta, hogy a dolgok nem működnek. Elnézést, amiért elkalandoztam, Ann. Csak gratulálni akartam neked. Ügyes voltál, hogy takarékra állítottad Mr. George-ot. Ann áthajolt az asztalon, és megérintette Hood kézfejét az ujjaival. Az érintése gyengéd volt és nagyon-nagyon nőies.

- Paul... tudom, hogy érzel.

- Igen - suttogta Hood. - Ha valaki tudja, akkor az te vagy.

- De el kell hinned, hogy erre senki se számított.

- Éppen ez a baj - zsörtölődött Hood. - Számolnunk kellett volna ezzel a lehetőséggel is. - Elhúzta a kezét. - Mi toltuk el. Én toltam el.

- Senki nem tolt el semmit. Ezt senki nem láthatta előre.

- Nem láttuk előre - bólogatott Hood. - Vannak harci szimulátoraink, terroristaelhárító szimulációink, sőt elég lenne megnyomnom egy gombot ezen a számítógépen, és legalább tíz módját játszana le annak, hogyan tehetjük el láb alól a hónap legvéresebb kezű tábornokát. Az egyszerű biztonsági hézagok előrejelzését azonban nem építették bele a rendszerbe, és ezért Martha most halott.

Ann megrázta a fejét.

- Még ha figyeltettük volna is őket, ez elkerülhetetlen lett volna, Paul. Nem tudtak volna idejében közbelépni. Ezt neked is tudnod kell.

- Legalább elkapták volna a merénylőt.

- Talán. De Martha attól még halott lenne. Nem sikerült meggyőznie Hoodot.

- Van még valami, amiről gondoskodnunk kellene a sajtót illetően? - kérdezte Hood. A telefon kettőt csipogott. Ez belső hívást jelentett. Hood leolvasta a hívó kódját a készülékről. Bob Herbert volt az.

- Nincs - felelte Ann, bár arc kifejezése arról árulkodott, hogy lenne.

109

Ennyit a kommunikálásról, gondolta cinikusan Hood, miközben felemelte a telefonkagylót.

- Hallgatlak, Bob.

- Találtunk valamit, Paul - mondta izgatottan Herbert.

- Ki vele.

- Egy tolosai kereskedelmi rádióadó sugározta. Átküldöm neked Vee-Bee-n. A felvétel hitelességét még nem tudtuk ellenőrizni, de egy órán belül az is meglesz. Egy spanyol tévéállomás hamarosan átküld nekünk néhány hangmintát a felvételen hallható férfitől, és akkor összevethetjük a hangokat. Az ösztöneim azt súgják, hogy a felvétel igaz, de majd meglátjuk.

- Az első személy, aki beszélni fog, a rádió műsorvezetője - folytatta Herbert.

- Ezután következik maga a bejátszott hangfelvétel. A fordítást már átküldtem e-mailen.

Hood lezárta Serrador fájlját, és ellenőrizte, megérkezett-e az elektronikus levél. Ezután lenyomta a Vee-Bee gombját a billentyűzeten. A Vee-Bee - vagyis Voice Box, azaz hangpostafiók - az elektronikus levél hangos formája volt. A hangokat "Csodagyerek" Matt Stoll szoftvere digitalizálta és tömörítette, ami garancia volt rá, hogy a vételezett hang olyan élethű legyen, mintha egy hifiberendezésről játszották volna le. A digitális kódolásnak köszönhetően még a háttérhangokat is ki lehetett szűrni.

Ann megkerülte az asztalt, és áthajolt Hood válla felett. A testéből sugárzó hő, a lénye közelsége gyógyírként hatott a férfi lelkére. Hood elindította a hangfelvétel lejátszását, és közben igyekezett a műsorvezető tempójával olvasni a fordítást.

- Hölgyeim és uram, jó estét - mondta a műsorvezető. - Megszakítjuk éjszakai zenés műsorunkat, hogy beszámoljunk a további fejleményekről a ma este, a La Concha-öbölben felrobbant jacht ügyében. Néhány perccel ezelőtt egy magnókazettát kézbesítettek a stúdióknak. A férfi, aki átadta nekünk, a Spanyolország Óslakosai csoport tagjaként mutatkozott be. A kazetta azt a felvételt tartalmazza, amelyet közvetlenül a robbanás előtt készítettek az azóta a Veridicóként azonosított jachton. A

kazetta átadásával a Spanyolország Óslakosai egyben vállalják a felelősséget a támadásért. Egyben kijelentik, hogy Spanyolország a spanyoloké, és nem a katalánoké. A felvételt teljes egészében lejátsszuk.

Herbert zárójeles megjegyzése: ^ Spanyolország Óslakosai egy "fajtiszta" kasztíliai csoport. Már két éve toborozzák tagjaikat röplapokkal. Két alkalommal

is vállalták a felelősséget terrorcselekményekért, egy alkalommal katalán, a második esetben pedig andalú-ziai célpont(ok) ellen. Létszámuk és vezetőik kiléte ismeretlen.

Hood egyre feszültebben olvasta a fordítást, miközben a felvételtől Esteban Ramirez a katalánok nagyszabású terveiről és a Martha Mackall ellen sikeresen kivitelezett merényletről beszélt. A merényletről, amit az ő csoportja szervezett meg, Isidro Serrador kongresszusi képviselő segítségével.

- Jézusom - motyogta Hood. - Bob... lehetséges ez?

- Nem csupán lehetséges - felelte Herbert -, hanem meg is magyarázza, miért nem akarta Serrador, hogy Aideen átvegye Martha szerepét a közvetítésben. Az a szemét gazember csőbe húzott minket, Paul.

Hood a mögötte álló Annre nézett. A közös munkával eltöltött két év alatt sokszor látta borongós hangulatban a nőt, de ilyennek, mint ezúttal, még sose. Arca eltorzult, ajkai keskeny csíkká préselődtek, arca kipirult, tekintete acélossá keménye-dett. Olyan volt, mint egy harcra kész amazon.

- Mit akarsz tenni, Paul? - kérdezte Herbert. - Mielőtt még válaszolnál, vedd figyelembe, hogy a spanyol bíróságok nem fognak elítélni egy vezető politikai személyiséget egyetlen hangfelvétel miatt, amit egy talán még nála is sárosabb személy készített róla. Hosszan el fognak beszélgetni vele, és alaposan megszorogatják, de ha vannak barátai, márpedig nem kétlem, hogy vannak, akkor büntetlenül meg fogja úszni.

- Tudom - dörögte Hood.

- Tudom, hogy tudod - mondta Herbert. - Nem is azért mondtam, hogy felvilágosítsalak. Itt arról van szó, hogy Serrador akár

111

el is tűnhet az országból, és akkor bottal üthetjük a nyomát. Márpedig ha kiderül, hogy terroristákkal paktál, akkor a szemet szemért elvet kell követnünk.

- Értelek. - Hood elmerengett egy pillanatra. - El kell kapni a szemetet. Ha törvényesen nem megy, akkor mi fogjuk lekapcsolni.

Ennyit az elvekről, gyakorolt keserű önkritikát Hood. Serra-dort azonban nem hagyhatta felszívódni. A kérdés csak az, hogy Darrell és Aideen szemmel tudják-e tartani addig, míg a strikerek vagy egy másik kommandós csapat a helyszínre érkezik, hogy elcsevegjen Serradorral. Ugyanakkor még több információra van szükség egy rajtaütés megszervezéséhez.

- Bob, szeretném, ha minden bevethető elektronikus megfigyelési módszert felhasználnátok Serrador ellen.

- Már megtettük - felelte Herbert. - Figyeltetjük a telefon-és faxvonalait, a modeméit és a postáját.

- Nagyszerű.

- Mi legyen Darrellel és Aideennel?

- Beszélék Darrellel, és rábízom a döntést. Ő tartózkodik a helyszínen, tegyen úgy, ahogy jónak látja. Előtte azonban még beszélni akarok Carol Lanninggel, hátha neki már sikerült kiderítenie, mi is történik valójában Spanyolországban.

- Szerinted mi folyik odaát? - kérdezte Ann.

- Hacsak nem tévedek - válaszolt Hood -, Martha és a felbujtók halála több egyszerű figyelmeztetésnél.

- Vagyis?

Hood felkelt az asztal mellől, és a nő felé fordult.

- Attól tartok, egy polgárháború első lövései dördültek el.

KILENC

Hétfő/13.30

d/ Spanyolország

A kongresszusi ülésszakok ideje alatt Isidro Serrador egykét szobás apartmanban lakott, Madrid felkapott Parque del Retiro nevű részében. Az apró, hetedik emeleti szobák ablakai a fodros felszínű csónakázótóra és a gyönyörű kertekre tekintettek. Ha az ember kihajolt az ablakon, és délnyugat felé tekintett, Európa egyetlen nyilvános sátánszobrát láthatta. Az 1880-ban emelt szobor annak a helynek állított emléket, ahol a tizennyolcadik századi spanyol hölgyeknek meg volt engedve - a hagyomány és nem a törvény által -, hogy párban védjék meg becsületüket. Természetesen kevés nő élt ezzel a joggal; csak a férfiak elég hiú-ak ahhoz, hogy életüket kockáztassák ilyen ostobaságok miatt.

Serrador a kanapén ülve a lámpákkal megvilágított parkot nézte. A kongresszusban eltöltött munkanap után elégedetten ejtőzött abban a tudatban, hogy minden a

terv szerint ment. Korábban vett egy forró fürdőt, és egy időre elbóbiskolt a kádban. Most arra várt, hogy a sütőben megmelegedjen a vacsora, amit a házvezetőnője hagyott ott számára. Közben brandyt szopogatott, és előre élvezte azt, amit az éjféli hírekben látni és hallani fog. A különféle interpretációkat, amiket a hírcsatornák tudósítói elő fognak adni az amerikai "turista" lelövésével kapcsolatban. Úgy tervezte, hogy a hírek után meghallgatja a rögzítőn hagyott üzeneteket, de csak azokra válaszol, melyekre feltétle-

113

nül muszáj. Nem volt kedve emberekkel foglalkozni. Egyszerűen csak élvezni akarta a diadal mámorát. Háborítatlanul.

Rendkívül szórakoztató lesz a híradásokat látni, gondolta cinikusan.

A szakértők a gyilkosságnak a turizmusra gyakorolt hatásáról fognak beszélni - anélkül hogy tudnák, valójában mi is történik vagy fog történni az elkövetkező hetekben. Döbbenetes, mennyire nem tudnak beletrafálni soha ezek a politikai és gazdasági elemzők. Ha egyikük mond valamit, egy másik rögtön rácáfol, mintha nem is komoly dolgokról lenne szó, hanem egy izgalmas társasjátékról.

Serrador befészkelte magát a puha díspárnák közé, és a dohányzóasztalra tette csupasz lábát. Az utolsó korty brandyt ízlelgetve átengedte magát a győzelem mámorának.

A terv zseniális volt. Két kisebbségben lévő népcsoport fiai, a baszkok és a katalánok egyesülni fognak, hogy átvegyék az uralmat Spanyolország fölött. A baszkok a fegyvereikre, erejükre és tapasztalatukra támaszkodva fognak terrorcselekményekkel zűrzavart kelteni. A katalánok gazdasági befolyásukkal fogják sarokba szorítani az ellenséges politikai erőket. Amint sikerült megkaparintani a hatalmat, a katalánok autonómiát fognak adni a baszkoknak, lehetővé téve azok számára, akik hozzá hasonlóan önálló kormányzatot szeretnének, hogy népük érdekeit maradéktalanul érvényesítsék. A többi, nem autonóm népcsoportot a katalánok a kereskedelem kézben tartásával fogják ellenőrzésük alatt tartani.

Zseniális és nehezen elrontható terv.

Megszólalt a telefon, majd másodperccel később kopogás hallatszott az ajtó felől. Serrador megrezzent. Morgolódva papucsba bújtatta a lábát, és felkelt a kényelmes kanapéről. Ahogy a telefon felé csoszogott, nyers hangon odakiáltotta az ajtó előtt álló akárkinek, hogy várjon egy percet. Idegen nem jöhetett fel anélkül, hogy a portás ne jelentette volna be kaputelefonon, így Serrador azon tűnődött, vajon melyik szomszédja lehet az, aki

ebben a kései órában akar szívességet kérni tőle. A csemegeüzletlánc tulajdonosa lenne, aki tovább akarja bővíteni a hálózatát? Vagy a kasztíliai bicikligyártó, aki még több kerékpárt szeretne Marokkóba exportálni? A zsugori. A "szatócs" legalább fizetett a közbenjárásáért, a biciklis viszont azt képzelte, hogy csupán azért, mert történetesen egy emeleten laknak, ingyen jár neki a protekció. Ennek ellenére egyformán segített mindkettőjüknek, mert nem akart ellenséges viszonyban lenni velük. Nem tudhatta, mikor hall vagy lát meg véletlenül valami kompromittálót bármelyikük.

Csak azt nem értette, miért nem látogatta meg soha egyik gyönyörű szomszédnője se. Háromról is tudta, hogy valamelyik miniszternek a kitartottja.

Az antik telefon egy fali tartópolcon volt, a vastagon szőnye-gezett előszobában. Serrador csomót kötött háziköntöse vörös selyemövére, és felvette a kagylót. Hadd várjanak csak még egy percet az ajtó előtt.

- Sí? - szólt bele a telefonba.

Az ajtón megint kopogtak, ezúttal jóval erélyesebben. Valaki odakintről a nevét kiáltotta. Serradornak nem tűnt ismerősnek a hangja, a lárma miatt viszont nem hallotta, mit mond a telefonáló. Magához szorította a telefonkagylót, és ingerülten az ajtó felé ordított:

- Egy pillanat! - Morcosán a füléhez emelte a kagylót. - Tessék! Ki az?

- Halló?

- Igen?

- Mr. Ramirez miatt hívom. Serrador ereiben megfagyott a vér.

- Ki maga?

- A nevem Juan Martinez, senior - felelte a hívó. - Ön Serrador képviselő úr?

- Nem ismerek semmiféle Juan Martínezt - mondta neki Serrador. Ki a fene lehet odakint? Mi a fene. folyik itt?

115

- A família egyik tagja vagyok - közölte Martinez.

Kulcs csörrent a zárban. Serrador villámló tekintettel nézte, hogy az ajtó kinyílik. A portás állt a folyosón, mögötte három rendőr.

- Sajnálom, képviselő úr - szabadkozott a portás, miközben a rendőrök benyomultak mellette. - Kénytelen voltam beengedni ezeket az urakat.

- Maguk mit csinálnak? - rivallt rá a rendőrökre Serrador. A telefon váratlanul kattant egyet, a vonal megszakadt. Serrador megdermedt. Csak most döbbszent rá, hogy valami nagy baj lehet.

- Ön Isidro Serrador kongresszusi képviselő? - kérdezte egy őrmester.

- Igen...

- Velünk kell jönnie.

- Miért?

- Hogy válaszoljon néhány kérdésre egy amerikai turistanő meggyilkolása ügyében.

Serrador összepréselte az ajkait. Nem akart válaszolni semmiféle kérdésre, amíg nem beszélt az ügyvédjével. És időre volt szüksége, hogy gondolkodjon. Aki nem gondolkodik, elveszett ember.

- Engedjék meg, hogy felöltözzem. Utána mehetünk.

Az őrmester bólintott, és a hálószoza ajtaja elé állította az egyik emberét. Nem hagyta, hogy Serrador becsukja az ajtót, de a képviselő nem tiltakozott miatta. Ebben a helyzetben bölcsőbb volt tūrni a megaláztatást, és higgadtnak, megfontoltnak maradni.

Levitték a pincébe, és a garázson át kísérték ki az épületből -hogy ne keltsenek feltűnést, feltételezte Serrador. Legalább nem bilincseltek meg. Egy megkülönböztető jelek nélküli autóba ültették, és a park túloldalán lévő városi rendőrségre szállították. Itt egy ablaktalan szobába került, melynek egyik falán a király fotója lógott, egy másíkról pedig háromágúfalilámpa szórt fényét az alatta elhelyezett, özönvíz előtti asztalra. Volt egy telefon is az asztalon; ezt, mint a rendőrök közölték vele, jogában állt használnia. Azt is megígérték, hogy hamarosan jön valaki, és kihallgatja.

Az ajtót rázárták. Serrador leült a négy székek egyikére.

Felhívta az ügyvédjét, Antoniót, de a férfi nem tartózkodott otthon. Biztosan randevúja volt valamelyik fiatal nőismerőse-vel. Serrador nem hagyott neki üzenetet - nem akarta, hogy Antonión kívül egy locska liba is tudomást szerezzen szorult helyzetéről. Azt egyébként már megfigyelte, hogy odakint nem ólátkodnak riporterek. Ez azt jelentette, hogy a rendőrök legalább diszkréten intézkedtek. Hacsak nem a ház előtt vártak -jutott eszébe. Lehetséges lett volna, hogy ezért kísérték ki a garázson át? Talán a portás is úgy értette, hogy kénytelen volt beengedni "ezeket" az urakat. A riporterek mindig is imádtak bejutni olyan lakóépületekbe, ahol híres emberek élnek, és a portások mindig is jó hatásfokkal szűrték ki őket. Éppen a riporterek voltak az okai annak, hogy olyan gyakran cseréltette a telefonszámát.

A titokzatos hívó mégis tudta. Még most se értette, mit akarhatott a számára ismeretlen férfi. Mintha figyelmeztetni akarta volna... Pedig senki nem tudott róla, hogy köze van az amerikai nő meggyilkolásához - leszámítva Esteban Ramírezt, akinek a diszkréciójában feltétlenül megbízott.

Eszébe jutott, hogy fel kellene hívnia a saját irodai üzenetrögzítőjét. Fennállt a lehetősége, hogy lehallgatják, de ezt a kockázatot hajlandó volt vállalni. Nem volt más választása.

Mielőtt még megtehetette volna, kinyílt az ajtó, és két férfi jött be a szobába. Nem rendőrök voltak.

TlZ

Kedd/ 00.04 Madrid/ Spanyolország

A Nemzetközi Bűnügyi Rendőri Szervezetet - közkedvelt nevéen Interpolt - 1923-ban hozták létre Bécsben, azzal a céllal, hogy világméretű adatbankként szolgáljon a tagországok rendőrségei számára. A második világháború után a szervezetet kibővítették és átszervezték, fő céljaként a csempészet, a kábítószerkereskedelem elleni harcot és az emberrablási ügyek felderítésétjelölve ki. Ma már százhetvenhét ország szolgáltatja az információt a szervezetnek, melynek a világ összes nagyobb városában van irodája. Az Egyesült Államokban az Interpol a Központi Nemzeti Irodával dolgozik szoros együttműködésben. A KNI a Pénzügyminisztérium végrehajtási államtitkárának van alárendelve.

*

FBI-os évei alatt Darrell McCaskey legalább egy tucat interpo-los rendőrrel

kötött barátságot. Különösen két spanyollal, nevezetesen María Corneja különleges operációs tiszttel, akivel együtt élt hét hónapig, míg a nő az FBI módszereit tanulmányozta az Államokban. A másik Luis Garcia de la Vega volt, a madridi Interpol-iroda parancsnoka.

Luis sötét bőrű, fekete hajú, mackótermetű, energikus andalú-ziai cigány volt, aki a szabadidejében flamencót tanított. Akárcsak a tánc, a harminchét éves Luis is spontán volt, teátrális és életteli. Az egyik leghatékonyabb európai Interpol-irodát ve-

119

zette. Hatékonyságával sikerült egyaránt kivívnia a helyi rendőri erők irigységben gyökerező gyűlöletét és mély tiszteletét.

Úgy volt, hogy Luis rögtön a merénylet után a szállodába siet, de a San Sebastián-i események miatt, kénytelen volt elhalasztani a látogatását. Végül éjjél előtt futott be, éppen akkor, amikor McCaskey és Aideen a vacsorájukat fogyasztották.

Darrell öleléssel üdvözölte régi cimboráját.

- Sajnálom, hogy egy ilyen szomorú esemény kapcsán kell találkozoznunk - mondta Luis rekedt hangján, akcentusos angollal.

- Azért jó, hogy látlak - mosolygott McCaskey.

- Elnézést a késésért - lépett hátra Luis. - Látom, kezdtek hozzáidomulni országunk szokásaihoz. Vacsorázz késő éjszaka, és utána aludj egy jó nagyot.

- Attól félek, hiába esszük degeszre magunkat, akkor se fogjuk lehunyni a szemünket ma éjszaka - ingatta meg a fejét McCaskey.

- Megértlek. - Luis megszorongatta a barátja vállát. - Pocsék napotok volt. Megint csak azt tudom mondani, hogy sajnálom.

- Megkinálhatunk valamivel, Luis? - kérdezte McCaskey. -Egy kis bort?

- Köszönöm, nem. Szolgálatban vagyok. De ti azért csak folytassátok nyugodtan.

- A tekintete Aideenre siklott. - Ön bizonyára Senorita Marley - mondta mosolyogva.

- Igen. - Aideen felállt az asztal mellől, és a férfi felé nyújtotta a kezét. Bár iszonyatosan kimerült volt mind testileg, mind lelkileg, szinte felpezsdült, ahogy megérintette a férfi kezét. Luis vonzó volt, de nem ez volt a különös vibrálás oka. Azok után, ami ezen a délutánon történt vele, túl zsibbadt, túl fásult volt ahhoz, hogy efféle dolgok hatni tudjanak rá. Ami olyan mély benyomást tett rá, az a Luisból áradó megingathatatlan derű és magabiztosság volt. Ezt mindig is értékelni tudta egy férfiban.

- Fogadja részvétem, kisasszony - mondta őszinte együttérzéssel Luis. - Elszomorítanak a történetek, de ugyanakkor örülök neki, hogy ön jól van. Jól van, kisasszony?

- Igen. - Aideen visszaült az asztal mellé. - Jólesik, hogy aggódik értem.

- Mi delicia - hajtott fejet Luis. - Ha szabad ezt mondani, boldogan teszem. - Luis odahúzott magának egy széket az asztalhoz, és leült.

McCaskey visszatért a fűszeres fogolyhoz.

- Nos?

- Jó illata van - jegyezte meg Luis.

- Valóban. - McCaskey szeme résnyire szűkült. - Te húzod az időt, Luis!

Luis megmasszírozta a tarkóját.

- Sí- ismerte el. - Lopom az időt, ahogy ti, amerikaiak mondani szoktátok. De nem azért, mert megtudtam valamit. Éppen ellenkezőleg, semmit nem találtam. Csak a gondolataimat oszthatom meg veletek.

- A te gondolataid általában felérnek más bizonyítékaival -mondta McCaskey. - Halljuk hát őket.

Luis ivott egy korty vizet McCaskey poharából. Az ablak felé intett a kezével.

- Pocsék a helyzet odakint. Egyszerűen pocsék. És egyre rossz-szabb lesz. Kisebb baszk- és katalánellenes zavargások törtek ki Ávilában, Segoviában és Soriában.

- Mindegyik kasztíliai vidék - állapította meg Aideen.

- Jól tudja - bólintott Luis. - A legfőbb gond az, hogy a helyi rendőrség gyakorlatilag semmit nem tesz ezeknek a randalírozó-soknak a megakadályozására.

- Tehát a rendőrök sem pártatlanok? - kérdezte McCaskey. Luis megrázta a fejét.

- Még sose láttam ilyen... nem is tudom, minek nevezzem.

- Kollektív elmebajt - sietett a segítségére Aideen. Luis értetlenül pislogott a lányra.

- Ezt nem értem.

- Az a jelenség, amire a pszichológusok már régen felhívták a figyelmet, és ami

szerintük kapcsolatban áll a küszöbönálló

121

millenniummal - magyarázta Aideen. - A félelem, hogy mindannyian átlépünk a következő évezredbe, de nem fogjuk túlélni már az első évtizedet sem. Az eredmény: halálfélelem, amely pánikot kelt. A pánik pedig erőszakot szül. Luis egyetértően bólogatott.

- Tökéletesen illik a helyzetre, amit mondott. Mintha mindenkit elfogott volna valamiféle lelki láz. Az embereim, akik kint jártak azokban a régiókban, azt mondják, olyan erős a gyűlölet és az izgatottság, hogy szinte tapintani lehet. Nagyon különös.

McCaskey összeráncolta a homlokát.

- Remélem, nem azt akarod mondani, hogy Martha meggyilkolása is egy tömegpszichózis eredménye.

- Nem, dehogyis - intett nemet a kezével Luis. - Én csupán megjegyeztem, hogy valami fura történik odakint. Valami, amit korábban még sose tapasztaltam. - Előrehajolt, a "tojás" felé. - Valami készül, barátaim. Valami, amit valakik nagyon gondosan előkészítettek.

- Miféle "valami"? - kérdezte McCaskey.

- A hajót, amely San Sebastian mellett elsüllyedt, C-4-essel robbantották fel - mondta Luis. - Megtalálták a nyomait a roncsn.

- Igen, hallottuk Bob Herberttől - jegyezte meg McCaskey. - De folytasd. Egy "és"-t érzek a hangodban.

- Az egyik áldozat Esteban Ramirez, aki korábban CIA-fu-tár volt. A gyárában készített jachtokat fegyver- és embercsempészetre használta. Akkoriban is suttoztak róla ezt-azt, most viszont mindenki készpénznek fogja venni, hogy amerikai ügynökök végeztek vele.

- Maga szerint is a CIA keze van benne, Luis? - kérdezte Aideen.

- Nem. Ők nem csinálták volna ilyen "nyilvánosan". És nem léptek volna ilyen gyorsan, ha Martha Mackall meggyilkolását akarták volna megbosszulni. A politikai körökben azonban meg fog indulni a pletyka. Jól ismered a fajtájukat, Darrell. Nincs szószátyárabb egy politikusnál. McCaskey egyetértően bólintott.

- Az emberek fülébe is el fognak jutni a feltételezések - folytatta Luis. - Sokan el is fogják hinni őket, és az itteni amerikaiak ellen fordulnak.

- Bob Herbert szerint az CIA-t ugyanúgy meglepte a hír, mint mindenki mást. Pedig Bob jól ismeri őket, tudja, mikor halan-dzsáznak.

- Szerintem se a CIA áll a bombamerénylet mögött - értett vele egyet Luis. - Elmondom az én egyik verziómat. Megölnek egy amerikai diplomatát. Ez figyelmeztetés a kormányotoknak, hogy jobb lesz, ha nem ártja bele magát Spanyolország belügyeibe. Aztán azokat, akik megölték, szintén meggyilkolják. A magnófelvétel azt állítja, hogy a halott katalánok és baszk cinkosuk, Serrador képviselő könyörtelen gyilkosok. Ez a nemzet többi részét e két népcsoport ellen fordítja.

- Mi végre? - tárta szét a kezét McCaskey. - Ki nyerhet egy polgárháborún? A gazdaság padlóra kerül, és mindenki szenvedni fog.

- Ezen már én is elgondolkodtam - mondta Luis. - A hazaárulás főbenjáró bűn, amely többek közt teljes vagyonelkobzással jár. Ha a katalán tőkét elkobozhatnák, azzal átbillenhetne az erőegyensúly a többi népcsoport javára. A kasztíliaiak, az andalú-ziaiak és a galíciaiak mindannyian jól járnának.

- Várjunk csak! - szólalt meg Aideen. - Arról még nem esett szó, miért van szükségük egymásra a katalánoknak és a baszkoknak?

- A katalánok kézben tartják a spanyol gazdaságot, a baszk szeparatisták közt pedig szép számmal akadnak tapasztalt terroristák - magyarázta Luis. - Ez két olyan adu, melyeket együtt kijátszva megbéníthatják az országot, hogy utána átvegyék a hatalmat.

- Tönkreteszik a gazdaságot és az infrastruktúrát, hogy aztán a megfelelő pillanatban belovagoljanak hófehér paripán, és

123

akár egy mesebeli királyfi felébresszék a kómába zuhant országot - dünnyögte McCaskey.

- Pontosan. Ez tökéletesen beleillik abba a képbe, amely a rendelkezésünkre álló információk alapján körvonalazódott ki előttünk. Sajnos nem rendelkezünk elegendő adattal és bizonyítékkal ahhoz, hogy bármit is léphessünk.

- Honnan származtak az információitok? - kérdezte McCaskey.

- A forrásunk Ramirez jachtján szolgált. Jó ember volt. Megbízható. Ő is meghalt a robbanásban. Tőle tudtuk, hogy Ramirez gyakorta találkozik az ipar kulcsfiguráival, valamint hogy rendszeresen elhajózik a Vizcayai-öbölbe.
- Baszkországba -jegyezte meg McCaskey.
- Ahol Ramirez minden alkalommal partra szállt egy testőre kíséretében. Hogy hova ment és miért, azt már nem tudta kideríteni az informátorunk. Csak az tűnt fel neki, hogy az elmúlt hat hónapban a találkozók havi egyről heti egyre sűrűsödtek.
- Nem lehetséges, hogy az informátorok két zsebre dolgozott?
- Úgy érted, nem adta-e el másnak is az értesüléseit?
- Igen.
- Nincs kizárva - vonta össze a szemöldökét Luis. - Az ugyanis nyilvánvaló, hogy egy kívülálló személy vagy csoport megtudta, mire készül Ramirez, és kíméletlenül keresztülhúzta a számításait. A kérdés csak az, hogy ki vagy kik. Azt legalább tudjuk, hogy bárki is állította meg Ramírezt és csoportját, tudott róla, hogy meg akarják ölni Martha Mackallt.
- Miből gondolod?
- Abból, hogy még a merénylet előtt elhelyezték a poloskát és a bombát a jachton. Magnóra vették Ramirez vallomását, megvárták, hogy Martha gyilkosa is megjöjjön, aztán felrobbantották a jachtot.
- Hm... Tiszta és profi munka.
- Nagyon tiszta és nagyon profi - értett egyet a barátjával Luis. - A polgárháborúról szólva, barátaim, tudnotok kell, hogy sajnos még mindig sokan vannak, akik azt vallják, hogy valójában nem is ért véget. Hogy a nézeteltéréseket nem oldották fel, csak elásták őket, de nem elég mélyre.
- El tudja képzelni, milyen hatással lehetne a nemzetre valaki, nem egy csoport, hanem egy személy, ha a legkeservesebb pillanatban egy határozott intézkedéssorozattal tartósan véget vetne a belviszálynak? - nézett a spanyolra Aideen.
- Ő lehetne az új Franco - vágta rá Luis.
- Pontosan!
- Még elgondolni is rossz - húzta össze magát fázósan Mc-Caskey.
- Ez az egész arra a régi bostoni választási botrányra emlékeztet, amiről az apám mesélt nekem - folytatta Aideen. - Egy jelölt felbérelt néhány fickót, hogy tartsák rettegésben a választókerület üzlettulajdonosait. Egy nap aztán ugyanez az úriember fogott egy baseballütőt, és kiállt egy cipőbolt elé, hogy elkergesse a tahókat, ha megjelenének. Azok persze meg is jelentek, aztán, mert ez is benne volt az egyezésben, látszólag ijedten el is húztak a hős és a baseballütő láttán. Mi következett ezután? A lovagias jelölthöz dőltek az egyszerű, dolgozó emberek szavazatai.
- Ugyanez könnyen megtörténhet nálunk is - dörögte Luis.
- Ismersz valakit, Luis, aki képes lenne erre? - kérdezte Mc-Caskey.

*

- Madre de diós*, hogyan is tudhatnám? Annyi politikus, katonatiszt és üzletember van, aki képes lenne erre a disznóságra! Ellenben azt tudjuk, hogy valaki San Sebastiánban felrobbantotta a jachtot. Utána valaki elvitte a magnókazettát a közeli rádióállomásra. Akár a városban tartózkodnak még a tettesek, akár nem, valami nyomnak csak kell lennie. Egy nyomozónőnk ki fog menni a helyszínre. Helikopterrel fogják odaszállítani -Luis a karórájára pillantott -, úgy két óra múlva.

Szűzanyám! (spanyol, a. m. az isten anyja)

125

- Szeretnék vele menni - jelentette ki Aideen. Az asztalra dobta a szalvétáját, és felállt.
- Boldog lennék, ha vele tartana. - Luis óvatosan McCaskeyre sandított. - Feltéve hogy nincs kifogásod ellene.
- McCaskey gyanakvóan a barátjára pislogott.
- Kit küldesz ki?
- María Corneját - árulta el Luis.
- McCaskey csendesén a tányérra tette a villáját és a kését. Aideen érdeklődve figyelte a furcsa változást a mindig annyira sztoikus FBI-detektív arcán. A száj szomorú legörbülésével kezdődött, aztán elérte a tekintetét is.
- Nem tudtam, hogy újra neked dolgozik - motyogta McCaskey. Ajkához emelte az

asztalkendőt.

- Hat hónappal ezelőtt jött vissza. Én beszéltem rá. - Luis vállat vont. - Szüksége volt a pénzre, hogy fenn tudja tartani barcelonai kamaraszínházát. Nekem pedig szükségem volt rá, mev... pues, ő a legjobb.
- Tényleg jó - mondta révetegen McCaskey. Halvány mosoly jelent meg az arcán.
- A legjobb.

McCaskey végül visszatért a jelenbe, és Aideenre nézett.

- Meg kell beszélnem Paullal, de én személyesen örülnék neki, ha tőlünk is ott lenne valaki. Vidd magaddal a turistaútleveled. - A tekintete Luisra irányult. - Maria Interpol-nyomozóként fog menni?
- Nem tudom - válaszolta Luis. - Azt mondtam neki, cselekedjen legjobb belátása szerint.

McCaskey egyetértően bólintott, aztán ismét mély hallgatásba burkolózott. Aideen Luisra nézett.

- Összekapok néhány holmit.
- Rendben. Én addig tájékoztatom Máriát. Utána kiviszem reptérre.

McCaskey a barátja felé fordult.

- Tudta Maria, hogy itt vagyok?
 - Vettem magamnak a bátorságot, és tájékoztattam. - Luis megver? jtte a barátja kézfejét. - Ne aggódj. Megígérte, hogy nem fogja leharapni a fejedet.
- McCaskey még komorabba vált.
- Persze. Még el is hiszem.

TIZENEGY

Kedd/ 00.0/ San Sebastian/ Spanyolország

Amikor Juan Martinez, a huszonkilenc éves tengerész és navigátor elkormányozta a motorcsónakot Ramirez jachtja mellől, még nem sejtette, hogy a manőver az életét fogja megmenteni.

Jó huszonöt méterre volt a jachttól, de még így is feldöntötte a légnyomás ereje. A motorcsónak azonban nem borult fel. Jüan feltápászkodott, és habozás nélkül a süllyedő hajó felé indult a motorcsónakkal.

Esteban Ramírezt - munkaadóját és & familia fejét - a vízben találta meg, a jachttól tizenöt méterre, súlyos égési sebekkel a testén. Jüan megragadta a motorcsónak kötelét, és beugrott a szilaj hullámok közé. Fél kézzel Ramirezhez éviékéit, óvatosan magához ölelte, és a csónak felé húzta a férfit.

A munkaadója még lélegzett.

- Señor Ramirez - zihálta Juan. - Juan Martinez vagyok. Fel fogom húzni a motorcsónakra, és elviszem a...
- Figyeljen! - hörögte Ramirez. Ujjai Juan alkarjára fonódtak. A szorítása meglepően erős volt. - Serrador! Figyelmeztesse... őt.
- Serradort? Nem ismerem, uram.
- Iroda... - mondta fuldokolva Ramirez. - Olvasószemüveg.
- Kérem, uram - könyörgött Jüan. - Nem szabad megerőltetnie magát.

129

- Fel kell hívnia! - suttogta Ramirez. - Tegye... meg!
- Jól van. Felhívom. Megígérem. Ramírezt heves rángás fogta el.
- Kapja el őket... vagy ők... ők fognak... elkapni minket.
- Kik? - kérdezte Jüan.

Hajómotor pöfögése hallatszott a jacht túloldala felől, aztán egy fényszóró kévéje vont a fehér fénybe a süllyedő hajótestet és a környező vizet. Jüan nem tudott Ramirez ügyeiről, arról azonban hallott, hogy a familián&k sok ellensége van. Lehet, hogy a közeledő hajó nem tartozott ezek közé, de nem akarta vállalni a kockázatot.

Már majdnem a motorcsónaknál voltak, amikor Ramirez kitá-totta a száját, és többé nem csukta be. Mozdulatlanná dermedt, ásító száján át valahonnan mélyről sziszegve kiáramlott az utolsó lélegzet.

Jüan lecsukta a főnöke szemét. Úgy döntött, a vízben hagyja a testet. Ez tiszteletlenség volt, és furdalta is miatta a lelkiismeret, de szem előtt kellett tartania, hogy aki a hajót felrobbantotta, még mindig a közelben lehet. Talán éppen azon a hajón, amelyik feléjük közeledett... Jüan felhúzta magát a motorcsónakra, sebességbe kapcsolt, és a nyílt tenger felé menekült. Amikor úgy érezte, már biztonságos távolságban van, leállította a motort. Nem mozdult, míg a rendőrség meg nem érkezett. Utána beindította a motort, és nagy ívben elkerülte a robbanás helyszínét.

Átázva és átfázva érte el a partot, ahol első dolga az volt, hogy keresett egy telefonfülkét. Felhívta a gyár éjjeliőrét, és megkérte, hogy küldjön érte egy autót.

A gyárba érve egyenesen a Señor Ramirez irodájához ment, feltörte az ajtót, és leült az íróasztalhoz. A főnöke az olvasószemüvegét említette, ezért ezt kereste. A felső fiókban találta meg. Megvizsgálta a lencsét, majd a keretet. A szemüveg szárának belső felén négy telefonszámot és azonosító betűt talált. Ártatlan sorozatszámoknak tűntek.

Zseniális, gondolta Juan. A főnök nem szemüveges, pontosabban nem volt -javította ki magát keserű szívvel -, de ettől még senkinek se jutna eszébe kódolt üzeneteket vagy telefonszámokat keresni az olvasószemüvegén.

Felhívta az "S" betű melletti számot. Az a bizonyos Serrador vette fel. A férfi gőgös volt és nyers, s a háttérből hallható zajokból ítélve komoly bajban lehetett. Juan úgy döntött, leteszi a kagylót, mielőtt még lenyomozhatnák a hívót.

Ülve maradt az asztal mögött, a tágas első emeleti irodában. Az ablaksoron át a gyáracsarnokot nézte. Esteban Ramirez jól bánt vele hosszú éveken át. Juan nem volt bennfentes, de tagja volt Señor Ramirez familiájának, és úgy érezte, a családfő halála után is hűséges tagjának kell maradnia.

Felhívta a többi számot is a szemüvegről. Házvezetőnők válaszoltak a házigazda családnévét használva - mind a hárman a jachton voltak. Juan tudta, hiszen ő szállította őket oda a partról.

Valami csúnya és sötét dolog volt készülőben. Valaki gondosan kiírtott mindenkit, akinek csak köze volt a főnökhöz és új terveihez. A becsület pedig arra kötelezte Juant, hogy megfogadja, bármi áron felkutatja a gyilkost, és megbosszulja tettét.

Ramirez halálhíre már az éjszakai műszak dolgozóinak a fülébe is eljutott. A helyi rádióban bejátszott magnófelvétel is izgatott sutyorgás témájává vált. A felvétel, amely azt bizonyította, hogy a főnök részt vett egy amerikai turista meggyilkolásában.

Juan túl dühös volt ahhoz, hogy a magába roskadjon. Összegyűjtötte a família néhány tagját - két őr és egy művezető -, s meggyőzte őket, hogy az lenne a legokosabb, ha felmennének a rádióadóhoz, hogy kiderítsék, tényleg volt-e ilyen magnókazetta.

És ha volt, ki vitte oda.

Ha pedig kiderítették, ki volt az illető...

TIZENKETTŐ

Hétfő, 17. os Washington/ D. C.

Paul Hood boldogtalannak érezte magát. Annyi minden történt mostanában, és mindig ugyanaz volt az ok.

Felhívta a feleségét, hogy tudassa vele, nem fog idejében hazaérni, hogy a családdal vacsorázhasson.

- Mint mindig - mondta zsembesen Sharon, majd egy kurta köszönéssel letette a kagylót.

Hood nem hibáztatta a feleségét. Hogyan is tehetne volna? Sharon nem tudta, hogy Marthát elveszítették: az op' központ ügyeit nem beszélhették meg nyilvános vonalon keresztül. A felesége egyébként is inkább a két gyermekük miatt volt ingerült. Bár tavaszi szünet volt, a tizenegy éves korán felkelt, hogy egymaga feltelepítse az új szkennert. Égett a vágytól, hogy megmutathassa apjának az új képtorzítási hatásokat, amelyeket ő hozott létre a számítógéppel. Csakhogy mire Hood esténként hazaért, Alexander már túl álmos volt ahhoz, hogy beindítsa a gépet, és elmagyarázza a lépéseket, márpedig éppen a részletekbe szeretne volna beavatni az apját. A tizenhárom éves Harleigh minden vacsora után egy órát gyakorolt a hegedűjén. Sharon azt mesélte, hogy az elmúlt napokban, mióta hibátlanul el tudja játszani a Csajkovszkij-darabot, a ház napnyugtakor varázslatos helyé válik. És még varázslatosabb lenne, ha néha Paul is velük lehetne...

133

Hood bűnösnek érezte magát. Sharon és az otthona miatt. Hiszen a kilencvenes évek jelszava: "a család az első". Ha azonban ezt elfogadta volna, akkor a Pennsylvania Avenue* miatt is emésztette volna magát. Az elnöknek és az egész nemzetnek felelősséggel tartozott. És felelősséggel tartozott azoknak az embereknek, akiknek az élete és a megélhetése az ő szorgalmán és odafigyelésén

múlt.

Sharon is nagyon jól tudta, milyen elvárásoknak kell eleget tennie, ha elfogadja ezt az állást. Hát nem Sharon volt, aki azt akarta, hogy abbahagyja a politizálást? És amikor Los Angeles polgármestere volt, nem Sharon volt az, aki annyira gyűlölte a reflektorfényt, azt, hogy a családjuk éjjel-nappal a kirakatban van? Csak hogy az apjával ellentétben Paul nem iskolaigazgató volt, aki minden nyáron szabadságra mehetett. És már bankár se volt, aki fix munkaidő szerint dolgozik. Vagy gazdag jachttulajdonos, mint az a nyers, öntelt olasz borkirály, Stefano Renaldo, akivel Sharon még a házasságuk előtt körbehajózta a világot.

Paul Hood élvezte a munkáját és a vele járó felelősséget. És élvezte a munkajutalmát is. Reggelente lement az alvó ház konyhájába, elkészítette a kávé, és a feketét szűrőszűrővel körbenézett. Ezt én csináltam, gondolta ilyenkor elégedetten.

Mindannyian profitáltak a munkájából. Nem lett volna se számítógép, se hegedűóra, se a szép ház, ha ő nem dolgozott volna olyan keményen. Sharonnak is teljes munkaidőben kellene dolgoznia ahelyett, hogy alkalmanként bukkanjon fel az egyik kábeltévé gasztronómiai műsorában. Paul nem várta el tőle, hogy hálás legyen érte, de annyit legalább megtehetett volna Sharon, hogy ne átkozza érte őt. Nem kérte a feleségét, hogy örüljön a távollétének – ahogyan ő se örült neki –, de legalább megkönnyíthette volna a helyzetüket a megértésével.

A keze még mindig a telefonon volt, a tekintete pedig a kezén. Egy másodperc töredékéig tartott átpörgetni agyán az érve-

Pennsylvania sugárút, itt található a Fehér Ház

két és ellenérveket. Elvette a kezét a készülékről, és keserű arc kifejezést vágva hátradőlt a székében.

Ismerős volt számára ez az érzés, nem először ért így véget a telefonbeszélgetésük, és egyáltalán a beszélgetésük. Éppen ez volt a gond. Akkor se tudott volna hamarabb hazaérni, ha Sharon támogatta volna, de legalább nem érezte volna azt, hogy az otthona helyett egy újabb "Mi a gond és mi nem Paul Hooddal" szeminárium vár rá este.

Nancy Bosworth jutott az eszébe. Nemrégien összefutott régi nagy szerelmével Németországban. Egy percre se zavarta, hogy Nancy volt az, aki elhagyta annak idején, darabokra törve a szívét. Amint megpillantotta, újra fellobbant benne a régi szenvedély szunnyadó parazsa. Hogy miért? Egyszerű: Nancy elfogadta őt, feltételek nélkül. Minden szava kedves és hízogó volt.

Persze, állt Sharon oldalára a lelkiismerete, Nancy megengedheti magának, hogy nagyvonalú legyen. Neki nem kell veled élnie és két gyereket nevelnie úgy, hogy egyszerre anyjuk és apjuk is, mert te sose vagy otthon.

Ez azonban nem változtatott a tényen, hogy szerette volna szorosban magához ölelni Nancy Jo Bosworthot. Hogy vágyott a nő ölelésére, mert tudta, Nancy is akarja – s nemcsak jutalomként adja, mert rendes apa. Nem, ez a vonzalom igazi volt.

Aztán Ann Farrisre gondolt. A szépséges és szexis sajtótiszt kedveli őt.

Törődött vele. Ha kettesben voltak, mindig jól érezte magát. Kedvelte a nőt. Sokszor kellett minden akaraterejét latba vetnie, hogy legyőzze a késztetését, és ne nyúljon át az asztal fölött, megsimogatni Ann haját. Tudta, ha csak egyszer megtenné, többé már nem lenne visszaút.

Es akkor? – kérdezte magát. – Miért baj az, ha az ember véget vet egy házasságnak, amelyik már úgyse működik?

Gyűlölte magát, amiért egyáltalán el mert játszani a válás gondolatával, mert minden nyugguk-bajuk ellenére még mindig szerette Sharont. És Sharon vele fűzte össze a sorsát, nem Re-naldóval. Csak hogy ez még nem jelentette azt, hogy bármelyikük-

135

nek is meg kellene tagadnia önmagát. És vannak dolgok, amiben a nők mindig is jobbak voltak, mint a férfiak. Például a gyereknevelésben. Persze, ettől még nem lesz Sharon jobb, ő pedig rosszabb. Nem egyformák, ez minden. Hogyan is lehetne két ember egyforma?

Igaz, ők nagyon különböztek egymástól. Nancy álmodozó volt, ő viszont gyakorlatias. Hoodnak ennél fogva egy olyan mérce szerint kellett volna teljesítenie, amely inkább állt közel a romantikus vágyakhoz, mint a valósághoz. És éppen ezért ideje volt félretenni a gondokat, és visszatérni a valósághoz. Őszintén remélte, hogy a felesége és a gyerekek ezúttal is meg fogják bocsátani

neki. Végére is ettől család a család.

17.15-kor Mike Rodgers, Bob Herbert és az ideiglenesen vezető diplomáciai tisztté kinevezett Ron Plummer jött le hozzá délutáni megbeszélésre. Hood kiséperte a fejéből a kurta telefonbeszélgetés nyomait, és kizárólag a munkára koncentrált.

- Rossz híreim vannak - gurult be villamos tolószékével Herbert. - A német válogatott az imént mondta le a focimeccset, amit holnap játszottak volna a barcelonai olimpiai stadionban. Arra hivatkoztak, hogy nem érzik magukat biztonságban Spanyolországban. Ahogy ők fogalmaztak, túl "erőszakos a légkör".

- Büntetést fognak kapni a meccs lemondásáért? - kérdezte Hood.

- Sajnos nem - ingatta meg szomorúan a fejét Herbert. - A FIFA* szabályzata szerint minden olyan országban, ahol - idézem - "nem működik az alapvető ellátás vagy nem megfelelő a közbiztonság, a látogató csapatnak joga van elhalasztani a mérkőzést az állapotok rendezéséig". Spanyolország tökéletesen megfelel ezeknek a követelményeknek.

- Vagyis már a focirajongóknak is okuk lesz a nyugtalanságra -állapította meg Plummer. - Ami tovább bonyolíthatja a helyzetet.

* Federation of International Football Associations - Nemzetközi Labdarúgó Szövetség

- Dióhéjban igen - bólintott Herbert. - A miniszterelnök reggel beszédet mond a tévében, hogy megnyugtassa a lakosságot. Csakhogy három kasztíliai tartományba már kiküldték a hadsereget, hogy rendet rakjon a rendőrök helyett, akik eddig karba tett kézzel ültek. Az emberek arrafelé sose kedvelték a "betolakodó" katalánokat és baszkokat. A Serrador körül kipattant botrány az utolsó csepp volt a pohárban.

- A kérdés az, mivé fognak fejlődni az események? - morogta Hood.

- Erre talán majd könnyebb lesz válaszolnunk, ha a miniszterelnök megtartotta a beszédét - mondta Plummer.

- Mégis, mi a véleményed? - kíváncsiskodott Hood.

- A helyzet valószínűleg tovább fog romlani - vont vállat Plummer. - Spanyolország mindig is egymástól lényegesen különböző népcsoportok fércmunkája volt. Akárcsak a Szovjetunió...

Hood Rodgersre nézett.

- Mike?

A tábornok a falat támasztotta. Lassan fordult Hood felé, szemmel láthatóan még mindig fájdalmai voltak.

- A katonai vezetők, akikkel Portugáliában találkoztam, rendkívül aggódnak. Nem emlékeznek még egy olyan esetre, amikor az ellentétek ilyen nyíltan felszínre kerültek volna.

- Gondolom, tudod, hogy a Fehér Ház már felvette a kapcsolatot a spanyolországi nagykövetségünkkel - jegyezte meg Herbert. - Utasították őket, hogy nyakig gombolkozzanak be.

Hood igent intett a fejével. Steve Burkow nemzetbiztonsági főnök fél órával ezelőtt felhívta, és közölte, hogy a madridi nagykövetségen elrendelték a riadókészültséget, s mind a katonai, mind a civil személyzetnek megtiltották, hogy elhagyja a követség területét.

- Tehet valamit a NATO? - vetette fel Hood.

- Egyelőre nem - felelte Rodgers. - Beszéltem Roche tábornokkal, a szövetséges erők közép-európai főparancsnokával, aki meglehetősen konzervatív ember.

Kijelentette, hogy mindad-

137

dig nem kíván közbelépni, míg kizárólag Spanyolország belügyéről van szó.

- Ha a baszkokat támadás éri, francia testvéreik gondoskodni fognak róla, hogy a viszály ne maradjon Spanyolország belügye.

- Ez igaz - ismerte el Rodgers -, de a NATO akkor se fog az alapelvével ellentétesen cselekedni, vagyis törekedni fog arra, hogy békés úton rendezze a tagországai közt támadt konfliktust.

- Ismerem William Roche-t, és nem hibáztatom - mondta Herbert. - A NATO-t rengeteg bírálat érte a kilencvennégyes boszniai háború miatt. A szerbek vérfürdőket rendeztek, és közben remekül szórakoztak a NATO üres fenyegetőzésein. Ha nem akarsz beleadni anyait-apait, akkor inkább maradj a lelátón.

- Van egy sokkal komolyabb problémánk - lépett tovább Rodgers. - Ha Portugália vagy Franciaország készenlétbe helyezi a hadseregét, az könnyen elindíthatja a

lavinát.

- Igen, a spanyolok rendkívül önérzetesek tudnak lenni - értett vele egyet Herbert. - Képesek lesznek már csak azért is csinálni valamit, mert megsértik őket azzal, hogy azt feltételezik róluk, hogy csinálni akarnak valamit.

- Ez így elég bonyolultan hangzik, de hajói értem, lincselések-től tartasz - mondta Hood.

- Portugál vagy francia nemzetiségűeket fognak keresni, hogy rajtuk vezessék le a dühüket - felelte Herbert. - Amit persze az illetékes kormányok nem hagyhatnának válasz nélkül. így lesz a szikrából erdőtűz. Mint a Maine csatahajó felrobbantásakor vagy Ferdinánd főherceg lelövésekor. Hogy Pearl Harborról ne is beszéljünk.

- Valaki tehát a régi, jól bevált módszert alkalmazza - összegezte Hood. - A mi feladatunk pedig az, hogy levezessük a feszültségeket, és keresztbe tegyünk neki. - A feszültségről eszébe jutott a saját problémája, de nem hagyhatta, hogy a családi gondok hátráltassák a munkában. Vett egy mély lélegzetet, és folytatta: - Ezzel pedig el is jutottunk Darrell és Aideen ügyéhez. Darrell engedélyt kért rá, hogy San Sebastiánba küldhesse Aideent egy Interpol-ügynökkel. Beleegyeztem. A legnagyobb körültekintéssel és óvatossággal meg fogják kísérelni kideríteni, ki készítette a magnófelvételt, hogyan és miért.

- Ki lesz az interpolos? - akarta tudni Herbert.

- María Corneja - világosította fel Hood.

- Huh - fintorodott el Herbert. - Akkor egy kicsit rázós lesz.

- Nem sokat látják egymást - mondta Hood, visszagondolva a váratlan találkozásra Nancyvel. - Darrell képes lesz kezelni a helyzetet.

- A kérdés inkább az, hogy María is képes lesz-e rá. A temperamentumát ismerve ugyanis attól tartok, Darrellnek hamarosan egyszerre két fronton kell küzdenie. Idegesen bár, de nevettek. María halálosan bele volt esve McCaskeybe. Két évvel korábbi románcuk legalább annyi su-tyorgásnak adott alapot, mint az op' központ első ügye, az Atlantis űrsiklóra telepített bomba megtalálása és hatástalanítása.

- Emiatt én nem aggódnék - zárta le a témát Hood. - Az ellenben annál inkább aggaszt, mi lesz Aideennel, ha a dolgok rosszra fordulnak. Két óra múlva San Sebastiánba fognak repülni. Darrell azt mondja, az Interpol nem mer számítani a helyi rendőrségre, mert nem lehet tudni, ki lojálisabb a saját népcsoportjához, mint az államhoz.

- Ami azt jelenti, hogy Aideen és María magukra vannak utalva - vonta le a következtetést Rodgers.

- Nagyon úgy néz ki - bólogatott Hood.

- Akkor azt hiszem, a strikerekre van szükség odaát - folytatta Rodgers. - A Zaragoza melletti NATO-támaszponton le tudjuk tenni őket. Ez durván százhatvan kilométer San Sebastiántól. August ezredes jól ismeri a vidéket.

- Akkor menjenek - egyezett bele Hood. - Ron, terjeszd ezt a KTFB elé. Vidd magaddal Lowellt is.

- Rendben - mondta Plummer. Martha Mackall általában egyedül járult a Kongresszusi Titkosszolgálati Felügyelő Bizott-

139

ság elé, de azért az op' központ jogásza, Lowell Coffey is ismerte a járást.

- Még valami? - kérdezte Hood.

Senki nem szólalt fel, ezért Hood megköszönte a munkatársai jelenlétét, és arra kérte őket, hogy fél hétkor, az éjszakai váltás előtt is jelenjenek meg az irodájában. Bár az épületben maradván hivatalosan továbbra is ők maradtak a felelős irányítók, a váltás megérkezése lehetővé tette számukra, hogy pihenjenek, ha a válság elhúzódna. Hood úgy érezte, kötelessége a helyszínen lenni, míg a helyzet nem stabilizálódik vagy rosszabb esetben nem vezet háborúhoz.

Kötelességem, gondolta. Mindenkinek más-más elképzelése van arról, mit is jelent ez a szó, és kinek tartozik az ember hűséggel. Hood számára természetes volt, hogy elsőként a hazájának, így érzett azóta, hogy először látta Davy Crockett elesni Ala-mónál egy Walt Disney-rajzfilmen. Ezt érezte akkor is, amikor a tévében látta kirepülni az űrbe a Mercury-, Gemini- és az Apolló-űrprogram asztronautáit. Ezeknek az embereknek és a hozzájuk hasonlóknak az áldozatkészsége nélkül nem létezett volna a nemzet. Egy erős és fejlődőképes nemzet nélkül pedig a gyerekeknek nem lett volna jövőjük.

Nem is az volt a gond, hogy Sharonnal is meg kellett értetnie ezt. A felesége okos teremtmény volt. A nehézséget inkább az jelentette, hogy be kellett bizonyítania neki, az áldozata nyom a latban.

Képtelen volt megállni, hogy ne kezdjen rögtön hozzá. Füttyülve arra, hogy a józan esze az ellenkezőjét súgja, felkapta a telefonkagylót, és tárcsázta az otthoni számot.

TIZENHÁROM

Kedd/ 00.24 Madrid, Spanyolország

Isidro Serrador egy gyík jéghideg tekintetével figyelte a szobába belépő két férfit. Még mindig nem tudta, hogy pontosan miért is hozták be a rendőrségre, ezért óvatosnak kellett lennie. Kapcsolatba hozták volna valahogyan az amerikai diplomata megölésével? Lehetetlen volt, hiszen az ő szerepéről csak Este-ban Ramirez és a cinkosai tudtak, ők pedig nem árulnák el, mert tudják, hogy akkor habozás nélkül ugyanezt tenné ő is. Annak pedig nem sok értelme lenne.

Nem ismerte ezeket a férfiakat. A barna katonai zubbony uj-ján látható rangjelzésekből tudta, hogy az egyikük tábornok, a másik pedig vezérőrnagy. A tábornok barna arcbőre, fekete haja és szeme, karcsú testalkata arról árulkodott? hogy kasztíliai ősök leszármazottja.

A vezérőrnagy néhány lépésre tőle megállt, a tábornok azonban Serrador elé lépett, lehetővé téve, hogy a képviselő le tudja olvasni a nevét a zubbonyára varrt fekete címkéről: AMADORI.

Amadori felemelte fehér kesztyűs kezét, és anélkül hogy hátrafordult volna, intett a vezérőrnagynak, aki az asztalra tett egy kazettás magnót, majd szó nélkül távozott.

Serrador a tábornokra nézett. Amadori arca kifürkészhetetlen volt, mintha ideérkezése előtt nem csupán az egyenruháját, de a vonásait is gondosan kivásaltatta volna.

141

- Le vagyok tartóztatva? - szólalt meg végül csendes, visszafogott hangon Serrador.

- Nincs. - Amadori hangja ugyanolyan merev volt, mint vadonatúj csizmája és két pisztolytáskája kemény, csikorgó bőre.

- Akkor mi folyik itt? - bátorodott fel Serrador. - Mit keres egy katonatiszt a rendőrség épületében? És mi ez? - Kövér ujjá-val megvetően a magnó felé bökött.

- Ki akarnak hallgatni? Vagy valami fontos információt várnak tőlem?

- Nem - válaszolt Amadori. - Azt várom el öntől, hogy figyeljen.

- Éspedig mire?

- Egy felvételre, amit nem sokkal ezelőtt sugároztak egy rádióállomásról. -

Amadori az asztal elé állt. - Ha megtette, választhat: kísértál innen, vagy használni fogja ezt. - Elővette az egyik pisztolyát, egy Llama M-82 DA modellt, amely tulajdonképpen egy 9x 19 mm-es Parabellum volt. Hanyagul odalökte Serrador elé, aki önkéntelenül ránézve megállapította, hogy nincs benne tölténytár.

Émelyítő szorítás fogta marokra a gyomrát.

- Használjam ezt? - motyogta. - Maga megőrült?

- Hallgassa meg a felvételt - mondta Amadori. - És miközben hallgatja, tartsa észben, hogy azok, akik beszélnek rajta, azóta már követték az amerikai diplomatát az örök vadászmezőkre. Úgy tűnik, életveszélyes dolog ismerni önt, Serrador képviselő. - Serradorhoz hajolt, és suttogva folytatta: - A hatalom átvételére tett kísérletük kudarcba fulladt, Serrador. Az enyém nem fog.

- A magáé? - kerekedett el Serrador szeme. Amadori elmosolyodott.

- Kasztíliai terv.

- Hadd csatlakozzam! - ajánlotta fel habozás nélkül Serrador. - Én baszk vagyok. A többiek katalánok voltak... Valójában csak a pozícióm miatt kellett nekik, és most már tudom, hogy megszabadultak volna tőlem, ha elérték, amit akartak. Engedjék meg, hogy maguknak dolgozzam.

- Nincs hely az ön számára - jelentette ki kíméletlenül Amadori.

- Lennie kell. Jó kapcsolataim vannak. Befolyásos ember vagyok.

Amadori felegyenesedett, és lesimította a zubbonya alját. A magnó felé intett a fejével.

- Csak volt.

Serrador a készülékre nézett. Verejtékcseppek gyűltek össze a hónaljában és az ajka fölött. Remegő kézzel lenyomta a PLAY gombot.

"És a madridi sofőr? - hallotta valakinek a hangját. Nem esküdött volna meg rá, de mintha Carlos Saura, a Banco Moderno igazgatója beszélt volna. - O is

elhagyja Spanyolországot?"

"Nem. A sofőr Serrador képviselőnek dolgozik..." Ez Esteban Ramirez volt. A gazember! A továbbiakban arról volt szó, hogy ő baszk, és mindenre képes a hatalomért.

Az az agyatlan, óvatlan barom, gondolta dühösen Serrador. Megállította a magnót, és összekulcsolta a kezét.

- Ez nevetséges - jelentette ki látszólag magabiztosan. - Az egész meg volt rendezve, mégpedig azért, hogy lejárassanak engem a származásom miatt. Ez zsarolás.

- Azok, akiket beszélni hallott, nem tudtak róla, hogy lehallgatják őket - tájékoztatta Amadori. - A sofőrje pedig vádalkut kötött, és vallomást tett.

- Bármit is mondott, hazudott - legyintett Serrador, a torkába gyúlt gombócot azonban nem tudta elhessegetni. - Még mindig van egy erős és hűséges választóközözetem. Nem fognak félreállítani.

Amadori mosolya visszatért.

- De igen.

- Maga jelentéktelen kis disznó! - fortyant fel Serrador. - Ki maga? - kérdezte fitymálóan. - Idehozat késő éjszaka, arra kényszerít, hogy meghallgassak egy kétséges eredetű magnófelvételt, aztán árulónak nevez. Harcolni fogok az életemért és a becsületemért. Nem, nem fognak félreállítani!

143

Amadori önelégülten elvigyorodott.

- Márpedig hamarosan megteszem. - Hátrébb lépett, elővette a másik pisztolyát, és kinyújtotta a karját. A pisztoly csöve Serrador homlokára irányult.

- Mi a fenéről beszél? - kérdezte dermedten Serrador. Iz-zadságcseppek ültek ki a homlokára.

- Elvette tőlem a fegyvert - felelte Amadori. - Megfenyegetett vele.

- Mi? - Serrador az asztalon heverő fegyverre nézett. Csak most fogta fel, mit történt, miért hozták be ide.

A képviselőnek ugyanis igaza volt. Ráfoghatta volna a felvételre, hogy a katalánok megrendezték, mert így akarják lejártni. Ráfoghatta volna a sofőrjére, hogy azért vallott ellene, mert megvesztegették. Ha megengedték volna neki, hogy védje magát, talán el tudta volna hitetni az emberekkel, hogy semmi köze az amerikai nő halálához. Egy csavaros eszű ügyvéd segítségével bebizonyíthatta volna a bíróságnak, hogy bűnbaknak akarják használni, hogy ellene és baszk támogatói ellen akarják hangolni a közvéleményt. Végtére is Ramirez és a cinkosai halottak voltak. Nem adhatták volna elő a maguk verzióját. Éppen ezt nem akarta Amadori. Az ő érdeke az volt, hogy Serrador az legyen az emberek szemében, aki valójában: egy baszk, aki csatlakozott a spanyol kormány megdöntésére készülő katalánokhoz. Amadorinak szüksége volt egy hazaáruló baszkra a tervei megvalósításához.

- Várjon egy percet, kérem...

Serrador megérintette az asztalon fekvő fegyvert. A tábornok csak erre várt - hogy rajta legyenek a képviselő ujjlenyomatai a pisztolyon.

Amadori meghúzta a ravaszt. Serrador oldalra fordított feje hátracsapódott, ahogy a golyó átütötte a halántékát. A képviselő halott volt, mielőtt még az agya feldolgozhatta volna a fájdalmat, mielőtt még a lövés dőreje elérte volna a fülét.

A becsapódás ereje székestül hátradöntötte Serradort. Mielőtt még a lövés visszhangja elült volna, Amadori felkapta az asztalról a pisztolyt, belelökött egy tárat, és a padlóra helyezte Serrador mellé. Aztán csak állt, és nézte, miként nő Serrador feje alatt a sötétvörös vértócsa.

Egy pillanattal később a tábornok segédei és rendőrtisztek özönlöttek el a szobát.

- Mi történt? - kérdezte egy tagbaszakadt felügyelő. Amadori eltette a pisztolyát.

- A képviselő elvette az egyik fegyveremet - mondta higgadtan, és a padlón heverő pisztolyra mutatott. - Attól félttem, lelőhet, vagy megpróbál túsokat ejteni.

A rendőrfelügyelő a holttestről Amadorira irányította a tekintetét.

- Ki kell vizsgálnunk az esetet, tábornok úr. Amadori közönyös maradt.

- Hol találhatjuk meg, ha kérdéseket kívánunk feltenni önnek? - kérdezte a felügyelő.

- Itt - felelte Amadori. - Madridban. A parancsnokságon. A felügyelő a mögötte

állók felé fordult.

- Blanco őrmester! Hívja fel a rendőrfőkapitány urat, és közölje vele, mi történt. Mondja meg neki, hogy várjuk az utasításait. Szeretném, ha az ő osztálya foglalkozna a sajtóval. Sebares őrmester, maga értesítse a halottkémeket. Amíg ő nem végzett, senki ne nyúljon a holttesthez.

Mindkét férfi elhagyta a szobát. Amadori megfordult, és kíséretével együtt távozott.

Azok, akik a gyilkosság helyszínén maradtak, a tekintetükkel követték. Mindannyian tudták, hogy nem önvédelemből lőtt, de mindannyian féltek is tőle. Hogyan is reagálhattak volna másképp, amikor egy katonai vezető a szemük láttára megtette első, merész lépését a diktátori szék felé vezető úton?

TIZENNÉGY

Kedd/ 02.00 Madrid/ Spanyolország

María Corneja már a repülőtér egyik sötét, füves sarkában volt, amikor Aideen, Luis Garcia de la Vega és Darrell McCaskey megérkeztek egy megkülönböztető jelzések nélkül Interpol-au-tóval. A helikopter, amelynek északra kellett repítenie őket, kétszáz méterrel odébb, a betonpályán várakozott.

A légi forgalom rendkívül gyér volt. A reggeli nyolcórás beszédében a miniszterelnök többek között azt is közölni szándékozta a nemzettel, hogy a madridi repülőtér bejövő és kimenő forgalmát hatvanöt százalékkal csökkenteni fogják, fokozva ezáltal a fennmaradó járatokon a biztonsági ellenőrzés hatékonyságát. A baráti kormányokkal viszont ezt már röviddel éjjél előtt tudatták, így a járatok nagy részét az illetékes hatóságok töröltették vagy átirányították.

Aideen a szobájában összecsomagolt magának néhány ruhadarabot és turistakelléket - többek közt egy fényképezőgépet és egy hangfelvételre is használható sétálómagnót. Ezt követően átment Luisszal az Interpol-központba; McCaskey ezalatt felhívta Paul Hoodot. Luis megmutatta neki San Sebastian és környéke térképét, röviden tájékoztatta az északon élők szokásairól, s ellátta a legfrissebb információkkal. A központból visszamentek a szállodába, felvették McCaskeyt - aki megszerezte az engedélyt Aideennek -, és kihajtottak a reptérre.

147

Aideen nem tudta, mire számítsa Máriát illetően. Nem sokat árultak el neki a nőről, többek közt azt se, hogyan fog reagálni arra, hogy amerikai és ő is nő. Maria a versenybiciklije nyergére nehezedve állt és cigarettázott. Amint megpillantotta őket, elfricskázta a cigarettát, egy gyors lábmozdulattal kitámasztotta a kerékpárt, és egy sportoló könnyed, ruganyos lépteivel feléjük indult. Nem volt több százhatvanöt centinél, mégis magasabbnak látszott öntudatosan felemelt, enyhén szögletes, határozott álla miatt. Hosszú, barna haja a vállát csapkodta az éjszakai szélben. Vászoning és zöld gyapjúpulóver volt rajta; feszes farmernadrágja szarát kopott cowboycsizmájába gyűrte. Kék szeme átsiklott Luison és Ai-deenen, hogy McCaskey arcán állapodjon meg.

- Buenas noches* mondta rekedt hangon a férfinak. Aideen képtelen volt eldönteni, hogy Maria most üdvözlöni akarta-e Darrellt vagy inkább finoman arra célzott, hogy jobb lenne, ha elmenne. Úgy tűnt, McCaskey se igazán tudja. Zsibbad-tan, bamba arccal állt az autó mellett. Luis nem akarta, hogy elkísérje őket a reptérre, Darrell azonban ragaszkodott hozzá. Azt mondta, köteles meggyőződnie róla, hogy Aideen biztonságban felszállt a helikopterre.

Mindhárman árgus szemmel figyelték Máriát. A nő szeme meg se rebbent, keményen állta a pillantásokat. Luis megfogta Aideen karját, és María elé rántotta a lányt.

- María, ő Aideen Marley. Az op' központnak dolgozik, és ott volt, amikor Martha Mackallt lelőtték.

A mélyen ülő szempár Aideenre siklott, de csak egy röpke pillanatra. María megkerülte Aideent, és McCaskey elé állt. Luis utána szólt:

- María, Aideen veled megy San Sebastiánba.

A harmincnyolc éves nő bólintott, de nem vette le a szemét McCaskeyről. Az arcuk szinte összeért.

* Jó éjszakát (spanyol)

- Hello, Maria - dünnyögte a férfi.

Maria sűrű szemöldöke áthatolhatatlan védőgáttá ugrott össze. Halvány, érzékeny ívelő ajkai eltorzultak a keserű haragtól.

- Imádkoztam, hogy soha többé ne lássalak - mondta mély hangon, erős akcentussal.

McCaskey tekintete is megkeményedett.

- Úgy látszik, nem imádkoztál elég buzgón.

- Lehet - válaszolta a nő. - Túlságosan lefoglalt a sírás. McCaskeynek ezúttal nem volt mit mondania.

Maria végigpásztázta a férfit, de az arckifejezése nem változott. Aideen diszkréten elfordította a fejét: ebben a pillanatban kívülálló volt, nem tartozott rá, kit vagy mit akar meglátni Darrellben a nő.

Egy pillanattal később Maria sarkon fordult, és visszament a biciklijéhez. Levette a táskáját az ülés mögötti csomagtartóról.

- Vigyázz rá, Luis - intett fejével a bicikli felé. Aideen felé fordult. - Bocsásd meg a gorombaságomat, Ms. Marley. Maria Corneja vagyok.

Aideen megszorította a kezét.

- Szólíts Aideennek.

- Örülök, hogy megismerhetlek, Aideen - mondta Maria. Luisra nézett. - Van még valami, amit tudnom kell?

Luis megrázta a fejét.

- A kódokat tudjátok. Ha valami közbejön, felhívlak titeket mobilon.

Maria bólintott, majd Aideenre pillantott.

- Menjünk. - A helikopter felé indult. Szándékosan rá se nézett McCaskeyre.

Aideen a vállára vetette a táskáját, és utána iramodott.

- Sok szerencsét mindkettőtöknek - kiáltotta utánuk McCaskey.

Egyedül Aideen nézett hátra és köszönte meg neki.

A Kawasaki rotorja zajosan lapátolni kezdte a levegőt. A zaj miatt nem értették volna egymás szavát, Aideent mégis zavarta a másik nő konok hallgatása. Az is bosszantotta, hogy nem tud-

149

ta, ki mellé kellene állnia. McCaskey kollégájaként úgy érezte, illenie pártját fognia a férfinak. Mint nő azonban haragudott Darrellre, mert semmivel nem volt különb, mint a többi férfi. Nem volt különb az apjánál, aki megrögzött alkoholista volt, a mexikói kábítószer-kereskedőknél, akik családokat züllesztet-tek szét, az alkalmi úriembereknél, akik csak addig voltak úriemberek, míg meg nem kapták, amit akartak.

Felszálltak a helikopterre, és egy perccel később már a levegőben voltak.

Egymáshoz préselődve ültek a szűk, zajos fülkében, továbbra is némán - míg Aideennek végül elege nem lett a kölcsönös hallgatásból.

- Ha jól tudom, egy időre felhagytál a rendőrködéssel. Mit csináltál ezalatt?

- Egy barcelonai kamaraszínházat irányítottam. Az izgalmat ejtőernyőzéssel pótoltam, s ha ez nem volt elég, akkor szerepeltem valamelyik darabban. Mindig is imádtam szerepelni, talán éppen ezért szeretem a titkosrendőri munkát. - Maria hangja meleggé vált, szeméből eltűnt a jeges csillogás. A reptér és Darrell, akárcsak a múlt, messze mögöttük volt.

- Ez a specialitásod? - kérdezte Aideen.

- Roppant "teátrális" munka, egyszerűen élvezem. - Meg-paskolta a táskáját. - Még a kódok is színdarabokból vannak. Luis számokat használ, amelyek darabokra, felvonásokra, sorokra és szavakra utalnak. Ha városon kívül vagyok, így üzen nekem telefonon. A városban papírcetliket szokott dugni kövek alá. Néha grafitiként festi fel őket a falra.

Maria elmosolyodott, és ezzel a harag utolsó ráncai is elsimultak a homlokán.

Aideen visszamosolygott.

- Pocsék napod volt - mondta Maria. - Hogy érzed magad?

- Még mindig rémült vagyok egy kicsit - felelte Aideen. - És még most se fogtam fel egészen, hogy mi történt.

- Ismerem ezt az érzést - bólogatott Maria. - Bármilyen végleges is a halál, mindig olyan valótlannak érezzük. Mintha meg se történt volna... Jól ismerted Martha Mackallt?

- Nem igazán. Alig néhány hónapja dolgoztam vele. Nem volt az a fajta ember, akit könnyű kiismerni.

- Ez igaz - értett egyet Maria. - Találkoztam vele néhányszor, amikor még Washingtonban éltem. Intelligens nő volt, de egyben nagyon távolságtartó is.

- Ez volt Martha...

Washington említése újfent lelombozta Máriát. A mosolya elillant, tekintete elsötétült dús szemöldöke árnyékában.

- Még egyszer elnézésedet kérem azért, ami a reptéren történt - mormogta.
- Semmi gond - sietett megnyugtítani őt Aideen. Mária révetegen maga elé meredt.
- Mack és én egy ideig együtt éltünk - folytatta, mintha Aideen meg se szólalt volna. - Gyengédebb és figyelmesebb volt, mint bármelyik férfi, akit előtte ismertem. Úgy volt, hogy örökre együtt maradunk. Mack azonban azt akarta, hogy adjam fel a munkámat. Azt mondta, túlságosan veszélyes.

Aideen kezdte kényelmetlenül érezni magát. A spanyol nők még egy idegennek is kitálalják a magánéletüket. A bostoniak nem teszik.

- Azt akarta, hogy a dohányzást is hagyjam abba - panaszkodott az orrát lógatva Mária. - És hogy imádjam a dzsesszt meg az amerikai futballt. Meg az olasz kaját. Szenvedélyesen szerette a dolgait, beleértve engem is. Az élete apró örömei azonban a maguk oldalára billentették a mérleget. - Felnézett. - Megértesz engem?

Aideen bólintott.

- Nem várom el tőled, hogy bármit is mondj ellene - mondta Mária. - Hiszen vele dolgozol. Csak azt akartam, hogy tudd, miről van szó, elvégre velem is kénytelen leszel együttműködni. Csak akkor tudtam meg, hogy ő is itt van, amikor közölték velem, hogy te is jössz San Sebastiánba. Nem volt könnyű felkészülni a találkozásra, és még kevésbé volt könnyű újra látni őt.

- Megértelek - próbálta túlkiabálni a rotor zaját Aideen.

151

Mária megengedett magának egy halvány mosolyt.

- Luistól tudom, hogy kábítószer-kereskedőkre vadásztál Mexikóban. Van benned bátorság.

- Hogy őszinte legyek, jóval több volt bennem a keserűség -vallotta be Aideen.

- Ne szerénykedj - nevetett Mária. Aideen megrázta a fejét.

- Ez az igazság. A kábítószer sok családot tett tönkre azon a környéken, ahol felnőttem. Kokain végzett az egyik legjobb barátommal, és a heroin vitte el Samet, az unokatestvéremet, aki rendkívül tehetséges orgonista volt a helyi templomban. Az utcán halt meg. Amint elég érettnak és tapasztaltnak éreztem magam, elhatároztam, abbahagyom a siránkozást és a kezem tördelését, és a tettek mezejére lépek.

- Ugyanigy éreztem én is - merengett el Mária. - Az apámnak volt egy mozija Madridban. Egy rablás alkalmával megölték... De tudod, egyikünk elhatározásából se lett volna semmi, ha nem lett volna meg a megvalósításához szükséges bátorság és elszántság. És persze az se árt, ha dörzsölt az ember. Vagy birtokában vagy ezeknek, vagy megszerzed őket, de szükséged van rájuk.

- Legyen, elismerem, hogy elszánt vagyok és dörzsölt - adta meg magát Aideen. - De valamit kihagytál. Ahhoz, hogy fejlődj, meg kell tanulnod uralkodni a szájjizmaidon.

- Ezt nem értem.

- Tudnod kell, hogyan iktasd ki az érzelmeidet - fejtette ki Aideen. - Ezt tette lehetővé számomra, hogy feltűnés nélkül rójam az utcákat. Hogy szenvtelenül megfigyeljek és okuljak. Ha hagytam volna, hogy eluralkodjon rajtam a gyűlölet, képtelen lettem volna szóba állni az árusokkal, hogy megtudjam, melyik "háznak" a tagjai. Mexikóvárosban ott voltak a "Felhők", akik a marihuánát árulták, a "Kalózok", akik a kokaint terítették, az "Angyalok", akikről a cracket lehetett beszerezni és a "Jaguárok", akik heroinban utaztak. Meg kellett tanulnom különbséget tenni a narkósok és a térítők közt.

- Mindig a narkósok a magányosak, igaz? Aideen bólintott.

- Ugyanaz van mindenütt - sóhajtott Mária.

- Az árusok pedig falkákban mozognak. Tudnod kell, melyiküknél van az áru, különben valamelyik csalit követed, és az nem a főnökhöz fog elvezetni. Az árusokat onnan lehetett megkülönböztetni a többiektől, hogy fel volt tűrve az ingujjuk. Ott tartották a pénzt - a zsebeikben kést és pisztolyt tartottak. Be kell vallanom, Mária, hogy én mindig féltem a terepen. Féltettem az életem, és féltem attól, amit látnom kellett. Ha nem hagyott volna bennem olyan kitörölhetetlen nyomot a gyermekkorom környéke, ha nem sajgott volna a lelkem a széthullott családokért és az emberi roncsokért, akkor nem lettem volna képes végigcsinálni.

Mária mosolya teljessé vált. Beszédes mosoly volt, tele tisztelettel és egy új barátság ígéretével.

- Csak az ostobák nem félnek - mondta Mária. - Még mindig állítom, hogy bátor voltál, és még jobban csodállak. Azt hiszem, jó kis csapatot fogunk alkotni mi

ketten.

- Ha már így szóba hoztad, mit fogunk kezdeni, ha San Se-bastiánba értünk? - ragadta meg az alkalmat Aideen. Örült neki, hogy végre más irányba terelheti a társalgást. Sose szeretett a figyelem tárgya lenni.

- Először is felmegyünk a rádióállomáshoz -válaszolta María.

- Mint turisták?

- Nem. Ki kell derítenünk, ki vitte oda a kazettát. Ha ez sikerült, akkor figyelni fogjuk az illetőt, most már mint turisták. Tudjuk, hogy a robbantás áldozatai valamiféle összeesküvésen törték a fejüket. Engem az érdekel, hogy egy belső viszály miatt kellett meghalniuk, vagy pedig azért, mert valaki rájött, mire készülnek. Valaki, aki csak ezután fog színre lépni.

- Vagyis akiről nem tudhatjuk, ellenség-e vagy barát.

- Pontosan...

153

- Corneja ügynök! - szólt hátra a pilóta. - Üzenet érkezett a főnöktől. Arra kért, közöljem magával, hogy Isidro Serradort ma éjszaka megölték a madridi rendőr-főkapitányságon.

- Hogyan?

- Lelőtték, amikor el akarta venni a pisztolyt egy katonatiszttól.

- Egy katonatiszttől? - csodálkozott María. - A katonai bíróságnak semmi köze ehhez az ügönhöz.

- Tudom - bólogatott a férfi. - A főnök éppen azt akarja kideríteni, ki volt az illető, és mit keresett a rendőrségen.

María aggodalmasan Aideenre nézett.

- Attól tartok, a baj még nagyobb, mint gondoltam - mondta komoran. - Van egy olyan érzésem, hogy az, ami Marthával történt, egy nagyon hosszú és nagyon véres harcnak volt a nyitánya.

TIZENÖT

Kedd/ 02. ff San Sebastian/ Spanyolország

A familia intézményének eredete a tizenkilencedik századra nyúlik vissza.

Ugyanannak a mediterrán kultúrának a hajtása, amelyből a szicíliai, török és görög bűnözőcsaládok is kihajtottak. A spanyol változat lényege az volt, hogy az alkalmazott hűséggel tartozott törvényes munkaadójának, aki legtöbbször egy gyár tulajdonosa volt vagy valamilyen iparosbrigád vezetője. Hogy a munkáltató keze tiszta maradjon, az alkalmazottak egy részéből csapatot szerveztek, és arra trenírozták őket, hogy megvédjék a családfőt a többi/ami/tótól, és szükség esetén szabotázsakciókat kövessenek el a riválisok ellen. A célpontok szinte mindig üzleti helyszínek voltak; a mások otthona vagy családja ellen elkövetett támadást íratlan törvény tiltotta. Néha csempészetre vagy zsarolásra vetemedtek, de ez nem volt jellemző.

Szolgálatukért cserébe a familia tagjai olykor magas jutalmat kaptak, például a családfő állta a gyermekeik főiskolai, egyetemi tandíját. Másoknak szóban köszönték meg hűségüket, ami általában azt is jelentette, hogy az alkalmazottnak nem kellett a munkája elvesztésétől tartania.

Juan Martinez felháborítónak tartotta a jacht elleni támadást. Az eredménye is példátlan volt - aránytalanul sok családtagot öltek meg egyszerre. Jüan sose riadt vissza egy kis csetepatétól, de a támadások, amelyekben ő is részt vett, általában hajók vagy

155

épületek ellen irányultak. Egyszer-kétszer munkásokat is megtámadtak, de vezetőket vagy magát a családfőt soha. Az azonban, ami ezen az estén történt, vért kívánt, és Juan, a manresai utcagyerek, aki tizenkét éve szolgált a Señor Ramírezt, alig várta, hogy kionthassa. Először is azonban szüksége volt egy célpontra. A rádióállomás jó kiindulási pontnak ígérkezett.

Jüan és három munkatársa felhajtottak az apró rádióadóhoz. Egy kétszázhetven méter magas domb tetején helyezkedett el, a La Concha-öböltől északra, közvetlenül annak és két másik dombnak a szomszédságában. Keskeny aszfaltút vezetett fel a hegyoldalra, pazar kilátással és kivitelezéssel büszkélkedő villák között.

Hány familia/e/e élhet út? - tűnődött az autó anyósülésén utazó Jüan. Az ölében egy hátizsákot tartott, amit még a gyárban pakolt tele. Soha nem járt még a dombnak ezen a felső részén, és az utazási katalógusba illő kilátás, a pompa láttán kényelmetlenül érezte magát. Egyszerű ember volt, nem neki találták ki az efféle helyeket, főként a holdfény sütötte angolkereteket nem.

Ahogy elhagyták az utolsó villát, az aszfaltcsík is véget ért, helyét földút vette át. Az öböl látványát eltakarta egy forduló, a gondozott gyeptet gyér bozót váltotta fel. Ez már ismét Juan Martinez világa volt. A férfi szemügre vette az út végén elnyúló lapos salakbeton épületet. Két és fél méter magas drótkerítés vette körül, aminek a tetejére többszörnyi szögesdrótot feszítettek.

A Radio Naciónál de Público egy tíz kilowatt teljesítményű adó volt, a déli Pamplonától egészen az északon fekvő francia Bordeaux-ig terjedő adáskörzettel. Az RNP nappal jobbára zenét, híreket és időjárás-jelentéseket közvetített, éjszaka pedig a baszk népeiséget érintő kérdéseket feszegetett. A tulajdonosai esküdt antiszeperatista baszkok voltak, akiknek a fegyveres támadástól a gyújíóbombákig már mindenben volt részük. Ezért is építették az épületet betonból, és olyan távol a kerítéstől. Az adó antennája a tető közepén állt. egy piros és fehér elemekből szerelt, közel ötven méter magas antennatornyon, tetején vörösen villogó lámpával.

A familia sofőrje, Martin lekapcsolta a fényszórókat. A kaputól háromszáz méterre megállította az autót. A négy férfi kiszállt. Jüan kiemelt a csomagtartóból egy kerékpárt, egy üvegből vizet locsolt az arcára - hogy verejtékező ember benyomását keltse -, majd hátára lendítette a hátizsákot, és merészen a kapu felé indult. A másik három hangtompítót csavart a pisztolyára, és harminc méter távolságból követte. Jüan hangosan lépkedett és fújtatott, részben azért, hogy felhívja magára a figyelmet, részben pedig azért, hogy elfedje a többiek lépteinek a zaját.

Mint várható volt, örök mozogtak a kerítés túloldalán. Három felfegyverzett férfit látott, de egyikük se tűnt profi biztonsági őrnek. Kétségkívül a felvétel lejátészását követően hívták őket ide, hogy szemmel tartsák az adó környékét. Jüan és a társai még útközben megbeszélték, hogy amennyiben őröket találnának, csendben és egyszerre fogják kiiktatni őket.

Lazíts, mondta magának Jüan. Nem akarta, hogy a többiek remegni lássák. Ezt az akciót ő vezette, tehát határozottnak kellett lennie.

A kapu elé érve megtorpant.

- Azanyját! - morogta hangosan.

Az egyik őr meghallotta. A férfi odasietett a kapuhoz, míg a másik kettő hátrébb lépett, láthatóan azzal a szándékkal, hogy fedezze.

- Mit akar? - kérdezte az őr. Nagyon magas, sovány férfi volt, kopaszodó göndör hajjal.

Jüan néhány pillanatig tanácstalanul állt és hallgatott, aztán kinyögte:

- Tudni szeretném, hol a pokolban vagyok.

- Hol a pokolban akar lenni? - kérdezte az őr.

- Az Iglesias kempinget keresem. Az őr melankolikusan felnyihogott.

157

- Attól tartok, hosszú út áll még maga előtt. Pontosabban maga mögött.

- Mi?

Az őr oldalra lendítette a jobb karját.

- A kemping a következő domb tetején van, ott, azon, amelyik... Tompa pukkanások hallatszottak Jüan háta mögöl. A három őr elterült a földön; mindegyikük homlokán vörös lyuk tátongott.

Míg a társai beérték, Jüan lefektette a biciklit az útszélre, maga elé lendítette a hátizsákját, és munkához látott. A hátizsákból egy feszítővas és egy ing került elő. Jüan az ing egyik ujjába dugta a vasrudat, aztán felágaskodott a kapu mellett, és az üres ing-ujjat tartva mindkettőt átlendítette a kerítésen. Az ing a szögesdrót tetején landolt, az ujjja azonban, a vasrúd biztosította lendülettől, nekicsapódott a kerítésnek. Jüan egy ügyes mozdulattal elcsípte, és áthúzta a dróthálón. Eltávolította a feszítővasat, és összecsomózta az ing két ujját, majd megismételte a műveletet Ferdinand, az izmos éjjeliőr ingével is. Mire végzett, őt és a társait kétrétegnyi vászon védte a szűrös dróttüskéktől. Csendben átmásztak, néhány pillanatig mozdulatlanra merevedve füleltek, majd miután meggyőződtek róla, hogy senki se hallotta meg őket, átosontak a nyílt területen.

A familia másik három tagjának is volt feszítővasa, és Ferdinand zsebében még egy tartalék 0,38-as revolver is akadt, bőséges lőszer társaságában. A töltényeket Ferdinand egy zsebkendőbe göngyöltte, hogy mozgás közben ne koccanjanak össze. Egyikük se szándékozott megölni még több embert, de azok után, ami Senor Ramírezzel történt, bármire készen álltak.

Számítottak rá, hogy az ajtó zárva lesz, és ennek megfelelően alakították ki a tervüket. Juan volt a legmagasabb közülük; ő az ajtó bal felső sarka és az ajtókeret közé illesztette a feszítővas végét. Martin leguggolt, és az ajtó bal alsó részét támadta. Sancho a zár nyelvénél ékelte be a vasat. Ferdinand kibiztosította a pisztolyát, és az ajtóra irányította, készen rá, hogy lőjön, ha megtámadnák őket.

158

Olyan mélyre nyomták a feszítővasakat, amennyire csak az ajtó engedte. Úgy számolták, legfeljebb kétszer kell nekiveselkedniük, hogy az ajtó kinyíljon. Martin, aki régebben az építőiparban dolgozott, azt mondta, hogy még ha két zár lesz is az ajtón, az ajtófélfát biztosan nem erősítették meg acéllal, a földelt fém ugyanis összezerjedne a rádióadással.

Juan elszámolt háromig, és mindannyian nekifeszültek a vas-rudaknak. A keret első próbálkozásukra megadta magát, az ajtó kegyetlen recsegés-ropogás kíséretében kitárult. Juan és két társa a falhoz húzódtak, majd amint Ferdinand jelzett, hogy tiszta a levegő, berohantak az épületbe.

Hárman tartózkodtak odabent. Egy férfi a hangszigetelt szobában, egy másik férfi és egy nő pedig a kontrollpanel előtt. Ahogy azt megbeszélték, Martin megkereste az elektromos kapcsolószelekrényt, és lekapcsolta a biztosítékokat. A rádióadó elektromos ellátása megszűnt, mielőtt még a műsorvezető bejelenthetette volna, mit történt. Juan és Sancho a vészvilágítás fényénél lerohanta a két technikust. Mindkettőt leütötték, aztán Juan bement a műsorvezetőhöz.

- Tudni akarom, ki hozta be azt a kazettát, amelyet korábban lejátszottak - közölte Juan.

A fiatal, szakállas műsorvezető válasz helyett eltolta magát tőle görgős székével.

- Utoljára kérdem - emelte fel Juan a feszítővasat. - Ki hozta be a kazettát?

- Nem tudom, ki volt az illető - felelte rekedt, magas hangon a férfi.

Megköszöri a torkát. - Nem ismerem.

Juan a fiatalember bal felkarjára sújtott a vasrúddal. A műsorvezető fájdalmában felüvöltött, szeméből hirtelen könny-nyek ugrottak elő.

- Ki adta oda magának a kazettát? - ismételte meg Juan.

A férfi kétségbeesetten hátrébb lökte magát, de a szék hamarosan nekiütközött a falnak. Nem volt hova menekülnie, támadója pedig fenyegetően közeledett.

159

Juan a műsorvezető jobb kezére nézett. Az ujjak a bal felkart szorongatták.

Ismét lesújtott a feszítővassal, ezúttal a szipogó áldozata ujjaira.

A vasrúd a középső ujjpercek alatt találta el a kezét. Hallani lehetett a csontok reccsenését. A férfi felordított, és az ölébe ejtette a kezét. A felhasadt erekből szivárgó vér pillanatok alatt hurkavastagságúra dagasztotta az ujjait.

- Adolfo! - ordította teli torokból a férfi.

- Ki?

- Adolfo Alcázar! A halász! - A címet is elmondta Jüannak, aki megköszönte neki, majd még egyszer meglendítette a feszítővasat, ezúttal a férfi állkapcsát törve el. Intett Martínnak és San-chónak, akik ugyanezt tették a másik két személlyel. Nem volt idejük felkutatni és hatástalanítani a telefonokat, ugyanakkor meg kellett akadályozniuk, hogy a személyzet értesítse a halászt. Öt perccel később már San Sebastian felé robogtak az autóval.

TIZENHAT

Hétfő, 20.JS Washington/ D. C.

Amikor Hood hazatelefonált, se Sharon, se a gyerekek nem voltak otthon. Az üzenetrögzítő jelentkezett a negyedik csengés után.

- Hello. Eltalálta, ez a Hood család üzenetrögzítője, de most épp nem vagyunk itthon. Azt azonban nem fogjuk mondani, hogy hagyjon üzenetet, mert ha még ennyit se tud, akkor nincs hangulatunk beszélni magával.

Hood sóhajtott egyet. Már számtalanszor megkérte a gyerekeket, hogy ne hagyjanak ilyen okos tojás üzeneteket, de mintha meg se hallották volna. Sharonnak igaza volt, nem elég szigorú velük.

- Hé, srácok, én vagyok az - mondta a szalagra. Maga is érezte, hogy a haverkodó hangnem hamis, erőitettetett. - Attól félek, egy darabig még az irodában kell maradnom. Remélem, jól telt a tavaszi szünet első napja, és moziban voltatok vagy valami egyéb klassz helyen. Sharry, felhívnál, kérlek? Kösz. Szeretlek mindnyájatokat. Szevasztok.

Kétségbeesés fogta el, miután letette a kagylót. Mindenáron beszélni akart Sharonnal. Gyűlölte a kettőjük közt magasodó falat, szerette volna jobbra fordítani a dolgokat. Vagy legalább békét kötni addig, míg le nem tudnak ülni, hogy négy szemközt megbeszéljék a problémáikat, és kidolgozzák a stratégiát a házasságuk

161

megmentésére. Sharon mobiltelefonjával is próbálkozott, de itt is az üzenetrögzítő fogadta. Úgy döntött, nem hagy üzenetet.

Alig tette le a telefont, már vehette is fel megint. A felesége kereste. Hood elmosolyodott; úgy érezte, mintha mázsás súlyt emeltek volna le a szívéről.

- Szia - üdvözölte a feleségét. A közvetlensége ezúttal őszinte, szívből jövő volt. Zajt hallott a háttérben: beszélgetést és hangosbemondó fémes hangját. - A bevásárlóközpontban vagytok?

- Nem, Paul - jött Sharon válasza. - A reptéren vagyunk.

Hood, aki eddig fáradtan elfolyva terült el öblös bőr karosszékeiben, felült, de egyelőre nem szólt. Ezt a szokást még politikus korában vette fel.

- Úgy döntöttem, elviszem a gyerekeket Connecticutba - folytatta Sharon. -

Úgyse számíthatunk rád a héten, és a szüleim már szeretnék látni őket.

- Aha. És meddig akarsz maradni? - A hangja higgadt volt, a lelke azonban viharos tengerként háborgott. Az asztalán álló keretezett fényképet nézte. A felvétel három éve készült, a kedves arcokon látható mosolyok azonban mintha egy előző élet boldog pillanatait idézték volna.

- Hogy őszinte legyek, nem tudom - felelte Sharon.

Ekkor érkezett meg Ron Plummer és Bob Herbert. Hood feltartotta a kezét. Látva, hogy a főnök a magánvonalán beszél, Herbert megértően bólintott, és Plummerrel a nyomában kigurult az előtérbe. Ann Farris egy másodperccel később csatlakozott hozzájuk, ugyancsak az irodán kívül.

- Azt hiszem, ez annak a függvénye, hogy... - Sharon elhallgatott.

- Minek? - kérdezte Hood. - Hogy szükségem van-e rátok? Azt hiszem, erre felesleges válaszolnom. Ezt te is nagyon jól tudod.

- Igen - vallotta be Sharon -, csak azt nem tudom, honnan. Soha nem vagy otthon. Ha elmegyünk valahova nyaralni, te már az első napon lelépsz.

- Ez eddig egyszer fordult elő.

- De csak azért, mert eddig egyszer vettél ki szabadságot - emlékeztette Sharon.

- Amit mondani akartam... szóval a döntésem attól függ, látni akarom-e, hogy a gyerekek újra és újra csalódnak benned, vagy inkább örökre véget vetek az egésznek.

- És a gyerekek? - emelte fel, majd halkította le gyorsan a hangját Hood. - Megkérdezted, hogy ők mit akarnak? Vagy ez nem is számít?

- Persze hogy számít. Ők az apjukat akarják, akárcsak én. De ha ez elérhetetlen álom, akkor talán jobb, ha már most felébredünk.

Herbert türelmetlenül a nyitott irodaajtó felé pillantott. Komor arcáról lerítt, hogy valami nagyon fontos mondanivalója van.

- Ne menjetek el, kérlek - könyörgött Hood. Ebben a pillanatban azt kívánta, bárcsak valaki másnak született volna, egyszerű munkásnak vagy farmernek, akinek nem nyomja ekkora felelősség a vállát, és munka után boldogan hazatérhet a családjához. - Majd kitalálunk valamit, amint ez az ügy rendeződött.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani. - Sharon hangja gyengéd volt, de határozott.

- Ha ki akarsz találni valamit, Paul, tudod, hol találasz minket. Szeretlek, és még beszélünk, rendben?

Letette a kagylót. Hood a nyitott ajtón át a beosztottjait nézte. Mindig is családtagoknak tekintette őket, *különösen Bobot, Mike-ot és Darrellt. És most velük maradt. Hatalmas űrt érzett a szívében.

Látva, hogy végzett, Bob és a többiek visszajöttek az irodába. A többiek követték a példáját.

- Minden rendben? - kérdezte Herbert.

Hood csak most fogta fel a teljes valóságában, hogy a felesége az imént elhagyta, és a gyerekeket is magával vitte. Legszívesebben kiküldött volna valakit értük, hogy behozza őket, de tudta, Sharon sohase bocsátana meg neki.

- Majd később elmondom. Mit hoztál?

163

- Sok kicsi vihart sok kicsi biliben - felelte Herbert.

- Bocsáss meg, Bob - szólalt meg Ann -, de ha lenne rám egy perccetek, akkor én utána el is tűnnék innen.

Hood kérdően Herbertre nézett. A hírszerzési főnök bólintott.

- Azért maradhatok?
 - Hát persze - felelte Ann.
 - Akkor halljuk - mondta Hood a nőnek. A szeme a jegyzetömböt tartó finom, kecses ujjakra tévedt. A hosszú, tűzvörösre lakkozott körmök izgatóan nőiesek voltak. Elfordította a tekintetét. Dühös volt Sharonra, és vonzódott Annhez. Ez veszélyes kombináció volt, de nem tudott változtatni rajta.
 - Most hívtak a BBC-től - közölte Ann. - Van egy amatőr videofelvételük, amelyen Marthát éppen beteszik a...
 - Ez halottgyalázás! - mordult fel Herbert.
 - Ők hírekkel kereskednek - vette védelmébe a riportereket Ann -, és akár tetszik nekünk, akár nem, ez hír.
 - Akkor is halottgyalázás - tartott ki makacsul az álláspontja mellett Herbert.
 - Hagyd, Bob - csitította Hood. Erre a napra már elege volt a családi viszályokból. - Mire jutottak, Ann?
- A nő a jegyzetömbjére lesett.
- Bevitték Martha arcát a számítógépbe, és átfuttatták az adatbázisukon. így bukkantak rá egy kilencvennégyben készült fotóra, amelyen Nelson Mandela zulu riválisával, Mangosuthu Buthelezzel látható Johannesburgban. Jimmy George a washingtoni Pocitól azt mondja, elő kell rukkolnia a sztorijával még holnap, mielőtt a BBC elvinné előle a pálmát.
- Hood a halántékához szorította a tenyerét.
- Tud valaki arról, hogy Aideen is ott volt?
 - Még nem.
 - Mit javasolsz?
 - Hazudj - tanácsolta Herbert.
 - Senki nem fog hinni nekünk, ha azt mondjuk nekik, hogy Martha ugyan diplomata, de csak vakációzni volt Madridban.
- Legfeljebb annyit érünk el vele, hogy még mélyebbre fognak ásni. Ezért én azt javaslom, vessünk eléjük néhány morzsát az igazságból.
- Mekkora morzsákat? - vonta össze a szemöldökét Hood.
 - Például mondjuk azt nekik, hogy Martha a tapasztalatát ment átadni a spanyol kongresszusi képviselőknek, akik a növekvő etnikai feszültségek miatt aggódnak. Ennyi. A kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad.
 - Szerintem nem lenne szabad a sajtó orrára kötni ezt - tiltakozott Herbert.
 - Pedig meg kell tennem - állította Ann.
 - Ha megteszed - érvelt Herbert -, akkor mindenki arra fog következtetni, hogy Martha nem volt egyedül. Azoknak a szarháziaknak pedig, akik lelőtték, tálcán fog kínálkozni az alkalom, hogy eltehessenek láb alól egy újabb amerikai diplomatát.
 - Azt hittem, a gyilkosokkal végzett a bomba - csodálkozott Ann.
 - Lehet - vont vállat Hood. - De mi van, ha Herbertnek van igaza? Mi van, ha mégse halt meg mind?
 - Nem tudom - vallotta be Ann. - De ha hazudok, Paul, Aideen akkor is veszélybe kerülhet.
 - Hogyan?
 - A sajtó ki fogja deríteni, hogy Martha egy bizonyos "Senorita Temblónnal" jelentkezett be a kapunál. Utána fognak járni ennek, és előbb-utóbb kiderítik, hogy ilyen személy valójában nem is létezik. Ezután persze még ádázabban fogják keresni a rejtélyes nőt. Meg fogják próbálni kideríteni, hogy jutott be az országba, és hol tartózkodhat. A nyüzsgésükkel akaratlanul el fogják vezetni a gyilkosokat Aideenhez.
 - Ez logikusan hangzik - ismerte el Herbert.
 - Kösz - bólintott Ann. - Láthatod, Paul, hogy optimális választási lehetőségünk nincs. Ha az igazat mondjuk, a sajtónak legalább nem lesz oka gyanakvásra. Azt is elárulom nekik, hogy
- 165
- Marthának volt egy társa, aki biztonsági okokból azóta elhagyta az országot. Ezzel esetleg még segíthetünk is Aideennek.
- Biztos vagy benne? - kérdezte Hood. Ann igent intett a fejével.
 - A riporterek nem adnak ki mindig mindent. Szeretnek titkok tudói lenni. Ettől fontosnak érzik magukat.
 - Tévedtem - jegyezte meg Herbert. - Nemcsak átkozottak, de szánalomra méltóak is.

- Ők se tökéletesek - vetette oda Ann.
Herbert arc kifejezéséből látszott, hogy Ann epébe mártott nyila célba talált. Hood együttérzéssel nézett a kollégájára.

- Jól van - egyezett bele. - Tedd meg, Ann. De óvatosan. Nem szeretném, ha rájönnének, hol van most Darrell és Ai-deen. Közöld a sajtóval, hogy szigorú őrizet mellett hazahozattuk őket.

- Rendsben - ígérete meg Ann. - Mit mondjak Martha utódjáról? Valaki erre is kíváncsi lesz.

- Mondd meg nekik, hogy Ronald Plummer irányítja a politikai és gazdasági iroda munkáját - felelte habozás nélkül Hood.
Plummer hálásan a főnökre nézett. Az, hogy Hood az ő nevét említette egy hivatalos közleményben, gyakorlatilag azt jelentette, hogy övé a pozíció. Ann megköszönte a figyelmüket, és elhagyta az irodát. Hood nem nézett utána. A figyelme Herbertre irányult.

- Nos, hol vannak azok a bilik?

- Zavargások - rukkolt elő Herbert. - Itt is, ott is. Jól vagy? - kérdezte, félretéve egy pillanatra a témát.

- Remekül.

- Nem úgy nézel ki.

- Megvagyok, kösz. Folytasd.

Herbert egy "ne hidd, hogy át tudsz verni" pillantást lövellt feléje, majd rátért a mondandójára.

- A zavargások már nem korlátozódnak Ávilára, Segoviára és Soriára. Ron, te többet tudsz a legújabbról.

- Most kaptuk a faxot a barcelonai nagykövetségünktől - vette át a szót Plummer.

- Kipattant a híre, hogy a németek lemondták a mérkőzést, és a csapat csendben meg akar lépni az országból. A feldühödött spanyol szurkolók elzárták autóikkal az El Prat reptérre vezető autópályát. A polícia nációnál, a spanyol lovas rendőrség sietett a németek segítségére. Miután kövekkel támadtak nekik a szurkolók, a Mossos d'Escuadrát is bevetették.

- Ez a katalán önkormányzat rendőrsége - magyarázta Herbert. - Többnyire kormányépületek védelmére használják őket, és arról híresek, hogy nem szoktak foglyokat ejteni.

- A mostani eset kivétel - folytatta Plummer. - Több mint húsz embert tartóztattak le. Éppen ez volt a gond. Bevitték őket a rendőrségre, mire a tömeg megrohmozta az épületet. Pillanatnyilag nagyon úgy néz ki, hogy kihirdetik a szükségállapotot a városban.

- Barcelona durván háromszázötven kilométerre van San Sebastiántól, és utóbbival ellentétben nagyváros - mondta Herbert. - Nem hiszem, hogy a tűz egyhamar átterjedne arra a vidékre. - Előrehajolt, és összekulcsolta a két kezét. - Ellenben abban biztos vagyok, Paul, hogy amennyiben kihirdetik a szükségállapotot, az nagyon-nagyon veszélyes hatással lesz az öntudatos spanyol nemzetre.

- Tehát? - kérdezte Hood.

- Még egy szót - emelte fel a kezét Herbert. - Franco. Keserű emlékek élnek az emberekben a diktátor militarista, fasiszta falangista pártjáról. Az előző kormány negyed évszázadon át harcias szellemben nevelte a népet. Várható, hogy az ellenállás igen heves lesz.

- Az ironia az, hogy éppen a németek segítettek Francónak megnyerni a polgárháborút. Az, hogy ezúttal is a németek miatt mérgesedett el a helyzet, tovább fogja tüzelni az embereket.

- Hogyan érinti mindez Darrellt és Aideent? - kérdezte Hood. - Azt javaslód, húzzák meg magukat, míg nem tudjuk, mi sül ki ebből?

167

Herbert megrázta a fejét.

- Én azt mondom, jobb lenne kihozni őket. Hívd vissza a stri-kereket, és sürgesd az elnököt, hogy rendelje el minden nélkülözhető amerikai személy visszahívását Spanyolországból. Azok pedig, akik ott maradnak, gombolkozzanak be állig.

Hood eltűnődött a javaslaton. Bob nem az a fajta ember volt, aki hajlamos "túlreagálni" a dolgokat.

- Szerinted ennyire elfajulhat a helyzet?

- Igen. Valaki igen alapos munkát végzett. Attól félek, megismétlődhet ugyanaz, mint ami a Szovjetunióval vagy Jugoszláviával történt.

- És te mit gondolsz, Ron? - irányította Hood a tekintetét Plummerre. Plummer összehajtogatta a faxot, és az ujjaival élesre simította a széleit.
- Sajnos én se látom rózsásabbnak a helyzetet, Paul. Nagyon úgy néz ki, hogy Spanyolország darabjaira fog hullni.

TIZENHÉT

Kedd/ október 27. Sun Sebastian, Spanyolország

Adolfo Alcázar holtfáradtan zuhant ágyba. Egy keskeny, lapos matracon aludt az egyszobás lakás egyik sarkában. A süppedt matrac egy vaskereten állt nem messze a tűzhelytől; a még pislákoló tűz volt az egyetlen fényforrás a szobában. Az ágy vasrészei rozsdásak voltak az ablakon át beáramló sós és nedves tengeri levegőtől.

Adolfo elmosolyodott. A matrac ugyanaz volt, mint amelyen annyit ugrált gyerekkorában. Milyen önfeledt szórakozás is volt az! Ugrálni az ágyon... Mit törődött ő akkor azzal, ami előtte történt, és azzal, ami utána következhetett. Csak a perc számított, a határtalan öröm és a szabadság érzése.

Amint nagyobb lett, le kellett szoknia az ugrálásra: a lent lakók már nem bírták elviselni a zajt. Nem volt könnyű feldolgozni ezt az élettől kapott első pofont. És ez még csak az első lecke volt a rabszolgasors felé vezető úton. Míg nem találkozott a tábornokkal, az élete behódolások és visszavonulások egyetlen összefüggő sorozata volt. Persze, valahányszor ő a rövidebbet húzta, valaki más jól járt vagy éppen jót röhögött a háta mögött. Ez volt az első alkalom, hogy végre újból szabadnak érezte magát. Szabad embernek, akire nem vonatkoznak a halászatot korlátozó kormányrendeletek; aki fütyül a nagyokra, akik eddig megmondták neki, hol vetheti ki a hálóját, hogy ne rontsa

169

az üzletüket; és aki magasról tesz a gazdagokra és a kikötőt eltorlaszoló jachtjaikra. A tábornok segítségével hamarosan olyan országban fog élni, amelyet a nép végre a magáénak érezhet. A tábornokot nem érdekli, hogy kasztíliai vagy-e vagy katalán, baszk vagy galíciai. Bárkit maga mellé fogadott, aki önrendelkezést akart a népnek, aki hajlandó volt támogatni őt harcában. Azoknak viszont, akik érdekből csatlakoztak hozzá, nem volt maradásuk a szervezetben. Adolfo behunyta a szemét, és hagyta, hogy az izmai ellazuljanak. Jó munkát végzett ma. A tábornok biztosan elégedett.

Az ajtó egy reccsenéssel kivágódott, megfagyasztva Adolfo ereiben a vért. Négy férfi rontott be a szobába, mielőtt még Adolfo egyáltalán felfoghatta volna, mi történt. Hárman lefogták, a negyedik becsukta az ajtót. Arccal a padlóra kényszerítették, és széttárták a két karját, tenyerét a padlóra szorítva térdükkel.

- Te vagy Adolfo Alcázar? - kérdezte egyikük.

Adolfo nem válaszolt. A feje bal oldalra volt fordítva; a tűzhelyet nézte. Érezte, hogy a jobb középső ujját valaki hátrafeszíti... aztán egy reccsenést hallott, és agyát elöntötték a fájdalom hullámai.

- Igen! - üvöltötte.

- Sok embert megöltél ma - mondta az egyik támadó. Mielőtt még a szavak elhatoltak volna Adolfo tudatáig, egy újabb reccsenés minden mást elködösített. Ezúttal a mutatóujját törték hátra. Felordított, de a hang közepén belefojtották a levegőt - a saját zoknijával.

- Megölted a familiánk fejét - folytatta a férfi.

A gyűrűsujja következett. Már három eltört ujj hevert egymás mellett dagadtán gumicsővé zsibbadva, és hamarosan a remegő kisujj is csatlakozott hozzájuk.

Ernyedten zuhant a többi mellé. Aztán valami hideg és kemény nehezedett Adolfo hüvelykujjára. Arra kényszerítették, hogy odanézzon. Egy feszítővas görbe vége pihent a körmén. Valaki felemelte, és tel-

jes erőből lecsapott vele. Mintha izzó vassal ütötték volna, marta széthasadt bőrét és szilánkosra tört csontját a fájdalom. A feszítővas megint a levegőbe emelkedett, és megint lecsapott, ezúttal a kézfejére. Majd még kétszer, a csuklójára és az alkarja közepére. Mire a vasrúd elfáradt, a jobb karja csak egy lüktető, élettelen húsdarab volt.

- Többé soha nem fogsz kezdet emelni ránk - mondta a férfi. Azzal hanyatt fordították. Adolfo megpróbálta maga mellé

húzni a karját, de az nem reagált. Vér patakzott végig az alkarján. Láta, de nem érezte, míg az el nem érte a könyökét.

Odébb rángatták, és ismét a földhöz szegezték testsúlyukkal. Úgy érezte magát, mint a megváltó Norberto fakeresztjén. De ő legalább láthatta az ellenségei

arcát. Adolfo elől elrejtette őket a sötétség és a könny. Megpróbálta kiszabadítani magát, de nem több sikerrel, mint a halászhálójában vergődő halak.
- Tartalékdold az energiádat - tanácsolta neki a férfi. - Úgyse jutsz innen sehova, legfeljebb a pokolra, ha nem árulod el nekünk, amit tudni szeretnénk. Megértetted?

Adolfo felnézett a sötét arcra. Ki akarta köpni a zoknit, de nem azért, hogy válaszoljon, hanem pusztán daczból.

A férfi belemarkolt Adolfo hajába, és maga felé rántotta a fejét.

- Megértetted?

Mivel nem kapott választ, a férfi intett a társának, aki Adolfo térdén ült. Adolfo érezte, hogy felemelik a jobb lábát. Teste minden porcikája visítva tiltakozott, amikor csupasz lábát belökték a kályhába, az izzó parázs fölé, de nem volt menekülés.

- Megértetted? - ismételte meg higgadtan a férfi.

Adolfo hevesen bólogatni kezdett, miközben minden erejével azon volt, hogy ellökje magát a kályhától. A férfi intett a többieknek, akik erre visszanyomták a földre a fájdalomtól félőruült embert. A férfi eltávolította Adolfo szájából a zoknit.

- Kinek dolgozol? - kérdezte.

171

- Egy tábornoknak - zihálta Adolfo érezve, hogy a másik lábát is felemelik. - A légierő egyik tábornokának. A neve Pintos. Roberto Pintos.

- Hol állomásozik?

Adolfo nem felelt. Várnia kellett egy kicsit, mielőtt újra hazudna. Egyszer személyesen is találkozott Amadori tábornokkal - az igazival, nem a képzeletbeli Pintos tábornokkal -, egy civil harcostársak számára szervezett gyűlésen, egy burgosi repülőgéphangárban. A tábornok akkor figyelmeztetett mindenkit, hogy bármelyikük számára bármikor eljőhet az a nap, amikor leleplezik és kihallgatják őket.

Mindenkit meg lehet törni, mondta a tábornok. De ha már megtörténik, akkor legalább vezessék félre az ellenséget. Úgyse fognak békét hagyni nektek, barátaim, míg nem beszéltek nekik. Hát beszéljetek. Hazudjatok az ellenségnek. Annyit és akkorákat, amennyit és amekkorákat csak tudtok. Hazudjatok, míg az ellenség képtelen megkülönböztetni az igazi információt a hamistól, a lehetőséget a csapdától.

- Hol állomásozik Pintos tábornok? - kérdezte meg még egyszer a kínzója.

Adolfo megrázta a fejét. A zoknit visszagyömöszölték a szájába, a bal lábát pedig benyomták a parázs közé. A fájdalom ugyanolyan borzalmas volt, mint előbb, de volt valami pozitívum is benne: a jobb lábát gyötrő kínokat enyhültni érezte. Aztán a fájdalom olyan erőssé vált, hogy minden más megszűnt létezni. Egész testében érezte a kínokat, kivéve a jobb kezét. Oda még a fájdalom se hatolt el, és ez megrémítette. Mintha testének egy darabja máris meghalt volna. Kihúzták a lábát a tűzből, és lehajították, majd újra a padlóhoz szorították. A sötét arc megint fölé hajolt. Adolfo könnyei eltorzították a fekete körvonalat.

- Hol állomásozik Pintos?

A lüktetés állandósult, de legalább nem volt annyira intenzív. Adolfo most már biztos volt benne, hogy kibírja a következő menetig, bármit is tartogasson az számára. Büszke volt magára. Különös módon szabadnak érezte magát. Megkímélhette volna magát a kínzástól, de ő mégis az ellenállás mellett döntött. És ez az ő döntése volt.

- Ba... Barcelonában-nyögte.

- Hazudsz - állította a hóhérja.

- N-nem!

- Mennyi idős?

- Ötvenkét éves.

- Milyen színű a haja?

- Barna.

A férfi arcon ütötte.

- Hazudsz!

Adolfo felnézett rá, és erőtlenül megrázta a fejét.

- Nem. Az igazat... mondom.

Az arc egy pillanatig még elidőzött fölötte, aztán a zokni visszakerült a "helyére". Körbefordították Adolfot, majd megragadták a bal karját, és benyomták a kályha ajtaján.

Sikítás tört fel a torkából, ahogy önkéntelenül megmarkolta a parazsat. Aztán minden elsötétült.

Amikor magához tért, a kagyló fölött görnyedt, és a csapból hideg víz folyt a tarkójára. A saját megpörköltödött bőre kesernyés szagát érezve elfogta az émelygés. Köhögni kezdett, és kihányta a cocidóx.

Hagyták, hogy kiadja magából a vacsorát, aztán visszatömték a szájába a zoknit, és lelökték a padlóra.

- Nem adod fel könnyen - mondta a sötét arc -, de mi ráérünk, és nekem nem te vagy az első páciensem. Először mindig hazudni szoktatok. Igaz? Sebaj, addig folytatjuk, míg igazat nem mondasz. - Közelebb hajolt Adolfóhoz. - Elárulod végre, kinek dolgozol?

Adolfo remegett. Azok a testtájai, melyek nem égtek megvagy törtek el, jéghidegek voltak. Különösnek találta, hogy még van energiája ilyen hétköznapi dolgokkal foglalkozni. Kétszer is megrázta a fejét.

173

Ezúttal nem mozdították meg. Még mélyebbre nyomták a zoknit a szájában, és ott is tartották. A feszítővas felemelkedett a válla fölött, és suhogva megindult lefelé. A kulcscsont megreccs-csent. Adolfo beleüvöltött a zokniba. A feszítővas újra támadt, most a felkarja közepén. Újabb csont tört el, a pecek újabb kiáltást fojtott el. És ezzel még nem volt vége. Adolfo teste egyetlen háborgó fájdalomtengerré alacsonyodott, melynek tajtékozó felszínén újszülött zsibbadtságszigetek ütötték fel a fejüket minden nyögés után.

Mindegyik kiáltás egy-egy újabb rést jelentett az akaraterején. A fájdalom az fájdalom volt, a sikolyok azonban rohamosan fogyatkozó elszántságából táplálkoztak. Minél több illant el belőle, annál kevesebb maradt, amire támaszkodhatott volna.

- Ha beszélsz, abbahagyjuk a verést - közölte a hang. Valaki a bal oldalán kezdett el dolgozni; Adolfo vergődött és vonított. Már csak pillanatok kérdése volt, mikor fog leomolni az ellenállás fala. Amikor eljött az a pillanat, valami rendkívül furcsa történt. Adolfo többé nem érezte önmagának magát. A testét összetörték; ez már nem ő volt, hanem valaki más. És ez a valaki beszélni akart.

Dünnögött valamit a zokniba. Az arc közelebb jött, és a verés abbamaradt. Eltávolították a zoknit.

- Am... Am...

- Mi? - kérdezte a sötét arc.

- Ama-dori.

- Amadori? - ismételte meg az arc.

- Am-a-do-ri - ahány szótag, annyi lélegzetvételre volt szüksége. Már semmi nem érdekelte. Egy dologra vágyott csupán: hogy a fájdalom megszűnjön. - Tá-bor-nok.

- Amadori tábornok - mondta az arc. - Neki dolgoztál? Adolfo a fejével igent intett.

- Van még valaki más is?

Adolfo megrázta a fejét, majd behunyta a szemét.

- Te hiszel neki? - kérdezte valaki.

- Nézz rá - mondta egy másik. - Ez többé sose fog hazudni.

Adolfo érezte, hogy elengedik. Jó volt feküdni csak úgy, háton. Kinyitotta a szemét, és körbenézett a föléje tornyosuló alakokon.

- Mi legyen vele? - vetette fel az egyik férfi.

- Megölte Senor Ramírezt - felelte egy társa. - Meg kell hálnia. Lassan, hogy sokáig szenvedjen.

Ezzel el is dőlt a sorsa - nem mintha megegyezésre jutottak volna, hanem mert a férfi Adolfo torkára sújtott a feszítővasával. A halász feje felemelkedett, majd hátrahanyatlott, ahogy a gégeporc eltört; a karja nem mozdult. Aztán csak feküdt, hörögve és a torkából bugyogó vért ízelve. Elég levegőt kapott ahhoz, hogy öntudatánál maradjon, de ahhoz már nem eleget, hogy kielégítse szomszéd tüdejét.

Most, hogy többé már semmitől nem kellett tartania, ismét Adolfo Alcázar volt, aki nem tudta eldönteni, bátor volt-e, mert idáig kitartott, vagy gyáva, mert végül mégis feladta. Egyik pillanatban úgy érezte, nem kell szégyenkeznie, a következőben legszívesebben elbujdosott volna. De nem tehetette, és hirtelen már nem is számított se ez, se az, mert a fájdalom olyan erővel tért vissza, hogy minden más jelentéktelenné törpült mellette.

Fogalma se volt, meddig feküdt ott, és magánál volt-e vagy sem. A szoba most

sokkal világosabbnak tűnt, és valaki térdelt mellette.

A fivére volt, Berto.

Norberto sírt, és valamit motyogott, időnként keresztet vetve. Adolfo fel akarta emelni a kezét, de nem ment. Beszélni próbált.

- A-ma-do-ri.

Vajon hallotta Norbert? És vajon megértette?

- Városi... te... templom.

- Feküdj csendben, Adolfo - mondta Norberto. - Már telefonáltam az orvosnak. Ó, istenem.

Norberto folytatta a fohászkodást.

175

- Figyelmeztessd... a tábor-nokot... Ők... tudnak... róla.

Norberto a testvére ajkaira tette a kezét, hogy elhallgattassa. Az ujjai puhák voltak és gyengédek. A fájdalom mintha enyhült volna.

Aztán a feje oldalra billent, a szeme lezárult, és a fájdalom már nem volt többé.

TIZENNYOLC

Kedd/ 04.jp San Sebastian/ Spanyolország

A helikopter a várostól délre tette le Máriát és Aideent. Egy kisebb domb tetején szállt le, a várost átszelő folyó, a Rio Urumea egy elhagyatott kanyarulata mellett. Az út szélén egy bérelt autó és egy helyi rendőr várt rájuk. A dús bajszú Jorge Sorel, aki kibérelte nekik az autót, szintén az Interpolnak dolgozott.

A repülés alatt María egy térképet tanulmányozott elmélyülten. Ismerte a rádióállomáshoz vezető utat, és Aideen a viselkedéséből tudta, türelmetlenül várja, hogy szétnézhesen ott. Annál nagyobb volt mindkettejük csalódottsága, amikor Jorge közölte, hogy felesleges felmenniük.

- Ezt hogy érti? - kérdezte türelmetlenül María.

- Valakik megtámadták a személyzetet egy órával ezelőtt -tájékoztatta a férfi.

- Valakik? - vonta össze a szemöldökét María. - Kik?

- Még nem tudjuk - tárta szét a karját a rendőr.

- Profik?

- Valószínű - bólintott Jorge. - A támadók pontosan tudták, mit csinálnak. Volt néhány törött végtag, és mindenkinek eltörték az állkapcsát.

- Mit akartak? Jorge vállat vont.

177

- Egyelőre ezt is csak találgatjuk. Azért mentünk fel, mert gyanússá vált, hogy az adó műsora váratlanul megszakadt.

María elkáromkodta magát.

- Csodálatos! - morogta. - Van valami használható nyom? Jorge ezúttal se tudott semmi használhatóval szolgálni.

- Az áldozatok nem tudtak beszélni, és azóta az orvosok be-nyugtatózták őket. Feltételezzük, hogy a támadók a kazettát keresték.

- Az idióták! - csattant fel María. - Hát nem számítottak erre? Nem hoztak óvintézkedéseket?

- De igen - felelte Jorge. - Épp az benne az ironia, hogy a múltból okulva nagyon is fel voltak készülve a támadásokra. A politikai hozzáállásuk, tudja, meglehetősen kormányellenes, de ugyanakkor antiszeperatisták. A létesítményt szögesdrót kerítés veszi körül, és betonból épült, akár egy bunker. Az ajtók is meg vannak erősítve, az alkalmazottak pedig fegyvert hordanak. Az elrettentő eszközök azonban csak a bizonytalan emberre hatnak; aki elszánt, azt semmi nem riasztja vissza. És ezek a támadók elszántak voltak.

- Biztos úr - szólalt meg Aideen -, sejtik már, kitől kaphatták a kazettát? Jorge kínos arcot vágott.

- Attól tartok, megint nemmel kell válaszolnom. Mivel a támadók feltehetően a kazetta forrását keresik, kiküldtünk két őrzőjáratot a környező falvakba, hogy gyanús elemek után kutassanak. A helyzet azonban az, hogy túl későn szereztünk tudomást a támadásról.

- A támadók nyilván szétváltak, miután elhagyták az adót -mondta María. - Ha együtt maradnak, könnyebben kelhetnek feltűnést. És ha megtalálták azt, akit kerestek, ismét szét fognak válni - fűzte tovább a gondolatmenetet María.

Szívott egy slukkot a cigarettájából, és hosszan kifújta a füstöt. - Biztos, hogy csak ennyi mondanivalója van? - nézett kutakodóan a rendőr szemébe.

- Biztos - viszonozta a pillantását Jorge.

- Mekkora az esélye annak, hogy az a személy, aki a felvételt készítette, környékbeli? - kérdezte Aideen.
- Jó ötlet - mondta elismerően Mária. - Bárki is áll a háttérben, olyan emberre volt szüksége, aki jól ismeri az öbölnek azt a részét, ahol a jachtot felrobbantották. És aki jól ismeri a rádió személyzetét is. - Jorgéra nézett. - Hol kezdjük?

Jorge elbizonytalanodott.

- A régi városrésznek kevés lakója van, mindenki ismer mindenkit. Ez igaz a rádió személyzetére is. Ami az öblöt illeti, azt a halászok ismerik a legjobban. Velük kellene beszélni.

Mária a karórájára pillantott.

- Még egy óra, és a szorgalmasabbak hajóra szállnak, hogy kivessék a hálójukat. A dokknál beszélhetünk velük. - Szippantott egy mélyet a cigarettájából. - Ki szokta megáldani a vizet, mielőtt kimennek?

- Norberto Alcázar atya. De csak a régi halászcsaládoknak, a vállalatoknak nem.

- Hol találhatjuk meg őt?

- Ajezsuita templomban, a Cuesta de Aldapetától délre lévő dombok közt. Ez a folyótól nyugatra van, San Sebastiánon kívül.

Mária megköszönte a segítségét, aztán szívott egy utolsó sluk-kot a cigarettából, és eltaposta. Füstölgvcaz autóhoz lépett.

- Alcázar atya rendkívül kedves ember, de kétlem, hogy örülni fog a kérdéseiknek - szólt utána Jorge. - Úgy őrzi a nyáját, mintha annak minden egyes tagja ártatlan bányka lenne.

- Akkor reméljük, hajlandó lesz segíteni nekünk megmenteni a pajkos kis feketét - mondta gúnyosan Mária. - Feltéve hogy még nem tépték szét a farkasok a kis ártatlant.

- Hívjanak fel, ha végeztek az atyánál - kérte Jorge. - A helikopter itt fogja várni önöket. A repülőterünk kicsi, és a közhangulatra való tekintettel a hadsereg ideiglenesen kisajátította.

179

Maria morcosán biccentett, aztán beszállt az autóba, és elindította a motort. Föld- és fűszáldarabok csapódtak ki a kerekek alól, ahogy az autó elrugaszkodott a domb lábától.

- Nem látszol boldognak - jegyezte meg Aideen, miközben előkotorta a saját térképét a hátizsákából. A térkép mellett egy pisztoly lapult, egy 0,38-as, amit Máriától kapott még a helikopteren.

- Legszívesebben felrúgtam volna az ürgét - zúgolódott Mária. - Azért mentek fel, mert megszűnt a muzsika a rádióban. Hogy oda ne rohanjak! A rendőrségnek számítania kellett volna rá, hogy egy ilyen kompromittáló felvétel bejátszása után valaki felmehet "érdeklődni".

- Lehet, hogy éppen ezt akarták - mondta Aideen. - A bandaháborúk esetén is mindig ezt csinálták. Félreálltak, és hagyták, hogy a rosszfiúk megtizedeljék egymás sorait.

- Valószínűbb, hogy valaki félreállította őket - dünnyögte Mária. - A férfiak, akik a felrobbantott jachton tartózkodtak, befolyásos üzletemberek voltak, mindannyian familiák fejei, melyek bármit megtennének értük. Még a gyilkosságtól se riadnak vissza, ha úgy hozza a szükség. A rendőrséget azért pénzelik, hogy kimaradjon az efféle ügyekből.

- Gondolod, hogy Jorge is...

- Nem tudom. Lehet, hogy nem, de nem vagyok biztos benne. Spanyolországban semmiben se lehetsz biztos.

Aideennek eszébe jutott, mit mondott Martha a madridi rendőrök és az "utcai piócák" szimbiózisáról. Lehet, hogy ez tényleg diplomácia, gondolta, de akkor is bűzlik. Már abban is kételkedett, hogy a spanyol rendőrség valóban mindent megtesz Martha gyilkosának a kézre kerítéséért.

- Ez az egyik oka annak, hogy kiléptem az Interpoltól - magyarázta Mária. Északnak haladtak a folyó mentén. - Olyan volt, mintha folyamatosan akadályversenyen kellett volna részt vennem.

- De visszatértél - jegyezte meg Aideen. - Luis miatt?

- Nem. Ugyanazért jöttem vissza, amiért otthagytam a szervezetet. Mert olyan nagy a korrupció, hogy mi, azon kevesek, akik harcolhatunk ellene, nem adhatjuk fel. Még ahhoz is tejelnem kellett a rendőrségnek, a tisztiorvosi szolgálatnak és az égvilágon mindenkinek, hogy fenntarthassam a kis barcelonai színházamat. Fizetnem kellett nekik azért, hogy elvégezzék azt a munkát, amiért a fizetésüket

kapják.

- A kormányhivatalnokok tehát megvesztegethetőek, a munkások pedig családokba tömörülnek - összegezte Aideen. - A független vállalkozó így vagy fizet, vagy maga is kénytelen magánhadsereget fenntartani.

- Pontosan - bölintott Mária. - Ezért vagyok itt. Olyan ez, mint a szerelem. Nem adhatod fel csupáncsak azért, mert első nekirugaszkodásra nem működött. Tanulsz a hibáidból, összeszeded magad, és újra visszamész az arénába, hogy még egyszer megküzdj a fújtató bikával.

A felkelő nap első sugarai halvány pírt vontak az ég aljára. A dombok kezdtek látható alakot ölteni a világosabb háttér ellenében. Aideen a napfelkelésben gyönyörködött, és közben arra gondolt, milyen különös is, hogy ilyen rövid idő alatt így megkedvelte Máriát. Egy új nap és egy új barátság kezdete volt ez. Mária éppoly magabiztos és agresszív volt, mint Martha, de volt még egy tulajdonsága, amely az utóbbiból hiányzott: az önzetlen önfeláldozás. Ez a nő önmagáért képtelen volt áldozatot hozni - mint azt a Darrellel folytatott kapcsolatának a kudarca is bizonyította -, de ha másokról volt szó, habozás nélkül a mély vízbe vetette magát.

Fél órával később elhagyták San Sebastian határát, és átkeltek a Maria Cristina-i hídon. Innen déli irányba haladtak. Egy juhásztól kértek útbaigazítást, és mire a nap karimája megjelent a dombok felett, a templom előtt álltak.

A szerény kőtemplom ajtaja nyitva állt. Két halászt találtak odabent, a pap azonban nem volt ott.

181

- Néha kimegy az öbölbe az öccsével - világosította fel őket az egyik halász. A férfiak elmondták, hol lakik Adolfo, és hogy ne kerüljék el egymást, azt is, milyen útvonalon szokott odamenni az atya. Visszaültek az autóba, és észak felé fordultak. Mária letekerte az ablakot, rágyújtott egy újabb cigarettára, és mérgesen pöfékelni kezdett.

- Remélem, nem zavar - mondta Aideennek. - Azt mondják, a füst jobban árt a passzív dohányosoknak, mint annak, aki a cigarettát szívja, de én biztosíthatlak, hogy néha életeket is menthet.

- Hogy jutottál erre a következtetésre? - kíváncsiskodott Aideen.

- Segít lenyomni bennem a pumpát - felelte Mária, és úgy is nézett ki, mint aki komolyan gondolja.

Megtalálták a Calle Okendót. Az utca olyan keskeny volt, hogy amikor két sarokkal odébb megálltak, Máriának a járdára kellett parkolnia. Mielőtt kiszállt volna az autóból, Aideen a dzsekije zsebébe csúsztatta a 0,38-ast. Mária elfricskázta a cigarettát, és az övébe tűzte a pisztolyát.

Az épület ajtaján nem volt zár, a hal- és porszag mégis mintha hosszú évtizedek óta be lett volna börtönözve a sötét lépcsőházba. A lépcsők úgy nyikorogtak, mint egy kísértetkastély padlódeszkái, és nemcsak lefelé, de oldalra is lejtettek. Két lakás volt az első emeleten. Az egyik ajtaja résnyire nyitva állt. Mária belökte a lábával. Az ajtó egy fájdalmas nyögéssel kitérült. Alcázar atyát a sötét szobában találták. Egy félmeztelen holttest mellett térdelt, és hangosan zokogott. Háttal volt nekik. Ha hallotta is őket, nem mozdult.

- Alcázar atya? - szólította meg gyengéd hangon Mária.

A pap feléjük fordította a fejét. Véres szeme riasztóan vörös volt, fehér gallérját szürkére maszatolták a könnyek. Visszafordult a holttesthez, majd lassan felállt, és feléjük indult. A fekete reverendáját és réveteg arcát sápadt fénybe vonó holdfényben olyan volt, mintha maga a halál angyala járt-kelt volna a

halottas szobában. Alcázar atya leakasztott egy dzsekit az ajtó belső felére szerelt kampóról, és letakarta vele a testvérét.

Mivel lassan mozgott, Aideennek alkalma nyílt szemügyre venni a testet. A férfit alaposan megkínózták, de nem indulatból. Nem látott égésnyomokat vagy vágásokat a felső testen. A szeme, a füle, a mellkasa és az ágyéka is érintetlennek tűnt, "csak" a végtagjait dolgozták meg. Nyilvánvaló volt, hogy valamit ki akartak szedni belőle. Az viszont, hogy a gégejét összezúzták, ami lassú halált okozott, arról árulkodott, hogy a férfi hóhérai mégse voltak teljesen közönyösek áldozatuk iránt. Aideen már korábban is látott ilyet, Mexikóban. Kegyetlen kivégzési módszer volt, de nem kegyetlenebb, mint ami azokra várt, akik elárulták valamelyik kokainbárót. Különös módon a legemberte-leőbb halálnemek se riasztották el a többieket attól, hogy elárulják a "senorios"-okat, ahogy a

mexikóiak nevezték őket. Minden áruló azt hitte, ő lesz az, akit nem fognak elkapni.

A pap feléjük fordult.

- Alcázar atya vagyok. María odament hozzá.

- A nevem María. Az Interpolnak dolgozom.

Aideent nem lepte meg, hogy María felfedte magát. A gyilkosságok száma óráról órára nőtt, nem volt idő köntörfalazni.

- Ismerte ezt a férfit? - kérdezte María.

- O az öcsém - felelte bánatosan az atya*.

- Értem. - María hangja suttogássá halkult. - Sajnálom, hogy nem értünk ide hamarabb.

Norberto Alcázar szeméből patakzottak a könnyek.

- Segíteni akartam neki, de nem hagyta. Határozottabbnak kellett volna lennem.

Adolfo... tudta, hogy ez vár rá.

María kihúzta magát, és mélyen a férfi szemébe nézett.

- Atyám, kérem, segítsen nekünk. Honnan tudta Adolfo, hogy ez vár rá? Mibe keveredett?

- Nem tudom - rázta meg fejét a pap. - Amikor ideértem, nagy fájdalmai voltak és félrebeszél.

183

- Még életben volt? - Vissza kell emlékeznie rá, atyám, hogy mit mondott!

Neveket, helyeket... bármit.

- Valamilyen városi templomot említett - tűnődött el Norberto.

- És valakinek vagy valaminek a nevét is említette: Amadori. María tekintete a pap leikébe fúródott.

- Amadori tábornok?

- Lehet - motyogta Norberto. - Valamit mondott egy tábornokról is. Nem tudom. Nehéz volt kivenni a szavait.

- Ez érthető. Tudom, hogy most nagyon nehéz önnek, atyám, de segítenie kell.

Van ötlete, ki tehette ezt?

Norberto megrázta a fejét.

- Adolfo este azt mondta, hogy fel fog menni a rádióadóhoz

- mondta zokogva. - Ez minden, amit tudok. Egy magnókazettát kellett átadnia, de hogy miért, azt már nem tudom. Ma reggel szokásom szerint kimentem a tengerpartra megáldani a vizet, és úton hazafelé gondoltam, bejövök hozzá, hogy megnézzem, jól van-e. így találtam.

- Nem látott senkit távozni?

- Nem.

María nem eresztette el a tekintetét.

- Még egy kérdést, atyám. Meg tudja mondani nekünk, hol találjuk a Ramirez hajógyárat?

- Ramirez... - dűnnyögte a pap. Vett egy mély, sípoló lélegzetet. - Dolfo említette őt. Azt mondta, ő és a társai felelősek egy amerikai haláláért.

- Igazat mondott. - María a válla fölé lendítette a hüvelykujját. - Ők ölték meg ennek a hölgynek a társát.

- Ó... sajnálom - mondta Norberto Aideennek, majd ismét Máriára nézett. - De Ramirez halott. Az öcsém tette.

- Tudom - bólintott María.

- Mit akarnak az embereitől?

- Beszélni akarunk velük. Hogy kiderítsük, közülük van-e ehhez. - A fejével Adolfo felé intett. - És ha igen, elejét vegyük az újabb gyilkosságoknak, a viszály elfajulásának.

- Gondolják, hogy ez lehetséges?

- Ha időben cselekszünk - felelte Maria. - Meg kell tudnunk, mit terveznek Amadori ellen. De kérem, atyám. Sietnünk kell. Meg tudja mondani nekünk, hol van a gyár?

- Északkeletre van a part mentén. - Norberto sóhajtott egyet. - Én is önökkel megyek.

- Nem - jelentette ki határozottan María.

- Ez az én egyházközségem...

- Ez igaz, és az egyházközségének most nagy szüksége van az ön segítségére, atyám. Nekem viszont nem. Ne hagyja az embereket pánikba esni. Ha ez megtörténik, ha a félelmük elijeszti a turistákat, az beláthatatlan következményekkel járhat a helyi gazdaságra nézve.

Norberto a tenyerébe temette az arcát.

- Tudom, hogy sokat kérek öntől, de erősnek kell lennie -folytatta María. - Mi most elmegyünk a gyárba, hogy beszéljünk a munkásokkal. Ha az készül, amire gondolkodok, akkor tudom, ki az igazi ellenség. Talán még meg tudjuk állítani. Norberto felnézett.

- Dolfo is azt hitte, hogy tudja, ki az ellenség. Az életébe került. És lehet, hogy a leikébe is.

María meglágyult.

- Ezrek juthatnak a sorsára, ha nem sietünk. Az autóból felhívom a helyi rendőrséget. Ők majd gondoskodnak a testvéréről.

- Mellette maradok, míg meg nem érkeznek.

- Rendben. - María az ajtó felé indult.

- És imádkozni fogok mindkettőjükért - mondta hangosan Norberto.

- Köszönjük - torpant meg és fordult hátra María. - De kérem, atyám, imádkozzon azért is, akinek a legnagyobb szüksége van rá. Imádkozzon Spanyolországért.

Két perccel később már az autóban ültek, és északkelet felé haladtak a folyón át.

185

- Tényleg beszélni akarsz a gyár dolgozóival? - kérdezte Aideen.

María bólintott.

- Megtennél nekem egy szívességet? - mondta anélkül, hogy Aideenre nézett volna. - Hívd fel Luist. Automatikus tárcsázás, csillag, hetes. Kérd meg, hogy lokalizálja Rafael Amadori tábornokot. Mondd el neki, miért.

- Semmi kód meg ilyesmi?

- Felesleges. Ha Amadori lehallgat minket, és utánunk ered, annál jobb.

Legalább nem nekünk kell felkutatni őt.

Aideen előcsalta az eltárolt számot a készülékből. Luis mobiltelefonja kicsengett, és a férfi azonnal válaszolt. Aideen továbbította María kérését, majd beszélt neki Adolfóról. Luis megígérte, hogy haladéktalanul munkához lát, és hajút valamire, visszahívja őket. Aideen kikapcsolta a készüléket.

- Ki ez az Amadori? - kérdezte Máriától.

- Egy tudós, aki egyben tábornok is. Nagyjából ennyit tudok róla, meg azt, hogy több könyve is megjelent Spanyolország történetéről.

- És ezek a könyvek nyugtalanítóak?

- Nagyon. - María rágyújtott egy cigarettára. - Mit tudsz a nemzeti hősről, El Cidről?

- Csak azt, hogy visszaverte a mórokat, és bábáskodott Spanyolország 1100 körüli egyesítésénél. Meg hogy volt róla egy film Charlton Hestonnal.

- Született róla egy eposz és egy színdarab is, Corneüle tollából - mondta María. - Egyszer színpadra állítottuk a színházamban. De ami a lényeg, egy lovag volt, igazi nevén Rodrigo Díaz de Vivar, aki 1065-től 1099-ben bekövetkezett haláláig a keresztény II. Sanchót, majd utódját, VI. Alfonsót szolgált. Segített nekik visszafoglalni Kasztíliát a móroktól. Az ellenség el cidntk nevezte, ami főurat jelent.

- Vagyis tisztelték az ellenségei - állapította meg Aideen. -Lenvüeoőő!

- Ami azt illeti, inkább féltek tőle - folytatta María. - Amikor a mórok feladták Valencia erődjét, El Cid, megszegve a megállapodást, több száz embert lemészároltatott, a vezetőjüket pedig elevenen megégette. Nem az a talpig becsületes lovag volt, amivé a legendák emelték. Bármit megtett volna, bárkivel szemben, hogy megvédje a hazáját. Az is mítosz csupán, hogy Spanyolország egyesítéséért küzdött. Kasztíliáért harcolt. Mindaddig, míg a többi királyság fizette nekik az adót, Alfonso király és El Cid ügyet se vetettek rájuk.

Amadori tekintélyes El Cid-szakértő - magyarázta María -, de mindig is volt egy olyan érzésem, hogy ennél jóval több szeretne lenni.

- Úgy érted, egy újkori El Cid? María nemet intett a fejével.

- El Cid egy szerencsés katona volt, aki köré legendákat szőttek. Amadori tábornok többre vágyik, mint amit a háború jelenthet. Ha elolvasod a politikai lapokban közzétett esszéit, kiderül, hogy olyan irányzatnak a híve, amelyet ő "jóindulatú milita-rizmus"-nak nevez.

- Ez úgy hangzik, mint egy fantázianév a rendőrállamra -jegyezte meg Aideen.

- Az is - értett egyet María. Szívott egy utolsó slukkot a cigarettájából, aztán kilökte az ablakon. - Ő azonban megtoldotta a náci német és a sztálini orosz modellt egy régi-új elvvel. Azt vallja, fegyverek nélkül is lehet hódítani. Szerinte ha egy nemzet elég erős, akkor felesleges igába hajtania más

népeket. Azok úgyis hozzá fognak tapadni önként, hogy kereskedjenek vele, hogy védelmet kapjanak tőle. Az erejét az önkéntes behódolás fogja növelni, nem a háborúk.

- Amadori tehát nem új Hitler akar lenni, hanem új Alfonso király? - kérdezte Aideen.

- Pontosan. Az első lépés természetesen az, hogy Kasztília abszolút urává kell válnia, és az országrészt Spanyolország új katonai központjává kell tennie. Olyan központtá, amely meg-

187

mondja a többi régióknak, mit kell tennie. És azért választotta éppen ezt az időpontot...

- Mert így csapatokat mozgathat, és beleszólhat az eseményekbe egy ellenforradalom megelőzésének az ürügyén - fejezte be helyette Aideen.

Maria rábólintott.

Aideen felnézett a ragyogóan kék égboltra. Aztán a tekintete lejjebb siklott, és végigpásztázta a környező házakat, kerteket. Minden olyan békésnek tűnt, olyan csábítónak, és mégis mennyi korrupció volt mögötte. Szűk fél nap leforgása alatt tucatnyi embert öltek meg, illetve vertek össze brutálisan. Azon tűnődött, vajon volt-e egyáltalán olyan időszak azóta, hogy az őseink leköltöztek a fákról, és nekiláttak kifosztani az Édent, amikor a "végzet akaratát" emberi hús nélkül ki lehetett elégíteni.

- Ha Amadori valóra akarja váltani a tervét, elvei ellenére nagy véráldozatot kell hoznia - szólalt meg Maria, mintha olvasott volna a gondolataiban. - Én andalúziai vagyok. A népem és a többiek is harcolni fognak. Nem azért, hogy egyben tartsák Spanyolországot, hanem azért, hogy ne Kasztília váljon az ország új hatalmi központjává. Ez a versengés már El Cid kora óta folyik, és hacsak nem találunk ki valamit, amivel Amadorit és a hozzá hasonlóakat megállíthatjuk, emberöltők múlva is ugyanígy lesz.

Nem, döntötte el Aideen. Az emberek soha nem voltak képesek nagylelkűen elfogadni mások érveit, egyáltalán mások közelségét. Még túl közel vagyunk a fa tövéhez, hogy ez ne így legyen. És túl sok köztünk a törzs létszámával és összetételével elégedetlen vezérhím.

Alcázar atya jutott az eszébe. Azért mégis van valaki, aki a jóra törekszik, miközben saját fájdalmának a szorításában vergődik. Még vannak jó emberek a ragadozók közt. Bárcsak övék lenne a hatalom.

És ha igen, kérdezte önmagától Aideen, nem rontaná el őket is ugyanúgy?

Nem tudta a választ, és azok után, hogy már közel huszonnégy órája nem aludt, nem is ez volt a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy megkeresse. Megpróbált ellazulni és a sziporkázó napsütésben gyönyörködni, de minden igyekezete dacára egy újabb kérdés jutott eszébe.

Hogyan lehet semlegesíteni valaki tervekkel teli noteszét? -kérdezte még annak idején az Allamokban.

Úgy, ahogy Rodgerstől tanulta, gondolta Aideen: egy még tartalmasabb notesszel. A kérdés csak az volt, ki fog előrukkolni vele.

TIZENKILENC

Hétfő, 21.21 Washington/ D. C

Gyakorlati oldaláról nézve a kérdést, Paul Hood tudta, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete hasznos intézmény. De ha az érzelmi szempontokat vette figyelembe, be kellett vallania magának, hogy nem sokra tartja az egészet. Az ENSZ rosszul vizsgázott a háborúk során, és nem volt elég hatékony békeidőben sem, viszont kiváló fórumnak bizonyult a pózolásához, a vádaskodáshoz és a jelentéktelen ügyek felfújásához.

Hood ugyanakkor őszintén csodálta az új főtitkárt, a higgadt olaszt, Massimo Marcello Mannit. A főtitkár, aki korábban NATO-tiszt volt, majd olasz szenátor és oroszországi nagykövet, az előző évben sikeresen megakadályozta egy olasz polgárháború kirobbanását.

Mivel a spanyolországi helyzet hajszálnyival se tűnt kevésbé veszélyesnek, mint az akkori, Manni kérésére a nemzetbiztonsági főnök, Steve Burkow este tizenegyre telekonferenciát szervezett. A főtitkár előzőleg már tárgyalta a Nemzetbiztonsági Tanács országainak a biztonsági főnökeivel, és most Burkow-val, Carol Lanninggel és a CIA új igazgatójával, Marius Foxszal -Barbara Fox szenátor unokatestvérével - készült megvitatni a spanyolországi helyzetet.

Nem sokkal azelőtt, hogy 20.50-kor Burkow irodája telefonon hívta volna, Hood

közölte Bob Herberttel és Ron Plum-

191

merrel, hogy szeretné, ha Darrell és Aideen Spanyolországban maradnának.

- Ha Spanyolország tényleg széthullóban van - mondta Hood a csapatának -, akkor mindenképpen szükség van rá, hogy néhány emberünk a helyszínen legyen.

Megkérte Herbertet, gondoskodjon róla, hogy Stephen Viens folyamatosan kapcsolatban legyen kollégáival a Nemzeti Felderítő Irodában. Viens és Matt Stoll régi barátok voltak, és a férfi mindig szívesen segített nekik, ha műholdas megfigyelésre volt szükségük. Mivel Vienst időlegesen felfüggesztették egy túlköltekezés miatt folytatott szenátusi vizsgálat okán, Hood rendelkezésére bocsátott egy irodát az op' központban. Sok más washingtoni személlyel ellentétben Hood hitt benne, hogy a hűséget meg kell hálálni. Az NFI már negyven perccel korábban elkezdte figyelni a katonai erők mozgását Spanyolország területén. Hood szeretne volna, ha a felvételek Herbert adatbázisának a részévé válnának, és örült volna, ha a madridi nagykövetségen át Darrellnek is el tudná küldeni a másolatokat; természetesen a már úton lévő strikereknek is jól jött volna egy-egy példány.

A műholdfelvételek mellett egy másik fontos hírszerzési forrás a hírműsorok anyaga volt. Különösen a nyers képanyag volt értékes. Ezeket műholdakról szipkázták le, mielőtt még meg lettek volna vágva, hogy adásba kerüljenek. A nyers anyag Herbert csapata, valamint Laurie Rhodes, az op' központ íóV archívumának a szakértője vizsgálta meg. Hadműveletek esetén, jóval a csapatmozgások előtt gyakran építenek álcázott fegyverraktárakat, melyeket nehéz észrevenni a légi felvételeken. A földfelszínre merőleges és az azzal párhuzamos felvételeket összehasonlítva azonban meglepő felfedezéseket tehetett az avatott szem.

Hood megvacsorázott az étkezőben, ahol talált egy elhagyott képregényújságot. Már rég lapozott fel ilyent, és őszintén elcsodálkozott rajta, milyen keveset változtak ezek az újságok azóta.

hogy kiskölyök volt. A régi ismerősök mind ott voltak, még Tar-zan, Terry és a kalózok és az Id varázslója se hiányoztak. Jó volt újra látni őket.

Vacsora után meghallgatta Mike Rodgers beszámolóját a tábornok irodájában.

Rodgers közölte, hogy a strikerek spanyol idő szerint 11.30 tájban fognak leszállni Madridban. A cselekvési lehetőségeikről tájékoztatni fogják Hoodot, amint körvonalazódtak.

Hood ezután ellenőrizte az éjszakai műszakot. Míg a nappali csapat továbbra is Spanyolországon tartotta a szemét, Curt Hardaway, Bili Abram altábornagy és ahogy magukat nevezték, a "EM.* osztag" többi tagja az op' központ bel- és külföldi rutinműveleteit felügyelték. Abram altábornagy, aki sok mindenben Mike Rodgershez hasonlított, a regionális operatív központtal volt elfoglalva. A mobil egység a Közel-Keletről próbaüzemről tért vissza, és alapos "tatarozásra" szorult. Látva, hogy minden a legnagyobb rendben megy, Hood visszatért az irodájába ejtőzni egy kicsit.

Lekapcsolta a világítást, lerúgta a cipőjét, és leheveredett a kanapéra. A sötét mennyezetet bámulta, és Sharonra meg a köly-kökre gondolt. Maga elé lendítette foszforeszkáló számlapú karóráját, amit Sharontól kapott ajándékba, még az első házassági évfordulójukon. Hamarosan megérkeznek a Bradley nemzetközi repülőtérre. Eljátszott a gondolattal, hogy elköt egy helikoptert, és utánuk repül Old Saybrookba. Körbepöcölné az anyósék házát, és megafonon át újra szerelmet vallana a feleségének, megkérné, hogy jöjjön haza. Egy ilyen húzásért biztosan kirúgnák a cégtől, de akkor legalább lenne ideje a családjára.

Valójában persze nem állt szándékában megtenni ezt. Elég romantikus volt ahhoz, hogy kedve legyen játszani a modern idők lovagját, de volt még egy szempont, amit nem hagyhatott figyelmen kívül: szeretete a munkáját, és nyilvánvaló volt, hogy

* post meridiem - délután (latin)

193

nyolcórás munkaidővel képtelen lenne elvégezni a tennivalóját. Énje egy része meg volt győződve róla, hogy Sharon bosszút akar állni rajta, amiért fel kellett adnia a karrierjét, hogy felnevelje a gyerekeket. Pedig Sharon nagyon jól tudta, hogy ha ő otthagyná a munkahelyét, és vállalná helyette a gyerekeket - amit nem állt szándékában megtenni -, a tévés műsorvezetői fizetéséből nem tudnának megélni. Ez tény volt.

Behunyta a szemét, és még a két összefont karját is eléje tette, de nem sikerült

kizárni gondolataiból a világot. Csakhogy a tények fabatkát se érnek ilyen helyzetben, nem igaz?

A fejében túl nagy volt a zsongás ahhoz, hogy aludni tudjon. Düh, büntudat és undor gyötörte szeszélyes egymásutánban. Úgy tűnt, a pihenésnek lőttek. Felkelt, lefőzött magának egy adag kávé - a WASHINGTONI SZENÁTOROK feliratú csészéjébe -, és visszaült az íróasztala mögé. Előhívta a számítógépes aktát Manni és az olasz sze-paratisták ügyéről. Kíváncsi volt, milyen titkosszolgálati eszközöket vetettek be, hogy megakadályozzák Olaszország széthullását. Szinte semmi figyelemre méltót nem talált. A konfliktus egy közel hatéves folyamat eredménye volt, mely 1993-ban kezdődött, amikor a választók megelégtették a sűrűsödő politikai korrupciós botrányokat. Egyes kisebb közösségek úgy vélték, hogy nincsenek a létszámuknak megfelelő arányban képviselve, ezért a parlamenti választásoknál a proporcionális képviselőletről visszatértek az egyéni választókerületi módszerre. Ennek az lett a következménye, hogy a hatalom szétmorzsolódott a nagyobb pártok közt, ami természetesen megnövelte a mérleg kibillentéséhez nélkülözhetetlen kisebb pártok jelentőségét. 1994-ben a neofasiszták kerültek hatalomra, egy évvel később pedig az üzleti érdekeket képviselő Forza Italia ragadta magához a vezetést. Aztán Jugoszlávia széthullásával az északi országrész lakói is mozgolódni kezdtek, és a Róma-bázisú Forza Italia kénytelen volt azoknak a pártoknak a segítségét kérni, melyek befolyással bírtak azokban a körzetekben. Ezek persze igyekeztek a maguk malmára hajtani a vizet, és tovább szították az elégedetlenséget. Trieszt és Velence, de még a keleti Livorno és az ország szívében lévő Firenze is az elszakadni vágyás lázában égett.

Ilyen körülmények közt rendelték vissza Moszkvából a milánói születésű Mannit, hogy eloltsa a tüzet. Manni két, politikailag és gazdaságilag autonóm régióra osztotta az országot. A déli rész fővárosa maradt Róma, míg az északiak kormányának Milánó lett a székhelye. Mindkét régió lakosai a saját fővárosuknak fizették az adót, de ugyanazt a fizetőeszközt használták, és a hadseregük is közös maradt. Az országot pedig továbbra is Olaszországnak nevezték.

Róma nem tett katonai lépéseket, és külföldi titkosszolgálatok se avatkoztak be a folyamatba. Az Olasz Antant, ahogy nevezték, azonban nem szolgálhatott modellként Spanyolország számára. Pedig csupán egyetlen lényeges eltérés volt Olaszországhoz képest, de ez valóban lényeges volt: míg Manninak két klikk, az északi és a déli törekvéseit kellett közös nevezőre hoznia, addig Spanyolországban legalább féltucatnyi népcsoport volt érintve.

A telekonferencia tízperces késéssel kezdődött. Hood behívta Rodgerst, és kihangosította a telefont. Miközben a tábornok helyet foglalt, Manni elnézést kért tőlük a késésért, és azzal indokolta, hogy Portugália az imént kérte az ENSZ segítségét.

- Zavargások voltak a portugál határ menti Salamanca és Zamora térségében - tájékoztatta őket Manni.

Hood a számítógépes térképre pillantott. A két régió együttesen több mint háromszáz kilométer hosszan volt szomszédos a tőlük nyugatra lévő Portugáliával.

- A zavargások mintegy három órával ezelőtt kezdődtek, amikor népes Kasztília-ellenes tömeg gyűlt össze gyertyás tiltakozásra a Postigo de la Traición - az "Áruló kapuja" - előtt. Ez az a hely a városfal alatt, ahol 1072-ben II. Sancho kasztíliai királyt meggyilkolták. Amikor a rendőrség megpróbálta szétoszlatni a 195

tömeget, az emberek kövekkel és üvegekkel dobálták meg őket, mire a rendőrök leadtak néhány figyelmeztető lövést. A tömegből valaki visszalőtt, megsebesítve egy rendőrtisztet. A rendőrök, akik többségükben kasztíliaiak, csak erre vártak.

- Fegyverekkel támadtak a tömegre? - kérdezte Hood.

- Nagyon úgy néz ki - felelte Manni.

- Már csak ez hiányzott - sóhajtott Burkow. - Olaj a tűzre.

- Mr. Burkow-nak igaza van - hallották Mannit. - Az erőszakhullám futótűzként terjed nyugatra, Portugália felé. A rendőrség segítséget kért Madridtól, és meg is kapta, Lisszabonban azonban attól tartanak, hogy még ez se lesz elég az belviszály megfékezésére és a menekülthullám megállítására. Ezért arra kéri az ENSZ-et, hogy hozzon létre egy lökhárító zónát.

- És önnek mi a véleménye a portugálok kéréséről, főtitkár úr? - kérdezte Carol Lanning.

- Nem örülök neki.

- Egyetérttek - mondta Burkow. - Lisszabonnak van saját hadserege, légieriye és hadiflottája. Vezényeljék ki a saját erőiket.

- Nem, Mr. Burkow, ez még veszélyesebb lenne, mint ENSZ-csapatokat küldeni - tiltakozott Manni. - Bármilyen erőt is vezényelnénk vagy vezényelnének oda, az legitimálná a krízist. Mintha hivatalosan kijelentenék, hogy a krízis létezik.

- Miért, nem így van? - tette fel a kérdést Lanning.

- De igen - értett vele egyet Manni. - A spanyolok többsége azonban egyelőre még nem érzi érintve magát. Még nem érzik úgy, hogy az ügy nemzeti vagy ne adj' isten nemzetközi jelentőségűvé nőtte volna ki magát. És persze hivatalosan a kormány ura a helyzetnek. Ha megtudják, hogy katonák gyülekeznek a határon, bármelyik hadsereghez tartozzanak is, az félreértésekhez, zűrzavarhoz és pánikhoz vezethet. Egyszóval, többet rontana a helyzeten, mint amennyit segítene.

- Mr. Manni - mondta feszült hangon Burkow -, ez így na-gyon elméletinek hangzik. Tud róla, hogy Aznar miniszterelnök beszélgetést folytatott Lawrence elnök úrral, és az Egyesült Államok haditengerészetének a partközeli jelenlétét kérte?

- Tudok róla - felelte Manni. - És döntött már az elnök?

- Még nem - válaszolt Burkow -, de hajlik az igen felé. Csak arra vár, hogy a hírszerzés kiderítse, veszélyben vannak-e a turistáink. Paul? Marius? Van ehhez valami hozzáfűznivalójuk?

- A Martha elleni támadást leszámítva, vagy talán éppen ezért, nem kaptunk hírt újabb, amerikai turisták elleni támadásról -válaszolt Hood. - Nincs is okunk rá, hogy további ilyen esetekre számítsunk. A spanyol népnek nem áll érdekében elrontani a kapcsolatát az Egyesült Államokkal. Ennek természetesen egyik oka az, hogy a spanyol gazdaság nagymértékben függ a turizmustól. Nagyon valószínűtlennek tartom, hogy alá akarják ásni a saját stabilitásukat. Ami a politikai merényleteket illeti, mindannyian tudjuk, hogy Marthát azért ölték meg, mert az op' központnak dolgozott. Meg vagyunk győződve róla, hogy a merényletet egyszeri figyelmeztetésnek szánták, és a célja az volt, hogy elvegye az Egyesült Államok kedvét attól, amiről éppen beszélünk: a spanyol belügyekbe való beavatkozástól. Mindaddig, míg kellően távol tartjuk magunkat, politikai és katonai értelemben egyaránt, nem kell további támadásoktól tartanunk.

- Paul jól látja a helyzetet - vette át a szót Marius. - A spanyol rendőrség és a hadsereg eddig minden népszerű turisztikai központban gyorsan és határozottan lépett fel a csőcselék ellen. Ez persze - tette hozzá - könnyen megváltozhat, ha a viszály önálló életre kel, és a rendőröket hasonló provokációk érik, mint az "Áruló kapujá"-nál.

- És éppen ez itt a központi kérdés - szólt közbe Burkow. -Ezért fontolgatja az elnök azt, hogy csapatokat küld. Minden belső konfliktusban egyszer óhatatlanul bekövetkezik az a fordulópont, amikor a tiltakozás nyílt háborúvá szélesedik. Amikor az érzelmek felülkerekednek az értelmén. Amikor az emberek már nem a gazdaságot, hanem a puszta életüket féltik. Amikor ez bekövetkezik...

197

- Ha bekövetkezik -javította ki Manni.

- Legyen - egyezett bele Burkow. - Ha ez bekövetkezik, a turisták, amerikaiak és más országok polgárai, magukra maradnak.

Míg Burkow beszélt, Hood észrevette, hogy kódolt elektronikus levél érkezett McCaskeytől. Odaintette a géphez Rodgerst, hogy ő is olvassa el az üzenetet. Paul, a helyszínen lévő embereink jelentése szerint egy katalán csoport megölte azt a baszk férfit, aki a jachtot felrobbantotta. Az embereink beszélni akarnak a támadókkal. Megállapítás: a tetteseket nem politikai indokok vezérelték, hanem abosz-szűállás szándéka. Figyelmeztettem az egyik emberünket, hogy ettől még veszélybe kerülhet, ha felismerik mint az MM-ügy túlélőjét. Ő egyébként úgy véli, nem ezek az emberek a helyzet kulcsai. Hajlok egyetérteni vele abban, hogy a helyzet megváltozott. Tájékoztasson, ha azt akarja, hogy visszahívjam őt. A jacht elleni támadás feltehetően eg}! bizonyos Amadori tábornok műve. Utánanéztünk az említett személynek. Egyikünk se lepődött meg, amikor kiderült, hogy a róla szóló helyi NATO-akták eltűntek.

Hood nyugtázta a levelet, és egyben gratulált Aideennek és Máriának a remek hírszerző munkáért. Nem örült neki, hogy a lány azoknak a közelében van, akik megölték Marthát, Máriát azonban kiváló ügynöknek ismerte. Ketten azért már nem annyira védtelenek - tájékoztatta Darrellt, hogy engedélyezi nekik a látogatást afamiliáné.].

- Mr. Burkow, az ön félelmei megalapozottak - ismerte el közben Manni. - De én azért azon a véleményen vagyok, hogy előbb látnunk kellene, képes-e a spanyol kormány egymaga megbirkózni a feladattal.

- Amilyen tétlenek voltak eddig, nem sok jóra számítok - reagált Burkow. - Még Serradort se tudták legalább addig életben tartani, míg kihallgatják.

- Sok hibát követtek el, ez igaz - mondta Manni. - A történetek mindenkit váratlanul értek.

- Paul Hood vagyok. Mit javasol, főtitkár úr?

- Azt javaslom, adjunk még egy napot a miniszterelnöküknek. Már magához rendelte a lakossági zavargásokban szakértő honvédelmi tanácsadóját, és együttesen megpróbálnak kidolgozni egy tervet a helyzet enyhítésére. Rodgers a telefon felé hajolt.

- Uram, Mike Rodgers tábornok vagyok, az operatív központ helyettes igazgatója. Ha a miniszterelnök úrnak vagy a tisztjeinek katonai vagy hírszerzés jellegű támogatásra van szüksége, állunk rendelkezésére maximális diszkrécióval.

- Köszönöm, Rodgers tábornok. Tájékoztatni fogom Aznar miniszterelnököt és Amadori tábornokot a nagylelkű ajánlatukról.

Hood és Rodgers összenéztek. A név hallatán mindketten úgy érezték magukat, mint akit folyékony nitrogénnel öntöttek nyakon. Amint a bénultság elmúlt, Hood lecsapott a készülékre, elnémítva a telefont.

- Mike...

- Tudom - bólintott Rodgers, és már indult is az ajtó felé. -Rajta leszek.

- Ha ugyanarról a személyről van szó - tűnődött hangosan Hood -, akkor a spanyolok nagy bajban vannak.

- Akárcsak a többi nemzet, aki nem menekíti ki időben a polgárait - tette hozzá Rodgers.

*

Miután Rodgers magára hagyta, Hood közönyösen tovább hallgatta a Mannit, Burkow-t és Lanninget, akik eldöntötték, hogy a spanyoloknak maguknak kell megoldani a problémájukat, de az Egyesült Államok szóbeli támogatásával, amit szükség esetén katonai jelenlétre lehetne váltani.

Ez mind hasznos, gondolta keserű gúnnyal Hood, de csak a látszat szempontjából. Az igazi munkát az jelentette, amit az elkövetkező néhány órában mindenképpen el kellett végezniük: kideríteni azt, tényleg Amadori áll-e a háttérben. És ha igen, mennyire sikerült behálóznia a kormányt. Ha a kabinet kulcs-

199

embereiben meg lehet bízni, akkor velük együtt kidolgozhatják a módját annak, hogyan lehet megállítani a tábornokot. Hood tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű feltűnés nélkül végigcsinálni ezt, de bízott benne, hogy azért csak elboldogulnak. Tapasztalatokban nem volt hiány, Haitiban, Panamában és még jó néhány más helyen hasonló bonyodalmakkal kellett megküzdeniük.

Hoodot inkább a másik lehetőség aggasztotta. Annak a lehetősége, hogy akár a testben a rák, Amadori befolyása megmérgezte az ország vezetését. Ha ez így van, akkor a beteg halála nélkül lehetetlen lesz eltávolítani Amadorit. A legjobb példa erre Jugoszlávia volt, amelynek széthullása emberéletek ezreit követelte, és még mindig érezhető társadalmi és gazdasági következményekkel járt.

Spanyolország lakossága a jugoszláv népességnek majdnem négyszerese. Ha az ország széthull, a nyugtalanság könnyen átterjedhet más nemzetekre is, sőt példával szolgálhat olyan olvasztótégely-országoknak, mint Franciaország, az Egyesült Királyság és Kanada.

És talán még az Egyesült Államok is.

A konferencia végén Manni és Burkow megegyeztek, hogy kölcsönösen tájékoztatni fogják egymást. A főtitkár irodája óránként el fogja látni friss hírekkel a Fehér Házat, és Burkow jelzi, ha a kormány álláspontja változik.

A beszélgetést követően Hood nyomorultabbul érezte magát, mint valaha. Voltak sikeres akcióik és voltak sikertelenek, megküzdöttek terroristákkal és megakadályoztak államcsínyeket, de az még soha nem fordult elő, hogy az ő döntésein és a csapata ügyességén múlt volna, mi lesz a következő évszázad politikai irányzata: az összetartozni vágyás vagy a széthúzás.

HÜSZ

Kedd/ 04.4s Madrid/ Spanyolország

Adolfo Alcázar brutális kivégzésének a híre Luis Garcia de la Vegán keresztül hamar eljutott Darrell McCaskeyhez. Törvényes kötelessége lévén, Luis az Igazságügyi Minisztériumnak is jelentette az emberölést. Innen az éjszakai

személyzet egy tagja továbbította a hírt Amadori első számú tanácsadójának, Antonio Aguirrének. A férfi, aki annak idején Francisco Franco vezérkari tisztje volt, személyesen ment át a tábornok irodájához, ahol kopogott egyszer az ajtón, és várt, míg be nem tessékelték.

Amadorit nem lepte meg Adolfo halálhíre. Bánatot se érzett miatta: hogyan is érezhetett volna, amikor nem ismerte személyesen a halászt. Elkerülhetetlenül szükségszerű volt, hogy a lehető legkevesebbet érintkezzenek egymással. Ígyha Adolfot letartóztatták és kihallgatták volna, még akarva se mondhatott volna Amadoriról semmi olyant, amit a szavain kívül más is alátámasztott volna. Nem voltak telefonbeszélgetések, feljegyzések, fényképek. Amadori számára Adolfo Alcázar egy önfeláldozó katona volt, a számos forradalmár egyike, akiket a tábornok nem ismert és nem ismerhetett személyesen.

Az azonban, amit a bátor és elkötelezett Adolfo Alcázar tett, a fordulópontot jelentette a születőben lévő forradalom számára. A tábornok hangosan megesküdtött Antonio Aguirrének, hogy Alcázar halálát meg fogja bosszulni, és a gyilkosait kivégez-

201

teti. Pontosan tudta, hol kell keresnie őket: Ramirez familiájában. Senki másnak nem lett volna oka rá, hogy megölje Adolfot. A haláluk egyben elrettentő példa lesz mindazok számára, akik szembe mernek szállni az akaratával. Éppen ezért kell afamilia likvidálását úgy megszervezni, hogy minél többen lássák, és minél drámaibb legyen, magyarázta a tábornok Antoniónak, majd kiadta a parancsot a végrehajtására.

Antonio feszes vigyázzba vágta magát, tisztelgett, aztán hátraarcot csinált, és szó nélkül elhagyta a szobát. Egyenesen az íróasztalához ment, és telefonált Americo Hoss tábornoknak a Toledo melletti Tagus katonai légitámaszpontra. Szóban adta át Amadori tábornok parancsát. Akárcsak Adolfo, Hoss tábornok is kész volt megtenni bármit, amivel az ügyet szolgálhatta.

Még sötét volt, amikor a négy öreg HA-15-ös helikopter felszállt. Mint a spanyol hadsereg legtöbb helikoptere, a HA-15-ösök is inkább voltak szállítóeszközök, mint fegyverhordozók. A harmincéves légi járművek csupán két külső, 20 mm-es gépágyúval voltak felszerelve, amelyekből eddig csak a lőtér céltábláira nyitottak tüzet.

Ezúttal azonban nem hadgyakorlatra indultak.

Minden helikopter tíz katonát szállított, akik Z-62-es géppisztolyokkal vagy M16-os tölténytáruk fogadására is alkalmas Mo-delo L-1-003-as gépkarabélyokkal voltak felfegyverezve. A különítmény parancsnoka, Alejandro Gomez őrnagy azt a parancsot kapta, hogy foglalja el a hajógyárat, és bármi áron derítsék ki a gyilkosok nevét.

Gómeznek foglyokkal kellett visszatérnie a támaszpontra -vagy ha nem foglyokkal, akkor hullaszakokkal.

HUSZONEGY

Kedd/ of.oi San Sebastian/ Spanyolország

Maria a Ramirez hajógyár portásfülkéje elé húzott a bérautóval, és felmutatta interpolos igazolványát. Útközben döntött úgy, hogy nem fogja a turistát játszani. Biztosra vette, hogy a portás értesíteni fogja az igazgatót az érkezésükről, az pedig riasztja a gyilkosokat, akik nagy valószínűséggel a gyár területén tartózkodnak. Éppen ezért akarta María, hogy olyan nagy csinnadrattával érkezzenek, és ezért hangsúlyozta a portásnak, hogy San Sebastian nem tartozik a hatáskörükbe.

- Csak beszélni szeretnénk & familia tagjaival.

- De Senorita Corneja, itt nincs semmiféle familia - tiltakozott a pocakos, ősz szakállú portás.

A férfi válasza a mexikóvárosi drogárusokra emlékeztette Aideent. Ők is éppilyen mély meggyőződéssel állították, hogy soha nem hallottak a seniorióról - a drogbáróról, aki ellátta őket anyaggal.

- Tudom, hogy nem így értette, de lehet, hogy hamarosan így lesz - mondta María a motort túráztatva. - Van egy olyan erős gyanúm, hogy még egy-két óra, és tényleg nem lesz itt semmiféle familia.

Az ór egy pillanatra elbizonytalanodott, de a mogorva, szenvtelen őrmesterkifejezés a következő pillanatban megint kifürkész-hetetlenné tette arcát. María figyelmét nem kerülte el a férfi

203

egyenruhájára tűzött "Hősiességért" érdemszalag. Spanyolországban, mint a

világon mindenütt, az éjjeliőri és biztonsági őri állások adtak kenyeret sok kiöregedett katonának és rendőrnek. Egyikük se szerette, ha egy civil ugráltatni akarta őket, főleg ha ez a civil nő. Mint azt Mária már az első pillanatban sejtette, erre az emberre is csak sokkoló érvekkel lehetett hatni.

- Higgyen nekem, amigo. Nem lesz família, hacsak nem beszélek velük haladéktalanul. Néhányan közülük nagy baklövést követtek el ma éjjel. Megöltek a városban valakit, akinek hatalommal és befolyással bíró barátai vannak. Kétlem, hogy ezek a személyek annyiban fogják hagyni a barátjuk halálát.

A portás hosszú másodpercekig szótlanul nézte, aztán hátat fordított nekik, és telefonált valakinek. Hogy mit mondott, azt az autóból nem lehetett hallani, de miután a rövid beszélgetés véget ért, felemelte a sorompót, és átengedte őket. Mária úgy vélte, ez szinte biztos jele annak, hogy a familiából valaki beszélni akar velük.

Aideen bízott benne, hogy Máriának sikerülni fog rávenni őket, mondjanak el mindent, amit csak tudnak Amadori tábornokról. Most, hogy Ramirez és a cinkosai meghaltak, a família vezetői és cél nélkül maradt. A terv megghiúsult, az összeesküvés lelepleződött. Amadori azonban továbbra is veszélyt jelentett mindannyiuk számára. A kérdés csak az volt, mekkora veszélyt.

Két férfi várta őket a gyár főbejáratánál. Mária leparkolt; mindketten kiszálltak, és oldalra tartott kézzel megálltak az autó mellett. Az egyik férfi odajött hozzájuk, és míg a másik - egy természetes, izmos spanyol - biztos távolból szemmel tartotta őket, elkérte az autó ülésére hajította a fegyvereiket és a telefonjaikat. Ezután alaposan, de a profi közönyösségével megmotozta őket, mikrofont keresve náluk. Miután végzett, a közelben parkoló teherautó felé indult. A társa és a két nő követte. Mind a négyen felkapaszkodtak a kocsiszekerénybe, és letelepedtek a pia-tóra festékvödrök, létrák és levetett munkaruhák közé. A férfiak ültek az ajtó felől.

- Jüan vagyok, ő pedig Ferdinand - mondta a tagbaszakadt férfi. - A teljes nevüket, kérem.

- Mária Corneja és Aideen Sánchez - felelte Mária.

Aideen vette a lapot. Ez a két spanyol most még a saját honfitársaiban se bízik, nemhogy egy amerikaiban. A belviszályok mindig kitűnő alkalmat jelentenek az idegen hatalmak számára a befolyásuk és a fegyverreladési bevételeik növelésére, ezért törvényszerű, hogy az emberek ilyenkor-mindig előítélettel tekintenek a külföldiekre.

Aideen szemügyre vette a két férfit. Jüan volt az idősebb közülük. Fáradtnak látszott, a bőr petyhüdt és ráncos volt idegesen pislogó szeme körül. A válla és a háta hajlott volt. A másik igazi kolosszus volt, mélyen ülő szempárral, sűrű szemöldökkel. Az ő arca sima volt és feszes, akár az uralkodóké a régi aranyérméken. Jüan öregnek és csenevésznek hatott mellette.

- Miért vannak itt, Mária Corneja? - kérdezte Jüan.

- Szeretnék beszélni magukkal egy Rafael Amadori nevű tábornokról.

Jüan arckifejezése megváltozott.

- Folytassa - mondta a férfi pillanatnyi tűnődés után.

Mária elővett egy pakk cigarettát a dzsekije zsebéből. Kihúzott belőle egy szálat, majd megkínálta a többieket is. Jüan elfogadott egyet.

Aideen irigyelte Mária higgadtságát. Hiába, gondolta, ahogy Martha mondta, ahány ország, annyi szokás. Itt, úgy tűnt, elfogadott módszer gyilkosokkal kollaborálni. Remélte, Mária tudja, mit csinál.

Mária tüzet adott Jüannak, aztán maga is rágyújtott. Az, ahogyan ezt tette - kelyhet formált a két kezéből, és úgy tartotta oda a gyufát a férfinak, arra késztetve azt, hogy megfogja a kezét, és a cigaretta végéhez irányítsa a lángot -, hihetetlenül bensőséges tette a mozdulatot. Aideen csak csodálni tudta azért a

205

rafinériáért, amivel megpróbált pillanatok alatt közelebb kerülni a férfihoz.

- Señor Ramírezt és más üzleti csoportok, illetve/ami/ákve-zetőit tegnap lemészárolta valaki, aki Amadorinak dolgozik -tért rá a lényegre Mária. - Szerintem maguk is találkoztak vele. Adolfo Alcázar volt az.

Jüan nem szólt.

Mária lágy, szinte bűgő hangon folytatta:

- Amadori befolyásos katonatiszt, aki a jelek szerint kulcsszerepet tölt be a Spanyolországban zajló eseményekben. Elmondom, hogyan látom én a helyzetet.

Ramirez tegnap megöletett egy amerikai nőt. Amadori tudott erről, mégis hagyta, hogy megtörténjen. Miért? Azért, hogy megszerezhesse a felvételt, amelylyel lejárathatja Serrador képviselőt és vele együtt a baszk népet, illetve Ramírezt és a katalánokat az itthoni és a külföldi közvélemény előtt. Aztán Alcázarral megölette a maguk munkaadóját és a cinkosait. Ha Serrador és az üzleti élet vezetői valamiféle politikai manőverre készültek, ennek most vége.

Ami még fontosabb - fűzte tovább a gondolatmenetét María -, egy összeesküvés híre jelentősen meggyengíti a kormányt. Nem tudják, kiből bízhatnak meg, és kihez fordulhatnak segítségért. Márpedig ha az indulatok elszabadulnak, a szép szavak nem lesznek elegendőek a megfélemezésükre. A kormánynak szüksége lesz egy erős kézre, amely helyreállítja a rendet az országban. Meggyőződésem szerint Amadori úgy irányítja a dolgokat, hogy ő legyen ez az erős kéz.

Jüan mélyen a szemébe nézett a cigarettafüstön keresztül.

- És? - kérdezte. - Akkor helyre fog állni a rend.

- De nem az, ami előtte volt - érvelt María. - Tudok egyet s mást Amadoriról, de nem eleget. Kasztíliai nacionalista, és amennyire én meg tudom ítélni, megalomániás. Ha ez így van, a belpolitikai instabilitás áldás számára: ürügyet szolgáltathat arra, hogy bevezesse a szükségállapotot, és felállítsa a rögtönítélő bíróságokat. Ha ez bekövetkezik, akkor páratlan hatalom fog öss-

pontosulni a kezében. És attól félek, önként nem lesz hajlandó megválni tőle. Ezért szeretném, ha megosztanák velem mindazt, amit Amadoriról tudnak. Minél többet tudunk róla, annál nagyobb rá az esélyünk, hogy idejében megállítsuk. Jüan gúnyosan elmosolyodott.

- Vagyis azt javasolja, hogy az Interpol és a Ramirez família lépjen szövetségre?

- Igen.

- Ez nevetséges. Mi fogja megakadályozni abban, hogy információt gyűjtsön rólunk?

- Semmi - ismerte el María. Jüan mosolya elhalványult.

- Vagyis elismeri, hogy megtehetné.

- Igen, elismerem - mondta María. - De ha nem állítjuk meg Amadori tábornokot, akkor bármennyit is tudjak meg a familiától, fabatkát se fog érni a rendőrség számára. A tábornok emberei vadászni fognak magukra. Ha nem azért, mert megölték az egyik emberét, akkor azért, mert veszélyesek rá nézve. Ellene hangolhatják a többi familiái.

Jüan Ferdinándra nézett. A gránitkemény biztonsági őrr pillanatnyi gondolkodás után bólintott.

- A szükség néha furcsa helyzetekbe sodorja az embert - mondta Jüan. - Rendben. Körmére néztünk ennek az Amadori-nak, mióta visszatértünk a gyárba. - Csendesen heherészni kezdett. - Azért még akad néhány barátunk a kormányban és a hadseregben, bár erősen megfogytakozott a számuk. Señor Ra-mírez halála a többséget megijesztette.

- Ez is volt Amadori célja - jegyezte meg María.

- Amadorinak van egy irodája Madridban, a Védelmi Minisztériumban, de tudomást szereztünk róla, hogy kialakított magának egy főhadiszállást valahol másutt. Pillanatnyilag épp azt próbáljuk kideríteni, hogy hol. Amadorinak rengeteg aktív és passzív támogatója van az alsó- és a felsőházban.

- Mit ért azon, hogy passzív támogatók? - kérdezte María.

207

- A miniszterelnöknek joga van kihirdetni a szükségállapotot, de a parlament megakadályozhatja a megvalósításában, ha nem szavazza meg a pénzügyi alapokat, mert nem ért egyet az intézkedéssel és a katonai parancsnok személyével.

- Itt azonban ez nem történt meg - hallatta a sejtését María.

- Nem. Egy informátorunk a Ruiz familiából azt mondta... María ismerősnek találta a nevet.

- Ők a számítógépgyártók, ugye?

- Igen - felelte Jüan. - De visszatérve az informátorra, megtudtuk tőle, hogy a megszavazott alap sokkal nagyobb, mint amit a miniszterelnök kért. Ötszöröse annak.

María elfütytyentette magát.

- De hát miért ne támogatnák őt? - szólalt meg Aideen. - Spanyolország nagy veszélyben van.

Juan a másik nőre nézett.

- A pénzt, ha egyáltalán megszavazzák, részletekben szokták jóváhagyni, éppen azért, hogy elejét vegyék az efféle, hatalomátvitelre irányuló törekvéseknek. Hatalmas emberek állhatnak Amadori mögött. Talán megfenyegette őket és a családjukat, talán még nagyobb hatalmat ígért nekik az új rendszerben.

- Akár így, akár úgy, Amadorit gyakorlatilag feljogosították arra, hogy valóra váltsa dédelgetett álmait. És még a pénzt is megadták hozzá. - Tűnődve a cigarettája füstjét ízlelgette. -Egyszerű és briliáns. Most, hogy a hadsereg az ellenőrzése alá került, és a kormányt árulók egész hada teszi tehetetlenné, Amadori tábornokot törvényes eszközökkel többé nem lehet megállítani.

- Pontosan -bólogatott Jüan. - Éppen ezért kell afamiliám a saját eszközeivel dolgoznia.

Maria a férfira nézett, aztán ledobta a cigarettát és eltaposta.

- Maga szerint mi történne, ha Amadorit eltávolítanák?

- Úgy érti, megvonnák tőle a bizalmat? - kérdezte Jüan.

- Ha úgy értettem volna, akkor azt is mondom - felelte csípősen Maria.

Juan oldalra fordult, és elnyomta a cigarettáját a kocsiszekrény fémfalán. Vállat vont.

- Mindannyian profitálnánk belőle, de gyorsan kellene véghezvinni. Ha Amadorinak sikerül elfogadtatnia magát mint Spanyolország megmentőjét, akkor az általa elindított folyamat nélküle is tovább fog működni.

- Garantáltan - értett vele egyet Maria. - És Amadori mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy az emberek hősnek lássák.

- A gond az, hogy nehéz a közelébe férkőzni. Ha egy helyben tartózkodik, erős védelem fogja körülvenni. Ha mozog, titkos útvonalon fog utazni. Nagyon szerencsésnek kell lennünk, hogy...

Aideen feltartotta a kezét.

- Csend!

A többiek riadtan ránéztek. Egy pillanattal később már Maria is hallotta. És érezte is dübörgést, a gyomra mélyében.

- Helikopterek! - kiáltotta Jüan. A hátsó ajtóhoz ugrott, és kitárta. Aideen is kilesett a férfi mellett. A közeli dombok irányából négy helikopter navigációs fényei közeledtek. Legfeljebb másfél kilométerre lehettek a gyártól.

- Felénk jönnek - állapította meg Jüan, és Máriára nézett. -A maguk emberei? Maria megrázta a fejét, majd félrelökte a férfit, és leugrott az aszfaltra.

- Vigye ki innen az embereit, vagy rejtse el őket - mondta Jüannak. - És fegyverezze fel őket.

Aideen átsiklott a két férfi között, és leugrott Maria mellé.

- Várj egy percet! - mondta a nőnek. - Arra buzdítod, hogy spanyol katonákra lőjenek?

- Nem tudom! - csattant fel Maria. Szaladni kezdett az autójuk felé. - Ezek valószínűleg Amadori emberei. Ha a familiának csak egy tagját is elkapják vagy megölik, bekövetkezik az, amitől tartottunk. Amadori keménykezű igazságosztóvá fog válni

209

az emberek szemében. Superhőssé, aki végre tesz is valamit a terrorizmus ellen. Aideen a nyomában loholt, és közben azon törte a fejét, lehet-e más úti célja a helikoptereknek. San Sebastiánban azonban nem voltak utcai zavargások, a robbantási ügyet pedig a rendőrség vizsgálta. A gyár és a dombok közt csak lakóházak és rétek voltak, az ellenkező irányban pedig már ott volt az óceán. Következésképpen: a Ramirez jachtgyár volt az egyetlen célpont, amely elég nagy volt ahhoz, hogy megérdemeljen négy helikoptert.

Egy civilizált nép háborút készül indítani saját maga ellen, villant az agyába. Nehéz volt elfogadni mint tényt, pedig egyre valóságosabbá vált minden pillanattal.

Jüan és Ferdinand leugrottak a teherautóról.

- Hova mennek? - kiáltott a nők után Jüan.

- Felhívom a felettesemet! - kiáltott vissza Maria. - Ha bármit megtudok, értesítem magukat.

- Mondja meg neki, hogy nem lövünk, csak ha megtámadnak minket! - kiabált Jüan, és Ferdinánddal együtt a gyár bejárata felé rohant. A helikoptereket már csak három-négszáz méter választotta el tőlük. - Mondja meg a felettesének, hogy nekünk semmi bajunk a becsületes katonákkal és az egyszerű...

Szavait elfojtotta a közeledő helikopterek dübörgése. Aztán egy pillanattal később Modelo L-1-003-as gépkarabélyok kattogása csatlakozott a zajhoz, és a két

férfi a földre zuhant.

HUSZONKETTŐ

Kedd/ os-4S Madrid/ Spanyolország

Darrell McCaskeynek nem jött álom a szemére. Miután kikísérték a reptérre Aideent, visszament Luisszal a madridi Interpol-irodába. A csoport egy egész emeletet foglalt el a kerületi rendőrkapitányságon. A századfordulón emelt téglalapú épület a széles Gran Via mellett volt található, a Calle de Hortalezá-ban. A visszaút csendben telt, McCaskey a Máriával töltött hónapok emlékein merengett a Luis melletti ülésen.

Engedve a fáradtságnak leheveredett az apró ebédlő kanapéjára, de hiába hunyta le a szemét, ólomnehéz szíve nem hagyta elaludni. María haragja, bár nem érte váratlanul, feldúlta a lelkét. De még ennél is rosszabb volt újra látni őt: minden eddiginél élesebben hasított bele a tudat, hogy akkor, két évvel ezelőtt nem lett volna szabad elengednie Máriát.

Az egészben az volt a legszomorúbb, hogy ezt már akkor is tudta.

Még mindig élénken éltek az emlékében azok az ellentétek, amelyek végül a szakításhoz vezettek. María egyik napról a másikra élt, nem törődve az egészségével, fittyet hányva a pénzre és a jövőre, a veszélyre, amit egyes küldetései jelentettek. Nem egyezett az ízlésük a zenében, más-más sportokat kedveltek. María mindenhova biciklivel ment, míg ő inkább gyalog vagy autóval szeretett járni. María a vidéket imádta, őt viszont a városok nyüzsgése töltötte fel energiával.

211

De bármennyire is különböztek egymástól, egy dolog közös volt bennük: szerették egymást. Ennek pedig sokkal többet kellett volna nyomnia a latban. Bárcsak akkor is így érezte volna...

Eszébe jutott, milyen arccal hallgatta María, amikor közölte vele, hogy képtelen tovább folytatni ezt a kapcsolatot. Mindig emlékezni fog arra a kemény tekintetre, melynek mélyén mérhetetlen bánat csillogott. Úgy nézett rá, mint akit a saját bajtársa döfött szíven alattomban. Az emlék egyike volt azoknak a pillanatfelvételeknek, melyek időről időre előjöttek, ugyanolyan tisztán és élesen, mint ahogy a leikébe égtek. "Érzelmi malária", mondta a pszichológus Liz Gordon, amikor egyszer elbeszélgettek a témáról.

Igaza volt.

McCaskey feladta a próbálkozást; kinyitotta a szemét. A fluoreszkáló mennyezeti neoncsöveket bámulta, amikor Luis rohant be az ebédlőbe. Megmarkolta a telefonkagylót a négy kerek asztal egyikén, majd intett McCaskeynek, hogy ő is vegye fel az egyiket.

- María az - suttogta. - Az ötös vonalon. Megtámadták őket. McCaskey felpattant a kanapéről, és a legközelebbi asztalhoz szökkent.

- Jól vannak?

- Egy autóban ülnek - tájékoztatta Luis. - María úgy véli, az lesz a legjobb, ha ott is maradnak. - Felkapta a kagylót.

McCaskey benyomta az ötös gombot.

- María! - mondta a telefonba Luis. - Darrell is itt van a vonalban, Raul pedig a helikoptereknek próbál utánanézni. Mi történik most?

- Két helikopter köröz alacsonyan a gyárterület felett - közölte María. - A másik kettő a tető felett lebeg. Katonák ugrálnak le belőle. Néhányan alumíniumlétrákkal ereszkednek le az ajtókhöz. Géppisztolyokkal és gépkarabélyokkal vannak felfegyverezve.

- Azt mondtad, két embert már lelőttek...

- A Ramirez familia két tagjára lőttek, Jüanra és Ferdinándra - felelte María.

- Mindketten részt vettek Adolfo Alcázar meggyilkolásában. Idejében levetették magukat a földre, és mindketten megadták magukat. Azt hiszem, jól vannak.

A hangja higgadt volt és határozott. McCaskey szívét büszkeség töltötte el. Azt kívánta, bárcsak visszaszívhatná azokat az ostoba, önző szavakat, amelyeket egykor a szerelmére zúdított.

- Velük beszélgettünk, amikor a támadás megkezdődött - folytatta María.

- A portás... -juttatta eszébe Aideen.

- Igen, Aideen észrevette, hogy a támadás kezdetekor a portás eltűnt. A férfi korábban katona volt, talán ez jelent valamit.

Egy magas, izmos rendőrtiszt rontott be a szobába. Luis hátraperdült, és várakozón felnézett rá. A férfi széttárta a karját.

- Nem kértek útvonalat a helikoptereknek.
- Akkor a parancsot nem törvényes úton kapták - mondta Luis a két férfinak és Máriának.
- Nem lep meg -jegyezte meg María.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Meg vagyok győződve róla, hogy Rafael Amadori tábornok ezúttal magánháborút folytat. Úgy tűnik, sikerült a számára megfelelő mederbe terelnie az eseményeket, aminek következtében a parlament különleges jogkörrel ruházta fel. Nem teketóriázik a fickó, máris nekilátott a rendrakásnak. Mire az emberek észbe kapnak, már késő lesz, senki nem fogja megállítani.
- Még mindig nem lehet tudni, hol van a főhadiszállása? -kérdezte McCaskey.
- Nem - hallotta María hangját. - De ha tudnánk is, nehéz lenne a tábornok közelébe jutni. Meg kell adni, a fickó semmit sem bízott a véletlenre. McCaskey megérezte a változást a nő hangjában; hangyányi féltékenység költözött a szívébe. Tudta, hogy María elítéli Ama-

213

dóri indítékait és tetteit, de az is kétségtelen volt, hogy ugyanakkor elismeréssel tekint rá.

A háttérből fegyverropogás hallatszott. Aideen mondott valamit, de McCaskey nem értette a szavait.

- María! - kiabált bele a telefonba McCaskey. - Beszélj! Eltelt néhány másodperc, mire a nő válaszolt.
- Elnézést. A katonák behatoltak a gyár épületébe. Meg akartuk lesni, mi történik, de az autók eltakarják előlünk a kilátást. Néhány lövést hallottunk, aztán... az istenit!
- Mi van? - kérdezte aggódva McCaskey. Pisztolydörrenéseket hallott, amit újabb géppisztolykattogás követett. -María! -ordította a telefonkagylóba.
- Hagyták, hogy előbb a katonák nyissanak tüzet - mondta a nő.
- Kik? - kérdezte Luis.
- A familia tagjai, gondolom, meg esetleg néhány munkás. Az épületben lövöldözés tört ki. Munkások szaladnak ki... Azokat, akiknél fegyver van, lelövik. Juan azt kiáltja nekik, hogy adják meg magukat. McCaskey a barátjára pillantott. Luis arca fehér volt, mint a fal.
- Ez hihetetlen - dühöngött María. - A katonák azokat is lelövik, akiknél feszítővas van. Akik kint vannak, és már megadták magukat, a bent lévőknek kiabálnak. Arra próbálják rávenni őket, hogy ők is adják meg magukat.
- Milyen messze vannak a katonák töledek? - kérdezte McCaskey.
- Olyan... négyszáz méterre. De több autó is van itt körülöttünk. Nem hiszem, hogy észre fognak venni minket.

Verejtékcseppek gyűltek McCaskey felső ajka fölé. A jogrend összeomlóban volt. McCaskey azon tűnődött, hogyan lehetne kimenekíteni a két nőt. Úgy tűnt, semmi esélyük. Vagy mégis... A barátjára nézett, aki távolba meredő tekintetéből ítélve lélekben a vonal túlsó végén tartózkodott.

- Luis - szólította meg. - Mi van a rendőrségi helikopterrel?

- Még mindig ott van.

- Tudom, de nem tudnál engedélyt szerezni a pilótának, hogy berepüljön?

Luis tehetetlenül széttárta a karját.

- Még ha sikerülne is, kétlem, hogy megtenné. A katonák azt hihetnék, hogy a. familia mesterkedik valamiben, és leszedhetnék.

Nagyszerű, gondolta McCaskey. Katonai offenzíva és paranoia. Egy olyan kombináció, ami a vezetőkből összegömbölyö-dő sündisznókat, a katonákból pedig válogatás nélkül ölő hóhérokat csinál. Bárcsak már Spanyolországban lennének a stri-kerek, és nem az Atlanti-óceán fölött, órákra tőlük.

Egyikük se beszélt hosszú másodpercekig. McCaskey várako-zóan Luist figyelte. Máriának és Aideennek három lehetősége volt: ott maradnak, ahol vannak, megpróbálnak kijutni, vagy megadják magukat. Ha megkísérelnek kiosonni, és észreveszik őket, az az életükbe kerülhet. Ha megadják magukat, akkor is végezhetnek velük. Úgy tűnt, az lenne a legkevésbé veszélyes, ha az autóban maradnának. Ha a katonák felfedezik őket, még mindig kimenthetik magukat a hamis igazolványaikkal.

McCaskey várta, hogyan fog dönteni Luis. A barátja arról volt híres, hogy szükség esetén szemrebbenés nélkül magára vállalta a döntést a beosztottjai helyett, és természetesen a következményeket is vállalta. Most azonban nem becsületről és tekintélyről volt szó. Ezúttal életek forogtak kockán.

- Mit akarsz tenni, María? - szólalt meg végül Luis.
- Ez jó kérdés - felelte a nő. - Ha legalább tudnám, mire megy ki a játék... Foglyokat látunk kijönni. Legalább egy tucatot. Fogalmam sincs, hova fogják vinni őket. Gondolom, kihallgatják őket. Azon tűnődöm...
- Min tűnödsz? - faggatta Luis.

Elfojtott beszélgetés hallatszott a vonal másik végéről. Aztán csend lett, csak a távoli fegyverropogást lehetett hallani.

215

- Maria!
- Nincs itt - vette át a szót Aideen.
- Hol van? - kérdezte aggódva Luis.
- Úton a gyár felé, felemelt kézzel. Megadja magát.

HUSZONHÁROM

Hétfő/ 12.4s Washington/ D.C

Burkow nemzetbiztonsági főnök telefonhívása rövid volt és meglepő.

- Az elnök gyökeres változtatást fontolgat a Spanyolországgal való kormányközi kapcsolatokat illetően - tájékoztatta Paul Hoodot. - Legyen a Fehér Ház taktikai üléstermében ma este fél tizenkettőkor. És kérem, előtte küldje át a legfrissebb jelentéseket.

Alig egy óra telt el a telekonferencia óta. Akkor úgy döntöttek, hogy az Egyesült Államok egyelőre nem változtat a Spanyolországgal való viszonyán. Vajon mi történhetett azóta? - kérdezte magától Hood, kidörzsölve egy nyúlfarknyi szundítás morzsáit a szeméből.

*

Azt felelte Burkow-nak, hogy természetesen ott lesz. Utána bement az irodájához tartozó apró mosdóba, és bezárkózott. Lelocsolta az arcát hideg víttjssX, aztán a villanykapcsoló alá szerelt, kihangosítható telefonon felhívta Bob Herbert irodáját. Herbert helyettese válaszolt. Közölte, hogy a hírszerzési főnök épp Darrell McCaskeyvel beszél, majd megkérdezte, hogy a hívás prioritást élvez-e. Hood közölte, hogy nem, és üzenetet hagyott Herbertnek, hogy hívja vissza, amikor végzett.

Hood a törülközőjét igazgatta a tartórúdon, amikor a készülék pityegni kezdett. Örült neki, hogy végre valami kizökkenti a

217

gondolataiból, melyek unos-untalan Sharonhoz és a gyerekekhez kanyarodtak vissza. Bármennyire szerette is őket, most nem gondolhatott rájuk. Egy politikai krízishelyzetnél vannak kedvezőbb alkalmak is arra, hogy helyreállítsa a család békéjét és harmóniáját.

Rátámaszkodott a rozsdamentes acélból készült mosdókagylóra, s rábökött a kihangosító gombra.

- Hood - mondta a készülék felé.
- Paul, én vagyok az, Bob. Mindenképpen felhívtalak volna.
- Milyen híreket kaptál Darrelltől?
- Olyanokat, amiket semmiképpen nem neveznék jónak - felelte Herbert. - A felderítési hivatal megerősítette, hogy négy helikopter, vélhetően Amadori tábornok parancsára, helyi idő szerint hajnali öt húszkor támadást hajtott végre a Ramirez jachtgyár ellen. Aideen Marley és María Corneja a parkolóban rejtőztek, az autójukban. A spanyol katonák elfoglalták a gyárat, és kiterelték a dolgozókat, de előtte még lelőttek mintegy húsz ellenállót. Aideen szerint, aki még mindig az autóban rejtőzködik, és rádiótelefonon keresztül kapcsolatban van Darrelllel, María megadta magát a katonáknak. így szeretné kideríteni, hol van Amadori bázisa, és reméli, el tudja juttatni hozzánk az információt.
- Közvetlen veszélyben van Aideen?
- Úgy véljük, nem. A katonák nem fésülték át a parkolót. Aideen szerint hamarosan el fogják húzni a csíkot néhány fogollyal.
- És María? - kérdezte Hood. - Likvidálni akarja Amadorit? - Biztosra vette, hogy a Fehér Ház is tud a gyár elleni támadásról. Ez lehetett az oka annak, hogy ilyen kevéssel a telekonferencia után újabb megbeszélésre hívták. Azzal is tisztában volt, hogy ugyanezt a kérdést az elnök is fel fogja tenni.
- Hogy őszinte legyek, nem tudom - vallotta be Herbert. -Amint befejeztük ezt a beszélgetést, megkerestem Lizzel a pszichológiai jellemzést, amit akkor készített, amikor María nekünk dolgozott. Talán abból megtudunk valamit.
- Darrell hogyan látja? - türelmetlenkedett Hood. - Ha valaki ismeri María Corneját, akkor az ő. - Hood sokkal inkább bízott az emberek személyes véleményében, mint a tintapacákból és tesztekéből kialakított pszichológiai

szakvéleményben.

- Gondolod, hogy létezik nő, akit egy férfi igazán ismerhet? - bölcselkedett Herbert.

Hood kérni akarta, hogy kímélje meg a filozófiájától, de aztán eszébe jutott Sharon. Nem szólt semmit. Herbertnek igaza van.

- De hogy válaszoljak a kérdésedre - folytatta Herbert -, Darrell elképzelhetőnek tartja, hogy Mária képes lenne meggyilkolni a tábornokot. Ha a fejébe vesz valamit, nem nyugszik, míg végre nem hajtja. Darrell azt mondja, egy ceruzával vagy egy gemkapoccsal is tud ölni. Ugyanakkor azt is hozzátette, hogy Mária nem csupán gyűlöli Amadorit az embertelenségéért, hanem csodálja is a bátorsága és a megfontoltsága miatt.

- Vagyis?

- A gondolatai megzavarhatják - magyarázta Hood. - Habozhat, és így elszalaszthatja a megfelelő alkalmat.

- Esetleg csatlakozhat hozzá?

- Darrell szerint nem. Aktívan bizonyosan nem - tette hozzá Herbert.

Hood nem volt olyan biztos benne, de elfogadta Darrell véleményét. Herbertnek nem sikerült semmi újét megtudnia Serra-dor halálával és a Martha meggyilkolásában játszott szerepével kapcsolatban, de biztosította Hoodot, hogy tovább kutat ez ügyben is. Hood megköszönte neki, és arra kérte, hogy küldje át a legfrissebb értesüléseit az elnöknek. Ideje volt neki is elindulnia a Fehér Házba.

A forgalom gyér volt ebben az órában, sikerült fél óra alatt megtennie az utat. Lefordult a Constitution Avenue-ről* a 17. utcára, innen tett egy jobb kanyart az egyirányú E utcára, majd

* Alkotmány sugárút

219

balra kanyarodott, és már ott is volt a délnyugati forgalmi kapunál. Felmutatta az igazolványát, és behajtott. Miután leparkolt, a nyugati szárnyon át bement a Fehér Házba.

Bármilyen lelkiállapotban volt is, bármilyen súlyos krízisről volt is szó, és bármennyire cinikus volt is, mindig megilletődve rótta a tágas folyosókat. Múlt és jövő futottak össze minden sarkon, minden lépcsőfordulóban. Két alapító honatya is itt élt és dolgozott. Lincoln innen őrizte és erősítette meg a nemzetet; innen nyerték meg a második világháborút; itt döntötték el, hogy az emberiségnek meg kell hódítani a Holdat. Ha ezen a "hídon" kellő bölcsességgel, bátorsággal és hozzáértéssel megáldott vezető állt, a nemzet - és általa az emberiség - képes volt elérni bármit. Valahányszor megtette ezt az utat, Hood szíve megtelt büszkeséggel és reménnyel.

Hood levitette magát a központi lifttel az első föld alatti szintre, ahol a taktikai tanácsterem volt található. A tanácsterem szintje alatt volt még három másik, melyek egy orvosi szobának, egy konyhának és az elnöki család, illetve a vezérkar számára kialakított bunkernek adtak helyet. Hoodot egy fiatal, szigorú tekintetű őr fogadta, aki egy lézerszkennelvel beolvasta a tenyérlellyomatát. Az eszköz jelezte, hogy felismerte a mintát, és Hood átmehtett a fémdetektoros ajtón, mely mögött egy elnöki hivatalsegéd fogadta, aki bekísérte a tanácsterembe.

Steve Burkow már ott volt, ahogyan a tekintélyt parancsoló vezérkari főnök, Kenneth VanZandt, a Japánban tartózkodó külügyminisztert képviselő Carol Lanning és a CIA-t igazgató Ma-rius Fox is. Utóbbi ötven felé járó, átlagos testfelépítésű férfi volt, rövidre nyírt, barna hajjal, élénken csillogó, mogyoróbarna szempárral, mely mellett még az elegáns öltönye mellő zsebéből ki-kandikáló színes selyem zsebkendő is elhalványult. Fox az az ember volt, aki igazi örömmel végzi a munkáját.

Mert még új vagy a pozícióban, gondolta cinikusan Hood. Kíváncsi volt, mennyi időre lesz szüksége a bürokráciának és a munka jellegéből eredő nyomásnak, hogy elvegye a lelkesedését.

A fényesen megvilágított szoba közepén hosszú, szögletes mahagóniasztal állt. Körülötte tíz szék, mindegyik előtt STU-3 védelmű telefon és számítógép-terminál, asztal alól kihúzható billentyűzettel. A számítógépes hálózat zárt láncú volt, a szoftvereket még a védelmi minisztériumból és a külügytől is csak gondos ellenőrzés után engedték felvinni rá. Az elefántcsontszínű fával burkolt falakon az Egyesült Államok és más országok csapatait feltüntető katonai térképek lógtak. Zászlócskák jelölték a problémás zónákat. Vörösek a kirobbant

konfliktusok színhelyeit, zöldek a felszín alatt lappangókét. Spanyolország területére egyetlen zászló se volt tűzve, és a part mentén is csak egy zöldjelzés árválkodott. Úgy tűnt, a kormány álláspontjának megváltoztatása nem jelentette azt, hogy csapatokat is küldenek a térségbe. A part menti zöld zászló is vélhetően csak egy repülőgép-anyahajót jelölt, amit azért rendeltek oda, hogy szükség esetén kimenekíthessék az országban tartózkodó amerikai diplomáciai dolgozókat.

A társaságnak jóformán még ideje se volt üdvözölni Hoodot, mert megérkezett az elnök.

Michael Lawrence, az Egyesült Államok elnöke már a pusztta megjelenésével is tekintélyt ébresztett az emberben. Széles vállú, százkilencven centi magas férfi volt, félhosszú, hátrafésült hajjal, és olyan határozott, higgadt kiállással, amelyet még a római szenátus lépcsőin álló Marcus Antonius is megirigyelhetett volna. Lawrence elnök ugyanakkor sokkal nyüzottabb volt, mint amilyen ókori kollégája – feltehetően – lehetett. A szeme táskás volt, az arcbőre sápadt és petyhüdt, a haja őszbe hajló. Ez közös volt benne és elődeiben. Az Egyesült Államok mindenkori elnökére nehezedő nyomás, a tény, hogy szinte minden döntésén életek múltak, megtette hatását. Ehhez még hozzájárultak a hajnali és éjszakai megbeszélések, az állandó utazgatás, és az, amit Liz Gordon "utókoreffektusnak" nevezett: a késztetés, hogy pozitív értékelést kapjon a történelemkönyvektől, miközben a jelenben élő választóinak is kedvére kell tennie. Mindez akkora

221

lelki és szellemi megterhelést jelentett, amivel kevés ember tudott megbirkózni. Az elnök megköszönte, hogy eljöttek, majd helyet foglalt. Miközben kávé töltött magának, kifejezte Hoodnak a Martha Ma-ckall halála miatt érzett részvétét. Fiatal és tehetséges diplomataként méltatta az elhunytat, és közölte Hooddal, hogy már megbízott valakit egy csendes megemlékezés szervezésével. Hood köszönetet mondott érte. Lawrence elnök rendkívül őszinte és tapintatos tudott lenni ilyen esetekben.

Aztán egyik pillanatról a másikra átváltott a találkozó témájára. Az elnök ebben is nagyon jó volt.

– Az imént beszéltem telefonon az alelnökkel és a spanyol nagykövettel, Senor Garcia Abrillal – közölte. – Mint mindannyian tudják, katonai szempontból rendkívül zavaros a helyzet Spanyolországban. A rendőrség rendet rakott néhány zavargás helyszínén, máshol viszont tétlenül nézte az eseményeket. Carol, tudna erről nekünk bővebben beszélni?

Lanning bólintott. A jegyzeteibe pillantott.

– A rendőrség és a hadsereg semmit nem tett azon megmozdulások esetén, melyeket a kasztíliaiak tartottak, és amelyek más népcsoportok ellen irányultak. A templomokat országszerte menekültek ezrei árasztják el, akik végső kétségbeesésükben itt keresnek védelmet.

– És megkapják? – kérdezte Burkow.

– Beengedték őket – lapozott a papírai közt Lanning –, míg volt hely. Néhány helyre azonban, mint például a barcelonai Parroquia María Reina vagy a sevillai Iglesia del Senor olyan nagy tömegekben érkeztek az emberek, hogy kénytelenek voltak bezárni előttük a kapukat. Az is előfordult néhány esetben, hogy a papok a rendőrség segítségével ürítették ki a templomot. A Vatikán ez ügyben sajtóközleményt készül kiadni a nap folyamán.

– Köszönöm – mondta az elnök. – A jelek szerint pillanatnyilag három különböző klikk irányítja Spanyolországot. Abril nagy-követ, aki mindig őszinte volt velem szemben, azt mondta, a parlamenti képviselők mindent megtesznek annak érdekében, hogy nyugalomra és a munka felvételére intsek a körzeteik lakóit. Ugyanakkor fűt-fát ígérnek a krízis utáni támogatásuk megszerzésére. Mindenki abban reménykedik, hogy a klikkje megerősödött választótáborral kerülhet ki ebből, és így megalakíthatják a saját kormányukat.

– A jelenlegi rendszeren belül? – vetette fel Lanning. – Vagy egy új rendszer új kormányát szeretnék megalakítani?

– Mindjárt erre is rátérek – mondta az elnök. – A miniszterelnök gyakorlatilag támogatók nélkül maradt. Várható, hogy a napokban lemond. Abril véleménye szerint a király, aki a barcelonai rezidenciáján tartózkodik, számíthat az egyház és a kasztí-liaiakat leszámítva az összes népcsoport támogatására.

– Ami valamivel kevesebb, mint a választópolgárok fele – mutatott rá Burkow.

– A népesség negyvenöt százaléka – folytatta az elnök. – A király helyzete így

meglehetősen ingatag. Azt is megtudtuk, hogy a madridi királyi palota hemzseg a katonától, csak azt nem tudta megmondani senki, hogy a palotát hivatottak megvédeni, vagy inkább a királyt távol tartani.

- Esetleg mindkettő -jegyezte meg Lanning. - Mint a Téli Palota esetén, amikor Miklós cárt lemondásra kényszerítették.

- Lehetséges - bólintott az elnök. - És a helyzet óráról órára tovább romlik. Paul, kommentálná nekünk Bob Herbert és Mike Rodgers legfrissebb jelentését? Hood összekulcsolta a kezét az asztalon.

- Van egy tábornokunk, aki a jelek szerint a zsinórokat rángatja. Egy bizonyos Rafael Amadori. Az ügynökeink úgy tudják, ő áll a Vizcayai-öbölben elkövetett robbanás mögött, amely néhány üzletember halálát követelte. Lényeges, hogy ők is a kormány megdöntésén mesterkedtek. Ami viszont tény: ő a felelős Serrador képviselő haláláért. Serrador volt az a képviselő, akivel a politikai főnökünknek, Martha Mackallnak találkoznia

223

kellett volna, amikor lelőtték. - Hood lehalkította a hangját, és lehajtotta a fejét. - Alapos okunk van azt hinni, hogy Serrador csalta törbe annak a társaságnak a megbízásából, amely a felrobbantott jachton tartózkodott.

- Bob Herbert ígéretet tett nekem, hogy megpróbálja bizonyítani is ezt - szólalt meg az elnök. - Igen ám, de ha be is bizonyítjuk, hogy a kormány egy része benne volt egy összeesküvésben, előfordulhat, hogy nem lesz kabinettag, aki meghallgassa a panaszunkat... Nos, mint tudják, az Egyesült Államok külpolitikájának egyik alapelve az, hogy nem avatkozik be mások belügyeibe. Az olyan kivételekre is, mint Panama vagy Granada esete, azért került sor, mert a nemzet biztonsága forgott veszélyben. Csakhogy, és ez aggasztja a leginkább VanZandt tábornok urat, Spanyolország a NATO tagja. Márpedig ez a krízis, bárhogyan végződjön is, a kormány átalakításához fog vezetni. Mint szövetségesek nem hagyhatjuk, hogy egy diktátor irányítsa az országot. Francot is csak azért hagytuk működni, mert nem voltak más nemzeteket érintő tervei.

- Mert látta a pályaszélről, mit tettünk Mussolinivei és Hitlerrel - jegyezte meg Burkow.

- Bárhogyan is, a lényeg az, hogy veszteg maradt - szögezte le az elnök. - Ezúttal azonban nem biztos, hogy így lesz. VanZandt tábornok úr!

A magas, markáns arcú afroamerikai tiszt kinyitotta az előtte heverő mappát.

- Dióhéjban összefoglalnám az úriember karrierjét. Harminckét évvel ezelőtt lépett be a hadseregbe, és végiglépkedett a ranglétra minden fokozatán. A megfelelő oldalon állt az 1981-es jobboldali puccskísérletkor. A puccsot megghiúsították, Amadori pedig megsebesült és bátorságáért kitüntettetett. Ezután meredeken ívelt felfelé a karrierje. Érdekes módon soha nem ellenezte a NATO-csatlakozást, de egyszer se vett részt közös hadgyakorlatokon. A feletteseinek írt levelekben egy erős nemzeti védelem kialakítását sürgette, mely külső segítség, ahogy ő ne-

vezte, "beavatkozás" nélkül is megállná a helyét. A nyolcvanas években azonban gyakran vendégeskedett a szovjeteknél, és látott vendégül szovjet katonatiszteket. 1982-ben a CIA megfigyelőjeként ellátogatott Afganisztánba.

- Nem kétséges, azt figyelte meg, hogyan kell elnyomni az embereket - mondta cinikusan Carol Lanning.

- Előfordulhat - mondta VanZandt. - Ugyanebben az időben Amadori a spanyol katonai hírszerzéssel is szoros kapcsolatban állt, és feltehető, hogy külföldi útjait kapcsolatok kiépítésére használta. A neve legalább két CIA-jelentésben is szerepel. A két általam ismert esetben szovjet kémek elfogásáról volt szó.

- Milyen összefüggésben? - kérdezte Hood. VanZandt a mappájába lesett.

- Egyik esetben az elfogott kém elárulta, hogy annak a szovjet tisztnek a társaságában látta, akivel találkoznia kellett. A második esetben ő bízta meg a lebukott kémeket, hogy nézzen a körmére egy nyugatnémet vállalkozónak, aki meg akarta vásárolni az egyik spanyol lapkiadót.

- Vagyis - összegezte az elnök -, olyan emberrel állunk szemben, aki szemtanúja volt egy puccs megghiúsulásának a saját hazájában, és a lázadó erők leverésének egy másik országban. Abril nagykövet attól fél, és nem alaptalanul, hogy mind Portugália, mind Franciaország veszélybe kerülhet. Ha sikerül katonai államot csinálnia Spanyolországból, és az eddig alkalmazott taktikával aláássa a két kormány tekintélyét, egy nap arra ébredünk, hogy csapatokat küldött be a két ország területére.

- Csak a NATO katonáinak holttestén keresztül - jelentette ki VanZandt.

- Megfelelkezik róla, tábornok úr, hogy Amadori látszólag most is a kormány érdekében lép fel. Hagyta, hogy az összeesküvők közel készre szőjék hálójukat, aztán leleplezte és eltáposztta őket. Zseniális stratégia: hagyd az ellenséget, hogy kimutassa a

225

foga fehérét, aztán taposd el. És miközben eltáposztod, feketítsd be a kormányt is, és taposd el azt is.

- Akár személyesen irányítaná Franciaországot és Portugáliát, akár egy bábkormányon keresztül, ő tartaná kézben a szálakat - mondta tűnődve Lanning.

- Pontosan - értett vele egyet az elnök. - Abril nagykövet úr, az alelnökünk és én arra a következtetésre jutottunk, hogy Spanyolországnak mindenképpen új kormánya lesz. Ez nem kérdés. Ugyanakkor abban is egyetértettünk, hogy bárki kerüljön is hatalomra, az nem lehet Amadori. A kérdés az, van-e elegendő időnk arra, hogy ellene fordítsunk valakit? És ha nem, közelébe férközhetünk-e mi? VanZandt megcsóválta a fejét.

- Ez igen durva megoldás lenne, elnök úr.

- Egyetérttek, tábornok úr - mondta szinte mentegetőzve az elnök. - De, hacsak valakinek nincs valami jobb ötlete, nem látok más kiutat.

- Mi lenne, ha várnánk? - vetette fel Fox CIA-igazgató. -Lehet, hogy a folyamat önpusztító lesz. Vagy az emberek nem dőlnek be neki.

- Minden jel azt igazolja, hogy a hatalma percről percre nő -vetette ellen az elnök. - Nem véletlen: eltakarítja azokat, akik ellenállnak neki. Vagy tévedek, Paul?

Hood megrázta a fejét.

- Az egyik emberem ott volt, amikor kivégeztetett körülbelül húsz munkást, akik ellenáll/ja/ta/: volna neki.

- Mikor történt ez? - kérdezte szörnyülködve Lanning.

- Egy órája sincs - tájékoztatta Hood.

- Ennek az embernek minden tulajdonsága megvan ahhoz, hogy egy második Hitler legyen - mondta az államtitkárnő.

- Erről nem tudok nyilatkozni - tárta szét a karját Hood -, de az kétségtelen, hogy mindenre képes a hatalomért.

- Mi pedig mindent meg fogunk tenni azért, hogy megállítsuk -jelentette ki az elnök.

|>->(:

- De hogyan? - tette fel a kérdést Burkow. - Hivatalosan semmit nem tehetünk. Paul, Marius... vannak odaát híveink, akikre számíthatunk?

- Ezt a madridi kapcsolatunktól kell megkérdeznem - felelte Fox. - Spanyolországban már jó ideje nem folytattunk földalatti-tevékenységet. Burkow kérdően Hoodra nézett. Ugyanezt tette az elnök is.

- Paul strikerei úton vannak Spanyolországba, Darrell McCaskey pedig már ott van - mondta az elnök. - Ezenkívül egy Interpol-ügynök is csatlakozott az embereihez. Ő az, aki megadta magát a katonáknak a gyárnál. Vele mi a helyzet, Paul? Számíthatunk rá?

- Azért adta meg magát, hogy bejusson Amadorihoz - közölte Hood. - Azt azonban nem tudjuk, milyen szándékkal: hogy felderítőmunkát végezzen, vagy hogy semlegesítse a tábornokot.

Hood gyűlölte magát ezért a kifejezésért. Gyilkosságról beszéltek - ugyanarról a dologról, amit annyira elítéltek, amikor Martha Mackallról volt szó. Ráadásul mindkét esetben ugyanaz az indítók: a politika. Ez volt az a pillanat, amikor nemcsak önmagát, hanem a munkáját is gyűlölni tudta.

- Hogy hívják azt a nőt? - kérdezte az elnök.

- María Corneja, elnök úr - felelte Hood. - Van róla egy aktánk. Néhány hónapig, még a megalakulásunkkor, az operatív központnak dolgozott. Sokat tanultunk tőle, és viszont.

- Mihez kezdene Ms. Corneja, ha a strikercsapat támogatná őt? - akarta tudni az elnök.

- Erre nem tudok válaszolni - vallotta be Hood. - Nem tudom, számítana-e egyáltalán, hogy mellette állnak vagy sem. A hölgy rendkívül céltudatos és önálló.

- Derítse ki, Paul - mondta az elnök. - Diszkrétan. Szeretném, ha a továbbiakban az ügyel csak az operatív központ foglalkozna. Ugye érti, mit jelent ez, Paul?

- Értem, elnök úr - bólintott Hood. A hangja halk volt és monoton. Most végleg

padlón érezte magát. A többiek közül még a támogatását se ajánlotta fel senki.
227

Nem volt már gyerek, tudta, hogy egyszer el fog jönni a nap, amikor likvidáltatnia kell valakit. Most, hogy elérkezett a pillanat, úgy érezte, két tűz közé szorították. Ha sikerül teljesíteni az elnöki megbízást, egy ember halott lesz. Ha kudarcot vallanak, akkor egy életen át hibáztathatják magukat. Kétségbeejtő volt.

Carol Lanning megérezhette elkeseredését, mert mellette maradt, miután az elnök és a többiek elhagyták a termet. A férfiak jó éjszakát kívántak Hoodnak, de egyebet nem mondtak. Mit is mondhattak volna? Sok szerencsét? Kéz és lábtörést? Eressz bele egy golyót az én nevemben is?

Miután kettesben maradtak, Carol a kézfejeire tette a kezét.

- Sajnálom - mondta Hoodnak. - Pocsék érzés, ha az ember magára marad.

- Vagy csőbe húzzák - dünnyögte Hood.

- Gondolja, hogy a többiek sejtették, mit forgat a fejében az elnök?

Hood vállat vont.

- Csak azt tudom, hogy holnapra már semmire nem fognak emlékezni. Ahogy az elnök mondta, ez az op' központ játszámja. - Bosszúsan összevonta a szemöldökét.

- Ha legalább bosszúállásról lenne szó. De azok, akik Marthát megölték, már halottak.

- Tudom - bólogatott Carol. - De senki nem állította, hogy ez tisztességes ügy lesz.

- Nem, nem tették. - Hood fel akart kelni, de túl fáradt és csalódott volt ahhoz, hogy mozdulni legyen kedve.

- Ha bármit tehetek önért, nem hivatalosan, csak szóljon -ajánlotta a nő.

Megszorította Hood kezét, és felállt. - Paul... ez munka. Ha nem így áll hozzá, tönkreteszi magát.

- Köszönöm - mondta keserű iróniával Hood. - Ha viszont úgy állok hozzá, akkor semmiben se fogok különbözni Amado-ritól.

Lanning elmosolyodott.

- Dehogynem, Paul. Maga soha nem fogja azt hinni, hogy amit tesz, az helyes.

Viszont szükséges.

Hood nem látta a kettő közti különbséget, de nem ez volt a megfelelő alkalom arra, hogy megtalálja. Mert, akár tetszett neki, akár nem, ez csakugyan munka volt, amit el kell végeznie. És segítenie kell a strikereknek, Aideennek és Darrellnek, hogy ők is elvégezhessék a munkájukat.

Felállt az asztal mellől, és Carrollal együtt távozott. Milyen ironikus, gondolta. Azt hitte, Los Angeles irányítani nehéz feladat: bármit is tett, valakinek mindig sértette az érdekeit, és a nyilvánosságot szinte még a hálósobájából se tudta kizárni. Most titkos tevékenységet folytatott, és olyan egyedül érezte magát -mind magánemberként, mind szakmailag -, amilyen egyedül egy ember csak érezheti.

Nem emlékezett már, ki mondta egyszer, hogy "ha vezetni akarsz másokat, hátat kell fordítanod nekik". Akárki volt is, igazat mondott. Ezért volt Michael Lawrence az elnök, és nem ő. Ezért kellett egy olyan embernek, mint Michael Lawrence elnöknek lennie.

Hood tudta, teljesíteni fogja a megbízást, mert ez a kötelessége. De ez lesz az utolsó alkalom, fogadta meg magának. Itt, ezen a helyen, melynek a légkörét alig egy órával korábban még olyan áhítattal szívta magába, megesküdtött rá, hogy bárhogy végződjön is az ügy, otthagyja az operatív központot, és visszaszerzi a családját.

HUSZONNÉGY

Kedd/ oó.fo San Sebastian/ Spanyolország

San Sebastian lakói fegyverropogásra ébredtek. Norberto atya még sokáig a fivére lakásában maradt, miután a rendőrség elvitte a holttestet. A padlón térdelt, ott, ahol rátalált Adolfóra, és a lelki üdvéért imádkozott. Amikor azonban meghallotta a géppisztolysorozatokat, majd az utcában lakó emberek riadt kiabálását - "la fábrica ", a gyár - visszasietett a templomba.

A Szent Ignác felé közeledve Norberto végignézett a szomszédos lapályon. Látta a gyár felett lebegő helikoptereket, de nem ért rá azon merengeni, ki vagy mi küldhette oda őket. A templom már kezdett megtelni asszonyokkal, gyerekekkel és öregekkel, és várható volt, hogy a halászok is visszatérnek, hogy ha kell, megvédjék családjukat. Norbertónak most ezekkel az emberekkel kellett törődnie,

nem a saját fájdalmával.

Az atya érkezését megkönnyebbült kiáltással és hálaímaival fogadták a hívek. Egy pillanat erejéig – egy rövid, ám annál szívbe markolóbb pillanatig – Norberto úgy érezte, mégse maradt teljesen magára ezen a világon. A nyáj szeretete ugyan nem enyhítette a fájdalmát, de új erőt és célt adott neki.

Az első dolga az volt, hogy rámosolygott az emberekre, és lágy szavakkal megpróbált lelket önteni beléjük. Aztán mindenkit beterelt a templomba, és barátságosan leültette őket a padokba. Miközben meggyújtotta a gyertyákat a szószék mellett, arra

231

kérte az ősz Jósé "papát", hogy fogadja az újonnan érkezőket. A hajdani hajóskapitány alázatos örömmel, csillogó szemmel sietett eleget tenni a megtisztelő felkérésnek.

Miután meggyújtotta az összes gyertyát, és a sárgás, szelíd lángtenger megnyugtató fénybe vonta a templom belsejét, Norberto átment az oltárhoz. Előbb a saját lelkét erősítette meg néhány pernyi imával, aztán misét celebrált a gyülekezet számára, remélve, hogy az ismerős szertartás és Isten közelsége el fogják oszlatni az emberek maradék félelmét is. De ahogy a szentbeszédet tartotta, rá kellett döbbsennie, hogy ő maga nem lel megnyugvást a saját szavaiban. Az egyetlen vigaszt az jelentette számára, hogy legalább másokon segíthet.

Mire befejezte a szertartást, a templomba gyűltek létszáma száz fölé emelkedett. A testükből áradó meleg fojtogatóvá tette volna az apró, sötét templom levegőjét, ha a friss tengeri szél nem kéredzkedik be a nyitott ajtón keresztül. A tenger illata arra ihlette Norbertot, hogy Máté könyvéből olvasson fel a gyülekezetnek.

– "És monda nekik, miért féltek, ti kishitűek? Aztán felkelt, és lecsillapította a szeleket és a tengert, és lőn nagy nyugalom."

Az Úr szavai és a gyámolításra szoruló nyáj látványa új erőt adott az atyának. Még azután is, hogy a lövöldözés elhalt, egyre többen és többen jöttek be a templomba, menedéket keresve a világ zűrzavara előtt.

Norberto nem hallotta a plébánián csörgő telefont, Jósé papa öreg füle azonban elcsipett egy hangfoszlányt. Válaszolt a hívásra, majd lélekszakadva a templomba rohant.

– Atyám! – suttogetta izgatottan Norberto fülébe. – Jöjjön, gyorsan!

– Mi történt? – kérdezte Norberto.

– Madridból keresik telefonon – közölte Jósé. – Gonzalez atya titkára! Beszélni akar magával, atyám.

Norberto értetlenül az öregre nézett.

– Biztos, hogy velem akar beszélni?

Jósé hevesen bólogatni kezdett. Norberto az öreg kezébe nyomta a bibliáját, és megkérte, olvassa tovább Máté könyvét a gyülekezetnek, míg ő vissza nem tér. Kísietett a templomból, azon tűnődve, mit akarhat tőle a spanyol jezsuiták főnöke.

Becsukta maga mögött a plébánia ajtaját, és leült öreg tölgyfa asztala mögé. Füléhez emelte a telefonkagylót.

A hívó Francisco atya volt. A fiatal pap azért telefonált, hogy közölje vele, feltétlen szükség van a jelenlétére Madridban. Utazzon oda olyan hamar, ahogy csak tud.

– Mi okból? – kérdezte Norberto. Persze, elegendő ok volt, hogy Gonzalez főatya, akinél magasabb pozícióban csak maga a pápa volt, beszélni akar vele. Csakhogy az ötezer hívet számláló jezsuita egyházkerületet érintő kérdéseken Gonzalez általában a közeli Bilbaóban tevékenykedő Iglesias atyával értekezett, ami tökéletesen megfelelt Norbertónak. Ő az egyházközségével akart törődni, nem a saját karrierjével.

– Csak azt tudom mondani, hogy kifejezetten téged és néhány más testvért kell értesítenem – felelte Francisco atya.

– Iglesias atya is köztük van?

– Nem, ő nem szerepel a listámon. Délelőtt fél kilencre érted meg egy repülőgépet. A rendfőnök privátgépe. Elmondhatom neki, hogy rajta leszel?

– Ha ez parancs – ígérte kelletlenül Norberto.

– A rendfőnök óhaja – helyesbítette Francisco atya.

Ami egyet jelent a paranccsal, gondolta keserűen Norberto. Közölte Francisco atyával, hogy fél kilencre kint lesz a repülőtéren. A hívó valami köszönetfélét

motyogott, és letette a kagylót. Norberto visszatért a templomba. Visszavette a bibliát Jósé papától, és folytatta a felolvasást. Meleg és ismerős szavak hagyták el a száját, de ezúttal nem ragadták magukkal. A gondolatai az öccse és a gyülekezet körül jártak. Szinte teljes volt a létszám. A padok rogyásig teltek emberekkel, és a három fal mentén is egymást érték az ülőhely nélkül

233

maradt hívek. Norbertónak el kellett döntenie, ki legyen az, aki helyettesíteni fogja, míg távol lesz. A nyájnak éjjel-nappal támogatásra lesz szüksége, különösen akkor, ha a gyárban kitört lövöldözésnek családtagok vagy barátok is áldozatul estek. És ha ez még csupán valami borzalmasabbnak a kezdete... Abból, amit Adolfo mondott neki előző éjszaka, arra következtetett, hogy a java még hátravan.

Amint a gyülekezet valamelyest megnyugodott - hét év pász-torkodás után Norberto megérezte az efféle dolgokat -, összecsukta a bibliát, és nagy általánosságokban beszélt az előttük álló lehetséges veszélyekről és veszteségekről. Arra kérte a híveket, nyissák meg szívüket és otthonukat azok előtt, akik támasz nélkül maradtak. Aztán közölte velük, hogy Madridba kell mennie, hogy beszéljen Gonzalez rendfőnökkel a krízisről, amellyel a nemzetnek szembe kell néznie. A templomban csend lett. Az embereket nem lepte meg, hogy a kormány megint cserbenhagyta őket. Ugyanez történt a Fran-co-rezsim alatt is, ugyanígy volt a hetvenes években, amikor a tengert kizsákmányolták, és a jelekből ítélve most se számíthattak jobbra. Az azonban, hogy Norberto atya elmegy, amikor a legnagyobb szükségük lenne rá, sokként hatott az emberekre.

- De nekünk szükségünk van magára, Norberto atya - mondta az első sorból egy fiatal nő.

- Drága Isabella, nem én akarok elmenni - hajtotta le a fejét Norberto. - A rendfőnök kívánsága.

- A bátyám is a gyárban dolgozik - folytatta Isabella. - Semmit nem tudunk róla. Nagyon félek.

Norberto odament hozzá. Fájdalmat és a félelmet látott a nő szemében. Mosolyt erőltetett az arcára.

- Tudom, hogy érzel, Isabella. Tudom, mert ma reggel elvesztettem az öcsémet. Isabellának tárva maradt a szája.

- Atyám...

Norberto mosolya nem tűnt el.

- Az én drága Adolfomat ma reggel meggyilkolták. De reménykedjünk, hogy ha Madridba megyek, segíthetek Gonzalez atyának véget vetni annak, ami Spanyolországban folyik. Nem akarom, hogy mások is elveszítsék a testvérüket vagy a férjüket, apjukat. - Megsimogatta Isabella arcát. - Képes leszel... akarsz elég erős lenni, hogy te is segíthess ebben?

Isabella megérintette a kezét. Az ujjai remegtek, és könny-cseppek ragyogtak a szemében.

- Én... én nem tudtam Dolfóról - suttogta. - Annyira sajnálom. Erős leszek. Megpróbálok az lenni.

- Arra kérnélek benneteket - mondta immár az egész gyülekezetnek Norberto -, hogy mindnyájan legyetek nagyon erősek, és segítsetek egymásnak. - Jósé papa felé fordult, aki a többiek közé vegyülve állt a fal mellett, és a gondjaira bízta a gyülekezetet. Az öreg hálásan fejet hajtott előtte. Norberto megköszönte a készségét, majd ismét imádott gyülekezetéhez fordult.

- Nehéz idők előtt állunk, testvéreim. De bárhol is legyek, San Sebastiánban vagy Madridban, együtt fogunk szembenézni a veszélyekkel és a megpróbáltatásokkal. És hittel, reménnyel, bátorsággal fogjuk ezt tenni.

- Ámen - mondta rá elszántan, határozott hangon Isabella.

- Ámen - visszhangozta szavait a gyülekezet. Norberto arcán könnycseppek csorogtak végig, de ezek már nem a szomorúság, hanem a büszkeség könnyei voltak. Valami olyant kapott ezekben a pillanatokban, amit a tábornokok és a politikusok soha nem fognak megszerezni: a jó emberek bizalmát és szeretetét. Az arcukat látva Norbertónak azt kellett mondania magának, hogy Adolfo halála mégse volt hiábavaló. Az ő halála hozta össze a híveket, adott erőt nekik, hogy elviseljék mindazt, ami kiméretett rájuk.

Norberto a hívek jókívánságaitól és imádságaitól kísérve hagyta el a templomot. A napfénybe kilépve önkéntelenül arra gondolt, mennyire elámulna Adolfo, ha láthatná mindazt, ami tör-

tént. Hogy éppen ő, a hitetlen lett az, aki lelket öntött egy félelemben gyötrődő gyülekezetbe.

Azt nem tudhatta, Isten azért részesítette-e ebben a kegyben Adolfot, hogy ezzel tehesse jóvá öccse halálos bűnét, de azt mindenképpen bebizonyította ez a reggel, hogy a szeretetre igenis szükség van.

HUSZONÖT

Kedd, 08.06 Madrid, Spanyolország

Amint a gyár a kezükön volt, a katonák felsorakoztatták a tizenkét életben maradt dolgozót, és ellenőrizték a személyazonosságukat. Mint kiderült, a familia központi magjának legtöbb tagja életben maradt, és a katonák pontosan tudták, kiket kell előléptetni a sorból: a gyár portása és a többi informátor gondos nyilvántartást vezetett, még fényképeik is voltak a Ramírezhez hű személyekről. María számára világos volt, hogy Amadori a/ű-milia krémjét akarja egy látványos kirakatperhez. Azoknak, akiket leöldöstek a gyárudvaron, vélhetően semmi közük a familiához. Ha életben hagyta volna őket, kijelenthették volna, hogy nem tagjai a. familiának. Most, hogy halottak voltak, Amadori bármit rájuk foghatott. A gondosság, amivel még ezt a viszonylag jelentéktelen akciót is kitervelte, hátborzongató volt.

Azokat, akiknek a neve szerepelt a listájukon, a katonák felvitték a tetőre. Az egyik helikopter a Bilbao melletti repülőtérre szállította a foglyokat. María és tizenöt másik személy egy szigorúan őrzött hangárba került.

Jüan és Ferdinand is a foglyok közt volt. Egyikük se szólt, még csak rá se néztek. María remélte, nem hiszik azt, hogy ő csalta törbe őket. Pillanatnyilag semmi esélye nem volt, hogy tisztázza magát előttük, de tudta, a két férfinak úgyse szavakra van szüksége, hanem bizonyítékokra. Ezt pedig a tettek jelenthetik.

237

Jobb tennivalója nem lévén, María egyszerűen örült, hogy itt lehet. Amikor megadta magát, még nem tudhatta, fognak-e egyáltalán foglyokat ejteni a katonák. A gyár felé közelítve, feltartott kézzel, csak remélhette, hogy ha másért nem is, hát legalább azért nem fognak rálőni, mert nő. Amint észrevették - félúton a parkoló és a gyár között -, megálljt kiáltottak neki. Két katona odaloholt hozzá, és egyikük lelkes motozásba kezdett. Nem sokáig örülhetett a nem mindennapi "fogás"-nak, mert María közölte vele, hogy fontos mondanivalója van Amadori tábornok számára. Fogalma se volt róla, mi ez a mondanivaló, de úgy gondolta, majdcsak kitalál valamit, mire a tábornok elé kerül. A tény, hogy ismerte a tábornok nevét, óvatosságra készítette a katonákat. Ezt követően se bántak vele kesztyűs kézzel, de legalább nem molesztálták.

A foglyok csendesen, sorsukba beletörődve üldögéltek a hangárban. Egyesek cigarettáztak, mások a sebeiket ápolták, és mindannyian várták, mi fog történni. Végül egy légszaváros repülőgép fedélzetére terelték őket, és közölték velük, hogy Madridba viszik őket.

Az út alig ötven percre tartott. Bár a sebesülteket ellátták, senki nem szólt hozzájuk, és egymással is tilos volt beszélniük. María az ablaknál ült, és míg látszólag a huszonnégy férőhelyes gép alatt tovaördülő tájat nézte, a lehetséges forgatókönyveket játszotta végig gondolatban.

Beszélni fog Amadorival - csakis vele -, és tudtára adja, hogy az Interpol és a NATO tagországai mindent tudnak a disznósá-gairól. Ez talán arra készítheti a tábornokot, hogy visszakozót fűjjon, most, amikor még nem késő.

Az is elképzelhető volt, hogy a tábornok füttyölni fog arra, mit tudnak vagy gondolnak mások. Akár egy független Kasztíliát akar irányítani, akár egész Spanyolországot, most megvan az ehhez szükséges lendület. A familia tagjait pedig túszként is felhasználhatja, ha szükséges.

Azt se zárhatta ki persze, hogy ha beszél Amadorival, azzal csak olajat önt a tűzre. A burkolt fenyegetés, a provokáció még elszántabbá, rosszabb esetben agresszívvé teheti a férfit. Hiszen végeredményben ő is csak egy spanyol férfi.

A repülőgép a reptér egyik elhagyott szegletébe gördült - ironikus módon annak a helynek a közelébe, ahonnan hajnalban felszálltak a helikopterrel. Két böhömnagy, ponyvatetős katonai teherautó várt rájuk a betonpálya szélén. A távolban dzsipeket, helikoptereket és katonákat lehetett látni. Mióta Aideen és ő hét órával korábban felszálltak innen, a Barajas repülőtérre újabb támadások kiindulópontjává alakították. Ez taktikailag logikus volt: erről a helyről

Spanyolország bármely részét kevesebb mint egy óra alatt el lehetett érni. Baljós érzés fogta el Máriát - annak tudata, hogy elindult valami, amit többé már nem lehet megállítani. Legalábbis anélkül, hogy a háttérben álló agyat ne kelljen kiiktatni. A kérdés tehát az volt, hogy meg lehet-e állítani Amadori tábornokot? És ha igen, hogyan?

Két nyolcas csoportra bontották a csapatot, és a teherautókra ültették őket. A belváros felé indultak. Négy ór vigyázta őket, kettő-kettő a plató elején, illetve végén. Pisztollyal és gumibottal voltak felfegyverezve. A forgalom szokatlanul gyér volt a főúton, bár ahogy Madrid szívéhez közeledtek, egyre több katonai járművet láttak, főként a kormányépületek és más stratégiaileg fontos épületek környékén.

A két teherautó a Calle de Bailén végén lefékezett. A sofőr váltott néhány szót az egyik őrrrel, majd továbbhajtott. Mária előrehajolt, hogy meglesse, mi van az ő oldalán, de egy másik őr intett neki, hogy dőljön hátra. Mária azonban már megpillantotta azt, amit látni akart. A Palacio Real, a királyi palota előtt voltak.

A palotát 1762-ben emelték egy kilencedik századbeli mór erőd helyén. Az erődöt azt követően rombolták le, hogy a mórokat kiűzték, és romjain dicsőséget sugárzó kastélyt építettek. Ez 1743 karácsonyának estéjén leégett, így került sor a jelenlegi palota megépítésére. Az épület tehát több volt, mint műemlék:

239

a spanyol nemzet öntudatra ébredését és a modern Spanyolország megszületését szimbolizálta. A Nuestra Señora de la Al-mudena, az almodenai katedrális közelsége sok spanyol szemében szentté tette ezt a földet.

A négyszintes, csiszolt gránitból épített kastély a "madridi teraszon", az anyagát adó Sierra de Guadarrama méltóságteljesen lejtő oldalában épült.

Ablakaiból pazar kilátás nyílik északi és nyugati irányban, többek közt az alant hömpölygő Manzanares folyóra.

Amadori tábornok nem is választhatott volna ennél alkalmasabb helyet magának. A királyi palota, nevének dacára, nem volt királyi rezidencia. Őfelsége a Palacio de la Zarzuelában lakott, El Pardóban, a város külterületén. Mária azon tűnődött, vajon ott van-e a király, és ha igen, mit gondol erről a színjátékról. Elképzelte egy toronyszobába zárva a királyi családot... Hányszor és hány országban játszódtott le hasonló jelenet? Akár a fejüktől fosztották meg a - törvényes vagy törvénytelen - uralkodókat, akár csupán a koronájuktól, ez volt az egyik legrégebbi mese a civilizáció kezdete óta.

Máriát undor fogta el. Legalább ez egyszer csavaros fordulattal érhetne véget a történet.

Bekanyarodtak a Plaza de la Armeriára. A kora reggeli turistahad helyett itt is egy igaz "had" katonái nyüzsögtek. Egyesek gyakorlatoztak a hatalmas tér távolabbi pontjain, mások már szolgálatban voltak, a palotába vezető közel két tucat bejáratot őrizték. A teherautók egy keskeny balkon alatt nyíló dupla ajtó előtt álltak meg. A foglyokat bevezették a palotába. Végigcsoszogtak egy hosszú folyosón, és már bent is voltak a palota központi részében, a széles lépcsősor alatt. Eg) ' ajtó kinyílt; Mária, aki a sor eleje táján állt, bekukucskált.

Hát persze. Az alabárdosok terme, állapította meg. A régi fegyvereket eltávolították a falakról és az állványokról, egyetlen hatalmas börtöncellává alakítva a pompás termet. A távoli fal mellett tíz-egynéhány őr állt. a parkettán pedig legalább három-

száz fogoly ült. Mária néhány nőt és gyermeket is látott közöttük. Ezen a termen túl volt található a királyi palota szíve: a trónterem. Ennek ajtaja mellett két őr állt, mindkét oldalon egy-egy. Mária egy pillanatig se kételkedett benne, hogy a csukott ajtó mögött maga Amadori tábornok trónol. Az is világos volt számára, hogy a foglyoknak miért kellett éppen a vele szomszédos helyiségben lenniük: külső erő így nem támadhatta meg anélkül, hogy ne veszélyeztette volna ezeket az embereket. A foglyok vastag és hatékony emberi pajzsot alkottak számára.

Egy őrmester jött ki a teremből. Ráordított az újonnan érkezetteknek, hogy menjenek be. A sor megindult. Amint az őrmester elé ért, Mária megtorpant, és a férfi felé fordult.

- Azonnal beszélnem kell a tábornok úrral. Fontos közlendőm van számára.

- Majd elmondja neki, amikor sorra kerül - felelte a marcona tiszthelyettes. - És ha sor kerül rá, lehet, hogy hálások leszünk érte.

Megragadta a bal karját, és a terem felé taszította a nőt. Mária elvesztette az

egyensúlyát, de nem esett el. A mozdulat lendületében a jobb kezével a férfi kézfejére koppintott. Az ütés nem volt túl erős, de elégnék bizonyult ahhoz, hogy az őrmester szorítása egy pillanatra meglazuljon. Mária csak erre várt. Megmarkolta a férfi ujjait, és fordultában a kézfej felé hajlította őket. Mind a négy ujj elreccsent. Az őrmester felüvöltött a fájdalomtól, Mária pedig, kihasználva az alkalmat, kikapta 9 mm-es pisztolyát a tartótáskából. Elengedte a törött ujjakat, és a hajánál fogva maga elé rántotta az őrmestert. A pisztoly csövét a férfi füléhez szorította.

Az egész manőver nem tartott tovább három másodpercnél. Két ór a folyosóról feléje indult, Mária azonban háttal a falnak fordult, pajzsként maga elé tartva a túszt. A katonák nem lőhettek rá anélkül, hogy az őrmestert is meg ne öljék.

- Állj! - kiáltott a katonákra.

241

Azok engedelmeskedtek. A Mária után következő foglyok, köztük Juan is, dermedten figyeltek. Juan láthatóan zavarban volt.

- Most pedig - mondta Mária az őrmesternek -, figyeljen, vagy kitisztítom a fülét.

- Ha-hallgatom - motyogta az őrmester.

- Nagyszerű. Beszélni akarok valakivel a tábornok vezérkarából. - Valójában nem érdekelte a vezérkar, de tudta, úgyse engednék egyenesen Amadori elé. De ami késik, nem múlik. Valami olyan információt kell eléjük "tárnia", amit elég fontosnak érezhetnek ahhoz, hogy a tábornok elé vigyék.

Egy ajtó nyílt ki valamivel lejjebb a folyosón. Fiatal, göndör hajú százados lépett ki rajta. Arcáról az első pillanatban döbbenetet lehetett leolvasni, aztán bosszúságot, ami dühvé erősödött. A százados Mária felé indult. Egy 0,38-as lógott a derekáról.

Mária úgy döntött, egyelőre nem mond neki semmit; még nem. A túszejtési ügyek tökéletes ellentétei a sakkjátszmáknak: bármelyik fél lépjen is elsőként, hátrányba kerül. Az első lépés elárulja az embert, még akkor is, ha nem több egy szónál. A hangszín sok mindent elmond. Megtudhatod belőle, magabiztos vagy inkább fél-e a másik, kész-e megölni téged vagy inkább tárgyalni akar, előre kidolgozott minden lépést, vagy a te döntésedtől függően fog cselekedni.

A tiszt sárgásbarna egyenruhája kifogástalan volt, fényesre pucolt csizmája precíz, kiszámított ütemben csattogott a kőpadlón. Haja szinte mérnöki gondossággal volt fésülve, arcát frissen borotválhatta, Mária szinte érezte rajta a borotvahab illatát. Minden tekintetben egy aktakukac benyomását keltette, olyannyira, hogy Máriát még az is meglepte volna, ha egyáltalán tudja, a pisztolynak melyik vége a veszélyesebb. Ez jól jöhet; Mária valószínűtlennek tartotta, hogy meg merne hozni egy fontos döntést egy feljebbvalója megkérdezése nélkül.

- Nocsak - szólalt meg a százados. - Valaki nem hajlandó együttműködni velünk.

A hangja rendkívül határozott volt. Mária a kezét figyelte. Nem fog löni, hacsak aktakukac létére nem jár naponta lőtérre, hogy a csípőből tüzelést gyakorolja. Vagy ha elég esze van ahhoz, hogy ne akarjon hősnek látszani a katonái előtt.

Halott hősnek.

- Ellenkezőleg, százados - felelte Mária.

- Magyarázatot kérek - csattant a férfi hangja. Alig három méterre volt tőle.

- Az Interpolnak dolgozom - közölte Mária. - Az igazolványom a zsebemben találják. Titkos küldetésben voltam, amikor a família tagjaival együtt begyűjtötték.

- Hogy került oda?

- Adolfo Alcázar halálában nyomoztam. Ő az a férfi, aki felrobbantotta a jachtot. Ma reggel meggyilkolták. A gyilkosai nyomában voltam, amikor letartóztattak.

Ez eddig majdnem igaz volt. Azt már nem tette hozzá, hogy valójában Amadoriról akart információt gyűjteni. Szándékosan beszélt hangosan, és ahogy azt remélte, Juan minden szót hallott.

- El traidor! - kiáltotta a férfi, és feléje köpött. - Áruló!

A százados intett egy katonának, mire az Juan veséjére csapott a gumibotjával. Juan feljajdult, és fájdalmas ívben hátrahajolt, Mária azonban ügyet se vetett rá. A szerep szerint Juan csak egy gyilkos volt számára.

- Tudja, ki követte el a gyilkosságot? - kérdezte a százados.

- Ennél jóval többet tudok - állította Mária.

A századost már csak egy lépés választotta el tőle.

- Uram - folytatta Mária -, el fogom engedni az őrmestert, és átadom a fegyverét. Utána lenne egy kérésem.
Nem adott gondolkodási időt a századosnak. Leeresztette a fegyvert, ellökte magától az őrmestert, aztán csövéből fogva a százados felé nyújtotta a pisztolyt. A százados intett az őrmesternek, hogy vegye el ő. A férfi megtette; látni lehetett rajta, nehezebbre esik visszatenni a pisztolytáskába.

243

A százados még mindig nem vette le a szemét Máriáról.

- Jöjjön velem.

Bevette. A tiszt elindult vissza az irodájába, és Mária követte. Néhány fokkal feljebb lépett a létrán. Az "iroda", mint kiderült, az oszlopok terme volt, jócskán átrendezve. Asztalokat, székeket, telefonokat és számítógépeket zsúfoltak be, főhadiszállássá alakítva a tágas helyiséget. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, a százados Mária felé fordult.

- Amit odakint művelt, nagyon vakmerő fogás volt.

- A küldetésem érdekében tettem - válaszolta Mária. - Nem engedhetem meg, hogy félreállítsanak.

- Mi a neve?

- Mária Corneja.

- Azt mondta, a merénylő halott. Ki ölte meg?

- A Ramirez familia néhány tagja. De ez a kisebbik gond -sietett hozzátenni Mária. - Nincsenek egyedül.

- Ezt hogy érti?

- Az Egyesült Államok támogatja őket - hazudta Mária. -Újabb akciókra készülnek. Neveket és helyszíneket tudok.

- Halljuk őket.

- Csak a tábornok jelenlétében beszélhetek - jelentette ki eltökélten Mária.

A százados gúnyosan felnevetett.

- Ne alkudozzon velem. Ha akarja, átadom a vállalatíknak, és úgyis megszerzem azt az információt.

- Lehet - ismerte el Mária. - De elvesztene egy értékes szövetséget. És emellett... biztos benne, százados, hogy időben szóra bírna?

A gúnyos arckifejezés nem tűnt el a férfi arcáról; kedvére való volt ez a nő. Intett egy katonának, aki székeket hordott be kintről. A katona letette a két széket, odarohant hozzá, és tisztelgett.

- Vigyázzon rá - parancsolta a százados.

- Igenis, uram - felelte merev tekintettel a közlegény.

A százados kiment a helyiségből. Mária rágyújtott egy cigarettára, és a katonát is megkínálta. A fiatalember tisztelettudóan visszautasította. Miközben a füst zamatát élvezte, Mária azon törte a fejét, mit tegyen, ha a százados közli vele, hogy Amadori nem hajlandó fogadni őt. Akkor nem lesz más választása, mint a szökéssel próbálkozni. Valahogyan tudatnia kell Luisszal, hol rejtőzik az önjelölt király. Hátha akad valaki, aki elég ügyes ahhoz, hogy idejőjjön, és letaszítsa a trónjáról.

Megpróbál, valahogyan, hátha... Nem hangzott túl biztatóan.

Ahogyan a második variáció se kecsegtetett sok sikerrel. Elvenni a pisztolyt a századostól, áttörni az alabárdosok termén, behatolni a trónterembe, és golyót repíteni Amadori homlokába. Nem, ez se jó, vetette el az ötletet. Úgy kell bejutnia a tábornokhoz, hogy...

A százados visszatért, mielőtt még befejezhette volna a gondolatot. Megállt az oszlopok termének az ajtajában, és kényszeredetten elmosolyodott. Mária tudta, hogy csatát nyert.

- Jöjjön velem, Mária. A tábornok úr meghallgatja.

Mária megköszönte a fáradozását - ez elv volt nála, sose lehetett tudni, nem lesz-e még szükség a szolgálataira -, majd felemelte a sarkát, és a csizmája talpán elnyomta a félig elszívott cigarettát. Az ajtó felé indult, és közben visszatette a cigarettát a többi mellé. A tiszt furcsállóan nézte.

- A munkám során vettem fel ezt a szokást - világosította fel Mária.

- Takarékoskodik az erőforrásokkal? - kérdezte a férfi. - Vagy nem akar tüzet okozni?

- Nem talált - ingatta a fejét Mária. - Nem akarok nyomokat hagyni. Sose tudhatja az ember, mit hoz a holnap.

- Ah - mosolygott mindentudóan a százados.

Mária viszonozta a mosolyát. Nem mintha rokonszenvesnek találta volna a férfit,

egyszerűen csak örült neki, hogy az megbukott a vizsgán. Elhintette előtte, hogy különleges kiképzést kapott, hogy jóval több, mint egy Interpol-ügynök, de a százados

245

nem fogott gyanút. Nem állította meg, nem közölte, hogy előbb tisztázniuk kell egy s más. Egyenesen a tábornokhoz vezette.

Biztos volt benne, hogy nem ez az egyetlen hiba, amit Amadori részéről elkövettek. Márpedig addig nem nyugszik, fogadta meg magának, míg a többit is meg nem találja.

Aztán már csak ki kell jutnia innen, hogy jelentse őket Luis-nak...

HUSZONHAT

Keddi, 08.ii ZaragozCL/ Spanyolország

A C-141-es szállítógép kerekei lehuppantak a Zaragoza légitámaszpont, a NATO legnagyobb spanyolországi repülőterének a betoncsíkjára. A négy, egyenként huszonegyezer font tolóerejű Pratt&Whitney sugárhajtómű üvöltve fékezte le a kifutópálya vége felé rohanó hatalmas fémtestet. Idefelé jövet a repülő leszállt az izlandi NATO-légitámaszponton, ahol feltankolt, majd folytatta nyolcórás útját, dacolva a félelmetes ellenszerekkel.

A repülés ideje alatt August ezredes és csapata folyamatosan kapta a friss híreket Mike Rodgerstől. Miután beszámolt a fehér házi találkozó eredményéről, Rodgers közölte, hogy az Amadori ellen teendő lépésekről személyesen Darrell McCaskey fogja tájékoztatni őket, ha megérkeztek. Ennek nem is annyira biztonsági okai voltak, mint inkább hagyománybeliek: ha kockázatos akcióra küldesz egy egységet, illik a szemébe nézned a vezetőjüknek. Ez volt a legkevesebb.

August ezredesnek még arra is maradt ideje, hogy átolvassa Amadori tábornok NATO-aktáját. Amadori ugyan soha nem vett részt NATO-hadgyakorlatokon, viszont az egyik tagország magas rangú tisztje volt - ennek következtében az aktája rövid volt, ellenben teljes.

Rafael Leoncio Amadori Burgos városában született, az egykori Kasztíliai királyság fővárosában, azon a földön, melyben a

247

legendás hős, El Cid nyugodott. Amadori 1966-ban, húszévesen lépett be a hadseregbe. Négy évvel később Francisco Franco testőrségébe került, köszönhetően Franco és a cipésze régi ismeretségének. A generalissimo cipésze ugyanis nem volt más, mint Amadori apja, Jaime. Mire 1972-ben megkapta a hadnagyi rangot, Amadori a diktátor kémelhárításának egyik vezetője volt. Ekkor ismerkedett meg Antonio Aguirrével, aki tíz éven át a felettese volt, majd a későbbiekben első számú tanácsadójává vált.

Amint bekerült a belső körbe, Amadori személyesen irányította a Franco-rezsim ellenségeinek a kiiktatását. Franco 1975-ben bekövetkezett halálával Amadori visszatért a hadseregbe. Mint kiderült, a kémelhárításban eltöltött időszak nem volt elvesztegetett idő. Amadori gyorsan lépdelt felfelé a ranglétrán. Sokkal gyorsabban, mint azt az érdemei indokolták volna. August nem kételkedett benne, hogy ezt a megfelelő emberek zsarolásával érte el.

August meg volt győződve róla, hogy amennyiben egy államcsíny van folyamatban - és nagyon úgy nézett ki, hogy igen -, az nem az éjszaka során vette kezdetét. Ahogy az amerikai gyerekek jelentős százaléka úgy nő fel, hogy az Egyesült Államok elnöke szeretne lenni, Amadori nyilván már gyermekkorától arról álmodozott, hogy Franco nyomdokaiba lép.

August hat strikert vitt magával Spanyolországba. Mivel Kubában is olyan volt a helyzet, hogy bármikor szükségessé válhatott egy bevetés, Chick Grey őrmester a bázison maradt a csapat többi részével. Grey tehetséges és intelligens, előléptetés előtt álló katona volt, akire August nyugodta rá merte bízni az embereit.

Az akció idejére így Pat Prementine tizedes lett August helyettese. A fiatal, komoly tiszthelyettes, a gyalogsági harc szakértője, a Bekaa-völgybeli mentőakció során ragyogóan teljesített. August tudta, a csapatnak jó vezetője lesz, ha vele bármi történne. Walter Pupshaw, Sondra DeVonne, David George és Jason

Scott közlegények szintén kiváló munkát végeztek ugyanezen akció során, ahogyan a korábbi küldetéseikben is. Ishi Honda, a híradós is remek, megbízható fickó volt. Se August ezredes, se az elődje, a néhai Squires alezredes nem tett volna egy lépést se a rádiósok gyöngye nélkül.

Leszállás előtt mindannyian civil ruhát öltöttek. A légi támaszpontból egy jelölés nélküli Interpol-helikopter repítette őket át a madridi reptérre. Az egyenruháikat és a felszereléseiket hatalmas válltáskákban vitték magukkal. A repülőtéren két furgon várt rájuk, hogy átszállítsa őket Luis Garcia de la Vega irodájába. Itt fogadta őket Darrell McCaskey. Aideen Marley még nem ért vissza San Sebastiánból.

McCaskey és August visszavonultak egy terepen lévő ügynök szűk, zsúfolt szobájába. McCaskey szerzett egy kávéfőzőt, és kezét dörzsölgetve várta, hogy az értékes cseppek megjelenjenek az üvegedény aljában.

- Ül le valahova - kínálta hellyel az ezredest.

August szétnézett a szobában. Két széket látott, de mindkettő tele volt pakolva aktakötegekkel. Jobb híján az asztal sarkára telepedett. McCaskey eközben elvette a kiöntőt a főző alól, és kávé töltött Augustnak egy csészébe.

- Hogy kéred?

- Feketén, cukor nélkül - felelte August.

McCaskey odanyújtotta neki a csészét, majd magának is töltött. August belekortyolt, majd az egérlátétre tette a csészét.

- Gyilkos egy lé, mi? - intett fejével a kávé felé McCaskey.

- Eléggé - ismerte el August. Már akkor látta, hogy McCaskey egy "KDF", amikor először megpillantotta Luis irodájában. Kimerült, de felpörgetett, ahogyan az elit erőknél szokták mondani a hozzá hasonlókra. McCaskeyt már csak a kávé és az adrenalin tartotta életben. Ha a krízisnek vége lesz, kiszikkadt homokvárként fog összeomlani a pasas, jósolta meg August.

- Akkor hát vágjunk bele - javasolta McCaskey. Mohón be-leszűröcsölt a kávéjába, és belezuhant a forgószekébe. A társalgás

249

biztonságát Matt Stoll elektromágneses tojása szavatolta. -Aideen Marley úton van Madridba. A Ramirez hajógyárban volt, San Sebastiánban, amikor Amadori katonái megtámadták a dolgozókat. Erró'l tudtál?

August bólintott.

McCaskey maga elé emelte a csuklóját.

- A helikoptere öt percen belül leszáll. A reptérről egyenesen idejön. Aideen társának, María Cornejának sikerült elfogatnia magát Amadori katonáival. Még mindig nem tudjuk, hol lehet Amadori főhadiszállása, de reméljük, Máriának sikerül kiderítenie és valami úton-módon tudatnia velünk. Beszéltél Mike-kal?

- Igen.

- Akkor nagyjából sejted, mi vár rátok. August igent intett a fejével.

- Ha megtaláltátok Amadorit, foglyul kell ejtenetek vagy -McCaskey az ezredes szemébe nézett - likvidálnotok kell őt.

August ezúttal is néma bólintással válaszolt. Az arca közönyös volt. Nem egy embert ölt meg Vietnámban, és majdnem halálra kínozták, amikor ugyanott hadifogoly volt. Egyiknek se örült, de a halál együtt járt az egyenruhával, és a háború fizetőszöke volt. Abban pedig egyikük se kételkedett, hogy Amadori háborút folytat.

McCaskey összekulcsolta a kezét. Fáradt tekintete még mindig Augustra szegeződött.

- A striker csapatnak még sohase volt része ehhez hasonló küldetésben - mondta csendesén. - Nem jelent ez gondot számodra?

August a fejét ingatta.

- És az embereidnek?

- Nem tudom, de majd kiderítem - felelte August. McCaskey lesütötte a szemét.

- Volt idő, amikor ez az eljárás mindennaposnak számított.

- Volt - értett egyet August. - De hála az égnek, azok az idők már elmúltak. Legalábbis remélem.

- Én is. - McCaskey megdörzsölte a szemét. - Addig is lazítsatok, fiúk. Ha megtudok valamit, szólok.

McCaskey felállt, és kiürítette a csészéjét. August is ivott egy újabb kortyot, aztán McCaskey felé nyújtotta a csészéjét. McCaskey mosolyogva elfogadta, és szűröcsölgetni kezdte a főzetet.

- Darrell! - szólalt meg August.

- Igen?

- Ramatyul nézel ki.

- Tényleg? - tett úgy McCaskey, mintha nem tudta volna. -Ki hitte volna?

- Ha komolyra fordul a helyzet, szeretnék használatos állapotban látni -

folytatta az ezredes. - Sokkal nyugodtabb lennék, ha hunynál egyet, miután Aideen megérkezett. Majd helyettesít a lány.

McCaskey a férfi vállára csapott.

- Köszönöm, August ezredes. Azt hiszem, megfogadom a tanácsot. - Elvigyorodott.

- Tudod, mi a szívás az egészben?

August megrázta a fejét.

- Az, hogy képtelenek vagyunk megtenni azokat a dolgokat, amelyeket húszévesen a világ legtermészetesebb dolgának vettünk. Egész éjszaka fent lenni? Hát hogyne! Akkoriban még időpocsékolásnak tartottam az alvást. Kihűlt kaja, ízetlen készételek? Dehogya is égett tőlük a gyomrom, mint a gyehenna tüze. - A vigyor lehervadt. - Az idő azonban sok mindent megváltoztat. Egy munkatárs elvesztése dettó. De ami a leginkább kiégeti az embert, az a lassú felismerés, hogy nem elég jónak lenni. Magad mellett tudhatod a törvényt és a békeszerződéseket, az emberiséget és az Egyesült Államokat, az istent, meg mindenkit, akit csak akarsz, de ettől még ugyanúgy szétrúghatják a seggedet. Mi értelme akkor az egésznek, kérdem én? Az, hogy a jófiúkat játszhatjuk? Átkozottul ironikus, nem? August nem felelt. A katonáknak nincs filozófiájuk; nem engedhetik meg maguknak, hogy legyen. Nekik célpontjaik van-

251

nak. És ha nem találják el őket, az a halált, a fogságot, a lefoko-zást jelenti számukra. Hol van ezekhez képest az irónia?

Az ezredes kiment az ebédlőbe, ahol a strikerei üldögéltek. Tájékoztatta a csapatot a rájuk váró feladatról, majd egyenként megkérdezte az embereitől, nem jelent-e számukra lelkiismereti problémát az akció természete.

Senki nem visszakozott.

August megköszönte a figyelmüket, aztán "oszolj"-t parancsolt nekik. Mindenki szétszéledt, kivéve Prementine-t és Pup-shaw-t, akik rájöttek, hol és milyen erősséggel kell megütni az üdítőital-automatát, hogy az ingyen pottyantsa ki magából a bádogdobozokat. August elfogadott egy 7-Up-ot, és hátradólt a műanyag székekben. Az üdítőital végre elmosta a kávé keserű ízét. Míg az italt kortyolgatta, August megpróbálta lényegre törően összefoglalni az elmúlt egy nap eseményeit.

Először is, a spanyol politikusok felkérték Amadorit, hogy akadályozzon meg egy polgárháborút. A tábornok ezt arra használta fel, hogy elkezdjen egy még komolyabb háborút. Most pedig az amerikai politikusok kérték fel őt, hogy vessen véget ennek a háborúnak...

Mégiscsak igaza lett volna Darrellnek, ami az iróniát illeti?

HUSZONHÉT

Kedd/ oi.js Washington, D.C.

Hood felriadt.

A Fehér Házból visszatérve rögtön felhívta Darrell McCaskeyt, hogy közvetítse az elnöki parancsot. McCaskey csendben fogadta a hírt. Mi mást tehetett volna?

Ezután, tudva, hogy ébren kell lennie, ha a strikerek akcióba lépnek, lekapcsolta a lámpát, és megpróbált elaludni a kanapén.

A sötétben fekve arra gondolt, mennyire példa nélküli ez a két szálon futó művelet az op' központ rövid történetében. Először is félre kell állítaniuk Amadorit. Aztán, ha ez sikerült, segíteniük kell kezelni a hatalmi űr miatt kialakuló válságot. Ha Ama-dóri eltűnt a színről, politikusok, üzletemberek és tisztek fognak birokra kelni a hatalomért. És hogy ezt elérjék, ízekre fogják szedni az országot. Bob Herbert már nekilátott összeállítani egy listát a Fehér Ház számára a lehetséges riválisokról. Már kéttucatnyi név szerepelt a listán. Két tucat. Spanyolország még a legjobb esetben se lesz több szövetséges államok laza konföderációjánál. Rosszabb esetben ezek az államok egymás ellen fordulhatnak, mint az Jugoszláviában is történt.

A szemhéja egyre nehezebbé, a gondolatai pedig egyre szét-szórtabbakká váltak, és végül elnyomta az álom. Nem aludt jól, pedig nem is Spanyolországról álmodott, hanem a családjáról. Együtt autóztak valamerre, vidám kacagással.

Aztán egy parkoló-

253

ban hagyták az autót, és egy névtelen főutcán sétáltak. A gyerekek és Sharon üres tölcséres fagylaltot majszoltak. Még mindig nevetgéltek. A fagylalt gyorsan olvadt, és minél inkább ráfolyt a kezükre és a ruhájukra, ők annál hangosabban nevettek. O durcásan ballagott mellettük. Eleinte szomorú volt, aztán elfogta a düh. Egy adott pillanatban megállt egy parkoló autó mellett, és rácsapott a

csomagtartójára. A családja csak kacagott, de nem az ő mérgén, hanem azon, mennyire összemaszatolták magukat a fagylalttal. Mintha ő ott se lett volna. Kétségbeesésében üvölte-ni kezdett, aztán... felébredt. Körülnézett a sötét irodában. A tekintete a dohányzóasztalon álló órán állapodott meg. Húsz perc se telt el azóta, hogy behunyta a szemét. Visszafeküdt, fejét a párnázott karfán nyugtatva. Megint becsukta a szemét. Semmi se volt fogható ahhoz az érzéshez, ami a rémálmokból ébredve elfogta. Mindig határtalan megkönnyebbülést érzett, mert kiderült, hogy csak egy álmról volt szó. Az érzelmek azonban igaziak voltak, és ez lehetetlenné tette, hogy igazán megnyugodjon. Aztán ott volt még az is, hogy az emberek, akikről álmodott, gyakran valós személyek voltak. Az álom pedig még valóságosabbá, és ebben az esetben még kíváncsiabbá tette őket. Hoodnak elege volt. Mindenképpen beszélnie kellett Sharon-nal. Felkelt, felkattintotta az asztali lámpát, és leült a székébe. Megdörzsölte a szemét a tenyerével, majd beütötte a felesége mobiltelefonjának a számát. Sharon szinte azonnal válaszolt.

- Halló?

A hangja éber volt. Nem aludt.

- Szia - köszönt neki Hood. - Én vagyok az.

- Tudtam - válaszolta Sharon. - Túl késő van ahhoz, hogy más hívjon.

- Hogy vannak a gyerekek?

- Jól.

- És te?

- Én nem annyira - vallotta be Sharon. - Veled mi a helyzet?

- Ugyanaz.

- A munka miatt - kérdezte hangsúllyal Sharon -, vagy miattunk?

Ez fájt. Miért gondolják a nők mindig a legrosszabbat a férfiakról? Azt, hogy csak a munka tudja lefoglalni őket?

Mert általában így van, vallotta be önmagának Hood. Túl magányos volt ahhoz, hogy ne legyen őszinte legalább saját magával szemben.

- Gondjaink vannak - felelte -, ez igaz, de mégis inkább miattatok vagyok letörve. Miattunk.

- Én csak miattad nem tudok aludni - mondta szemrehányó-an Sharon.

- Jól van, édesem - mondta higgadtan Hood. - Egy null a javadra.

- Én nem győzni akarok, Paul. Én csak őszinte akartam lenni. Szeretnék megoldást találni a problémánkra. Ez így nem mehet tovább. Egyszerűen nem működik.

- Egyetértek - jelentette ki Hood. - Ezért döntöttem úgy, hogy felmondok. Sharon egy hosszú másodpercig nem jutott szóhoz.

- Képes lennél otthagyni a központot?

- Van más választásom?

- Az igazat akarod hallani? - kérdezte Sharon.

- Természetesen.

- Nem kell kilépned. Elég, ha kevesebb időt töltesz odabent.

Hood bosszús volt. Azt hitte, a felesége fel fog sikítani az örömtől, de ehelyett megint csak a régi, unalomig ismert szöveget kapta.

- Hogyan tehetném? - tiltakozott. - Senki nem tudja előre megjósolni, mi fog történni.

- Nem, de vannak ott mások is - érvelt Sharon. - Például Mike Rodgers. Meg az éjszakai műszak.

- Ők mind nagyon tehetségesek, de azért vannak itt, hogy a rutindolgokat intézzék - mondta az álombéli keserőséget érez-

255

ve Hood. - Ilyen helyzetekben, mint a mostani meg az előző volt, nekem kell...

- Mint a legutóbbi? Amikor majdnem megöltek?! - csattant fel Sharon.

- Igen, majdnem megöltek, Sharon - visszhangozta Hood. Megpróbálta lehűteni magát. Sharon is kezdett bedühödni, márpedig ő beszélgetni akart, nem veszekedni. - Néha veszélybe kerülünk. Ezzel jár. De nehogy azt hidd, hogy Washingtonban sokkal nagyobb biztonságban van az ember.

- Kérlek, Paul. Ne kezd. Nem ugyanaz.

- Jól van. Más - ismerte el Hood. - De vannak előnyei is annak, amit csinálok. Nem csupán a kényelmes otthonra gondolok, hanem az élményekre is. A gyerekek a tengerentúlra jöhettek velünk, olyan dolgokat láttak és hallottak, amiről a többi, velük egykorú csak álmodhat. Hogy tudsz te ilyen magabiztosan mérlegelni?

Hogy tudod eldönteni, hogy "ez a kirándulás a világ egyik legszebb városába nem ért meg tíz vacsorát Paullal". Vagy "Jól van, járhattunk az Ovális Irodában, de apa nem lehetett ott az iskolai hegedűkoncerten."

- Nem tudom - vallotta be Sharon. - Én csak azt tudom, hogy egy "otthon" több, mint egy szép ház, és az igazi családot a sok apró, hétköznapi élmény tartja össze. Nem a nagy, látványos dolgok.

- Azért nem mondhatod, hogy mindenből kimaradtam -védekezett Paul.

- De igen - vetette a szemére Sharon. - Azért, hogy ott bent ne maradj ki semmiből. Sok minden megváltozott. Amikor elvállaltad a munkát, arról volt szó, hogy belügyekkel foglalkoztok. Emlékszel?

- Emlékszem.

- Aztán jött az első nemzetközi ügyed, és megváltozott a helyzet.

Sharonnak igaza volt. Az op' központot elsősorban azért hozták létre, hogy belföldi krízisekkel foglalkozzon. Akkor kerültek ki a nemzetközi színtérre, amikor az elnök őt kérte fel, hogy vizsgáljon ki egy terroristatámadást Szöulban, Dél-Koreában. Nem örült a megbízásnak, de vállalnia kellett. Ahogyan Amadori likvidálását, ezt se akarta vállalni senki.

- Megváltozott - mondta csendesen Hood. - Mit kellett volna tennem? Vissza kellett volna lépnem?

- L. A.-ben is megtetted, nem? - emlékeztette Sharon.

- Ez igaz. De nagy árat fizettem érte.

- Nagy árat? Talán az elvesztett hatalmat sajnálod?

- Nem - felelte Hood. - Az elvesztett önbecsülésemet.

- Miért? Azért, mert beadtad a derekad a feleségednek? Jézusom, gondolta Hood, ez egyre rosszabb. Megadta neki, amit akart, de már ez se elég.

- Egyáltalán nem erről van szó - kapta fel a vizet. - Hanem arról, hogy bármennyire rühelltem is a politikát, és bármilyen hosszúra nyúlt is a munkanapom, a magánéletem el lehetetlenüléséről nem is beszélve, valami olyant adtam fel, amiben jó voltam. Ahol tenni tudtam valamit. - Kiabált. Dühösebb volt, mint gondolta. - De én abbahagytam a politizálást, és kikötöttem egy másik székben, amely ugyanúgy egész nap fogva tart. És tudod, miért? Mert ebben is jó vagyok. Itt is tenni tudok valamit. Remélhetőleg szebbé tudom tenni az életet néhány millió ember számára. És ezt tetszik, Sharon. Szeretem a kihívást. A felelősségvállalást. Az elégedettség jóleső érzését.

- Tudod, én is szerettem a munkámat, de vissza kellett fognom magam a gyerekek érdekében. A családukért. Örültem, hogy legalább neked nem kell ekkora áldozatot hoznod. De azért ne játszd meg a nélkülözhetetlent, Paul. Vannak a központban mások. Hagyd érvényesülni őket is, te pedig gyere haza, és segíts nekünk igazi család lenni.

- Úgy érted, a te normáidnak megfelelő család...

- Nem. Szükségünk van rád. Ez tény.

- De hát itt vagyok nektek! - mondta Hood. Kezdte elveszteni a türelmét.

257

- Nem eléggé - vágott vissza Sharon. A hangja hűvös volt és határozott. Tessék, már megint ez lett belőle, mint minden jó szándékkal induló beszélgetésnél. Mint egy családi szappanoperában: a dühös, önző férj szerepében Paul Hood, az önmagát és családját hűvös nyugalommal védő feleség szerepében pedig a nagyszerű Sharon.

- Jézusom - nyögött fel Hood. Szerette volna félretenni a kagylót, és sikítani, sikítani. Megelégedett azzal, hogy megszorongatta a telefonkagyló nyakát. - Megigértém, hogy kilépek. Most azonban szeretném, ha nem kavarnál fel. Rendkívül súlyos a helyzet, amit meg kell oldanunk, ráadásul fáradt is vagyok. Nem akarom, hogy a problémáink elvonják a figyelmemet. És kérlek, ne éreztesd folyton velem, hogy ott vannak neked túszként a gyerekek.

- Ők nem túszok - mondta kurtán Sharon. - A tied lehetünk, amikor csak akarod.

- Persze - mondta gúnyosan Hood. - Feltéve hogy eleget teszek a feltételeidnek.

- Ezek nem az én "feltételeim", Paul. És nem arról szól ez az egész, hogy én győzni fogok, te pedig veszítesz. Nem várom el tőled, hogy otthagyd a munkahelyed, vagy feladd a karriered. Csak néhány apró változtatásra lenne szükség. Némi engedményre részéről. Agyerekek lennének azok, akik nyernének. A belső telefon jelzett. Hood a kijelzőre pillantott: Mike Rodgers hívta.

- Kérlek, várj egy pillanatot, Sharon. - Elnémította a készüléket, és felvette a másik telefonkagylót. - Itt vagyok, Mike.

- Bob Herbert áll mellettem, Paul. Vess egy pillantást a monitorra. Átküldők

egy műholdfelvételt, amit az NFI-től kaptunk. Beszélnünk kell, most rögtön.

- Rendben - egyezett bele Hood. - Egy perc, és a rendelkezésedre állok. -

Visszakapcsolta Sharont. - Drágám, most le kell tennem. Sajnálom.

- Tudom, hogy sajnálsz, Paul - mondta lágy hangon Sharon. - De nem annyira, mint én. Jó éjszakát, Paul. Szeretlek.

Letette a telefont. Paul a számítógép-monitor felé perdült. Nem akart a beszélgetésükre gondolni. Arra, hogy a családjuk kezd szétesni, és neki fogalma sincs, mit kellene tennie. A legjobban az keserítette el, hogy Sharon mindent vagy semmit alapon tudta csak elképzelni a kapcsolatukat. Nem fért a fejébe, miért lenne jobb neki az, ha soha nem lennének együtt, mint az, hogy néha együtt vannak? Ennek nem volt semmi értelme.

Hacsak nem azért csinálja, hogy nyomást gyakoroljon rá. Rosz-szulesett a gondolat. De hát mi máshoz is folyamodhatott volna Sharon? És igaza volt: ő tolta el, nem is egyszer. Magukra hagyta őket kaliforniai vakációjuk első napján. Születésnapokról és házassági évfordulókról feledkezett meg. Nem nézte meg a gyerekek értesítőjét, nem kísérte el őket orvoshoz, és a jó ég tudja, mi mindent hanyagolt el még.

Míg a fekete-fehér felvétel letöltődött, Hood felvette a házi telefont. Nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy ostorozza magát. Tízezrek élete forgott veszélyben, és ő felelősséggel tartozott értük, bármennyire is megkeserítette számára ezt a szót Sharon.

- Hallgatlak, Mike. Mi látható a fotón?

- A madridi királyi palota - felelte a helyettese. - A látószög olyan, mintha hét és fél méter magasságból néznéd két óra irányból. Ez a palota előtti tér.

- Gondolom, azok ott nem turistabuszok.

- Nem - felelte Rodgers. - Mindjárt elmondom, hogy jutottunk ide. A Ramirez hajógyár elleni támadás után Steve Viens ráállított egy műholdat a foglyokra. A gyár parkolójából a bilbaói reptérre repültek, ahonnan repülővel Madridba szállították őket. A madridi repülőtérrel kerültek teherautókon a királyi palotához, ahol láthatod őket. Úgy véljük, hogy a sor elején haladó nő María Corneja.

Hood kinagyította a figurát. A számítógép automatikusan kiélesítette és retusálta a képet. Már nem emlékezett jól María arcára, és nem volt benne biztos, hogy ismerősnek tűnt volna

259

sámára, ha nem hívják fel rá a figyelmét, de ettől még lehetett ő. Az mindenestre tény volt, hogy rajta kívül nem lehetett másik nőt látni a foglyok közt. A képernyő elsötétült. Újabb felvételek jelentek meg.

- Ezek távlati nézetek - magyarázta Rodgers. - Ötven láb, száz láb, kétszáz láb magasságnak felelnek meg. A katonák számából és a ki-be mozgó aranygallérosokból arra következtettünk, hogy itt lehet Amadori főhadiszállása. De van egy kis gond.

- Látom - mondta Hood, ahogy a még távolabbi felvételek is megjelentek. - Szögletes épület, nyílt tér, a közelében semmi használható. Nappal lehetetlen behatolni.

- Ez az. Sötétedésig pedig még tizenkét óra, és addig túl sok minden történhet.

- És ha spanyol egyenruhát öltenének? - merengett Hood. - Úgy nem lenne esélyük?

- De, elméletileg. A probléma csak az, hogy úgy tűnik, a foglyokat kísérő és a palotát védő katonák sem mehetnek be. Ez a másik oka annak, hogy Amadori jelenlétét sejtjük. Feltehetően egy elit alakulat őrzi a folyosókat és a tábornok biztonságát.

- Nincsenek alagutak az épület alatt?

- Épp ezt próbáljuk kideríteni - felelte Rodgers. - De még ha vannak is, kockázatos lenne felbukkanni azokon a hatalmas, napsütötte folyosókon.

Hoodnak égett a szeme és kavargott a feje a fáradtságtól. Lelke egy darabkája azt kívánta, bár csak felrobbanthatná tábornokostul a palotát, hogy utána Connecticutba repülhessen, és hazahozza a családját. Vagy vissza se jönné, hanem ott maradna, és nyitna egy sült halat és krumplit árusító bódét a tengerparton.

- Tehát várunk? - kérdezte Rodgerstől.

- Egyelőre, bár ennek senki se örül. Egyébként Aideen szerencsésen visszaért Madridba. Brett és Darrelle már neki is láttak kidolgozni egy rajtaütés forgatókönyvét. Eközben a Teatro

.'Ni

Real, vagyis az operaház tetejéről néhány interposos NHF-fel pásztázza a sugárút

túlföldön lévő palota ablakait. Amadori hangját szeretnék elcsípni. Az NHF - "nagy hatósugarú fül" - egy keskeny, tölcészerű edény volt, amely összegyűjtötte a hangokat egy szűk körzetből, és felerősítette azokat, amelyek egy bizonyos tartományban voltak. Ha egy épület belsejét kellett lehallgatni vele, automatikusan kiszűrte a környezeti zajokat - autózúgást, madárcsicsergést, a gyalogosok beszélgetését -, és csak a benti, alacsony frekvenciájú hangokat "hallotta". Ezeket aztán összevetette a memóriájában tárolt mintákkal, ebben az esetben Amadori hangjával.

- Meddig fog tartani végigmenni vele az összes ablakon? - kérdezte Hood.

- Még vagy két óra kell nekik.

- Az rengeteg - sóhajtott Hood.

- Én se szeretem, ha a strikereinknek tétlenül kell üldögezniük egy idegen helyen - mondta Rodgers -, de ez a legjobb, amit tehetnek.

- Mennyire van a palota az irodától?

- Most nézem a térképet... - Rodgers egy pillanatra elhallgatott. - Úgy számolom, durván tizenöt perc autóval, ha nincs forgalom, és nem kell ellenőrzési pontoknál megállni.

- Vagyis gyakorlatilag százharmincöt percre vannak a célponttól - állapította meg Hood. - Ha Amadori úgy dönt, hogy elhagyja a helyet, mielőtt még az NHF-fel kiszúrnák, akkor bajban leszünk.

- Ez igaz - értett vele egyet Rodgers -, de a strikereknél akkor is pontosan tudniuk kell, a palota mely részében keressék a tábornokot. Ráadásul az is előfordulhat, hogy Amadori nincs ott.

Hood megszámolta a téren tartózkodó katonákat. Legalább kétszázan voltak, szétszórt csoportokban. Több csoport gyakorlatozott - talán a palota megvédésére készítették fel őket, talán

261

azért, hogy kivégzőosztagokként szolgáljanak... A jelenet kísértetiesen hasonlított arra a felvételre, melyen Szaddam Husszein köztársasági őrei gyakorlatoztak a vezető rezidenciája előtt, közvetlenül a Sivatai Vihart megelőzően. Erőfitogtatás, mormogta Hood. Amadorinak bent kell lennie.

- Mike, ne felejtse, hogy Mária mindenképpen bent van. Érte is felelősek vagyunk. Nem hagyhatjuk magára.

A vonal másik végén csend lett.

- Nem tiltakozom - mondta végül Rodgers. - Megvizsgáltuk a felvételeket, s a palota alaprajzát is tanulmányozzuk. Kemény diónak ígérkezik.

- Még nem kell bemenniük. Elég lesz, ha a közelben tartózkodnak. Darrell kapcsolatban maradhat velünk Ishi Hondán keresztül.

- Értem, de a célpontunk ettől még mindig Amadori, és nem vagyunk biztosak benne, hogy bent van. A kommunikációs rendszerükre még nem sikerült rákapcsolódnunk. Még legalább egy óra, mire ez megtörténik.

Hood nem neheztelt Rodgersre. A tábornok pontosan azt tette, amit tennie kellett: csökkenteni próbálta a kockázatot.

- Ha Amadori valahol másutt tartózkodik, akkor kivonjuk a strikereket a palota környékéről - mondta Hood. - És ki tudja? Ha netán előbújik a gazember, akkor még be se kell menni érte.

Hallani lehetett, ahogy Rodgers hangosan kifújja a levegőt az orrlukán.

- Ez nem valószínű, Paul, de azért megmondom Brettnek, hogy menjenek ki. És szeretnék emlékeztetni rá, hogy bár mi vontuk be Máriát az ügybe, önszántából adta fel magát. Nem mi adtunk rá parancsot, és nem is értünk tette, hanem a hazájáért. Ebből kifolyólag nem vagyok hajlandó kockáztatni érte a strikereink életét.

- Értelek - nyugtázta Hood. - És kösz.

Rodgers befejezte a beszélgetést. Hood letörölte a képernyőről a felvételeket, és lekapcsolta az asztali lámpát. Behunyta a szemét.

Semmi értelme nem volt az egésznek; a legparányibb se. Ragaszkodni egy olyan munkához, amely természeténél fogva magányosságra ítél. Elvág a szeretteidről, és gyakran még a beosztottaitól. Talán ezért tudta annyira beleélni magát Mária helyzetébe. Ő is magára maradt.

Nem, Hood nem felejtette el, mi a küldetés elsődleges célja. Azzal is egyetértett, hogy a strikereknél az élet ugyanolyan fontos, mint a Máriaé. De Martha Mackallt se tudta feledni. És nem volt hajlandó karba tenni kézzel ülni, amikor egy újabb fegyvertelen kollégának kellett farkasszemet néznie a halállal Madrid poklának legsötétebb bugyrában.

HUSZONNYOLC

Kedd, 08.36 Madrid/ Spanyolország

Maria követte az ifjú századosot a folyosóra. Bízott benne, hogy tényleg Amadori elé vezeti. Se a századosnak, se a tábornoknak nem volt oka csapdába csalni őt. Ha nem érdekelné őket az, amit állítólag tud, egyszerűen betuszkolhatták volna a többi fogoly közé.

Ugyanakkor nyugtalanította, hogy a századosot ilyen könnyű volt átverni. A férfi vagy tapasztalatlan, vagy sokkal okosabb, mint hitte.

A százados balra fordult. Maria megállt.

- Azt hittem, a tábornokhoz megyünk -jegyezte meg a tisztnek.

- Azt tesszük - válaszolta az. Előrenyújtotta a karját, éppen az alabárdosok termével ellentétes irányba.

- Nem a trónteremben van?

- A trónteremben? - nevetett fel a százados. - Nem lenne az egy kicsit furcsa?

- Nem tudom - vont vállat Maria. - Anélkül is furcsa ez az egész. Már maga az, hogy a palotában van.

- Nem lesz az, ha a király visszatér Madridba, és nekünk meg kell védenünk őt -világosította fel a százados. - Mindkét királyi palotát biztosítjuk.

- De örök voltak a...

265

- Azért, hogy távol tartsák a trónteremtől a foglyokat. - A százados kinyújtott karja irányába intett a fejével. - A tábornok úr az ünnepi ebédlőteremben tartózkodik a tanácsadóival együtt.

Maria a férfi arcára nézett. Nem hitt neki. Nem tudta, miért, de úgy érezte, nem mond igazat.

- A kérdés azonban nem az, hol tartózkodik a tábornok úr -folytatta a kapitány.

- A kérdés az, hogy van-e mondanivalója számára. Jön, Sehorita Corneja?

- Jövök - mondta Maria. Nem volt más választása.

A tiszt végigsietett a napfényes folyosón, majd befordult egy elágazásnál. Maria valamivel lassabban lépdelt, néhány méterrel lemaradva mögötte. Más katonákat is látott a folyosón. Egyesek foglyokat kísértek, mások tábori telefonon lógtak, és néhányan számítógépeket szállítottak a termekbe. Ügyet se vetettek rá.

Maria gyanúsnak találta, hogy a tábornok közelében ilyen passzívak a katonák, de most már végig kellett játszania ezt a jelenetet. Ami persze nem jelentette azt, hogy nem lehet óvatos.

- Kér egy cigarettát? - kérdezte a századostól, és már nyúlt is az ingzsebébe. Elővette a pakkot, és kivett belőle egy cigarettát, aztán letört egy gyufaszálat.

- Köszönöm, nem - felelte a százados. - Sőt ha lehetne, arra kérném, hogy ne dohányozzon. Olyan sok értékes műtárgy található itt. Elég egy szikra, és...

- Értem - engedelmeskedett Maria.

A százados pontosan azt mondta, amit Maria hallani szeretett volna. Eltette a pakkot, azt a szálat azonban, amit már kivett, a tenyerébe rejtette. A százados előtte haladt, így nem láthatta, hogy a gyufát a cigaretta belsejébe nyomta, a dohány közé. A cigarettát ezután a bugyijába csúsztatta, a szeméremajkai közé. Most már legalább nem volt fegyvertelen.

Az ünnepi ebédlőterem a koncertteremmel volt szomszédos, és a Plaza Incógnitára nézett. A tér túloldalán a Campo del Mo-

ro, a "mórok tábora" volt található. A park arról kapta a nevét, hogy a tizenegyedik században itt táboroztak Ali bin-Yusuf emír csapatai.

A koncertterem ajtajánál a százados lefékezett. Kopogott, majd biztatóan Máriára mosolygott. Maria megállt mellette, de nem viszonzta a mosolyát. Az ajtó kinyílt.

- Csak ön után - engedte maga elé a százados, és kinyitotta neki az ajtót.

Maria belépett. Az ablaktalan szobában félhomály volt, beletelt egy jó másodpercbe, mire a szeme hozzászokott. Valaki megmozdult az árnyékban. Maria ki akart hátrálni a szobából, de beleütközött az ajtóban álló századosba. A tiszt hirtelen megtaszította, és ugyanebben a pillanatban négy kéz berántotta a szobába. Elgáncsolták, és arccal a padlóra lökték. Egy-egy súlyos, bakancsos láb állapodott meg mindkét lapockáján.

Valaki felkapcsolt egy lámpát, és borostyánsárga fény öntötte el a szobát. Maria kénytelen-kelletlen egy nyáját terelgető pásztort ábrázoló festményben gyönyörködött, miközben egy harmadik pár kéz megmotozta. A karóját és az övét

elvették, ahogyan a cigarettát és a gyufát is.

Miután végzett a motozással, az egyik kéz belekapaszkodott Mária hajába, a másik megmarkolta az állat, és hátrarántották a fejét. Mivel a bakancsos lábak még mindig a padlóhoz szorították a mellkasát, s a kéz sem kímélte, Mária érezte, hogy a nyaka pattanásig feszül.

A százados eléje lépdelt, és lenézett rá. Gúnyosan mosolyogva felemelte a jobb lábát, és a csizmája sarkával még hátrébb nyomta Mária homlokát.

- Azt kérdezte tőlem, biztos vagyok-e benne, hogy idejében szóra tudom bírni - szólalt meg a százados. Arcán kegyetlen vigyor ömlött szét. - Igen, senorita. Biztos vagyok benne. Ahogyan abban is, hogy sokan, akiket ebbe a palotába hoztunk, ki lesznek gyomlálva a mi gyönyörű mediterrán kertünkből. De a

267

leginkább biztos abban vagyok, hogy győzni fogunk. Nincs újjászületés vér nélkül, önfeláldozás nélkül, és még inkább hajlandóság nélkül. Márpedig én hajlandó vagyok bármit megtenni a győzelem érdekében.

Mária érezte, hogy még néhány másodperc, és a saját hangszálai megfojtják. A százados azonban még nem fejezte be.

- Kitörhetném a nyakát, de akkor meghalna, és én azzal nem sokra mennék. Inkább adok öt percet, hogy gondolja át a helyzetét, és mondja el nekem, amit tud. Ha beszél, továbbra is a vendégünk marad, de nem esik bántódása. Ha inkább hallgatni óhajt, akkor rábízom ezekre a finom úriemberekre. Higgye el nekem, senorita. Értik a dolgukat.

A százados egy hirtelen mozdulattal elengedte a homlokát. A túlnyújtott nyakizmok ezt nem vették jó néven, de most már legalább rendesen kapott levegőt. A két kéz is elengedte a fejét. Mária nyelt egy fájdalmasat, és mozdulni akart, ez azonban nem ment, mert még mindig a hátán álltak.

A százados intett az embereinek.

- Adjatok neki egy kis ízelítőt abból, amire számíthat. Talán jobb belátásra tér.

Ahogy ellépett előre. Mária érezte, hogy a bakancsok felemelkednek a hátáról, majd két személy a hónaljánál fogva talpra állítja. Alighogy kiegyenesedett, egy kemény ököl fúródott mélyen a gyomorszájába. Kétrét görnyedt, és tátogva levegőért kapkodott. A lába megroggyant, a katonák azonban nem hagyták elesni. Egyikük a hajánál fogva kiegyenesítette, aztán a társuk megint a gyomrába öklözött. Az ütés olyan erős volt, hogy Mária érezni vélte a bütykök kontúráját a veséje táján. A lábából a maradék erő is kiszaladt, de ezzel még nem volt vége. A következő ütest az állára kapta, alulról. Szerencséjére a nyelve nem volt a fogai közt, különben leharapták volna a hegyét a csörömpölve egymásnak csapódó fogsorok. A negyedik ütés után, amely jobbra dobta a fejét, a szája nyitva maradt. Vér és nyál csörgött végig zsidbadtan lógó nyelvén.

A férfiak végre hagyták elterülni a padlón. Egyelőre nem érzett fájdalmat; tapasztalatból tudta, hogy az majd csak ezután fog jelentkezni. Viszont borzalmasan kimerültnak érezte magát, mint amikor felbiciklizett egy hegyre, és fíkarcsnyi erő se maradt a végtagjaiban. De bármennyire gyenge volt is, a kínzó felé fordította a fejét, és kinyitotta a szemét. Látna akarta, viselnek-e fegyvert.

Mindannyian jobbkezesek voltak. Ez valamelyest megkönnyítette a dolgát.

A katonák szétosztották egymás közt a cigarettáját, és kimentek a folyosóra. Az ajtót bezárták, és lekapcsolták a villanyt. Mária ismerte ezt a módszert: törd meg a testet, aztán néhány percre hagyd magára a sokkolt, feldúlt elmét, hogy legyen ideje felfogni a halál közelségét.

Mária inkább a farmerjába csúsztatta remegő kezét, és kivette a cigarettát. Az oldalára fordult, és lehámozta a papírt, hogy hozzájusson a gyufához. Ezt a trükköt még évekkorábban tanulta, amikor álruhában dolgozott. Valahányszor megmotozták, mindig elvették tőle a cigarettát. Így viszont sikerült legalább egy szál gyufát megtartania. A tűz pedig nagyszerű segítőtársnak bizonyult. A szeme hozzászokott a sötétséghez; körülnézett. Az egyik sarokban néhány kottatartó állt. A mennyezetet is szemügyre vette, és megtalálta azt, amire számított: két ftistézékelős vízpermetezőt. Az egyik a kijárat ajtó előtt volt, a másik az ebédlőbe vezető ajtó közelében.

Tökéletes, gondolta.

Odakúszott a kottatartókhoz. A végtagjai még mindig remegtek. Csak még egy órát, csak annyit bírjatok ki, könyörgött nekik.

A sarokba érve feltérdelt, aztán felegyenesedett. Inatagon állt, de állt. Az

állá lüktetni kezdett, és ő örült neki: a fájdalom éberré tette. Felemelt egy kottatartót, és az ajtóhoz támo lygott vele. Letette, majd levette a pulóverét. Kigombolta a farmerin-

269

gét, lecibálta magáról, és az ajtó elé dobta. Utána visszabújt a pulcsiba. Egy alkalommal, amikor hatalmukkal visszaélő barcelonai rendőröket kellett tetten érnie, hagyta, hogy néhány utcalánnyal együtt letartóztassák. Egy becsempészett gyufával gyújtotta meg a cipője gumisarkát, a füsttel a cellába csalva az öröket, akik a szobájukban épp meg akartak erőszakolni egy női foglyot. Az egyiket szó szerint letolt gatyában tartóztatta le. Ezúttal azonban többre volt szüksége, mint a gumi csípős bűze. Valami látványosat kellett produkálnia.

Letérdelt az ing elé, és óvatosan végighúzta a gyufát a csizmája talpán. A gyufa határtalan megkönnyebbülésére lángra lobbant. Leárnyékolta a huzat ellen, és odatartotta az inghez. A ruhadarab füstölögni, aztán tisztességesen égni kezdett.

Mária visszacsúszott a kottatartóhoz. Az állvány segítségével feltápászkodott, majd fogta azt, és az ajtó mellé lapult vele. Sőhajtoznia kellett, hogy az öklözés nyomán támadt hányingert le tudja gyűrni. Nem ez volt az első alkalom, hogy megütötték. Támadtak már rá rendbontók, kábítószerárusok, vad motorosok, és egyszer - csak egyszer - egy féltékeny szerető is. A legtöbb esetben visszaütött - a fiúja a kórházban kötött ki. De ez volt az első alkalom, hogy lefogták, és úgy verték meg. A megaláztatás és a támadók gyávasága sokkal dühítőbb volt, mint maga a tény, hogy fájdalmat okoztak neki.

A lángok mohón falták az inget. Sűrű, vastag füstoszlop szállt fel belőle, de nem elég magasra, és nem elég gyorsan. Mária előrenyújtotta a kottatartót, és megpiszkálta vele a tüzet. Halk sercegés hallatszott, szikrák és izzó szélű pernyedarabkák szálltak szét minden irányban. A pernye hamarosan kialudt és visszaszállingózott a padlóra, a megbolygatott tűzfészekből azonban egyre magasabbra és magasabbra szállt füst.

Amint elérte a mennyezetet, a riasztó bekapcsolt, és a két permetezőből víz spriccelt a szobára. Mária belenyomta a kotta-tartó végét a szétégett ingbe, és akár egy felmosófával, szétterítette a hamut az ajtó előtt.

Lépteket hallott. Az ajtó mellé lapult - arra az oldalra, ahol az ajtó nyílt -, és a feje fölé emelte a kottatartót. Valakik megálltak az ajtó előtt.

- Ti ketten várjatok itt - mondta egy férfihang. - Ha ki akarna szaladni, kapjátok el.

Nagyszerű, gondolta Mária. Valamelyikük egyedül fog bejönni. Ez jóval egyszerűbbé teszi a helyzetet. Az ajtó kivágódott, és a katona berontott. A nedves hamura lépve megcsúszott, és hanyatt vágódott. Mária azonnal és habozás nélkül lecsapott rá a kotta tartóval. A fémállvány az arcán találta el a férfit, aki felüvöl-tött a fájdalomtól. Az esése és az ordítása egyetlen mozzanattá olvadt, ami megzavarta kint álló társait.

Ez a jó az elit katonákban, somolygott Mária. Fiatalok, erősek, és messze nem olyan tapasztaltak, mint az öreg, elnyűtt harcosok.

A katonák haboztak, és Máriának csak ez kellett. Ellökte magától a kottatartót, és hagyta, hogy erőtlen lábai megpihenjenek: arccal a földön fekvő katonára zuhant. A férfi hasán landolt.

A pisztolytáskán.

A másik kettő berohant a mesterséges esőbe. Ugyanekkor, csúnyán szitkozódva és nemi erőszakot helyezve kilátásba, sérült társuk megpróbálta lelökni magáról Máriát, aki hagyta, hogy megtegye. De miközben lefordult a férfiről, megmarkolta a 9 mm-es pisztolyt, és kihúzta a tokból. Amint az övé volt, kibiztosította a fegyvert, és a katona térdébe lőtt. A férfi felordított; térdéből vér spriccelt Mária arcára. Mária azonban nem ért rá ezzel foglalkozni. Fél térdre emelkedett, célzott és lőtt. Aztán megint. A katonák alatt kibicsaklott a térdük. Vér, víz és hamu keveredett el egymással az antik padlózatán.

Mária a nadrágjába tűzte a pisztolyt, aztán négykézláb odamászott a két katonához, és őket is megszabadította a fegyverük-

271

tői. A szétlőtt térdkalácsok látványa elégedettséggel töltötte el. Nem lesz olyan nap ezeknek a férfiaknak az életében, hogy ne jutna eszükbe. A fájdalom és a bicegés egész életükben emlékeztetni fogja őket saját brutalitásukra.

Levette a katonák nyakkendőjét, és gyors csomót kötött a csuklójukra. A szájukat az ingéből maradt foszlányokkal tömte be. A kötések és a pecek nem voltak olyan biztonságosak, mint azt szerette volna, de nem ért rá ezzel vacakolni. A kilincsbe kapaszkodva álló helyzetbe húzta magát. Amint úgy érezte, hogy a lába meg tudja tartani, kibotorkált a folyosóra, és sietősre vette a lépteit. Nem arra ment, amerről a századossal érkezett, hanem az ellenkező irányba. Tudta, hogy ez egy körfolyosó, és így megint az alabárdosok terme előtt fog kikötni, remélhetőleg elkerülve a férfit.

Útközben kibiztosította a másik két pisztolyt is, és megfogadta magának, hogy ezúttal tényleg beszélni fog Amadori fejével.

HUSZONKILENC

Kedd/ og.03 Madrid, Spanyolország

Luis Garcia de la Vega jött be az ebédlőbe, egy magas, ősz hajú férfit tessékelve be maga előtt. A vendég Manolo de la Vega nyugalmazott légierős tábornok volt, Luis apja. Mivel ebben a zűrzavaros helyzetben nem tudhatta az ember, kire támaszkodhat, Luis az apja segítségét kérte. A politikai nézeteik ugyan sose egyeztek – Manolo a baloldallal szimpatizált, Luis a jobbal –, de ez most a legkevésbé se számított.

A helyiségben rajtuk kívül a hét striker, Aideen és McCaskey tartózkodott. Utóbbi Aideennek segített összeállítani a felszerelését. A strikerek már készen álltak, a város térképét tanulmányozták.

- Hoztál valamit? – kérdezte Luistól a huHafáradt McCaskey.

- Igen – felelte Luis, és félrehívta a barátját. – Tűzriadó volt a palotában mintegy tíz perccel ezelőtt.

- Melyik részén?

- A déli szárnyban, a koncertteremben. A palotából felhívták a tűzoltóságot, és közölték, hogy téves riasztás történt. Ez azonban nem igaz. Az egyik megfigyelőnk infralátcsővel kiszúrta a lángokat. A tüzet sikerült eloltani.

- Bárki tartja kézben a palotát, nagy kockázatot vállalt –mondta McCaskey. – Rengeteg érték van odabent. Gondolom, nem ez a szabályos eljárás.

273

- Egyáltalán nem – felelte Luis. – A gazemberek senkit se engedtek bemenni. Fél órával korábban egy polgári őrzőjáratot is visszafordítottak, amikor az végig akart menni szokásos körútján a palota környékén.

- A strikereket nem fogják visszafordítani – ígérte McCaskey. – Mit mond a miniszterelnöki hivatal a kialakult helyzetről?

- Hivatalosan még nem ismerték el, hogy Amadori magához ragadta a hatalmat.

- És nem hivatalosan?

- A vezető kormányhivatalnokok többsége már Franciaországba, Marokkóba vagy Tunéziába küldte a családját. – Luis homlokán mély redők jelentek meg. Egy másodperccel később a ráncok eltűntek, és a férfi gúnyosan elmosolyodott. – Ennek is van előnye. A családom és én ma este végre a város legjobb éttermének legjobb asztalánál vacsorázhatunk.

- Ezt nevezem pozitív gondolkodásnak – mosolygott halványan McCaskey.

Visszament Aideenhez, aki a Luistól kapott felszerelést ellenőrizte. Volt ezek közt egy videokamera – amely rádión keresztül az iroda kommunikációs központjára volt kötve –, egy elsősegélydoboz, egy mobiltelefon és egy pisztoly.

Aideen megnézte, töltve van-e kamera akkumulátora. McCaskey közben ellenőrizte a 9x 19-es Parabellum Super Star automata tárját. Aideen már megtette ezt előtte, de nem szólt. Láta a férfin, hogy ideges, és így legalább lefoglalja magát. Miután meggyőződött róla, hogy a fegyver kifogástalan állapotban van, McCaskey visszatette Aideen hátizsákjába.

Amint Aideen elkészült, a strikerek szedelőzködni kezdtek. McCaskey többször is körüljárta Aideent, biztos akart lenni benne, hogy a lány minden tekintetben úgy néz ki, mint egy turista. Aideen Nike edzőcipőt, napszemüveget és baseballsapkát viselt, s a hátizsákja mellett egy kulacsot és egy útikalauzt is magával cipelt. Nemcsak úgy nézett, mint egy turista, hanem úgy is érezte magát – még az időeltolódás miatt érzett kábultság is igazi volt. Míg McCaskey az összehatást értékelte, Aideen vágyakozva az

ebédlőbe állított kanapét bámulta. A helikopteren, visszaúton San Sebastiánba aludt egy kicsit, de ez csak arra volt jó, hogy az álmoságát elűzze. A fáradtság maradt, és Aideen tisztában volt vele, már csak idő kérdése, mikor fog összeesni a kimerültségtől. Az automata is csábítóan hatott rá, különösen egy diétás Pepsi gondolata, de az ital koffeintartalmával szemben ott volt a

kockázat, hogy még az akció vége előtt végéznie kellhet. Ezt még Mexikóban tanulta meg, amikor sokszor naphosszat kellett egy helyen dekkolnia. Két óra nagyon-nagyon hosszú idő lehet, ha nem hagyhatod el a posztodat.

Úgy döntött, lemond az üdítőitalról.

McCaskey viszont már most úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban bedobhatja a törülközőt. Amikor közölte vele Martha halálának a hírét, a férfi meglepően higgadtnak tűnt. Aideen most már tudta, hogy annak akkor semmi köze nem volt a higgadtsághoz: Darrell már a merénylet következményeire koncentrált. Nem is aludt egy szemhunyasnyit se Martha Mackall halála óta - ez látszott most rajta. Aideen azon tűnődött, mi hajtja ennyire ezt az embert. A bosszúvágy? A bűntudat? Vagy mindkettő?

Miután megállapította, hogy Aideen minden tekintetben tökéletes turista, McCaskey az ezredes felé fordult. A tiszt szorgalmasan ragozott, és időnként megvakargatta többnapos borostáját. Zöld Day-Glo keretes, foncsorozott napszemüvegét a homlokára tolta. Khakiszín Massimo-sortba és gyűrött, hosszú ujjú fehér ingbe bújt; az ing ujját felhajtotta, de csak egyszer, amitől laza és hanyag fickó benyomását keltette. Egészen más volt, mint a csendes, konzervatív katona, akivel Aideen néhányszor találkozott Washingtonban. Augustnak volt egy sétálómagnónak álcázott rádiója is, amelyen keresztül tartani tudta a kapcsolatot Mc-Caskeyvel. A kulacs az ő oldaláról se hiányzott. Ha a vizet ebből a magnóban tartott kazettára öntötte, a szalag - amely diphenyl-cyanoarzénnal vont bevonva - könnygázfelhővé foszlott. A kazet-tányi vegyszer öt percen át képes volt ontani magából a gázt.

275

- Jól van, tehát az operaház keleti oldalánál fogtok várni -mondta McCaskey. - De mi lesz, ha elküldenek titeket onnan?

- Akkor átmegyünk a Calle de Arénaira - mondta August. -Végigbandukolunk rajta keleti irányban, és már ott is vagyunk Campo del Moro parkban. Ha az is le van zárva, akkor a Museo de Carruaj ésszel próbálkozunk.

- És ha onnan is kirúgnak?

- Visszamegyünk az operaházba. Az északi oldalára. McCaskey bólintott.

- Amint a megfigyelők megtalálták Amadorit, szólok neked. Utána nézd meg a térképet, és közöld, a forgatókönyv hányadik jelenetét fogjátok előadni.

McCaskey a strikerek SBT és STT - Standard beszivárgási taktikák és standard támadási taktikák - "forgatókönyvére" utalt. August ezredes és Prementine hozzáigazították a "jeleneteket" a palota által adott körülményekhez. Összesen tíz lehetőség állt rendelkezésre minden kategóriában. Hogy melyiket választják, az attól függött, mennyi idő áll rendelkezésükre, és mekkora ellenállásra kell számítaniuk. Egy dolog azonban közös volt mindegyik változatban: nem megy be mindenki. A strikerek előző parancsnokának, Squires alezredesnek a halála óta August átírta az egész könyvet, gondoskodva róla, hogy mindig legyen egy csapat, amelyik biztosítja a távozást még kudarc esetén is.

- Mint tudjátok - folytatta McCaskey -, Aideen azért megy veletek, hogy segítsen azonosítani Máriát. Csak akkor fog harcolni, ha erre feltétlenül szükség van. Egy helikopter készenlétben fog állni a háztetőn, és ha a helyzet elfajulna, rendőri erőket is bevetünk. Luis szerint ha már bent lesztek, az egyetlen igazi gondot a TFR jelentheti.

- A fenébe - dünnyögte August. - Honnan tudja a pasas, hogy Amadorinak van olyan?

- A király szereltette fel mindkét palotában a rendszert - tájékoztatta McCaskey. - Ugyanattól az amerikai gyártótól szerezte be. aki a Washingtont elkerülő körgyűrű TFR-jét szállította.

Feltételezem, ez is egyik oka annak, hogy Amadori a királyi palotát választotta főhadiszállásnak.

A TFR - telekommunikációs felügyeleti rendszer - védőszemüvegre emlékeztető, gombokkal irányítható vizuális egységekre épült, melyek lehetővé tették, hogy viselőik a biztonsági rendszer kameráin keresztül egyidejűleg egy objektum több pontját is szemmel tartsák. Az újabb modellekhez a fekete-fehér folyadékkristály kijelzőkön kívül miniatűr kamera is járt, minek következtében az örök megosztható egymással az audiovizuális információt.

- Figyelmeztess az embereidet - mondta McCaskey. - Ha Amadori kijut az irodájából, az épület bármelyik részén is legyen az, az üldözése rendkívül veszélyes lesz.

August bólintott.

A hat striker felsorakozott az ezredes előtt. Miközben beszélt nekik, McCaskey egyenként a szemükbe nézett. Amikor a tekintete a sor végén álló DeVonne közlegényre siklott, egy pillanatra megállt benne az ütő. Az afroamerikai nő feszes farmernadrágot és kék szédzsekit viselt. Kísértetiesen úgy nézett ki, mint egy fiatal Martha Mackall.

McCaskey a padlóra szegezte a tekintetét.

- Mindnyájan tisztában vannak a küldetés fontosságával és veszélyeivel. August ezredestől tudom, hogy legális és morális szempontból is mérlegelték és vállalták a feladatot. Az elnök parancsot adott nekünk, hogy állítsunk félre egy ijesztő ambíciókkal kacérkodó zsarnokot. Minden rendelkezésre álló eszközt fel fogunk használni ennek érdekében. Hivatalosan se az elnök, se a bajba jutott spanyol kormány nem támogathat minket. Ha bárkit elfognak közülünk, senki nem fog felelősséget vállalni értünk. Van ezzel szemben valami, ami erőssé tesz bennünket: a tudat, hogy ezek életét menthetjük meg. És ezt megtiszteltetésnek veszem. Remélem, önök is hasonlóan éreznek.

Luis lépett a katonák elé.

- Az egész spanyol nemzet örök hálával fog tartozni önöknek, bár sohase fogják megtudni, hogy kik voltak azok a hősök,

277

akik az életüket kockáztatták egy számukra idegen országért. -Elmosolyodott. - És máris hálával tartozik önöknek az a néhány spanyol, aki tudja, mekkora feladatra vállalkoztak. - Vi-gyázzba vágta magát, és tisztelgett. - Vaya con Dios, barátaim. Az isten legyen veletek.

HARMINC

Kedd, 09.45 Madrid/ Spanyolország

Norberto atya Gonzalez főatya magángépén repült Madridba. A gép egy húszéves, levendulakékre és vörösre festett Cessna Conquest volt, elsötétített ablakokkal és egy sekrestyével a farban. A tizenegy üléses, két légcsavaros repülő rendkívül zajos volt, és úgy zötykölődött, mint egy rossz szekér.

Olyan, mint minden Spanyolországban ezekben a napokban, gondolta a vastagon párnázott karfát markolva Norberto.

Persze, Norberto tudta, hogy ez nem igaz. Legalábbis nem egészen. Öt másik pappal repült, akik mindannyian az északi partok falvaiból valók voltak. Míg az ő lelke feldúlt volt, ezek a férfiak rendíthetetlen nyugalmat sugároztak.

Norberto mély lélegzetet vett. Azt kívánta, bárcsak rá is átsugározna az ő békés elégedettségük. Azt kívánta, bárcsak el tudna fordulni személyes fájdalmától, és át tudná adni magát az előttük álló monumentális feladatnak. Azon fáradozni, hogy legalább a lelki béke megmaradjon egy hárommillió lakost számláló fővárosban - ez olyan kihívás, amelyhez foghatóval még sohase kellett szembenéznie. De talán éppen ez az, amire most szüksége van. Valami, ami elvonhatja a figyelmét a borzalmas veszteségről, ami ezen a reggelen érte. Az öregedő Jiménez atya Norberto mellett ült, az utolsó sorban. Jiménez Larédóból jött, amely San Sebastiántól nyugatra

279

van, szintén a tengerparton. Nem sokkal azután, hogy a gépük felszállt, Jiménez atya elfordult az ablaktól, és odahajolt Norbertóhoz.

Azt hallottam, hogy más felekezetek elöljáróival is fogunk találkozni. - Hangosan kellett beszélnie, hogy érteni lehessen a szavát a hajtóművek dübörgésétől. - Legalább negyvenen leszünk.

- Nem tudod, miért éppen ránk esett Gonzalez atya választása? - kérdezte tőle Norberto. - Miért nem Iglesias atyát hívta Bilbaóból vagy Montoya atyát Toledóból?

Jiménez vállat vont.

- Gondolom, azért, mert a mi egyházközségeink rendkívül kicsik. A mi híveink ismerik egymást, így nem lesznek magukra utalva a távollétünk alatt.

- Először én is erre gondoltam - mondta Norberto atya. -De nézz körül.

Mindannyian az idősebb korosztályból vagyunk.

- Ez egyben azt is jelenti, hogy tapasztaltak vagyunk - vette magától értetődőnek Jiménez. - Ki mást is bízhatna meg a fő-atya egy ilyen küldetéssel?

- A fiatalokat - felelte Norberto. - Bennük még van tűz.

- A fiatalok túl sokat kérdeznek - magyarázta Jiménez atya. Megbökte Norberto karját. - Mint te, barátom. A főatyának most segítségre van szüksége. Olyan emberekre, akiknek megmondhatja, mit tegyenek, és azok megteszik. Megbízhatóan és késedelem vagy panasz nélkül.

Norberto ebben nem volt annyira biztos, bár nem értette, miért érez így. Talán a gyász tette, vagy az a lekezelő stílus, amivel Madridba rendelték. De az sem volt kizárt, hogy az Úr bökdös-te őt, ugyanúgy, ahogy azt az előbb Jiménez atya tette.

- Nem tudod véletlenül, hol fogunk gyülekezni? - kérdezte az útitársától.

- Francisco atya azt mondta, amikor telefonált, hogy a Nuestra Señora de la Almudenába fognak vinni minket. - A pap puha, hófehér arca lágy mosolyt vont keretbe. - Különös érzés elhagyni egy kis gyülekezetet egy ilyen hely miatt.

Azon tűnődöm, vajon

a mi Urunk is hasonlóképpen érzett-e, amikor Galileából útjára indult?

"Hirdetnem kell Isten királyságát a többi városban is, mert evégett küldött el az én Atyám", idézte a szentírást. Hátradőlt az ülésben, még mindig mosolyogva.

- Különös érzés hírnöknek lenni, Norberto, de egyben jó érzés is.

Norberto előrenézett, a többiek irányába. Nem osztotta Jiménez optimizmusát. Az egyháznak már régen aktivizálnia kellett volna magát, még azelőtt, hogy az emberek egymás ellen fordultak. A zavargások és a... gyilkosságok előtt. Azt se feltételezte Norberto, hogy tudja, hogyan érzett Jézus, amikor kiment a pusztaságba. Bizonyára felháborította és lesújtotta az a sok emberi gonoszság, amivel szembe kellett néznie: előítéletek, erőszak, erkölcstelenség, kapzsiság és széthúzás. Egyvalaki volt csak, aki ebben a helyzetben erőt adhatott neki. Norberto elszégyellte magát, amiért nyomorúságában megfélemedezett erről a Valakiről. Lehunyta szemét, lehajtotta fejét, és arra kérte Istent, segítsen neki elcipelni a terhét. Bölcsességet is kért tőle, hogy képes legyen szétszórakozni az ő jóságát, és legyőzni saját gyűlöletét. Minden akaraterejével kapaszkodnia kellett a hitébe, mert már csak ez maradt számára.

A repülőgép korán Madridba ért, de fél órán át a levegőben tartották. A katonai gépeknek van elsőbbségük, tájékoztatták őket. Ezekből pedig, mint azt az ablakból láthatták, akadt épp elég. Tíz óra is elmúlt, mire leszállhattak. A kettes terminálon engedték be őket, ahol csatlakozhattak az ország minden részéből egybegyűlt paptársaikhoz. Norberto atya felismert néhányat közülük - Alfredo Lastras atyát Valenciából, Casto Sampedro atyát Murciából és Cesar Flores atyát Leónból. Nem jutott ideje többre egy kézfogásnál, mert már ki is tessékelték őket egy öreg buszhoz, amely az Almudena katedrálishoz hivatott szállítani őket. Ezúttal Norberto ült az ablak mellett, most is Jiménez atya társaságában. A forgalom rendkívül gyér volt az Avenue de American, így hamar, alig húsz perc alatt odaértek a híreshírhedt katedrálishoz.

281

A szélesen elterpeszkedő székesegyházat a kilencedik században kezdték el építeni, de még az alapoknál tartottak, amikor a munkát abba kellett hagyni a mórok inváziója miatt. A támadók masszív erődöt emeltek mellette, amit a kiűzésük után leromboltak, hogy helyet teremtsenek a királyi palota számára. A katedrális építésének a folytatását is tervbe vették, ez azonban nem tetszett a toledói érseknek, aki nem akarta, hogy az ő templománál hatalmasabb és ékeesebb temploma legyen az országnak. Hogy az építkezést hátráltassa, kiközösítést és halálbüntetést helyezett kilátásba mindazon magánszemélyek számára, akik anyagilag támogatni merészelik a mórok által megszenteltségtele-nített templom felépítését. Majdnem hét évszázadnak kellett eltelnie, hogy a munkálatok újra elkezdődjének jóformán pénz és építőanyag nélkül. Befejeztek egy-egy részt, aztán szüneteltették az építést, aminek különböző stílusok kaotikus keveréke lett az eredménye. Végül 1870-ben, azzal a szándékkal, hogy új, neogótikus templomot építenek a helyére, lerombolták a fércművet. Az építkezés 1883-ban kezdődött el, de ahogy korábban, a pénzügyi alapok most is rendszeresen kimerültek, és végül 1940-ben végleg leállt a munka. Pontosabban ötven évre, merthogy 1990-ben újra megjelentek az állványok az épület körül. Az elhatározás megvolt, a még szükséges pezetamilliárdok azonban nehezen csordogáltak be az építők számlájára. Ironikus módon éppen három héttel a zavargások előtt húzták meg az utolsó ecsetvonásokat a homlokzat szegélydíszein.

A sebességváltó hangos korgással tette eggyel lejjebb levő fokozatba a kanyarodó buszt. Most hagyták el a Calle Mayort, és tértek rá a Calle de Bailénre, ahol ezek gyűltek össze az Almu-dena ikertornyai előtt. A riporterek és a tévékamerák se hiányoztak. Az újságírók a tömeg szélén álldogálókat faggatták, míg a tévések a közvetítőkocsik tetejéről vadásztak anyagra.

A tömeg, amelyet rendőrkordon tartott távol a katedrálistól, a papokkal tömött busz láttán hangos kiabálásba kezdett. Segítséget és oltalmat kértek. A busz

belsejében uralkodó hőség fel-

~>sr

erősítette kétségbeesett hangjukat, vészharang kongásaként juttatva el azt minden egyes fülbe. Ezek az emberek nem politikai menekültek voltak, hanem öregek, nők, gyerekek. A papok sá-padtan egymásra néztek. Tudták, hogy szükség lesz vigasztaló szavaikra, de ekkora elkeseredésre egyikük se számított. A rendőröknek némi dulakodás árán sikerült annyi helyet szorítaniuk a busz körül, hogy a papok ki tudjanak szállni. Közben Francisco is előkerült a katedrálisból, és megafonon keresztül arra kérte az embereket, hogy legyenek türelemmel. A papok, szám szerint negyvennégy, egyes sorba fejlődve a bejárat felé indultak a tömegben nyitott szűk átjárón keresztül. Norberto megborzongott. A látvány a ruandai éhezőkre emlékeztette, akiknek egyszer ételt osztott. És akkor is ezt érezte, amikor a nicaraguai hajléktalanokat szolgálta, idézte fel keserű élményeit. Döbbenetes volt, mekkora erőt képviseltek a gyengék. Amint Norberto és paptársai beértek, az ajtót bezárták mögöttük. A repülőút, a busz csikorgása és a tömeg lármája után jólesett egy kis csend. De ez nem igazi, emlékeztette magát Norberto. A félelem és a fájdalom odakint -az az igazi, és nőttön-nő. Valakinek hamarosan olajat kell öntenie a háborgó tengerre.

Gonzalez főatya már a szentélyben volt, és csendesen imádkozott. Ahogy a csoport végighaladt a templomhajón, az egyetlen hang, amit hallani lehetett, a reverendák susogása volt. Francisco atya haladt a sor elején. A kereszthajóhoz érve megállt, feléjük fordult, és mindkét kezét felemelte. Ők is megálltak. Fernandez atya egyedül ment tovább.

Norberto nem tartozott Gonzalez csodálói közé. Egyesek azt állították, hogy az ötvenhét éves férfi nagyszerű jezsuita rendfőnök, mert udvarol a Vatikánnak a kegyeikért, és a spanyol egyházon tartja a világ szemét. Csakhogy ha az egyszerű spanyol papok nem hangoztatták a nézeteit, nem védelmezték konzervatív politikát képviselő szövetségeseit, és nem gyűjtöttek szentelenül sok adományt az egyházközségüktől, az általa kijárt gazdagságból

283

és figyelemből semmit nem láttak. Norberto meg volt győződve róla, hogy a főatyát nem annyira a spanyol jezsuiták, mint Orlando Gonzalez befolyásának a növelése izgatja.

Gonzalez azonban a rend főnöke volt, ezért Norberto nyíltan sohase mondott ellent neki, és soha nem bírálta. Most azonban, itt állva a jelenlétében, ebben a hatalmas, dicsőséget sugárzó templomban, Norberto nem érezte azt a lélekmelengető áhitatot, amit éreznie kellett volna. Valóban érdeklik az emberek félelmei Gonzalezt? - vetődött fel benne a kérdés. Vagy a főatya abban reménykedett, hogy egy új hatalom az ő segítségét fogja kérni a jezsuita spanyolok támogatásának a megszerzésére?

Három-négy percnyi ájtatoskodás után Gonzalez hirtelen feléjük fordult. Áldást osztott rájuk, majd feléjük indult, hosszúkás, barna arcát és savószínű szemét a mennye felé emelve.

- Bocsáss meg nekünk, ó, Uram - mondta kenetteljesen -, mert ezer év óta ez az első nap, amikor a katedrálisod ajtajai belülről vannak elrekeszelve. - A papokra nézett. - Hamarosan ki fogom nyitni az ajtókat. Nekem el kell mennem, de Francisco atya átveszi itt a helyem, és kiosztja köztetek, testvéreim, a katedrális különböző részeit. Arra kérlek benneteket, hogy beszéljete az emberekkel, és nyugtassátok meg őket: ez nem az ő harcuk. Bízbanak az Úrban, és majd segíteni fog az ország vezetőinek helyreállítani a békét. - Az ajtó felé indult, de Francisco atya mellé érve lefékezett. - Köszönöm mindannyiuknak, hogy eljöttek. Madrid népének lelki támaszra és biztatásra van szüksége. Tudniuk kell, hogy ezekben a zavaros időkben nem maradtak magukra. Amint Madridban elcsendesültek a kedélyek, és a hit újra megerősödött, továbbmehetünk az ország más részeire, hogy ott is békét és megnyugvást hozzunk.

Gonzalez főatya energikus léptekkel az ajtó felé indult. Olyan ember benyomását keltette, mint aki nyeregben érzi magát.

Ahogy a távolodó Gonzalezt figyelte, Norberton baljós sejtelem lett úrrá. Lehet, hogy a főatya tényleg biztos a dolgában? Lehet, hogy valójában nem is a segítő szándék vezérelte, ami-

kor idehívta őket? Norberto körülnézett. Lehetséges lenne, hogy egyetlen célból hozatta Madridba ezeket a jámbor és istenfélő papokat, akiknek a jóindulatában senki se kételkedhet? Azért, hogy ellenőrzése alá vonja a tömeget? A

kétségbeesésbe kergeti őket egy zárt templomajtóval, a végsőkéig fokozza a feszültséget, aztán egyszer csak nagylelkűen ajtót nyit? Norberto atya megrémült. Félt és mocskosnak érezte magát. A főatya nem a népet akarta megvédeni a politikától. A politikának, amelyben ő is nyakig benne volt, kellettek az emberek, hogy biztosítsák az új hatalom pozícióját. Az új kormányét, mely alatt Gonzalez magát képzelte el Spanyolország szellemi vezetőjének.

HARMINCEGY

Kedd, 10.10 Madrid, Spanyolország

Maria meg volt győződve róla, hogy Amadori a trónterembe fészkelte be magát. Az alabárdosok terme felé haladt, de egyelőre még nem szándékozott behatolni a trónterembe. Előbb szereznie kellett magának egy egyenruhát, és szüksége volt egy segítőre.

Az egyenruha jött össze elsőnek.

Maria behúzódott egy fürkébe a férfivécében. A helyiség eredetileg "el carto de cambiarpor los attendientes del rey", azaz a királyi inasok öltözője volt. Most katonák trappoltak ki-be az ajtaján, ügyet sem vetve történelmi értékére és státusára. Maria nem volt rojalista, de mint spanyolt felháborította az a nemtörődomség, amivel Amadori és hűbéresei feldúlták a palota rendjét és nyugalma. Ha más nem, legalább az ősök szelleme tiszteletet ébreszthetett volna bennük.

A tágas szoba függönytartóját és párkányzatát márványból faragták. A palota délkeleti részében helyezkedett el, nem messze a királyi hálószobától. Maria ajtótól ajtóig lopózva jutott el idáig. A legtöbb szoba, amit érintett, üres volt; azok mellől, amelyekben mozgást észlelt, gyorsan elillant.

A egyenruhához egy hadnagy "jóvoltából" jutott hozzá. A férfi két társával jött be a mellékhelyiséggé degradált öltözőbe. Amikor benyitott a fürkébe, a vécétetőn guggoló Máriával és két pisztollyal találta magát szembe.

287

- Jöjjön be és zárja be az ajtót - parancsolta halk hangon Maria. A mennyezeti ventilátor zümmögése magába olvasztotta a hangját.

A legtöbb ember, ha fegyvert szegeznek rá, az első pillanatokban megdermed. Ha ez alatt a rövid idő alatt a fegyvert tartó személy határozottan közli vele kívánságát, akkor a sakkban tartottak többsége engedelmeskedik. Ha mégse, ha pánikba esik, akkor a támadónak villámgyorsan el kell döntenie: lelője-e vagy inkább visszavonuljon.

Maria már előre elhatározta, hogy ha kell, bárkit lelő, de nem hagyja elfogatni magát. A tágra nyílt szemű katona azonban, mindkettőjük szerencséjére, azt tette, amit parancsolt neki.

- Kulcsolja össze a kezét a tarkóján - mondta neki Maria. -Jó. Most forduljon arccal az ajtó felé.

Anélkül hogy levette volna a szemét a férfiről, Maria leszállt, és a vécétartályra helyezte az egyik pisztolyt. Megszabadította a katonát a pisztolyától, ezt is a nadrágjába tűzte, a dereka mögé, aztán ismét kezébe vette a másik fegyvert.

Visszalépett a vécétetőre.

- Tolja le a nadrágját, és üljön le ide elé. A kezét tegye a combja és vécétető közé.

A katona engedelmeskedett.

- Ha a barátai végeztek - suttogta a fülébe Maria -, mondja meg nekik, hogy még marad. Különben mindannyian meghalnak.

Maria és az őrmester - a névtáblája szerint Garcia - vártak. Maria meg mert volna esküdni rá, hogy hallja a férfi szívverését. Amikor a többiek megkérdezték, jön-e már, az őrmester Maria utasításának megfelelően válaszolt. Miután elmentek, Maria megparancsolta neki, hogy lépjen vissza az ajtóhoz, és vegye le az egyenruháját.

Garcia őrmester vetközni kezdett. Maria lelépett a vécékagylóról, helyet cserélt vele, majd arra kényszerítette az egyenruhájától megfosztott férfit, hogy térdeljen le. szemben a tartállyal.

- Kérem, ne öljön meg - könyörgött Garda. - Kérem.

- Nem fogom megölni - felelte Maria. - Ha azt teszi, amit mondok.

Két lehetőség közül választhatott. Az egyik úgy szólt, hogy a tartályhoz köti a férfit, vécépapírral betömi a száját, és eltöri az ujjait, hogy ne tudja

kivenni a pecket. Ez azonban sok időt vett volna igénybe. Ehelyett inkább felemelte a lábát, és erőteljesen meglökte a férfi fejét. Garcia homloka a kerámia vécéartálynak csapódott. A férfi ájultán a földre csúszott. María felkapta az egyenruháját, és a szomszédos fülkében átöltözött. Az egyenruha lötyögött rajta, de azért megtette. A haját a szűk pi-rulásdoboz-sapkába gyömszőlte, felcsatolta a pisztolytáskát, a másik három pisztolyt pedig a zubbonya alá rejtette. A cipője sarkával "borostát" dörzsölt az arcára, aztán levetett ruháival együtt a szemétládába hajította.

A tükörhöz lépett, hogy ellenőrizze a hatást. Alig vetett egy pillantást az újdonsült katonára, két másik őrmester viharzott be a helyiségbe.

- Késésben vagy, Garcia! - ugatta egyikük. Elhaladt María mellett, követve a piszoárok felé tartó társát. - A hadnagy minden csoportnak öt percet adott, hogy elvégezze...

Az őrmester lefékezett. María nem várta meg, mi lesz a következő lépése.

Szembefordult a férfival, annak bal térde mögé tolta a jobb térdét, majd a jobb karjával erőteljesen hátralökte ellenfelét. A férfi hanyatt vágódott. María megemelte a bal lábát, és rátaposott a mellkasára. Bordák reccsentek, és a levegő sípolva kitódult az őrmester fájdalomkiáltásra nyitott száján. A piszoár előtt álló társa hátranézett, de nem volt esélye. María átugrott az őrmester felett, és a mozdulat lendületével a férfi veséjébe rúgott a jobb térdével. A férfi nekiesett a falnak, majd hátrazuhan. Amint elterült a csempepadlón, María halántékon rúgta a sarkával. A katona elvesztette az öntudatát, a másik azonban még nyögdécselt, ezért María megperdült, és kegyesen fejbe rúgta őt is. A férfi elhallgatott.

289

María a kagylóhoz támolgott, és nekitámasztotta a homlokát a hűvös tükörnek. A koncertteremben elszenvedett verés csak most kezdte igazán éreztetni a hatását, és ez a kis verekedés további energiát szívott el meggyötört testéből. A feladatát azonban még nem teljesítette, márpedig María ki nem állhatta ezt a két szót. Megengedte a vizet, és a csaphoz hajolva teleitta magát friss, jéghideg vízzel.

Csak ekkor jutott eszébe az, amit a háta mögött fekvő őrmester mondott. A katonákat ötperces időközönként engedik be a mellékhelyiségbe. Ebből kettő már eltelt. Nem késlekedhetett tovább.

Kihúzta magát, és az ajtó felé indult. Habozás nélkül kinyitotta, s kilépett a folyosóra. Jobbra fordult, néhány méterrel később pedig balra kanyarodott.

Visszaért a trónterembe vezető folyosóra.

Ez a hely már nyüzsgött a katonáktól, María azonban rájuk se hederített. Sietve lépdelt, mint aki céltudatosan igyekszik valahova. Jól bevált módszer volt ez, amit nemegyszer alkalmazott sikerrel beszivárgást igénylő akciói során. Először is, otthonosan kell mozognod. Ha ezt teszed, senki nem figyel rád. Másodszor pedig, úgy kellett tenned, mintha sürgősen menned kellene valahova - mintha halaszthatatlan dolgod lenne. Ha elég fürgén és magabiztosan mozgatsz, senki nem állít meg. María biztos volt benne, hogy ezzel a taktikával és az egyenruha segítségével eljut az alabárdosok terméig. Lehet, hogy még be is engedik. És ha ez sikerül, akkor már csak négy dologra lesz szüksége, hogy eljuthasson Amadorihoz.

A fegyverekre, ravaszságra - és két segítőtársra.

HARMINCKETTŐ

Kedd/ 04.30 Washington, D. C

Mike Rodgers és Paul Hood együtt várták, hogy hírek érkezzenek a strikerek akciójáról. Röviddel azután, hogy Rodgers megérkezett, Steve Burkow jelentkezett új hírekkel a Fehér Házból. Hood remélte, csak a hírek miatt hívja - a nemzetbiztonsági főnök gyakran használta ki ezeket az ártatlannak induló, tájékoztató jellegű hívásokat arra, hogy az elnök érdekében lobbizzon. Burkow közölte, hogy a spanyol király telefonált barcelonai rezidenciájáról, és beszélt az elnökkel. Királyhű katonatisztek megerősítették, hogy Rafael Amadori tábornok, a katonai hírszerzés vezetője és egyben a spanyol hadsereg egyik legbefolyásosabb tisztje átköltöztette főhadiszállását a madridi királyi palota tróntermébe.

A hír hallatán Hood és Rodgers egymásra néztek. Rodgers szó nélkül a kanapé melletti telefonhoz lépett, hogy megossza Luisszal az információt. Hood halványan elmosolyodott. Boldog volt, hogy végre valami jó is történt ezen a napon.

- Nincs kétségük afelől, mire készül Amadori tábornok - folytatta Burkow. - Az elnök úr tájékoztatta a királyt a strikerek madridi jelenlétéről. Őfelsége hozzájárult, hogy bármilyen szükséges eszközt bevessünk.

- Még szép, hogy megtette - jegyezte meg Hood. Az elnök közbenjárása hasznos volt számukra és talán szükségszerű is, mindazonáltal nyugtalanította.

291

- Ne ítéljen elhamarkodottan - mondta Burkow. - A király azt is hozzátette, hogy tiszttában van vele, többé már nem lesz képes egyben tartani az országot. Azt mondta, túl régóta lap-panganak ezek az ellentétek, amelyek most felszínre törtek, és ha az ENSZ meg a NATO hajlandó felügyelni az új határok kialakítását, ő kész lemondani a trónról.

- Kinek használna ezzel? - kérdezte Hood. - A hatalma úgyis csupán jelképes.

- Ez igaz - ismerte el Burkow. - A király azonban ezt gesztusnak szánja a népe felé. Azt akarja, hogy tudják, ha autonómiára vágnak, nem áll az útjukba. Egy diktátornak azonban nem hajlandó átadni a hatalmat, még ha ez meg is őrizhetné az ország egységét.

Hoodnak be kellett látnia, hogy még ha ez nem is jelent anyagi veszteséget a király számára, akinek a vagyona nyilván svájci bankszámlákon gyarapszik, ajánlata nagylelkű és ésszerű.

- Mikor fogja közölni ezt a nemzettel?

- Ha Amadori többé már nem jelent veszélyt - felelte Burkow. - De ha már szóba került, mi a csapatuk státusza?

- Még nem jelentkezhettek, de bármelyik pi-...

- Ott vannak - szakította félbe Rodgers.

- Várjon, Steve - mondta Hood. - Mit tudtál meg, Mike?

- Darrell most kapott üzenetet Augusttól - válaszolt Rodgers, még mindig a fülén tartva a telefonkagylót. - A strikereinknek sikerült elhelyezkedniük az operaház keleti oldalán. Előttük a palota, és eddig még senki nem háborgatta őket. A katonákat látszólag csak a palota érdekli, és semmi más. August további utasításokra vár.

- Mondj köszönetet a nevemben Darrellnek - mondta Hood, és tolmácsolta a hallottakat Burkow-nak. Mialatt beszélt, előhívta a műveleti tervet, amelyet Darrell fél órával korábban küldött át neki. Volt benne egy térkép Madrid érintett részéről és egy részletes alaprajz a királyi palotáról, a lehetségesbeszivárgási és rajtaütési stratégiák sorszámaival együtt. McCaskey azt

is feltüntette a dokumentumban, hogy az interpolos megfigyelők szerint a palota védőinek a létszáma négy-ötszáz fő. A legtöbben kint helyezkednek el, a déli szárny körül, ahol a trónterem található.

- Mit tennének és milyen időzítéssel, ha most kellene behatolniuk? - kérdezte Burkow.

Rodgers visszajött az íróasztalhoz. Hood kihangosította a telefont.

- Van egy csatorna a Plaza de Oriente északnyugati sarkában

- magyarázta Hood. - Ez összeköttetésben áll egy katakombával, amely valaha egy mór erődítmény része volt. Most patkányméreg tárolására használják.

- Várjunk csak - szólt közbe Burkow. - Hogyan jutnak le a csatornába?

- Egy régi és egyszerű francia ellenállási trükk segítségével - felelte Hood helyett Rodgers. - Elterelik a figyelmet egy kis füsttel. Semmi erőszak.

- Értem - mormogta Burkow.

- A katakombából a palota tömlöcébe lehet jutni, amit már legalább kétszáz éve nem használnak eredeti céljára - folytatta Hood.

- Múzeum? - kérdezte Burkow.

- Nem egészen - felelte Rodgers. - A spanyol inkvizíció történetét ismerve nem is csodálkozom rajta.

- Ha a strikerek bejutnak a tömlöcbe, pontosan a kárpitok terme alatt lesznek - tért vissza a lényeghez Hood. - Onnan már csak egy macskaugrás a trónterem.

- Tigrisugrás egy lángoló karikán keresztül - fokozta Rodgers.

- A folyosó minden bizonnyal hemzseg a katonáktól. Ha a három-vágást alkalmazzák, akkor elkerülhetetlenül lesznek áldozatok, legalábbis a spanyolok között.

- Három-vágás? - kérdezte Burkow.

- Igen, uram - felelte Rodgers. - Vágj le minden ellenállót, vágd le az ellenséget, aztán vágd ki magad. Más szavakkal, ha nem pizmognak egyenruhaszerzéssel, hogy így lopózzanak

Amadori közelébe, minimálisra csökkentve az áldozatok számát... mindkét oldalon.

- Értem.

- Szeretnénk megvárni, hogy jelentkezzen az emberünk, akinek sikerült bejutnia a palotába - mondta Hood.

- Az Interpol-ügynök, aki hagyta, hogy elfogják? - kérdezte Burkow.

- Igen. Még mindig nem tudjuk, hogy mi volt a célja - kideríteni Amadori hollétét vagy kiiktatni a célpontot -, de úgy véljük, adnunk kell neki egy kis időt.

A vonal Burkow felőli végén néhány pillanatig csend honolt.

- Míg várunk - szólalt meg végül a nemzetbiztonsági főnök -, Amadori hatalmas exponenciálisan nő. Már csak az hiányzik, hogy hőssé emelje magát a nép szemében. Gondoljunk csak Castro esetére, miután megdöntötte Batista hatalmát.

- A kockázat adott - értett egyet Hood -, de úgy véljük, Amadori még messze van ettől. Legalább egy tucat olyan területe van még az országnak, ahol a rendbontást nem sikerült megfékezni, és Amadorit eddig egyetlen híradóban vagy újságban sem ismerték el ideiglenes vezetőnek. Míg néhány jelentősebb személyiség - nemcsak politikusokra gondolok, hanem az üzleti és a vallási élet vezetőire is - nem áll melléje, addig valószínűleg meghúzza magát.

- Az iparosokra máris ráijesztett - mutatott rá Burkow. - A jacht felrobbantása és a gyár elleni támadás...

- Igen, bizonyára lesznek néhányan, akik félelmükben beállnak a sorba - ismerte el az igazát Paul -, de kétlem, hogy ez az elkövetkező egy-két órában fog megtörténni.

- Tehát úgy gondolja, várunk kell.

- A strikerek csak az utasításra várnak. A várakozás valószínűleg senkinek sem fog ártani, ugyanakkor értékes belső információkkal szolgálhat.

- Én ezzel nem értek egyet - jelentette ki Burkow. - VanZandt tábornok attól tart, hogyha várunk, azzal csak esélyt adunk Amadorinak, hogy megerősítse a saját védelmét. Márpedig az elsődleges cél az, hogy őt elkapják.

Hood a helyettesére nézett. Burkow nyelvén az elhangzottak azt jelentették, hogy szerinte ez olyan eset, amikor nem az óvatosság, hanem az eredmény a fontos.

Hood egyetértett a nemzetbiztonsági főnökkel egy bizonyos pontig. A magánhadjáratok, tisztoztatások és gyilkosságok egy szintre sülyesztették Amadori tábornokot Hitlerrel és Sztálinnal. Egyszerűen nem engedhették meg, hogy uralomra kerüljön.

- Egyetérték magával, Steve. Amadori az elsődleges célpont. De azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a strikerek jelentik az egyetlen erőt, amelyre támaszkodhatunk. Ha meggondolatlanul vetjük be őket, azzal veszélybe sodorhatjuk őket, és velük együtt a küldetést. - Leolvasta az időt a képernyő sarkából. Az asszisztense, "Baci" Benett úgy programozta, hogy egyszerre mutassa a washingtoni és a madridi időt. - Spanyolországban most délelőtt tizenegy felé jár. Azt javasolom, várjuk meg, mi lesz a helyzet délben. Ha addig se hallunk Mariá Corneja felől, akkor a strikerek behatolnak az épületbe.

- Egy óra alatt sok minden történhet - tiltakozott Burkow. - Egy-két kulcsfigura is elég lehet Amadori hatalmának a megalapozására, ha jól választja meg őket. Ha ez megtörténik, akkor a strikereik áruló helyett egy politikai vezetőt fognak megölni.

- Ez a veszély fennáll - ismerte el Hood -, de akkor is több információra van szükségünk.

- Nézze, kezd elegendő lenni ebből az ügyből - vesztette el a türelmét Burkow. - August ezredes és csapata az egyik legjobb kommandós egység az egész földkerekségen. Ne hagyják őket tétlenül vesztegelni. Hadd menjenek be, és intézzék el Amadorit. Menet közben majd megszereznek minden számukra szükséges információt.

- Nem - jelentette ki határozottan Hood. - Az nem lesz elég. Mariá kap még tőlem egy órát.

- Miért? - kérdezte dühösen Burkow. - Nézze, ha maga fél kiadni a parancsot annak a szennyládának tábornoknak a...

- Hogy félek? - csattant fel Hood. - Az a gazember hagyta, hogy megöljék az egyik legjobb emberemet. Ezt nem fogom lenyelni, elhiheti.

- Akkor mi a gond?

- A gond az, hogy még nem volt időnk kidolgozni, mi legyen a rajtaütés után.
- Ugyanott fognak kijönni, ahol bementek - vágta rá Burkow. - Minek ehhez a nő?
- Nem erre gondoltam - mondta fáradtan Hood. - A felelősségről beszélek. Ki fogja vállalni ezt, Steve? Beszélt erről az elnök a királlyal?
- Nem tudom. Nem voltam jelen a beszélgetésnél.
- Tagadjuk meg a strikereket, ha elkapják őket? - kérdezte Hood. - Mondjuk azt, hogy zsoldosok, akiket egy harmadik fél bérelt fel, és hagyjuk sorsukra őket?
- Néha előfordul, hogy ehhez a megoldáshoz kell folyamodni - jegyezte meg

Burkow.

- Néha igen - hagyta rá Hood. - De nem akkor, ha van más lehetőség. Ha hagyjuk, hogy egy spanyol is belekeveredjen az ügybe. Egy hazafi. Valaki, akit a strikerek csak támogatnak, még ha ezt a nyilvánosságon kívül senki se veszi be. Burkow hallgatásba burkolózott.

- Tehát várni fogok Máriára egészen délig - közölte Hood. - Még az is megteszi, ha közli velünk a pontos tartózkodási helyét. Ha a strikerek fel tudják szedni útközben, akkor nem... akkor nem fog gondot jelenteni számomra, hogy ki kell adnom a parancsot egy emberhulladék félresöpprésére.

Hosszú, komor csend következett. Burkow törte meg végül.

- Akkor elmondhatom az elnöknek, hogy délben fog megtörténni?

- Igen - felelte Hood.

- Rendben - mondta hűvösen Burkow. - Akkor majd jelentkezem madridi idő szerint tizenkettőkor.

Burkow befejezte a beszélgetést.

- Büszke vagyok rád, Paul - mondta Rodgers. - Igazán büszke.

- Köszönöm, Mike. - Hood lezárta a fájlt, és megdörzsölte a szemét. - Istenem, de fáradt vagyok. Burkow-nak elege van ebből az ügyből, én pedig belefáradtam.

- Hunyj egyet - javasolta Rodgers. - Én addig tartom a frontot.

- Nem, amíg ennek vége nem lesz. De azért megtehetnél nekem egy szívességet.

- Szívesen, bármit.

Hood felemelte a telefonkagylót.

- Rászállok Bobra és Stephen Viensre, és addig nem hagyom békén őket, míg meg nem találják nekem a nőt. Te addig derítsd ki, van-e még valami, amit Darrell megtehet. Egy óra nem sok idő, de talán valaki valamikor bepoloskázta a palotát. Nézzen utána, voltak-e kíváncsi ellenségei a királynak.

- Máris.

- És kérd meg, hogy tájékoztassa Brettet arról, hogy mire és meddig várunk.

Rodgers bólintott, majd elment, behúзва maga mögött az ajtót. Hood felhívta Herbertet és Vienst. Miután végzett, összefonta két karját az asztallapon, és lehajtotta a fejét.

Kimondhatatlanul fáradt volt. És nem volt különösebben büszke magára. Éppen ellenkezőleg. Undorítónak találta, hogy hajlandó megöletni a tábornokot azért, ami Máthával történt - amikor ráadásul nem is ő állt a merénylet mögött.

Ugyanazokkal a bábuokkal játszott, mint Amadori, és ugyanazon a sakktáblán.

De legalább vége lesz ennek. Amadori vagy meghal, vagy megkaparintja a hatalmat.

Bármelyik történjék is, az ő szerepe ennél a pontnál véget ér. Utána haza fog menni az üres lakásba, és még elégedettnek se érezheti magát. Magány és lelkiismeret-

297

furdalás, ez a kettő várt rá. És a tudat, hogy ezek után se lesz másként, ha marad az op' központnál.

És ez még mind semmi.

Soha nem fogja rávenni Sharont, hogy úgy lássa a dolgokat, mint ő. De ahogy ott ült, kavargó fejjel és leüledő érzelmekkel, be kellett látnia, már ő maga se biztos benne, hogy jó úton jár. Melyik a jobb? Szakmai kihívásokkal szembenézni és élvezni Mike Rodgers elismerését? Vagy inkább kevesebbet dolgozni egy nyugisabb helyen, és több időt tölteni Sharonnal és a gyerekekkel?

Miért kell választanom? - kérdezte önmagát. Pedig tudta a választ. Azért, mert a felelős beosztás, főleg egy kormányhivatalban, egész embert kíván. Ha vissza akarja kapni a családját, akkor lassítania kell a tempón. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha keres magának egy egyetemet, vagy egy bankot, vagy akármi mást, egy olyan helyet, ahonnan el tud szabadulni egy hegedűkoncertre, egy baseballmeccsre vagy egy családi tévészésre.

Visszafordult a számítógép felé, és miközben várta, hogy megérkezzenek a hírek Spanyolországból, bepötyögte:

Tisztelt Elnök Úr!

Ezennel lemondok az Operatív Központ igazgatói tisztéről.

Paul Hood

HARMINCHÁROM

Kedd/10.31 Madrid, Spanyolország

Az alabárdosok termének a közelében kockázatosná vált María helyzete. A terem ajtaja a folyosó végén volt, a folyosó pedig tömve katonákkal, akik a szobákat kutatták át módszeresen, minden bizonnyal őt keresve.

Eddig a pontig viszonylag könnyű volt eljutnia. A szobák többsége üres volt és átjárható, így María távol maradhatott a figyelő tekintetektől. Csak egyszer kellett rövid megállót tartania, amikor megpróbált telefonálni Luisnak. A palota telefonjait azonban lekapcsolták a kinti vonalokról, rádiót szerezni valamelyik kommunikációs tiszttől pedig túl kockázatos lett volna.

Kiűzte fejéből a fájdalom tudatát, és gyorsan, céltudatosan folytatta útját, immár a folyosón. A sapkát mélyen a szemébe húzta, a tekintetét azonban előreszegezte. Arra is ügyelt, hogy a kezét ne lóbálja menet közben. Minden ízében katonának kellett látszania.

Máriának meggyőződése volt, hogy a legtöbb esetben a beszivárgást csendesen is végre lehet hajtani. A szabály az, hogy feltűnés nélkül juss be, ne csapj zajt, és olvadj eggyé az árnyékkal. Ezúttal azonban ez nem működött. Tisztában volt vele, hogy csak akkor van esélye, ha úgy viselkedik, mintha ide tartozna.

Pechjére, bár nők is szolgálhattak a spanyol hadseregben, harci egységekhez nem osztották be őket. És ahogy azt María eddig megfigyelte, a palotá-

299

ban egyetlen nőnemű katona se szaladgált. A sapka szerencsére elrejtette a haját, és a zubbony kiválóan leplezte keble domborulatát, María mégis alig várta, hogy bent legyen a teremben. Ha odáig eljutott, akkor úgyis stratégiát kell váltania.

A szíve olyan erővel kalapált, mintha arra készült volna, hogy kitörjön a kebléből, és elszaladjon, elbújjon valahova, egy biztos zugba. A teste sajgott a veréstől, a lelke pedig remegett a félelemtől. Nem önmagát féltette:

Spanyolországot. A veszély, a fájdalom és a mérhetetlen felelősség azonban élénkítő szerként hatott a tudatára. Olyan volt ez, mint a színpadra lépés előtti pillanatok, vagy a szabadesés, mielőtt megrántotta az ejtőernyő zsinórját.

Néhány arc feléje fordult, de maga mögött hagyta őket, mielőtt még alaposabban megnézhetnék volna.

Épp bekanyarodott az alabárdosok termének az ajtaja elé, mikor egy ismerős figura rontott ki rajta, kis híján felborítva őt. A százados volt, aki megverette. A tiszt megállt, és villámló tekintettel az őrmesterre nézett, aki ijedten tisztelgett, majd besik-lott mellette a terembe. María úgy érezte magát, mint aki egy kicsit meghalt. Már csak néhány másodpercre lett volna szüksége, és most...

Megpillantotta Jüant és Ferdinándot. A két férfi lehajtott fejjel üldögélt a padlón, az ajtótól számítva az első sorban. Máriának feltűnt, hogy a foglyok száma megfogyatkozott, amióta legutóbb itt volt. A foglyok is nyugtalanabbnak tűntek, nyilván aggasztotta őket, hova lettek a többiek és velük együtt az örök egy része. María remélte, azért nincsenek itt ezek a katonák, mert őt keresik. A többi ör közül egy se nézett feléje, amikor a Ramirez família két tagja felé indult.

- Várjon! - hallotta a százados parancsolóan kemény hangját a háta mögül.

Jüan és Ferdinand felnézett. María nem állt meg.

- Magának mondtam! - üvöltött be a terembe a százados. -Őrmester! Maradjon ott. ahol van!

María húsz lépésre lehetett Jüantól. Most már biztos volt, hogy nem fogja elérni, de azért folytatta útját. A fogoly értetlenül bámulta. Rendkívül zavaró volt, hogy a százados vélhetően felismerte, Jüan viszont, akinek egyenesen a szemébe nézett, nem. A trónterem ajtaját még negyven lépés és néhány fogoly választotta el tőle. A két ör még mindig az ajtó két oldalán posztolt. Őt figyelték mindketten, de egyelőre nem mozdultak.

- Uram, jelenlétivel van a tábornoknak - mondta dühösen María.

Nem fordult hátra, de nem azért, hogy a százados ne ismerje fel - ez már kétségtelenül megtörtént. Most az volt a fontos, hogy minél közelebb jusson Jüanhoz. Remélte, a hangja hallatán a férfi kapcsolni fog.

- Tehát jól sejtettem. Maga az! - állapította meg önelégülten a százados. - Azonnal álljon meg, és emelje fel a kezét!

María lassított, de még mindig nem állt meg. Jüan elé kellett kerülnie.

- Azt mondtam, megállni! - bömbölte a százados. María elérte a fogolysereg szélét. Lefékezett.

- Most pedig lassan emelje fel mindkét kezét. Ha megmoccan, lelövöm - figyelmeztette a százados.

María tette, amit mondtak neki. Most, hogy közvetlenül a férfi előtt állt, Jüan szeme tágra nyílt a felismeréstől. A foglyokat felügyelő katonák még nem nyúltak a fegyvereikért, de már csak pillanatok kérdése volt, mikor kapnak parancsot erre. Máriának gyorsan kellett cselekednie.

- Maga - vakkantotta a százados. - Tizedes!

A trónterem ajtaját őrző örök egyike vigyázzba vágta magát.

- Igen, uram!

- Vegye el tőle a fegyverét! - parancsolta a százados.

- Igenis, uram.

- A... a lábam - rebegte María. Inogni kezdett Jüan előtt. -Leülhetek?

- Maradjon veszteg! - rivallt rá a százados.

301

- De megsérült, amikor megverték, és...

- Silencio!* - üvöltötte a százados.

A katona belépett a foglyok közé, és feléje lavírozott. María nem várhatott tovább. Nem tartotta valószínűnek, hogy rálőnek itt bent, főleg ha lent lesz. Az pánikot kelthetne. Egy hangos nyögéssel térdre rogyott, és nekiesett Jüannak.

- Felkelni! - kiáltotta a százados.

María "megpróbált" felállni. Miközben a saját testsúlyával küszködött, előhúzta a két pisztolyt a zubbonya alól, és Jüan kezébe nyomta őket.

A férfi lopva átvette őket. Ferdinand áthajolt fölöttes, hogy segítsen Máriának felállni. Juan a térdhajlatába csúsztatott egy pisztolyt.

- Amadori a trónteremben van - suttogta María.

- Nem fog sikerülni - felelte aggódalmasan Jüan.

- Sikerülnie kell! így is, úgy is halottak vagyunk.

Ebben a pillanatban az ór odaért, és a gallérjánál fogva talpra rántotta Máriát, aki félj a dűlt, majd szándékosan oldalra tántoro-dott. Jüan csak erre várt.

Amint María félrehúzódott a katona elől, elsütötte a pisztolyt. A tizedes felsikoltott, és vért fröcskö-lő mellkassal elvágódott. A fegyvere kirepült a kezéből, és az egyik fogoly felkapta. María kikapta a pisztolytáskából a pisztolyát, és a százados felé perdült.

A tiszt fegyvere azonban már rá volt szegezve. A százados kétszer lőtt, és az egyik golyó eltalálta María bal oldalát. María görcsbe rándult a fájdalomtól, és rázuhant a fogolyra, aki felkapta a tizedes fegyverét. A sapkája elgurult, hosszú haja a vállára omlott. Estében meghúzta a ravaszt, de nem sikerült eltalálnia a századost.

Jüan felpattant.

- Asesino! - kiáltotta a századosra. - Gyilkos!

Mielőtt még rálőhetett volna, egy golyó eltalálta a bal vállát. Megperdült a teste hossz tengelye körül, és lezuhant. A pisztoly

: Csendet! (spanyol)

kirepült a kezéből, egyenesen a feléjük lépdelő százados lába elé. A katona, aki meglőtte - annak a tizedesnek a térdre, akit lelőtt -, szintén feléjük indult, de a százados ráordított:

- Maradjon a helyén!

A foglyok közt izgatott kiabálás támadt, és az örök készenlétbe helyezték a fegyvereiket. Ekkor hirtelen kinyílt a trónterem ajtaja, és Amadori tábornok tanácsadója, Antonio Aguirre vezérőrnagy bukkant elő, kezében egy 9 mm-es automatával. A magas, szikár, széles vállú férfi bőszen körülnézett a teremben.

- Valami baj van, Infiesta százados? - kérdezte a homlokát ráncolva.

- Nincs, uram - felelte a százados. - Már nincs.

- Ki ő? - intett Jüan felé a vezérőrnagy.

- A nő cinkosa - mutatott Máriára a százados. Aguirre sötét tekintete megállapodott Márián.

- Ki ez a nő?

María a fájdalomtól fintorogva felállt.

- Nem vagyok... kém, vezérőrnagy úr - szajkózta a szövegét. A derekát markolta,

bal oldalon, közvetlenül a bordák alatt. A sebből dőlt a vér, és átkozottul lüktetett. - María Corneja vagyok az Interpoltól. Azért jöttem, mert információm van a tábornok úr számára. De ahelyett hogy meghallgatott volna, ez az ember megveretett. - Erőtlenül a százados felé lendítette a kezét.

- Hallgatom - mondta a vezérőrnagy. - Beszéljen.

- Nem - rázta meg a fejét María. - Itt nem lehet.

- Itt és most - jelentette ki kurtán Aguirre. María behunyta a szemét.

- Szédülök. Leülhetnék valahova?

- Hogyne - felelte Aguirre, a bösz tekintet azonban maradt. - Százados, kísérje ki őt és a cinkosát. Hallgassa meg, aztán zárja le az ügyet.

- Értettem, uram - vágta magát vigyázzba a százados. María még nem adta fel.

303

- Uram! - kiáltotta, és bicegve a vezérőrnagy felé indult a foglyok sorai közt. Még mindig reménykedett benne, hogyha be tud jutni a trónterembe, akkor tehet valamit.

A százados a hajánál fogva hátrarántotta.

- Kijön velem, ahogy azt a vezérőrnagy úr parancsolta - sziszegte a fülébe, és maga után rángatva Máriát az ajtó felé indult. - Őt is hozzátok - intett Jüan felé.

María túl gyenge volt ahhoz, hogy ellenkezzen. Botladozva követte a férfit a folyosó irányába. A fájdalomtól vicsorgó Jüant is arra penderítette két katona. A vezérőrnagy eközben visszatért a trónterembe, és becsukta maga után az ajtót.

A zárnyelv kattánása fülsiketítőnek hatott a teremre boruló halálos csendben.

María úgy érezte, mintha egy sírbolt ajtaját zárták volna rá. Nem csupán az erőfeszítései végét jelentette, hanem egyben, nagy valószínűséggel, Spanyolország végét is. Mértéktelenül dühös volt magára, amiért így elszúrta a küldetését. Már ilyen közel járt a célhoz, és mégis elbaltázta.

A százados maga elé húzta Máriát, és kitaszította az ajtón. Máriába belenyilallt a fájdalom - és a felismerés.

- Miért kell kimennünk? - kérdezte a századostól.

- Azért, hogy megtudjuk végre, amit elhallgat előlünk.

- De miért kint? - firtatta María.

A százados nem felelt, ami már önmagában is válasz volt. Azért viszik ki őket, mert ott találhatóak a sima, díszítés nélküli falak. A falak, melyekhez odaállítják a halálra ítélt foglyokat.

HARMINCNÉGY

Kedd/10.46 Madrid/ Spanyolország

Abban a pillanatban, hogy meghallotta a lövéseket a palotából, August ezredes hanyagul elővette mély nadrágzsebéből a mobiltelefonját. Beütötte Luis számát, de ügyelt rá, hogy arcát eközben is a békésen sziporkázó nap felé fordítsa - mint minden turista, aki azért utazik Spanyolországba, hogy a napfényes mediterrán éghajlatot élvezze. Utógötte, Pupshaw közlegény kivételével, a többi striker egy útikalauzt tanulmányozott elmélyülten. Pupshaw, valamivel odébb az utcában, a cipőfűzőjét kötözte egy autó lökhárítóján. A cipőfűzője egyik végén a fémhenger chlo-roacetophenon alapú, kombinált füst- és könnygázt tartalmazott, sűrített formában. A fűző másik végébe egy apró gyújtózsínó volt rejtve, amely akkor gyulladt be, ha letépték a zsinórról. Ezt kellett behelyezni a másik hengerbe, hogy két perc elmúltával aktiválja a vegyi anyagot.

- Slugger*vagyok - mondta August. - Most hallottunk három sportoló felől a stadionból. - Ez azt jelentette, hogy három lövést hallottak a palotából. - Úgy tűnik, közel vannak ahhoz a pályához, ahol edzeni akarunk.

- Lehet, hogy a csapattársunk melegít - válaszolta Luis. Egy pillanatra csend lett, aztán Luis folytatta. - Az edző azt az utasí-

* baseballban az a játékos, aki gyakran eltalálja a labdát

305

tást adta, hogy menjetek le az alagsor második szintjére, és öltözzetek be.

Addig felszól a lelátóra, és megkérdezi, mi az állás.

Az alagsor második szintje a kárpitok terme alatti tömlöc volt, a lelátón pedig az Interpol megfigyelői tartózkodtak.

- Nagyszerű - nyugtázta August. - Máris indulunk. Szólt a strike re knek, hogy kövessék, majd felemelte a karját, s keresztezte egymással a középső- és a mutatóujját.

Pupshaw visszaintett neki. A két egymásra tett ujj azt jelentette, hogy össze kell illeszteni a füstbomba két komponensét.

August a Plaza de Oriente északnyugati sarkában lévő aknafedélhez vezette a csapatot. Az aknafedelelet korábban videóra vették, majd alaposan megvizsgálták a videokamera kijelzőjén. Úgy tűnt, hogy Prementine tizedes, valamint David George és Jason Scott közlegény titánötvözetből készült fejhallgatóikkal képesek lesznek kiemelni helyéről az öntvényfedelelet.

August átölelte Sondra DeVonne derekát. Nevetgélve sétáltak egymás mellett, de valahányszor August a nőre nézett, valójában a járműforgalmat figyelte - ami gyakorlatilag nem létezett -, Sondrát pedig inkább érdekelték a járókelők, mint a "barátja". A járdák, akárcsak az utcák, viszonylag néptelenek voltak.

Elérték az utca végét, és megálltak. Pupshaw utánuk loholt. Alig érte be őket, az utca középső szakaszát élénk narancssárga színű füst lepte el.

A szél feléjük sodorta a füstöt - ezért éppen ott helyezte el a töltetet Pupshaw. Mielőtt még a felhő elérte volna őket, George, Scott és Prementine az aknafedélhez mentek, letérdeltek körülötte, és arcuk elé emelve fél kezüket, úgy tettek, mintha a füst ellen védekeznének. Szabad kezükkel közben az aknafedél nyílásaiba akasztották a fejhallgatók egyik végét. Néhány másodperccel azelőtt, hogy a füst elöntötte volna őket, megemelték a fedelet, és félrehúzták. Sondra előrántott egy féltényérnyi zseblámpát, és levilágított vele az aknába.

Ahogy azt az Interpol részletes tervrajzai is jelölték, egy fémlétra vezetett le az akna mélyébe. Sondra, a nyomában Augusttal, Aideennel és Ishi Hondával gyorsan leereszkedett a csatornába. A másik négy férfi követte. A jól tagbaszakadt Pupshaw, aki az utolsó volt a sorban, visszahúzta a feje fölé az akna fedelét.

Az egész nem tartott tovább tizenöt másodpercnél.

A kanális durván három méter magas volt, így nem kellett legörnyedniük benne. Naponta kétszer, éjjel egykor és délben öntötték el, most azonban a szennyvíz mélysége alig érte el a térdmagasságot. A szaga és az állaga ellenben förtelmes volt, ami ellen csak az nyújtott vigaszt, hogy végre lent voltak, és végre úton voltak. Követték Sondra elemlámpáját nyugat felé, a katakomba irányába.

Menet közben August a fülkagylójára kanyarította a sétálómagnó fülhallgatóját. A készülék rendkívül erős, mintegy háromszázötven kilométer hatósugarú adóval volt felszerelve.

A csatorna észak felé kanyarodott egy vállmagasságig érő téglafal szomszédságában. A fal és a mennyezet közt szűk egyméter-nyi rés tátongott - a katakomba bejárata. DeVonne odaadta az elemlámpát George-nak, Scott pedig megemelte és átlendítette a falon a nőt. DeVonne-t az ezredes követte, majd Aideen és a többiek. A sort ezúttal Prementine zárta. Ez a továbbiakra is érvényes volt: Sondra elől, Prementine hátul hátvédnek.

DeVonne közlegény még mindig nem heverte ki teljesen Squires alezredes elvesztését. A tragédia DeVonne első strikeres bevetésén történt. August örömmel látta, hogy amióta Madridba érkeztek, a nő rendkívül összeszedett volt. És még inkább igaz volt ez most, itt lent. Úgy mozgott a sötétben, akár egy macska - csendesen és ugrásra készen. Amióta behatoltak a csatornába, még egy patkány se osonhatott el úgy mellette, hogy ne vette volna észre.

A falon túl a Luis által kinyomtatott térképet követték. Most már jóval nehezebben haladtak. A mennyezet alig másfél méter magas volt, és a törmelék hangosan csikorgott a talpuk alatt. Ruháikat átjárta a nedves, dohos levegő, amely kényelmetlenné tette a mozgást.

307

August hirtelen megtorpant.

- Bejövő üzenet - suttogta a többieknek.

A strikerek szorosan körülvették. Sondra elől maradt, Prementine tizedes pedig hátul. A többi striker és Aideen közelebb húzódtak kétoldalt. Erre azért volt szükség, hogy Augustnak ne kelljen hangosan beszélnie, ha új parancsokat kell kiadnia.

- Bent vannak? - kérdezte Luis.

- Mintegy tizenöt méterre a katakomba belsejében - felelte August. Mivel az adás kódolva ment, ezúttal nem kellett virágnyelven beszélniük egymással. -- Három percen belül elérjük a tömlőcöt.

- Nem árt, ha sietnek - mondta Luis. - Most szóltak ide a megfigyelők.

- Mi történt?

- Mária Corneját kivitték az udvarra. Úgy tűnik, vérzik.

- Akkor azok a lövések, amiket hallottunk...

- Több mint valószínű - vágott a szavába Luis. - A gond az, hogy a jelek

szerint nem azok voltak az utolsó lövések.

- Mit akar ezzel mondani?
- Az egyik tiszt mintha épp egy kivégzőosztagot akarna összeállítani.
- Hol? - kérdezett rá August.
- A kápolna mellett.

August csettintett az ujjával Sondra DeVonne-nak, és a térképre mutatott. A nő odavitte neki, és rávilágított a zseblámpával. August jelezte neki, hogy a másik oldalt szeretné látni, ahol a palota alaprajza volt látható.

- Az alaprajzot nézem. Hogy juthatnánk el leghamarabb a...
- Negatív - állította le Luis.
- Uram?

- Nem azért tájékoztattam, hogy reagáljanak. Csak tudatni akartuk, mi a helyzet, hogy ne lepődjenek meg a sortűz hallatán. Darrell már konzultált Rodgers tábornokkal és Hood igazgató úrral, és ők egyhangúan megerősítették, hogy a célpont

továbbra is Amadori. Ha elkezdi kivégeztetni a foglyokat, akkor létfontosságú, hogy mielőbb megállítsák.

- Értem - nyugtázta August, és valóban értette. A küldetés tétje óriási volt, de ettől még nem érezte jól magát. A helyzet azt az esetet juttatta eszébe, amikor 1970-ben harcban kimerült százada szemben találta magát egy jóval nagyobb észak-vietnami erővel Hau Bon mellett, a Song Ba folyó partján. Augustnak biztosítania kellett a visszavonulást a század számára, ezért kiválasztott két embert, hogy tartsák sakkban az ellenséget, ameddig csak tudják. Tudta, hogy soha nem fogja viszontlátni őket, de az egész század léte tőlük függött. A csibészes félmosolyt, amivel egyikük visszanézett a távolodó századra, azóta se tudta elfelejteni. Egy kisfiú mosolya volt - egy kisfiúé, akiből a háború halott férfit faragott.

- Ha behatoltak a kárpitok termébe, várjanak, míg Darrell parancsot nem ad a támadásra - folytatta Luis. - Azt üzeni, hogy ez maximum tíz-tizenöt perc.

- Várni fogunk - válaszolta August.

Tájékoztatta a csapatot, aztán folytatták az előrenyomulást. Egyetlen felesleges szó se hangzott el útközben. Két perccel később elérték a tömlőcöt. August parancsot adott az átöltözésre. Aideon és a katonák kevlarral bélelt kezeslábasokra cserélték a könnyed turistaöltözeteket. Az edzőcipőket is levetették, és a hátizsákokból előkerültek a "surranok". A magas szárú katonai bakancsok gumisarka úgy volt kiképezve, hogy megakadályozza a csúszást a síkos felületeken, és lehetővé tegye a gyors lefékezést viselője számára. A talpat kevlarral erősítették meg, hogy a padlón átlótt golyók se sebezhessek meg a katona lábát.

A strikerek fekete bőrszíjakat csatoltak fel a combjukra. Az egyikre húszcentis, fogazott élű kés volt erősítve, a másik ceruzavékonyaságú elemlámpát tartott. A felszerelést Uzi géppisztolyok és fekete símaszkok tették teljessé. Amikor mindenki készen állt, Sondra felvezette őket a tömlőcbe. Három perccel később

már a régi börtön egyetlen kijáratához vezető lépcső aljában álltak.

August felküldte a Pupshaw-t és George-ot, hogy ellenőrizzék az ajtót. Kész volt rá, hogy amennyiben kell, berobbantsa, de jobban örült volna neki, ha sikerül feltűnés nélkül kinyitniuk. Egy perccel később Pupshaw visszajött.

- A zsanérok szétmarta a rozsdát - suttogta August fülébe, az FD azonban valamilyen zárat mutatott ki a kilincs külső felén.

Az FD a fémdetektor volt. A töltőtollnál alig valamivel vastkosabb eszközt főként aknakeresésre használták, de nagyon jól jött akkor is, ha egy faajtón kellett "átlátni".

- Attól tartok, be kell robbantanunk az ajtót, ezredes úr - mondta Pupshaw.

- Akkor tegyék - engedélyezte August.

Pupshaw visszaloholt az ajtóhoz. Prementine csatlakozott hozzá. A három férfi diónyi C-4-es darabkákat tapasztott a kilincsre és a zsanérok köré. Mindegyik robbanószer-darabkába egy-egy varrótű méretű gyutacs került, melyek egy távirányítóhoz csatlakoztak.

Míg az emberei dolgoztak, August újabb üzenetet kapott Luistól. Máriát vallatni kezdték az egyik kinti falnál, és valamivel odébb a kivégzőosztag már felsorakozott. Ideje volt kitörni.

Luis megköszönte eddigi igyekezetüket, és sok szerencsét kívánt nekik. August megígérte neki, hogy amint végeztek, tájékoztatja. Kikapcsolta a készüléket, és

a hátizsákjába tette: az élő adásnak innen vége szakadt. Ez garantálta mind az Interpol, mind az Egyesült Államok számára azt, hogy nevük ne legyen összefüggésbe hozható az akcióval.

Akárcsak a többiek, August is a hátára lendítette a hátizsákját. A "borjú" modern változata lapos volt és kevlárral bélelték, így kiváló fedezéket jelentett a katona számára. August jelt adott az elemlámpájával Pupshaw-nak. Ha az ajtó kinyílik, serpentin taktikát alkalmazva - még mindig Sondrával az élen - kitörnek

a folyosóra. A cél az volt, hogy a lehető leghamarabb érjék el a tróntermet. A parancs lehetővé tette, hogy ha kell, tüzet nyissanak, lehetőleg végtagokra, szükség esetén felsőtestre.

Amint mindenki fedezékbe húzódott, Pupshaw elcsavarta a túlméretezett gyűszűre emlékeztető detonator felső részét. A három töltet egyszerre robbant, egy szetduzzant papírzacskó hangerejével. Az ajtóból faszilánkok repültek szanaszét, és három sűrű, lomha füstgomolyag úszott a szoba belseje felé.

- Nyomás! - kiáltotta August, mielőtt még a detonáció visszhangja elült. Sondra DeVonne közlegény habozás nélkül felrohant a lépcsőn. A többiek egyesével követték.

HARMINCÖT

Kedd/ ii. 08 Madrid/ Spanyolország

Nincs olyan isten, hogy én ezt hagyjam megtörténni, gondolta Darrell McCaskey. Darrellnek és Paul Hoodnak volt egy közös tulajdonságuk: azon kevés vezető beosztású ügynök közé tartoztak az op' központban, akik soha nem szolgáltak a hadseregben.

Senki nem hányta ezt McCaskey szemére. Rögtön a középiskola elvégzése után jelentkezett a New York-i Rendőrákadémiára, és öt évet Midtown Southban* húzott le. Ez alatt az idő alatt mindent megtett annak érdekében, hogy megvédje a nagyváros lakóit. Néha ez azt jelentette, hogy a visszaeső bűnözők "megbotlottak" a kapitányság betonlépcsőjén, máskor pedig azt, hogy régi vágású gengszterekkel szövetkezett annak érdekében, hogy távol tartsa az új vietnami és örmény bandákat a Times tértől.

McCaskeyt többször is dicséretben részesítették bátorsága miatt, így nem csoda, hogy egy Manhattanban ügyködő FBI-toborzó felfigyelt rá. McCaskey belépett az ügynökséghez. Újabb négy évet töltött el New Yorkban, majd átkerült az FBI központjába, Washingtonba. A külföldi bandák és a terroristák elleni harc volt a szakterülete. Rengeteg időt töltött el a tengeren-

* városrész Manhattanben, New Yorkban

313

túlon, ahol egyetlen feladata az volt, hogy minél több helybéli bűnüldözővel és bűnözővel teremtsen kapcsolatot.

Egy spanyolországi útja alkalmával ismerkedett meg María Cornejával; fülig beleszeretett a nőbe, mielőtt még a hét véget ért volna. A lány olyan sokáig dolgozott számára idegen személyiségeket alakítva - hol éjszakai pillangó volt, hol tanító néni, a számtalan kézbesítői alakításáról nem is beszélve -, és olyan sokáig versengett a bizonyítási kényszertől hajtva férfi rendőrtársaival, hogy McCaskey őszinte érdeklődése egy új világot nyitott meg számára. Luis elintézte neki, hogy az Egyesült Államokba utazhasson új módszereket tanulni az FBI-tól. Három napig lakott egy washingtoni szállodában. A negyedik napon összeköltözött McCaskeyvel.

Darrell nem akarta, hogy a kapcsolatuk véget érjen. Istenem, de még mennyire nem! Csakhogy az utcán megszokta, hogy ő az, aki a feltételeket diktálja, és ezen otthon se tudott változtatni. Akárcsak kint, María esetében is a törekvései építő szándékúak voltak. De valahányszor rá akarta venni Máriát, hogy szokjon le a dohányzásról vagy vállaljon kevésbé veszélyes megbízatásokat, éppen azt a karaktert próbálta megfojtani, ami a nőt olyan rendkívülivé tette. Már szétváltak, és María visszaköltözött Spanyolországba, mire McCaskey ráébredt arra, hogy ezek a "negatív" tulajdonságok egytől egyig színfoltot jelentettek az életében.

Darrell McCaskey egyszer már elvesztette Máriát, és nem volt hajlandó hagyni, hogy ez másodszor is megtörténjen. Nem volt az a hatalom, amely képes lett volna erőszak nélkül megakadályozni őt abban, hogy a segítségére siessen a nőnek, akit mindenkinél jobban szeretett. Amint befejezte a beszélgetést Paul Hooddal és Mike Rodgersszel, az Interpol-iroda vezetője felé fordult. Luis a rádió előtt

gubbasztott, az apja társaságában, és a híreket várta a strikerektől. McCaskey közölte vele, hogy szüksége van egy rendőrségi helikopterre.

- Miért? - kérdezte Luis. - Ki akarod menteni Máriát?

- Meg kell próbálnom - emelkedett fel a székéről McCaskey. - Mondd, hogy nem értesz velem egyet.

Luis arckifejezése arról árulkodott, hogy tökéletesen egyetért a barátjával, bár nem látszott boldognak.

- Adj mellém egy pilótát és egy mesterlövészt - mondta McCaskey. - A felelősséget vállalom.

Luis tanácstalan volt.

- Kérlek, Luis - könyörgött McCaskey. - Tartozunk ennyivel Máriának, és nincs idő habozni.

Luis az apjára nézett, mondott neki valamit spanyolul, majd átszólt a titkárnőjének.

- Az apám lesz az összekötőnk a strikerekkel - fordult vissza McCaskeyhez. - Szóltam Jaimének, hogy készítse elő a helikoptert. És nem lesz szükséged mesterlövészre, ahogyan a felelősséget se kell vállalnod. Ez a kettő, barátom, az én reszortom.

McCaskey megköszönte neki. Luis kiment, hogy előkészítse a mentőakciót, és McCaskey is szedelőzködni kezdett. Két perccel később a tetőn találkoztak. Az ötszemélyes Bell JetRanger a tízemeletes épület tetejéről emelkedett a kristálytisztá délelőtti égboltra. A királyi palota légvonalban alig két percre volt a rendőrkapitányságtól. Pedro, a pilóta azt a parancsot kapta, hogy repüljön egyenesen a palota irányába. A rádióján át folyamatos összeköttetésben állt a megfigyelőkkel, akik közölték vele María pontos tartózkodási helyét, majd hozzátették, hogy úgy látják, az öttagú kivégzőosztagot elindították María felé. Pedro továbbította a hírt az utasainak.

- Attól tartok, szép szóval már nem fogjuk jobb belátásra téríteni őket - mondta Luis.

- Tudom, és nem érdekel - vont vállat McCaskey. - María nem mindennapi nő. Megérdemli, hogy harcoljunk érte.

- Nem erre gondoltam. - Luis a háta mögé sandított, ahol egy állványon négy puska nyugodott. - Ha csak azért lövünk, hogy szétrebbentsük őket, visszalőhetnek. És leszedhetnek minket - tette hozzá savanyú képpel.

315

- Nem, ha ügyesen csináljuk - állította McCaskey. - A távoli fák koronája mögül előbukkant a palota királyi szobrokkal díszített, hófehér homlokzata. - Olyan gyorsan repülünk rá az épületre, amennyire csak lehetséges. Nem fognak ránk lőni, míg le nem szálltunk az udvarra - hacsak nem akarnak kollektív öngyilkosságot elkövetni. Ha lent vagyunk, te lőni kezdesz, hogy megtisztítsd a terepet. Míg a katonák fedezékbe rohannak, én kiszabadítom Máriát, és már mehetünk is.

- Csak így. Már mehetünk is - mondta keserű iróniával Luis.

- Csak így - bólintott komolyan McCaskey. - A legegyszerűbb tervek szoktak a legnagyobb sikerrel működni. Ha fedezel engem, és nem hagyod előbújni a katonákat, harminc másodperc elég lesz nekem. Nem olyan nagy az az udvar. Ha nem sikerülne visszajutnom a helikopterhez, ti leléptek, én pedig más úton próbálok meg kimenekülni Máriával. - McCaskey sóhajtott egyet, és végigfésülte ujjaival a haját. - Nézd, tudom, hogy ez veszélyes, de nincs más lehetőségünk. És nem csupán Máriáról van szó. Ismersz jól, tudod, hogy bármelyik emberemért megtenném ugyanezt.

Luis vett egy mély lélegzetet, aztán a fegyvertartó felé fordult. Egy NATO L96A1-es orvlövészpuskára esett a választása. A puska beépített hangtompítóval és Schmidt&Bender teleszkóppal volt ellátva. McCaskeynek egy Star 30M Parabellum pisztolyt adott, amely a Guardia Civilben rendszeresített kézifegyver volt.

- Megkérem Pedrót, hogy repüljön át a palota felett, aztán ereszkedjen le egyenesen az udvarba - mondta Luis. - Ha lent leszünk, megpróbálok visszavonulásra készíteni a kivégzőosztagot. Talán sikerül távol tartanom őket Máriától úgy, hogy közben egyiküket se kelljen megölnöm. - Luis area elkomorodott. - Talán, Darrell.

- Értelek - bólintott McCaskey.

- Nem tudom, képes leszek-e meglőni egy spanyol katonát, Darrell - vallotta be Luis. - Tényleg nem tudom.

- Nekik ez nem jelent problémát - emlékeztette McCaskey.

- Csakhogy én nem vagyok ők.
- Nem, nem vagy - ismerte el McCaskey. - Bevallom neked, én se igen tudnék rálőni egy amerikai katonára.
Luis megrázta a fejét.

- Hogy juthat egyáltalán eszedbe ilyesmi?

McCaskey ellenőrizte a tárat, aztán hátradőlt az ülésben. Luis azt kérdezte tőle, hogy juthat az eszébe, hogy eljöhet az idő, amikor egy amerikai katonára kell lőnie. Úgy, hogy a többség közönyének köszönhetően elég lehet a gyűlölet egyetlen apró szikrája is egy konfliktus kirobbantásához. Ez alól az Egyesült Államok sem kivétel. McCaskey tisztában volt vele, hogy ha a strikerek sikerrel járnak is, az igazi munka csak ezután kezdődik - itt és másutt. Nem szabad hagyni, hogy az Amadori-félék ilyen messzire elmenjenek. McCaskey nem rendelkezett akkora aforizma-kelléktárral, mint Mike Rodgers, de emlékezett rá, hogy valaki egyszer ezt mondta: ahhoz, hogy az ördög vad tivor-nyát ülhessen, a lelkiismeretes embereknek nem kell mást tenniük, mint befogni a fülüket. A palota még tizenöt másodpercre volt. Katonai helikoptereket eddig nem láttak, se földön, se levegőben. Mégse ez volt az oka annak, hogy olyan mélységes nyugalom töltötte el McCaskeyt. Nem dobolt az ujjaival, nem dobogott a talpával, és nem rágcsálta sebesre az alsó ajkát, mint másikon; mi több, titokban még örült is egy kicsit, hogy így alakultak a dolgok. Persze, a kimerültsége is közrejátszhatott ebben, de tény volt, ritkán adódik ilyen alkalom az életben, amikor az ember esélyt kap rá, hogy jóvá tegye a múlt hibáit. Amikor azt mondhatod valakinek, hogy "sajnálom", és megmutathatod neki, mennyire fontos neked.

Míg McCaskey ábrándozott, Luis előrehajolt Pedróhoz, és mondott neki valamit. A pilóta bólintott. Luis elismerően megszorította a férfi vállát, aztán hátradőlt az ülésben.

- Felkészültél? - kérdezte McCaskeytől.

317

A barátja igent intett a fejével.

A helikopter lejjebb ereszkedett, átrepült a palota keleti fala fölött, majd délnek fordult, és teljes sebességgel a királyi palota és az Almudena katedrális között elterülő tér felé száguldott.

A helikopter mindkét oldalára egy-egy megafon volt szerelve. Luis feltette a mikrofonnal kombinált fejhallgatót, s az ölébe helyezte a puskát. Lenézett a térre, aztán megütögette McCaskey combját.

- Ott! - mutatott a palota irányába.

McCaskey közelebb hajolt az ablakhoz. Láttá Máriát egy öt méter magas oszloptalpnak szorítva. A szögletes, négy oszlopot tartó tömb másfél méternyire kiállt a falból, amely tőle balra hosszú és egyenes volt, az ellenkező oldalon ellenben rövid, derékszöget zárva be a közeli boltívekkel. Az alacsony, sötét árkádok az udvar keleti határát alkották. Mögöttük a palota keleti szárnya volt található a királyi hálózobával, a koncertteremmel és a dolgozószobával.

Két katona állt María mellett, mindegyik egy-egy karját tartotta, az oszlopnak nyomva. Egy tiszt állt vele szemben. Ötven méterre tőlük, déli irányban, katonai járművek zárták el a teret a katedrálisról. Az udvaron egyetlen civil személy se tartózkodott, a katonák viszont lehettek vagy ötvenen-hatvanan. Hat közülük María felé tartott.

- Az árkádok közelében szállunk le - mondta Luis. - Még jól jöhetnek, ha fedezékre lesz szükséged.

- Rendben.

- A María előtt álló tisztre fogok koncentrálni. Ha őt sakkban tudom tartani, akkor talán a többieket is.

- Jó ötlet - bólintott McCaskey. Csőre töltötte a Parabellu-mot, és megmarkolta a kilincset. Pedro megemelte a helikopter orrát, és ereszkedni kezdett. Mintegy harminc méter magasan voltak.

A katonák őket nézték, beleértve a María előtt álló tisztet is. Nem fogott rájuk fegyvert, ahogyan a többiek se. Mint Mc-

Caskey remélte, gondolni se mertek rá, hogy lelőjék a fejük fölött lebegő helikoptert. McCaskey Máriára nézett. Egy utcai lámpa volt az oszloptalp és a helikopter között, ezért Pedro nem tudott olyan közel menni, mint azt McCaskey szeretne volna. Tíz méternyi nyílt területen kell átrohannia, hogy elérje Máriát, aki szerencsére nem volt megkötözve, ellenben sebesültnek látszott. Véres volt a zubbonya - egy katonazubbony! - bal oldala, és kifacsart pózban, oldalra

fordulva állt, vélhetően azért, hogy a seb ne feszüljön. Nem nézett a helikopter irányába.

A spanyol százados - McCaskey most már a rangjelzését is látta -, intett nekik, hogy tűnjenek el, majd látva, hogy tovább ereszkednek, elővette a pisztolyát, és azzal kezdett hadonászni.

A kivégzőosztag Luis oldalán volt. A katonák a leszállni készülő helikopter láttán megálltak. A százados McCaskey felé közeledett. Kiabált, de a rotor zajától nem lehetett érteni a szavát. Mögötte a két katona még mindig fogva tartotta Máriát.

- Ki fogom nyitni az ajtót - mondta McCaskey, amikor a tiszt már csak öt méterre volt tőle.

- Légy óvatos - bólintott Luis. - Pedro, állj készen.

Pedro nyugtázta a parancsot. McCaskey meghúzta a kilincset, és kilökte az ajtót. Pontosan az történt, amire számított. A százados a helikopterre emelte a pisztolyát, és habozás nélkül lőtt. A lövedék a kabin hátsó részét találta el, közvetlenül az üzemanyagtartály mögött. Ha ez figyelmeztető lövés volt, akkor igen hatásosra sikeredett.

McCaskeyben nem működtek azok a gátlások, amelyek Luist most harcképtelenné tették. Tisztában volt vele, hogy ha lelövi a százados, azzal Luis a cinkosává válik, de meg kellett védenie magát.

Egy tapasztalt FBI-ügynök precíz mozdulatával a százados felé lendítette a Parabellumot, a bal lábra irányította, és kétszer lőtt. A férfi lába hátratört, és vér spriccelt a térd fölött ütött sebekből. McCaskey előregröngyedve leugrott a kabinból, és rohanni

319

kezdett María felé. Luis távcsöves puskája közben működésbe lépett. A halk pukkanással kísért lövéseket senki nem viszonzta: a kivégzőosztag tagjai és az udvar távolabbi részén tartózkodó társaik egyelőre az irhájuk megmentésével voltak elfoglalva, ahogyan azt Luis megjósolta.

A Máriát fogva tartó katonák eleresztették foglyukat, és a legközelebbi árkád alá rohantak. María térdre rogyott, majd a tenyerére támaszkodva a földre borult.

- Maradj fekvé! - kiáltotta McCaskey, látva, hogy María megpróbál felállni.

A nő dacosan ránézett, és vállát a talapzatnak vetve, majd maga alá húzva két lábát, azért is feltápáskodott.

Persze hogy nem fogadott szót, gondolta McCaskey. Ha nem a saját feje után ment volna, nem is lett volna María.

A pisztoly kiesett a százados kezéből. A férfi megpróbált érte kúszni, de McCaskey felkapta az orra elől, és tovább rohant. A százados dühösen szitkozódni kezdett, de hangját hamarosan elfojtotta a megafon recsegése.

- Evacuén la área - hallották Luist. - Más helicópteros están de tránsito!

McCaskey négy évig tanult spanyolt a középiskolában, de így is csak a lényegét értette annak, amit Luis mondott. A barátja azt az utasítást bömbölte a hangszórón keresztül, hogy ürítsék ki a teret, mert további helikopterek vannak úton. Ebből természetesen egy szó se volt igaz, de néhány másodpercet azért remélhetően nyerhettek általa. McCaskey egy percig se hitte, hogy a katonák nem fognak ellenállni. Ha készek rá, hogy spanyol foglyokat végezzenek ki, akkor az Interpol rendőreit is meg fogják támadni. De így legalább csak óvatosan fognak visszamerészkedni az udvarba, ha az első ijedtség elmúlt.

A katonák közül néhányan viszonyítottak Luis lövéseit. McCaskey aggódott a helikopterért, de nem nézett hátra. María már csak néhány lépésre volt tőle, nem akarta az utolsó pillanatban elszórni. Csak most, hogy egészen közel került hozzá, vette ész-

re a sérüléseket és a vért María arcán. Ezek a vadállatok megverték! María bal szeme feldagadt, a bőr arca mindkét oldalán és a homlokán ki volt csattanva. McCaskey örült, hogy szétlőtte annak a rohadék századosnak a lábát. María hóna alá támasztotta egyik vállát.

- Tűdsz járni? - kérdezte tőle.

- Nem mehetek - felelte María.

- De igen - mondta csodálkozva McCaskey. - Odabent már folyik a vadászat...

María megrázta a fejét.

- Van még egy fogoly odabent. - Fejével a mintegy tíz méterrel odébb lévő ajtó felé intett. - Juan. Meg fogják ölni, ha itt hagyom. Nélküle nem megyek sehova. Ez is María, gondolta keserűen McCaskey.

A helikopter felé pillantott. A katonák beszaladtak az épületbe, és az ablakokból tüzeltek. Egyelőre elég szórványosan lőttek, de biztos volt, hogy ha még többen lesznek, Luis képtelen lesz sakkban tartani őket. McCaskey felkapta Máriát.

- Hadd vigyelek a helikopterhez. Utána visszajövök és... Lövés dördült valahol a fejük felett, aztán a megafonból egy fájdalmas, gurgulázó kiáltás hallatszott. Egy pillanattal később Luis bukott ki azon az ajtón, amit McCaskey nyitva hagyott. Egyik kezében a puskát tartotta, másikkal vérző nyakát szorította. McCaskey felnézett. Luist egy orvlövész találta el az árkádok tetejéről. McCaskey dühös volt magára, amiért nem számolt ezzel a lehetőséggel, de most már mindegy volt.

Luis feléjük támo lygott. A puska kiesett a kezéből, de nem törődött vele. A célja nyilvánvalóan az volt, hogy elérje a fájdalmában vonagló századost. Luist tett még két lépést, aztán rázuhant a tisztre. Ezek után senki nem mert rálőni. Pedro kétségbeesetten bámulta McCaskeyt, aki intett neki, hogy szálljon fel. Rövid lelki tusakodás után úgy döntött, felszáll. Nem tehetett mást. Néhány lövedék megpattant a roto-

321

ron, ahogy felszállt, de egyik se tett különösebb kárt a szerkezeten. Pedro a katedrális irányába kanyarodott a helikopterrel, és hamarosan lőtávolságon kívül került.

McCaskey és barátai sajnos nem mondhatták el ugyanazt önmagukról.

HARMINCHAT

Kedd/ ij.ii Madrid/ Spanyolország

Ahhoz, hogy a kárpitok terméből elérjék a tróntermet, ki kellett jutniuk a keskeny, de hosszú helyiségből, meg kellett kerülniük a főlépcsőt, aztán át kellett menniük a trónterem. Ez valamivel több mint kétszáz lépést jelentett. A strikereknek villámgyorsan kellett megtenniük ezt az utat, hogy Amadori tábornoknak, ha valaki hallotta a pukkanást, ne legyen ideje elrejtőzni.

A hét katona és Aideen számára azonban ez a kétszáz lépés, és főleg az, ami a végén várt rájuk, egy kétszáz éves amerikai hagyomány megszegését jelentette. Bár az Egyesült Államok titokban támogatott több merényletkísérletet is olyan diktátorok ellen, mint Fidel Castro vagy Szaddam Husszein, történelme során csak egyszer fordult elő, hogy saját katonáit vetette be-egy külföldi vezető ellen. Ez 1986 áprilisában történt, amikor egy angliai támaszpontból amerikai harci gépek szálltak fel, hogy lebombázzák a líbiai zsarnok, Muammar al-Kadhafi rezidenciáját. A támadás válasz volt egy amerikai katonák által látogatott nyugat-berlini diszkó ellen elkövetett bombamerényletre. Kadhafi túlélte a támadást, és az Egyesült Államok elvesztett két pilótát és egy F-1 1 1-est. Libanonban bosszúból kivégeztek három túszt.

Brett August ezredes tiszttában volt a küldetés rendkívüli voltaival. Uxbridge atyának, a vietnami támaszpontjuk lelkészének volt akkoriban egy találó kifejezése az ehhez hasonló helyzetek-

323

re. Az atya azzal próbálta felvidítani a fiúkat, hogy az istentiszteletek témáit mindig katonai stílusú betűszavakkal nevezte meg. Az erkölcsi szempontból ellentmondásos küldetésekről ERGO cím alatt értekezett. Erkölcsi Rágógumi. Ez azt jelentette, hogy akármeddig elragódhatsz ezeken a kérdéseken, úgyse fogsz intellektuális értelemben kielégítő megállapításra jutni. Az atya azt tanácsolta, hogy ilyenkor azt tegyék, amit jónak látnak. August gyűlölte a zsarnokokat - főként azokat, akik bebörtönözték és megölették a másként vélekedőket. Ennyiből tehát rendben volt a dolog. Inkább a helyzet iróniája zavarta. Ha sikerrel járnak, akkor az elismerés a királyhű spanyolokat fogja illetni, akiknek a személyazonosságát biztonsági okokból titokban kell tartani. Ha kudarcot vallanak, akkor hidegvérű zsoldosoknak fogják titulálni őket, akiket a Ramirez família bérelt fel, hogy megbosszulja a családfő halálát. Átlépve a tömlőc szétrobbantott ajtaján, a strikerek egy háromszáz éves faliszőnyeg maradványai mögött találták magukat. A többi falikárpit épen maradt, de nem értek rá megcsodálni ezeket az értékes műkincseket, mert az első néhány spanyol katona, akit a robbanás vonzott ide, már meg is jelent a terem távoli végében.

A strikerek símaszkja védőszemüveget és légszűrőt is tartalmazott, hogy a Sondra DeVonne és Scott által kezelt orthochlor-benzylidin-malononitril gránátok hatásától védve legyenek. A rendkívül gyorsan ható vegyület szemgyulladást és

hányingert okozott. Egy olyan zárt helyen, mint a kárpitok terme, a gáz akár öt percig is harcképtelenné tette azt, aki nem viselt gázálcot. A legtöbben azonban egy-két percnél tovább nem bírták elviselni a hatásait, és friss levegőt keresve kirohantak a füsttel telített helyiségekből.

Sárgásfekete füstgomolyag nyelte el a tábornok katonáit. Ott görnyedtek kétrét, ahol voltak, egyesek az ajtóban, mások a terem végében. Arra építve, hogy a spanyolok nem fognak vaktában lövöldözni a füstben, a strikerek merészen kioldalaztak az ajtón, és a falnak lapulva az alabárdosok terme felé vonultak. Katonák rohantak feléjük, lövésre emelt fegyverrel. Scott párja, Pupshaw leguggolt, és térdmagasságban végigkaszált a folyosót. Két katona elesett, a többiek hanyatt-homlok a közeli szobákba menekültek. Scott előregurított egy gránátot. Három másodpercnyi késleltetési idő után a folyosó megtelt füsttel. August és Honda előrerohantak, és megint a falnak lapultak. DeVonne és Prementine tizedes a "hátulsó pár előre fuss" haladás szabályainak megfelelően elfoglalták az ezredes és társa helyét.

Lövések dördültek az alabárdosok termében. Amint Hondával megint a csapat élére kerültek, August felemelte a kezét, megállítva a katonáit. Nem tudhatta, hányan vannak bent és miért tört ki lövöldözés, ezért az egész termet semlegesíteniük kellett, mielőtt behatolnak. Az ezredes feltartotta három ujját, majd kettőt, jelezve, hogy a harminckettes terv szerint fognak eljárni, a másik kezével pedig Sondra DeVonne-ra és Scottra mutatott. A férfit az innenső ajtófélfához küldte, a nőt pedig a távolabbiboz. Miután elfoglalták helyüket, mindketten gránátokat gurítottak be az alabárdosok termébe.

Amikor NATO-katonák kiképzésén vett részt Olaszországban, August azt mondta a katonáknak, hogy az OM gáz hatását tekintve olyan, mintha forró vizet öntenének egy hangyabolyba. A bent tartózkodók lerogytak a földre, és vonaglottak a fájdalomtól. A hangyaboly hasonlatot csak .fokozta, hogy a strikereknek egyik "kamrából" a másikba kellett előrenyomulniuk, és ráadásul a királyi trónterem felé tartottak.

August intett Prementine-nak és Pupshaw-nak, akik csatlakoztak az ajtó mellett lapuló párjukhoz. Bentről köhögés és ök-lendezés zaja hallatszott. August és Honda behatoltak a terembe. Leguggoltak az ajtó két oldalán, lövésre készen, és szemügre vették a terepet.

August nem számított erre a látványra: civilek százai és néhány katona fetrengett az alabárdosok termének a padlóján. August nagyon jól tudta, hogy a gáz nem halálos, mégis rögtön a

325

második világháború náci gázkamráinak a képe villant az agyába, és egy pillanatra háborús bűnösnek érezte magát.

Félresöpörte az érzéseit. Meg kellett tennie. Ha egyszer egy taktikai egység akcióba lendült, nincs helye ingadozásnak. A katonák élete ettől fogva a közös áldozatvállaláson, és csakis azon múlik.

August jobbra küldte Hondát a fal mentén, ő maga pedig balra indult. Az ajtó közelében golyó ütötte lyukak éktelenkedtek a márvány falburkolatban. A katonák löhettek ebbe az irányba, amikor a gránátok begurultak a terembe. Bár egyikük se volt olyan állapotban, hogy löni tudjon, August szemmel tartotta őket, amennyire ezt a sárgás köd lehetővé tette. Mindig fennállt a lehetősége annak, hogy valaki össze tud kaparni egy sorozat ellövéséhez elegendő erőt. Ezúttal senki nem tett ilyent. Amint elérte a trónterem ajtaját, August kihúzta az elemlámpát a combjára rögzített tokból, és kétszer a folyosó felé villantott vele. Ez azt jelentette, hogy szabad az út. DeVonne, Aileen és Premen-tine befordultak, és a fal mentén haladva felzárkóztak az ezredeshez. Pupshaw és Scott követte őket. August ezredes ezalatt szemmel tartotta a tátozó katonákat, Honda pedig diónyi plasztikot tapasztott a kilincs alá. Benyomta a gyutacsot a robbanóanyagba, és amint mindenki elhelyezkedett, elfordította a kupakját. Az öt másodperc késleltetési idő elteltével a gyutacs felizzott, és a plasztik ereje kivágta az ajtót. Scott begurított egy MO gránátot. Bentről kiabálás hallatszott, és lövéseket adtak le az ajtóra, aztán a gáz sziszegve szétterjedt, és a lövöldözés helyét öklendezés vette át. August intett De-Vonne-nak és Prementine-nak, hogy most már mehetnek.

A most is első DeVonne kapta az első találatot, a mellkasába. Hátratántorodott, és nekiesett Prementine-nak, aki azonnal kivonszolta a trónteremből. A többiek is hátrébb húzódtak néhány lépést. August biztos volt benne, hogy a kevlar megfogta a golyót, de az ütés erejétől egy-két borda azért eltörhetett, amit

Sondra nyögdecseleése igencsak valószínűvé tett.

August jelzett Scottnak, mire az begurított egy második gránátot a trónterembe. August odakúszott DeVonne-hoz, és kivett az erszényéből egy gránátot. Ezt a másik terem közepére hajította, mert a füst már kezdett széteszlani. Két perce volt rá, hogy eldöntse, folytatják-e az akciót vagy visszavonulnak.

August visszakúszott az ajtó mellé. Valaki várta őket odabent. Valaki, aki elég jó állapotban volt ahhoz, hogy az első lövésével el tudja találni Sondrát.

August átgondolta a helyzetet. A biztonsági kamerák nem adhattak elég időt Amadorinak arra, hogy elmeneküljön, a támadó erő nagyságát azonban megítélhette a segítségükkel. Emellett bőven jutott ideje arra, hogy gázálcot húzzon és erősítést kérjen.

Nem volt vesztegetni való idejük. August intett Pupshaw-nak és Scottnak. A két közlegény a jobb ajtófélfá mellé lapult, August az ellenkező oldalra. August felmutatta négy, majd egy ujját. A negyvenegyes terv célpontra irányuló kereszttüzet jelentett, két támadóval és egy harmadik személlyel, aki fedezte őket. August magára és Pupshaw-ra mutatott, ami az jelentette, hogy ők ketten fognak bemenni. A behatoláshoz ilyenkor a tengerészgyalogos-taktikát használták, vagyis egy katona bebukfencezett a szobába, aztán hengerforgással – lábát a célpont felé nyújtva, két kezét és velük együtt a fegyvert a mellkasához szorítva – oldalra gurult. Ezzel magára terelte a tüzet, hogy társa be tudjon hatolni a helyiségbe. Ha már mindketten bent voltak, felültek – még mindig a célpont felé kinyújtott lábbal – és tüzet nyitottak. A harmadik, akinek fedeznie kellett őket, kint maradt. Hengerforgással az ajtó elé gurult, és hason fekve lőtt.

August magára mutatott. Ő fog elsőnek menni, és ha elgurult balra, Pupshaw követi. Scott kint marad.

Az ezredes levette a hátizsákját, és leguggolt az ajtó mellé. Pupshaw és Scott ugyanezt tette. August rájuk nézett, és Pupshaw bólintott. Az ezredes bebukfencezett a szobába, és kiegyenesedve balra gurult. Rálöttek, de mivel gurult, minden lövés mellette fúródott a padlóba. Pupshaw is belökte magát, és pozíció-

327

ba helyezkedett, mielőtt még a fegyvert ráfoghatták volna. Scott begurult az ajtó elé.

Az ezredes jobb keze kilőtt. Ujjai szét voltak feszítve. A strike-eknek ez annyit jelentett, hogy nem szabad tüzet nyitni.

August a célgömb mögött egy borzalmasan tátogó, rémült papot látott. A pap hóna alól egy automata csöve kandikált ki, a férfi mögött pedig egy gázálcot viselő tábornok állt. A hajszínéből és a termetéből ítélve Amadorinak kellett lennie. Bal karja a pap nyaka köré volt fonva. A tábornok mögött egy másik tiszt állt, amennyire August a sárga ködön át meg tudta ítélni, egy vezérőrnagy. További hat, szintén magas rangú tiszt a földön vagy a szoba közepén álló tárgyalóasztalra borulva feküdt.

A tábornok fel-le mutatott a pisztolyával. Álljanak fel. August megrázta a fejét. Ha felállnak, Amadori könnyen eltalálhatja valamelyiküket. Így viszont kockázatos lett volna tűzharcot kezdeményeznie.

Patthelyzet alakult ki, de ezúttal Amadori volt hátrányban. Nem tudhatta, hogy a csapat, amely rajta ütött, magára van-e utalva vagy egy nagyobb harci egység első hulláma. Ha az utóbbi az igaz, akkor Amadorinak minden perc számít.

A tábornok pillanatok alatt döntött. Maga előtt tuszkolva a papot előreindult. A korosodó pap járása bizonytalan volt, de valahányszor megbicsaklott a lába, Amadori szorítása arra készítette, hogy gyorsan kiegyenesedjen. A vezérőrnagy a tábornok hátához tapadva követte őket. August észrevette, hogy ő is fegyvert tart a kezében.

Az ezredes biztos volt benne, hogy harcképtelenné tudják tenni a két spanyolt tisztet, a kérdés csak az volt, hogy milyen áron. Ilyen helyzetben a döntés a parancsnoktól függött. August előretartotta a kezét, tenyerét lefelé fordítva, arra intve a többieket, hogy ne tegyenek semmit, míg nem provokálják őket. Scott továbbadta a jelzést a társainak, aztán oldalra csúszott, hogy Amadori ki tudjon jönni az ajtón. A fegyvert továbbra sem vette le a tábornokról. Amint Amadori kilépett az ajtón, a többi

striker is célba vette, DeVonne és az őt támogató Prementine kivételével.

A trónteremben a gáz kezdett széteszlani. August jelére Scott bedobott még egy gránátot, hogy fedezze a visszavonulást. Az ezredes és Pupshaw követték a

tábornokot. Scott a hátát az ezredes hátának vetve szemmel tartotta az ajtót. Ha megengedhette volna magának, August dühös lett volna önmagára. Tudhatta volna, hogy a tábornoknál lesz gázálarc. Az Egyesült Államok elnöke is tartott az Ovális Irodában, a Downing Street 10.* legtöbb szobájában is tartottak, és Borisz Jelcin íróasztalában, illetve autóiban is lapult egy-egy. Arra viszont tényleg nem számíthatott, hogy Amadori túszt fog ejteni. Egy túszt megölése vagy akár megsebesítése óriási tragédia; ha ráadásul a helyszín Spanyolország és az illető római katolikus pap, az egyenesen katasztrófa.

August gondosan mérlegelte a helyzetet. Ha hagyják Amadorit kijutni a palotából, a katonái révén ő kerül előnybe. És ha megússza a támadást, akár hőssé is emelkedhet a népe szemében. De nem ez volt a legnagyobb gond. August nem tudhatta, kért-e erősítést, és ha igen, mikor érkezik meg az. És ha megjelenik, nem lesznek-e a katonák felszerelve gazmaszkkal...

Itt az ideje átnyúltni a sakktáblán, és lekapni a királyt, döntötte el August. A tábornok feje és a felsőteste takarva, de arra talán van esély, hogy egy jól irányzott láblövessel padlóra küldje. Felemelte a mutatóujját egyszer, aztán még egyszer: az egyes fogja elkapni az egyest.

August és Scott még mindig háttal álltak egymásnak. Az ajtó előtt az ezredes hátrafordult, és a közlegény fülébe súgta:

- Ha mozdulok, vesd magad jobbra.

Scott bólintott.

Egy pillanattal később August lőtt.

* a mindenkori brit miniszterelnök rezidenciája

HARMINCHÉT

Kedd/ n.jp rid/ Spanyolország

Norberto atya hallotta a palota felett átrepülő helikopter rotorjainak összetéveszthetetlen csilingelőcsörgést, aztán a nem sokkal ezután eldördülő lövések zaját. Miközben a körülötte ülő embereknek a Máté 26-ból olvasott fel, fél füllel a kinti eseményekre koncentrált. A gyülekezet nem vett észre semmit mindaddig, míg az egyik hívő ki nem nézett, hogy aztán lélekszakadva visszarohanjon.

- Lövöldöznek odakint - kiáltotta be a templomba. - A katonák civilekre lőnek az udvaron.

Szavait döbbszerű csend követte. Francisco atya felállt a csoportja mellől, és kezét az ég felé emelve áldást osztott a gyülekezetre.

- Kérem, mindenki őrizze meg a nyugalomát - mondta mosolyogva. - A templomban senkinek nem fog bántódása esni.

- De mi van a főatyával? - kérdezte valaki. - Ő biztonságban van?

- A főatya a palotában van - felelte higgadtan Francisco -, és azon munkálkodik, hogy anyaszentegyházunk számára tiszteletet és befolyást harcoljon ki az új Spanyolországban. Biztos vagyok benne, hogy az Úr egyetlen hajszálat se engedni meggömbölyödni.

Norberto természetellenesnek találta Francisco magabiztosságát. Egyedül az istenbe vetett hit nem adna ilyen erőt és nyugal-

331

mat az atyának. Az viszont annál inkább, amire már korábban is gyanakodott: a tudat, hogy Gonzalez főatyát nem bántathatják, mert részese az összeesküvésnek. Főként akkor, ha Francisco tudta, hogy lövéseket is lehet majd hallani. De mire lőttek? Norberto csak egy valamire tudott gondolni: odakint kivégzések folytak. A férfi megint kiszaladt a templom elé. A papok folytatták a csoportjaik lelki ápolását. Imádkoztak és csitították a nyugtalanokat. Néhány perccel később a férfi visszatért.

- Sárga füst árad a palota ablakaiból - kiáltotta. - És most már odabent is lövöldöznek!

Ez a hír már Francisco atyát is megdöbbszerűen meglepett. A templomban még sűrűbb lett a csend. Kintől fegyverropogás hallatszott. Norberto a bibliájára pillantott, aztán az őt figyelő, aggodalmas arcokra nézett. Ezeknek az embereknek szükségük volt rá. Aztán eszébe jutott Adolfo. A katedrális falain kívül emberek hal-

doklottak. Ők voltak azok, akiknek igazán szükségük volt a közelségére. Norberto az előtte ülő nő vállára tette a kezét. A fiatalasszony két kislánnyal menekült be a templomba. Az asszonyra mosolygott, és megkérdezte tőle, lenne-e kedve felolvasni helyette. Azt hazudta, hogy meg akarja kérdezni Francisco atyát, nincs-e szükség a segítségére.

Egy perccel később már az udvaron volt.

HARMINCNYOLC

Kedd/ II.2J Madrid/ Spanyolország

August ezredesnek a tábornok lábfejét sikerült eltalálnia, de ez is bőven elég volt. Amadori felülvolt a gázálc alatt, és nekiesett a vezérőrnagynak. Ahogy a pappal együtt elfordult, fájdalomtól görcsbe ránduló ujjai elsütötték a fegyvert. A lövések akár el is találhatták volna az ezredet, de August még idejében lebukott, és Scott is oldalra vetette magát. A pap befogta a fülét, és térdre vetve magát ordítani kezdett. A golyók gellert kaptak a márványfalakon, de senkit sem sebesítettek meg.

Mire August és Scott felpattant, a vezérőrnagy magához rántotta Amadorit, és fél karjával átölelve a tábornokot, a folyosó vége felé rántotta. Közben mindketten sorozatokat zúdítottak az ajtó irányába, földre kényszerítve a csapatot.

Lövéseiket ordítás és nyöszörgés követte. A strikerek közül senkit nem találtak el, néhány spanyol katona azonban nem volt ilyen szerencsés.

Aideen az egész rajtaütés alatt el se mozdult az alabárdosok termének ajtaja mellől. Nem azért maradt itt, mert félt, hanem mert egyrészt nem akart a strikerek útjában lenni, másrészt úgy gondolta, innen könnyen a segítségére siet bármelyiküknek, ha megsebesülnének. Sondrát is ki akarta támogatni a folyosóra, de a nő visszautasította, mondván, hogy semmi baja. Pillanatnyilag ez talán így is volt. Aideen a saját bőrén szerzett tapasztalatokból tudta, hogy a folyamatos, erős fájdalmat, amit például

333

egy bordatörés vagy egy lőtt seb okoz, az agy a sérülést követő percekben elnyomja. Igazából nem is ez, hanem a vérkeringés okozta lüktetés okozza az igazi kint.

Most, hogy az ő kivételével mindenki a földön feküdt, Aideenre új küldetés várt. A sebesült Amadori és társa eltűntek a folyosó egyik fordulójában, az ellenkező irányból pedig bakan-csos lábak dobogása hallatszott. A füst még túl sűrű volt, hogy ellásson odáig, de Aideen tudta, hogy megérkezett az erősítés. A strikerek még nem használták fel az összes gránátot, de ha a biztonsági kamerák riasztották őket vagy maga Amadori kért segítséget, akkor könnyen előfordulhatott, hogy ezek a katonák már gázálcot viseltek. És ha ez így van, fűzte tovább a gondolatot Aideen, a strikereknek épp elég lesz kívágniuk magukat az épületből.

Márpedig valakinek a tábornok nyomába kellett erednie, telekommunikációs rendszer ide vagy oda. Ha nem közelíti meg túlságosan, gondolta Aideen, a tábornok talán nem veszi észre. Abban is bízott, hogy Amadori azokat a területeket fogja figyelni a TFR-en át, amelyek még előtte voltak. Más tekintetben a tábornok követése nem ígérkezett nehéznek: a sebesült láb szinte összefüggő csíkot húzott maga után a padlón. És ha a tábornok megáll bekötözni a sebeit, elmélkedett Aideen, akkor még jobb. Akkor majd szépen elkapja őraságát. Hátranézett. A spanyol katonák gázálcot viseltek. Aideen látta, hogy August visszavonulót fúj, őt azonban ez nem érdekelte. Ő nem striker, és különben is, az egész ügy akkor kezdődött, amikor Amadori hagyta, hogy rájuk lőjenek, és megöljék Martha Mackallt. A frappáns befejezéshez elengedhetetlen Amadori bűnhődése.

Aideen vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugtassa remegő lábait. A levegőnek széníze volt a maszk szűrőjén keresztül, de ez már régen nem zavarta. Ellökte magát az ajtófélfától, és a vérnyomokat követve Amadori után eredt.

HARMINCKILENC

Kedd/ 0S.Z7 Washington, D. C

Bob Herbert a kerekese székében üldögélt, és azon merengett, hogy nincs semmi, ami ehhez az érzéshez lenne fogható. Hood-dal, Mike Rodgersszel és az op' központ nemzetközi jogszakértőjével, Lowell Coffey II-vel a főnök irodájában gubbasztottak, és várták a híreket Madridból.

Mindannyian túlságosan is együtt éltek az őket körülvevő világgal, annak minden rezdülésével. Gyakran irigyelték ennek a világnak az egyszerű polgárait, akik sokszor nem is tudtak arról, mi történik a fejük fölött. És akiket ők néha csak számokként kezeltek...

Aztán ott volt a dolog személyes oldala. Iszonyatos terhet jelentett a küldetésben lévő beosztottak biztonsága iránt érzett felelősség. Egyáltalán nem olyan volt ez, mint amikor az ember a műtő előtt toporogva arra vár, hogy kinyíljon az ajtó, és az orvos közölje, sikerült-e a műtét. Bizonyos értelemben

mégis sokkal rosszabb ennél. Mert ezeket az embereket ők küldték oda. És mivel ők jó katonák, szemrebbenés nélkül, a feletteseik ítélőképességében bízva vállalták a küldetést.

És mintha mindez még nem lett volna elég, ezek az önfeláldozó lelkek ezúttal arra voltak ítélve, hogy kudarc esetén megtagadják és sorsukra hagyják őket. Ez pedig épp elég ok volt arra, hogy Herbertnek lelkiismeret-furdalása legyen. Itt ült a bizton-

335

ságban és a kényelemben, miközben ők az életüket kockáztatták. Ironikus módon ugyanez volt az oka annak, hogy hangyá-nyit irigyelte is a tűzvonalban lévőket. Nincs magasztosabb, mint az életedet kockáztatni egy igaz ügyért - miközben a fejeselek leragadni készülő szemmel, tehetetlenül kuksolnak egy irodában, és a körmüket rágják idegességükben.

Herbert mégis kedvelte ezt a hangulatot. Nem azért, mert mazochista volt, hiszen gyakran legrosszabb félelmeik váltak valóra - mint amikor elvesztették Bass Moore-t Észak-Koreában, majd Charlie Squires alezredest Oroszországban -, hanem azért, mert ilyenkor érezte Herbert azt, hogy még mindig él, Yvonne és a tolókosci ellenére.

Biztos volt benne, hogy Hood nem osztja az érzéseit. A főnököt hihetetlenül megviselte ez az ügy, amire eddig még sohase volt példa. Eddig éppen Hood volt az, akinek még arra is jutott energiája, hogy a többieket egy mosollyal, egy jó szóval felvidítsa, bátorítsa. Ezen a reggelen mindkettő hiányzott. Herbert nem értette, miért lett annyira dühös Paul, amikor megtudták, hogy Darrell McCaskey és Luis Garcia de la Vega helikopterrel a palota fölé repült. Igaz volt ugyan, hogy a strikerekkel ellentétben Darrellt könnyen összefüggésbe hozhatták az op' központtal, ami beláthatatlan politikai következményeket vonhatott maga után, de mint Coffey rámutatott, a tény, hogy Máriát fogva tartották, jogossá tette az Interpol közreműködésével kezdeményezett mentőakciót. Hood végül megnyugodott, bár kijelentette, még megfontolja, ne állítsa-e fegyelmi bizottság elé Darrellt. A düh tehát elpárolgott, de az aggodalom maradt. Újra csend telepedett a szobára. Senki nem ejtett egy szót sem, főleg Spanyolországról és az Interpolról nem. Egészen fél ötig, amikor Ann Farris felhívta őket otthonról, és álmossá hangon javasolta, hogy kapcsolják be a tévét, és nézzék a CNN-t.

Coffey felpattant a kanapéről, és kinyitotta a tévészekrény ajtaját. Hood elővette a távirányítót az íróasztal egyik fiókjából, és a CNN-re állította a tévét. A félórás hírműsor élén a madridi királyi palotánál kitört lövöldözés állt. Egy amatőr videós lefilmezte az Interpol helikopterét, amint déli irányban elhagyta a palota és a katedrális közti udvart. A háttérből lövéseket lehetett hallani. Aztán a kép váltott, és egy helikopterrel köröző híradós csapat élőben közvetítette az eseményeket. A palota néhány ablakából sárga füst szállt.

- Ez a strikerek füstgránátja - jegyezte meg Herbert. Rodgers, aki egy karosszékből ült, közvetlenül Hood mellett, az Interpol szerveréről letöltött és kinyomtatott színes térkép után nyúlt. Herbert is odagurult a székével.

- Az a füst átkozottul közel van az udvarhoz, nem igaz? - mondta Rodgers.

- Pontosan ott, ahol a trónteremnek lennie kell - válaszolt Herbert.

- A strikerek tehát biztosan bent vannak - állapította meg Hood. A számítógép képernyőjére pillantott. - Terv szerint.

Herbert a tévékészülék felé fordult, és tenyerével kagylót formált a füle mögé. A helyszíni tudósító semmilyen konkrét információval nem rendelkezett a harc okát és résztvevőit illetően. Jobb híján a látványt kommentálta, de nem ez volt az, amit Herbert hallani akart.

- Lövéseket hallok - mondta bizonytalanul. - Tompán. Mintha nem az udvarról jönnének.

- Mi ebben a meglepő? - vont vállat Hood. - Ha a strikereknek sikerült elkapniuk a tábornokot, minden bizonnyal üldözőbe vették őket.

- Igen, ez üldözés lehet - értett egyet Rodgers. - Semmiképpen nem ellenállás, hiszen azt a gázzal megelőzhatték.

- Hacsak a spanyolok nem vaktában lőnek - jegyezte meg Herbert. - Ha az ember fuldoklik, fura dolgokra képes.

- Nem lehet, hogy az a kivégzőosztag lépett működésbe? - kérdezte Coffey.

Rodgers megrázta a fejét.

337

- Ezek nem sortüzek.

- A jó hír az - próbálta a jó oldaláról megközelíteni a dolgot Herbert -, hogy a strikereinket egyelőre nem kapták el. Különben most nem lenne lövöldözés. Rövid időre csend lett. Hood megnézte az időt a számítógépképernyő sarkában.

- Úgy egyeztek meg, hogy amint visszaérnek a tömlöcbe, tájékoztatják Luist. - A telefonra sandított.

- Az embereim rajta vannak a vonalon - mondta neki Herbert. - Ha valami van, azonnal értesítenek minket.

Hood bólintott. A tévére nézett.

- Nem tudom, honnan szerzik a strikereket - mormogta. -Mármint a bátorságot, hogy véghezvigyék ezeket a tetteket. Azt se értem, ti honnan veszitek. Vietnam, Bejrút...

- Több forrása is van - felelte Rodgers. - A kötelességtudat, a szeretet, a félelem...

- A szükségszerűség - tette hozzá Herbert. - Ez egy igen fontos alapanyag. Ha sarokba szorítanak, akkor sok mindenre képes vagy. Mike, hogy is van az az idézet? Ki mondta azt, hogy nem vallhatsz kudarcot, ha felsrőfolod a bátorságodat... vagy valami ilyesmi?

Rodgers tekintete a tolószékben ülő férfira vándorolt.

- Azt hiszem, az idézet, amire gondolsz, valahogy így szól: "Hanem szedd össze minden bátorságodat, és nem fogunk kudarcot vallani."

- Igen, ez az - bólogatott Herbert. - Ki is mondta? Úgy hangzik, mintha Winston Churchill lenne.

Rodgers elvigyorodott.

- Lady Macbeth szavai. Arra bátorította a férjét, hogy ölje meg Duncan királyt. A pasas megtette, aztán az egész összeesküvés recsegve-ropogva a fejére omlott.

- Ah - dünnyögte Herbert, és a földre szegezte a tekintetét. - Akkor ez nem az az idézet, amelyre most szükségünk van.

- Semmi gond - mondta Rodgers még mindig vigyorogva. -Lehet, hogy a királygyilkosság csúnyán megbosszulta önmagát, de a színdarab ettől még nagy sikert aratott. Végül is nézőpont kérdése az egész.

- Ahogy mondani szoktam az ügyfeleimnek, amikor a bíróság visszavonul tanácskozni - szólalt meg Coffey -, bízz a rendszerben és azokban, akik a rendjét őrzik. - A tévé mellett állt, szemét egy pillanatra se vette le a képernyőről. - Mert ahogy egy másik nagy gondolkodó egyszer mondta, "nincs vége, míg be nem fejeződött".

Herbert a tévéképernyőre emelte a tekintetét. A fegyverro-pogás mintha sűrűbbé vált volna, a hangereje viszont nem változott. Ez a tudósítónak is feltűnt, de más közölnivalója továbbra sem volt.

Herbert még nem adta fel a reményt, bár már maga sem tudta, hogy ennek nem csupán feleslegesen derűlátása-e az oka. A szomorú igazság az volt, hogy az, amit annyira vártak, nem akart alakot ölteni - egy telefonhívás vagy egy tévéhír formájában. Milyen szépen is hangzott volna: Spanyolországban megíúsult egy puccskísérlet, mert a háttérében álló tábornokot meggyilkolták.

De senki nem közölt ilyent. Herbert kénytelen volt megbarátkozni a gondolattal, hogy az akció nem egészen úgy sikerült, ahogyan azt szerették volna.

NEGYVEN

Kedd, 05.49 OldSaybrook, Connecticut

Sharon Hood nem tudott elaludni. Fáradt volt, és a szülői házban, a gyerekkori ágyában feküdt, a lelke mégse lelt megnyugvást. Miután veszekedtek Paullal, egészen hajnali háromig egy régi Nancy Drew-könyvet olvasott, majd lekapcsolta a lámpát, és a holdfény által a falra vetített falevélárnyékokat nézte majdnem két órán keresztül. Aztán a posztereket vette sorra, amelyeket azóta se távolítottak el, hogy elköltözött otthonról, be a kollégiumba.

A Doktor Zsivágó című film plakátja. Aztán a Gary Puckett and the Union Gap rockegyüttes posztere. Egy tévéújság borítója, rajta a "Szeretettel David Cassidytól" felirattal, amiért ő és a barátnője, Alice három órát álltak sorban egy bevásárlóközpontban.

Hogy tudott egyszerre ennyi dolog után érdeklődni - koncertek, jó jegyek az iskolában, részmunkaidős állás, na és persze a fiúk? Mindez tizenhat-tizenhét évesen.

Úgy, hogy akkoriban nem tartott ilyen sokáig elaludnod, felelte magának.

De tényleg csak erről lett volna szó? A pihenésről? Vagy inkább arról, hogyha

valami nem ment, akkor másba fogott bele? Ha egy új lemez nem tetszett, akkor együtttest váltott? És ha egy fiú nem tette boldoggá, akkor másikat keresett? Nem, nem ener-

341

gia, hanem elszántság kérdése volt. Elszántan kereste a választ arra, hogy mi az, ami boldoggá teszi.

Azt hitte, megtalálta a választ, amikor megismerkedett a többszörösen milliomos borkirályal, Stefano Renaldóval. A kollégiumban barátkozott össze a férfi hűgával, és az egyik tavaszi szünetben vele tartott. Stefano gazdagsága, jachtja és figyelmessége teljesen megszáditette. Két év után azonban rájött, hogy nem olyan férfira vágyik, aki minden pénzét örökölte, akinek a kisuj-ját se kell mozdítania a megélhetéséért, és aki a hangulatától függően rombolja szét vagy váltja valóra azoknak a kisvállalkozóknak az álmait, akik tőle, a gazdag tőkéstől várnak üzleti segítséget. Ez a fajta élet - és ez a fajta férfi - nem neki való volt.

Egy nap elhagyta a jachtot, repülőjegyet váltott, és visszarepült az Államokba. Az a gazember még csak fel se hívta, hogy megkérdezze tőle, épségben hazaért-e. Képtelen volt felfogni, hogy tudott annyi ideig vele élni, egyszerűen nem értette önmagát. Aztán egy partin megismerkedett Paullal. Nem volt szerelem első látásra. Stefanót leszámítva senki nem hatott rá bombasztikus erővel, és még az ő vonzereje is csupán a külsőségek eredménye volt. Hosszú időre volt szükségük Paullal, hogy kifejlődjön köztük valami. Paul derűs természetű, dolgos és kedves férfi volt. Olyan ember benyomását keltette, aki mellett egy nő is lehet valaki, aki támogatni tudja és akarja társát a munkájában, és aki jó apja lesz a gyerekeiknek. Tudta, hogy Paul nem fogja elhalmozni ajándékokkal, mint Stefano tette, de ebből már kinőtt. Egy napon aztán, egy július negyedikéi pikniken, két hónappal azután, hogy találkoztak, Paul szemébe nézett, és minden a helyére kattant. A vonzalomból szerelem lett.

Egy faág csikorgatta meg keményen az ablaküveget, és Sharon odanézett. Az ág sokat nőtt azóta, hogy ő kislány volt. Akkoriban még ugyanez az ág gyengéden kocogtatta az ablakot.

Nagyobbra nőtt, gondolta Sharon, de nem változott meg. Azon tűnődött, vajon ez jó dolog-e vagy sem, megnőni és mégis ugyanolyannak maradni. Jó dolog egy fa, rossz egy ember esetében,

döntötte el. Változni - ez a legnehezebb feladat egy ember számára. Változni, és kompromisszumokat kötni. Elismerni, hogy eddig nem csináltad jól, pedig lehetett volna másképp is, lehetett volna sokkal jobban.

Úgy döntött, nem kínlódik tovább. Levesz egy másik Nancy Drew-könyvet a polcról, és olvasni fog. Előtte azonban magára öltötte a köntösét, és átment megnézni Harleigh-t és Alexandert. A gyerekek az emeletes ágyon aludtak, az ikrek, Yul és Brynner egykori helyén. Az öccseiről eszébe jutott, hogy a szüleik az eredetid király és én matinéján ismerkedtek meg. Még mindig el-elénekeltek egymásnak a "Hello, ifjú szerelmesek" és az "Én álmodtam" című betétdalokat, hamis hangon, de szívet melengetően.

Irigyelte a szüleit, amiért olyan felhőtlenül tudták élvezni egymás szeretetét, és amiért olyan sok időt tölthettek együtt azóta, hogy az apja nyugdíjba vonult. Persze, gondolta, voltak idők, amikor anya és apa se voltak ennyire elégedettek. Emlékezett arra a feszültséggel teli időszakra, amikor a család üzlete nem ment valami fényesen. Az apja bicikliket és csónakokat kölcsönzött a Long Island-szoros álmos kis nyaralóhelyére látogató turistáknak. Voltak nyarak, amikor az üzlet a gazdasági visszaesés, az üzemanyag-drágulás miatt pangott, és ilyenkor bizony apának másodállást kellett vállalnia. - mint szakács -, hogy a családot el tudja tartani. Amikor hajnalban hazajött, zsírtól és haltól bűzlött a ruhája. Sharon elgyönyörködött a gyerekek békés arcában, és mosolyogva hallgatta Alexander hortyogását. Éppen úgy horkolt, mint az apja.

A mosolya elbizonytalanodott. Sharon becsukta az ajtót, és megállt a sötét folyosón. Haragudott Paulra, de ugyanakkor hiányzott is neki a férje. Itt biztonságban érezte magát, de már nem ez volt az ő otthona. Az otthona ott volt, ahol Paul.

Tűnődve visszaballagott a szobájába.

343

Házasság, karrier, gyerekek, érzelmek, szex, konokság, féltékenység - ez volna csupán, ami összetart két embert? Nem, mondta magának. A szerelem a legnagyobb összetartó erő. Márpedig dacára annak, hogy neheztelt a férjére, amiért sosincs

velük, amiért a munka látszólag fontosabb a számára, mint a család, még mindig szerette őt.

Tiszta szívéből.

Ahogy ott ült egyedül a csendben és a félhomályban. Sharon rádöbbsent, hogy túl keményen bánt Paullal. Elmenekült tőle a gyerekekkel, kikelt ellene a telefonban - mi a fenéért nem tudott egy kicsit lazítani a gyeplőn, nagyobb mozgásteret adni Paul-nak? Irigy volt rá, mert Paul a karrierjét építhette, míg ő nem? Nagyon-nagyon valószínű. És talán az is közrejátszott benne, hogy még élénken emlékezett rá, mennyire hiányzott neki az apja a zsúfolt nyári szezonban, amikor még éjszaka is dolgoznia kellett. Nem akarta, hogy a gyerekei is ugyanígy szenvedjenek Paul elfoglaltsága miatt.

Ennek ellenére úgy érezte, minden szó, amit Paulnak mondott, igaz. Igazán több időt tölthetne a családjával. Sharon tisztában volt vele, hogy Paul munkája olyan elkötelezettséggel jár, aminek napi nyolc órában nem lehet eleget tenni, de néha azért hazajöhetne vacsorázni, és évente egyszer igazán szakíthatna rájuk egy-két hetet, mondjuk egy nyaralás formájában. Hiszen bármennyire nélkülözhetetlen is, a központ azért nélküle is elműködne ideig-óráig.

Az már más kérdés volt, hogy hogyan mondta el mindezt Paulnak. Kétségbeesett volt, és ez arra késztette, hogy értelmes párbeszéd helyett ostoba vitát kezdeményezzen. Pedig Pault már az is alaposan megviselhette, hogy elhozta tőle a gyerekeket.

Sharon levetette a köntösét, és visszafeküdt az ágyába. A párna nyirkos volt a verítékétől, és a faág még mindig az üveget csi-korgatta. Sharon az ablak felé fordította a fejét, és ekkor megvillant valami a sötétben. A mobiltelefon fekete műanyag burkolata verte vissza a holdfényt.

144

Az ágy szélére gurult, és felkapta a telefont. Már félig beütötte Paul számát, de végül félbehagyta a műveletet, és letette a készüléket. Sokkal jobb ötlete támadt. Ahelyett hogy telefonálna neki - és hagyná, hogy az üzenetrögzítő vagy egy félreértett szó megint rosszkedvre hangolja - olajágot fog nyújtani a férje felé. Az elhatározás olyan jókedvre derítette, hogy néhány perc múlva már az álmok tengerében lubickolt önfeledten.

NEGYVENEGY

Kedd/ n.so Madrid/ Spanyolország

Amikor a katonák váratlanul eltűntek, Darrell McCaskey csendben hálát rebegett Brett Augustnak. Nem volt kétséges, hirtelen visszavonulásuknak a strikerek támadása volt az oka.

Miután a helikopter felszállt, az orvlövészek sakkban tartották McCaskeyt és Máriát. Ugyanakkor a Luis által szétrebben-tett katonák újra csapatokba szerveződtek. Úgy tűnt, rohamra készülnek, de egyelőre semmi nem történt. A palotából kihallatszó lövöldözés hosszú pillanatokra elbizonytalanította őket.

- Elkezdődött - mondta McCaskey Máriának.

Sárga füst szivárgott ki az árkádokon túli ablakokból. Az udvar távoli végében, a palota nyugati oldalánál pattogó vezényszavak hangzottak el, és bár a vakító napsütés és a hosszú árnyékok miatt nem lehetett jól odalátni, mintha a katonák száma megfogyatkozott volna. Nem sokkal ezután McCaskey lövéseket hallott a díszes fehér falak mögül.

- Vajon mi történik odabent? - kérdezte Mária. A falhoz legközelebbi boltív alatt ült, kinyújtott lábbal. McCaskey az oldalára helyezte összehajtogatott zsebkendőjét, és a sebre szorította, hogy elállítsa a vérzést.

- Ellentámadásba lendültek - felelte. Nem akart többet mondani, mert nem tudhatta, nem hallgatózik-e valaki. -Hogy vagy?

- Jól vagyok - állította Mária.

347

Míg beszéltek, McCaskey kilesett a tágas, napsütötte térre. Délre - tőlük balra - magas vaskapu választotta el a palotaudvart a katedrálisról. A templom ajtaja korábban zárva volt, most azonban civilek szivárogtak elő az épületből - papok és hívek egyaránt. Nyilvánvalóan a helikopter dübörgése és a lövöldözés zaja csalta elő őket. Luis még mindig az udvar keleti szélén feküdt, a századosra nehezdedve. Ő csendben volt, a spanyol tiszt azonban hangosan nyögdécselt.

- Be kell hoznunk őt ide - mondta Mária.

- Tudom - bólintott McCaskey. Tovább pásztázta a teret, és sikerült kiszúrnia három katonát, akiket a többiek hátrahagytak. Ketten közülük a vaskapu

tartóoszlopa mögött kuporogtak, durván száz méterre tőlük, a harmadik pedig egy lámpaoszlop mögé húzódott, valamivel közelebb, északi irányban.

McCaskey a nő kezébe nyomta a pisztolyt.

- Megpróbálok üzletet kötni a katonákkal. Megkaphatják a századosot, ha mi is megkaphatjuk Luist.

- Miféle üzlet lesz az? - kérdezte dühösen María. - Luis igazi férfi, a százados pedig una víbora. Egy csúszómászó. - Megve-tően a százados felé nézett. - Pontosán úgy fekszik, ahogyan az elvárható tőle. A hasán.

- Reméljük - mondta közömbösen McCaskey -, hogy a katonák azért másképp értékelik a századosukat. El tudnál fordulni egy parányit? Úgy, hogy láthassák a pisztolyt?

María bal kézzel magához préselte a zsebkendőt, és óvatosan odébb csúszott.

- Várj egy percet! - fogta meg a kezét McCaskey, mielőtt még a századosra irányíthatta volna a pisztolyt. - Előbb beszélni akarok a katonákkal. Hogy mondjátok azt, hogy "ne lőj"?

- No disparar.

McCaskey kidugta a fejét a boltív tartóoszlopa mögül.

- No disparar! - kiáltotta. - És azt, hogy "engedjék, hogy ellássuk sebesült társunkat?" - kérdezte Máriától anélkül, hogy vissz-szahúzódott volna.

María ezt is megmondta neki.

- Cuidaremos nuestros heridos! - kiabálta McCaskey.

A katonák nem válaszoltak. McCaskey összevonta a szemöldökét. Ez tipikusan az a helyzet volt, amikor csak egyvalamit tehetél: levágtad az összes kártyádat az asztalra, és imádkoztál.

- Jól van - szólt hátra Máriának, miközben felegyenesedett. - Mutasd meg nekik azt a pisztolyt.

María elődugta a pisztoly csövét a fal mögül. A fegyver baljósán megcsillant a napfényben. McCaskey feltartott kézzel kilépett az udvarra, és Luis felé indult. A katonák még mindig nem léptek. A nap perzselt, és oda-bentről heves tűzharc zaja hallatszott. Pocsék kombináció, gondolta McCaskey. És rossz jel, hogy a strikerek ellenállásba ütköztek.

A következő pillanatban az egyik katona előlépett a kapu mögül, és bejött az udvarra. Egyenesen McCaskey felé tartott, rászegezve a géppisztolyát.

- No disparar - ismételte meg McCaskey arra az esetre, ha a katona korábban nem hallotta volna.

- Vuelta! - kiáltott rá a katona. McCaskey tanácstalanul María felé sandított.

- Azt akarja, hogy fordulj meg! - tolmácsolta María. McCaskey megértette. A katona biztos akart lenni benne, hogy nem rejteget fegyvert a dereka mögé tűzve. Megállt, és felhúzza a nadrágszárát, hogy megmutassa, ott sincs semmi, körbefordult. Aztán tovább lépdelt Luis és a százados felé. A katona nem lőtt, de nem is eresztette le a fegyverét, amit a távolság csökkentével McCaskey egy hongkongi gyártmányú MP5-ösként azonosított. Ha a katona rálőtt volna ebből a távolságból, kettészelhette volna vele a testét. A férfi arcát sajnos nem látta az ellenző miatt, pedig jó lett volna legalább sejteni, mire gondolhat ezekben a pillanatokban.

Nem egészen egy perc alatt ért Luishoz, de úgy érezte, mintha éveket öregedett volna. A katona még mintegy tíz méterre

349

volt tőle. McCaskey, még mindig a magasban tartva a karját, letérdelt a két sebesült férfi mellé.

A százados felnézett rá, és mondani akart valamit, de csak nyöszörgés jött ki a száján. A lába körül sötétvörös, még mindig duzzadó vértócsa gyült össze.

McCaskey tudta, ha a spanyol nem kap mielőbb segítséget, elvérzik.

Luis arccal lefelé feküdt rajta, egy "X" egyik szárát formálva testével. A szeme csukva volt, pihegve lélegzett, és egyébként sötét arcbőre viaszszárga színt öltött. A golyó a nyaka jobb oldalát találta el, öt centivel a füle alatt. A sebből vér csepegett a kőkockákra, ahonnan tovább csörgedezett, míg össze nem vegyült a százados kiontott vérével.

McCaskey leemelte a századosról, aztán a hóna alatt átölelte a barátját, hogy bevonszolja az árkádok alá. Ahogy felemelkedett, mozgolódást hallott a kapu felől. Odanézett, és a katona követte a tekintetét.

A kapu előtt egy őrmester szorongatta egy pap karját. A pap csendesén mondott neki valamit, és a sebesültek felé mutatott. Az őrmester kiabált. Egy pillanattal később a pap kitepte a karját a szorításából, és feléjük indult. Az

őrmester utána ordított, megálljt parancsolva neki.

A pap visszakiáltott: nem teheti. A palota felé mutatott, ahol még nem ült el a lövöldözés, majd közölte, hogy kötelessége megnézni, nem szorul-e valaki segítségre.

Az őrmester figyelmeztette, hogy odabent veszélyes a helyzet.

A pap közölte, hogy nem érdekli.

Hát erről van szó, gondolta gúnyosan McCaskey. A pap biztonsága miatt aggódnak. Ki hitte volna?

Óvatosan magához szorította Luist, és az árkádok felé hátrált vele. A katona nem állította meg. Letérdelt a százados mellé, és egy szíjjal elszorította a vérző lábat. Közben a pap is odaért, és megpróbált a katona segítségére lenni.

Visszaérve a boltív alá, McCaskey leültette a barátját Mária mellé.

350

- Szegény Luis - sóhajtott Maria. Letette a pisztolyt, és megsimogatta a férfi arcát.

McCaskey csipetnyi féltékenységet érzett. Nem az érintés, hanem a Mária szeméből sugárzó aggodalom miatt. Olyan mélynek, olyan őszintének látszott - mintha Mária maga nem lett volna legalább olyan súlyos sebesült. McCaskey átkozta magát, amiért képes volt hagyni, hogy egy ilyen nő eltűnjön az életéből. Csak most tűnt fel, mennyire sápadt Mária is. Neki is sürgős orvosi segítségre volt szüksége. McCaskey kigombolta az ingujját, és letépte. A vászondarabot Luis sebére szorította.

- Mindkettőtöknek kórházban lenne a helye - mondta Máriának. - Azonnal keressék egy telefont, és kihívom a mentőket. Míg megérkeznek, megkeresem a te Jüan barátodat.

Mária megingatta a fejét.

- Lehet, hogy már késő... - Megpróbált felállni. McCaskey a vállánál fogva határozottan visszanyomta.

- Mária!

- Hagyj! - kiáltott rá a nő.

- Mária, hallgass rám. Adj egy kis időt a strikereknek. Egy kis szerencsével győznek, és akkor Jüanért se kell aggódnod.

- Nem hiszek a szerencsében - jelentette ki Mária, és leseperte magáról a férfi kezét. - Én az emberi lustaságban hiszek, és eddig még nem kellett csalódnom. Ha szorul a nyakán a hurok, Ama-dori kivégeztetheti a foglyokat, hogy azok ne tudjanak ellene...

Mária elhallgatott. A szeme tágra nyílt.

- Mi van? - fordult hátra McCaskey.

- Én ismerem azt az embert - motyogta Mária.

A pap most feléjük tartott. Ahogy közelebb ért, lelassított. Ő is felismerte a nőt.

- Mária! - kiáltott fel az árkádok alá érve.

- Norberto atya - szólította meg Mária. - Hogy kerül ide?

- A sors kegyetlen iróniája folytán - felelte a pap. Leguggolt, és megsimogatta Mária homlokát. - Szegénykém.

351

- Életben maradok - nyugtatta meg Maria.

- Rengeteg vért vesztett - állapította meg Norberto. - Ahogy ez a férfi is - tette hozzá Luisra nézve. - Hívott már valaki orvost?

- Máris megyek - felelte McCaskey.

- Ne! - kiáltotta Mária.

- Ne aggódj, lányom - mondta Norberto. - Melletted maradok.

- Nem erről van szó - tiltakozott Mária. - Van odabent egy fogoly... Ki kell hozni, különben kivégzik!

- Hol van? - kérdezte az atya.

- Egy közeli szobában, ott - mutatott Mária az ajtó felé. Norberto megfogta a kezét és megpaskolta, aztán felállt.

- Megkeresem őt, Mária. Te csak maradj itt, és ne mozdulj. Mária tekintete a lelkészről McCaskeyre siklott. A korábbi aggodalom eltűnt belőle, átadva helyét a megvetésnek. McCaskey összetört szívvel az ajtó felé indult. Az atya követte.

McCaskey lépett be elsőnek a palotába. A pisztolyt Máriánál hagyta, hogy legyen mivel megvédenie magát és Luist, így fegyvertelen volt. A lövéseket innen természetesen sokkal hangosabbnak hallották, de még mindig elég messziről ahhoz,

hogy McCaskey bízson benne, nem kerülnek keresztűzbe. Az atya mellkasán lógó fakeresztre esett a pillantása. Egy másodpercre megállt, és magába mélyedve arra kérte az Urat, hogy segítsen harcoló bajtársainak.

Nyolc ajtót látott a rövid folyosó mentén. Mindegyik csukva volt.

- Beszél angolul? - kérdezte suttogó hangon a paptól.

- Egy kicsit - felelte Norberto.

- Nagyszerű - bólintott McCaskey. - Nem fogom magára hagyni, atyám.

- Én sohase vagyok magányos - felelte Norberto atya, és megérintette a keresztet.

- Úgy értem, védelem nélkül.

- De a sebesültek...

- Valamelyik szobában csak találok egy telefont. Hívunk egy mentőt, aztán megkeressük María barátját, és kivisszük.

Norberto nem vitatkozott. McCaskey benyitott az első ajtón. Bent sötét volt, így a kinti verőfény után beletelt egy kis időbe, mire a szemük hozzászokott a fényviszonyokhoz. A szoba távoli végében egy asztalt láttak. A sarkán egy telefonkészülék állt.

- Ez az - dörzsölte össze a két tenyerét McCaskey.

- Telefonáljon csak - mondta a pap. - Én addig folytatom a keresést.

- Rendben - egyezett bele McCaskey. - Amint végeztem, csatlakozom önhöz, atyám. Norberto kiment a szobából.

McCaskey becsukta utána az ajtót, és a telefonhoz ment. Felemelte a kagylót, de legnagyobb bosszúságára nem volt vonal. Ettől félt. Amadori emberei elvágták a palotát a küvilágtól, hogy egyetlen illetéktelen személy se továbbíthasson híreket az itt folyó eseményekről.

Viisszament a folyosóra, és benézett a következő szobába. Egy kisebb koncertterem volt. A földön hamu volt szétszórva, és enyhe füstszagot lehetett érezni.

Bizonyára ez volt az a hely, ahonnan a riasztás befutott a tűzoltóságra.

Norberto atya az egyik sarokban kuporgott egy idősebb férfi mellett.

- Hogy van, atyám? - kérdezte McCaskey.

Norberto nem fordult meg, de válaszképpen komoran megrázta a fejét.

McCaskey visszatért a folyosóra. Már csak egyetlen lehetősége maradt: meg kellett találnia a strikereket. Ők összeköttetésben álltak az Interpollal, így rajtuk keresztül orvosi segítséget kérhetett. Akár sikerült likvidálniuk a kommandósoknak Amadorit, akár nem, a katonáknak be kell engedniük a palotába a mentőket, hiszen köztük is sok lehet a sebesült.

McCaskey vett egy mély lélegzetet, és elszánt léptekkel elindult a lövöldözés irányába.

NEGYVENKETTŐ

Kedd/11.06 Madrid/ Spanyolország

A koncertteremben sötét volt, de a folyosóról behatoló fény éppen a sarokban fekvő férfira vetült. Norberto atya bemerészkedett. A férfi súlyosan megsebesült; merő vér volt a ruhája és körülötte a padló, a fal. Az arcán, a homlokán és a száján éktelenkedő mély sebekből még mindig szivárgott a vér. A lábán és a mellkasán is volt néhány csúnya, nyílt seb.

Norberto atya a szó szoros értelmében érezte a halál jelenlétét - éppen úgy, mint amikor az öccse mellett térdelt. Az érzés mindig ugyanaz volt, akár egy súlyos beteg, akár egy halálosan megsebesített személy kezét fogta. A halálnak édeskés, enyhén fémes szaga volt, ami megtöltötte az orrlyukakat, és émelygést keltett a gyomorban. Az érintése pedig hideg volt, olyan, mint egy láthatatlan füst, amely lehűti maga körül a levegőt, és behatol a hús, a csontok alá, bele az élő lélek legmélyébe.

A halál eljött ezért az emberért. Ahogy a szeme hozzászokott a sötéthez, Norberto atya megállapította, hogy kész csoda, hogy eddig is életben maradt. A szörnyek, akik bezárták ebbe a szobába, kíméletlenül agyonverték és összeégették.

Miért? - kérdezte magától keserűen Norberto. - Információért? Bosszúból?

Szórakozásból?

Bármilyen volt is az ok, ezt nem igazolhatta. Pedig egy katolikus nemzet fiai tették, egy olyan nemzet fiai, amely a tízparancsolat

és Jézus Krisztus tanításai szerint élt. Halálos bűnt követtek el. Norberto atya biztos volt benne, hogy tettükért Isten örökre ki fogja zárni őket a

kegyelméből.

Nem mintha ez segíthetett volna ezen a szerencsétlenül. Norberto térdre ereszkedett a haldokló fogoly mellett. Félreseperte az izzadságtól nedves hajtincseket a férfi homlokából, és megérintette véres arcát.

A fogoly kinyitotta a szemét. Már nem volt bennük fény, csak mérhetetlen fájdalom és zavar. Tekintete végigsiklott a reveren-dán, aztán visszatért a jószágos arcra. Megpróbálta felemelni a karját. Norberto atya megfogta remegő kezét, és a két tenyere közé vette.

- Fiam - mondta gyengéden. - Norberto atya vagyok.

- Atyám... - motyogta a férfi. - Mi történt?

- Megsebesültél - felelte Norberto. - Csak pihenj, csendesen.

- Megsebesültem? Mennyire?

- Ne aggódj, fiam. - Norberto megszorította a kezét, és elmosolyodott. - Mi a neved?

- Én... én Juan Martinez vagyok.

- Jól van, Jüan. Szeretnék meggyónni a bűneidet? Jüan körülnézett. Szemébe félelem költözött.

- Haldoklóm... atyám?

Norberto nem felelt. Még jobban megszorította Jüan kezét.

- De hogyan... hogyan lehetséges ez? Hiszen... nem is érzek fájdalmat.

- Isten kegyes hozzád, fiam - bólogatott csillogó szemmel Norberto.

Jüan megmarkolta a pap ujjait. A szeme lecsukódott.

- Atyám... ha Isten kegyes, akkor arra kérem őt... bocsássa meg a bűneimet.

- Meg fogja bocsátani a bűneidet, fiam, ha őszintén megbántad őket. - A távolban mintha ritkábbá váltak volna a lövések. Sokan lehetnek még, akiknek szükségük van az Úr vigasztaló

erejére és bűnbocsánatára, gondolta Norberto. A keresztjét a haldokló férfi ajkára téve megkérdezte: - Őszintén bánod, hogy életedben annyi fájdalmat és szomorúságot okoztál Istennek a bűneiddel? Jüan megcsókolta a keresztet.

- Őszintén sajnálom - felelte bűnbánóan. - Megöltem... sok embert. Néhányat egy rádióállomásnál. Egy másikat az otthonában... Egy halász.

Norberto érezte, hogy a halál feléje fordul, és szembevihogja. Sok mindent látott és tapasztalt már, de soha nem hitte volna, hogy az élet ennyire kegyetlen tud lenni - hogy éppen neki kell feladni az utolsó kenetet annak az embernek, aki lemészárolta a testvérét.

A tekintete gyilkos tűzzel lobogó máglya volt egy jégtenger közepén. Olyan erővel égette bele magát az előtte fekvő férfi leikébe, mintha Norberto maga lett volna az Ördög. Szerette volna ellökni magától ezt a gyilkos kezét, és hagyni, hogy ez az ember az örök kárhozatra jusson.

Ez az ember megölte az öcsémet...

- Elkerülhetetlen volt, hogy megöljük őket - folytatta elcsukló hangon Jüan.

Remegő kezével kétségbeesetten szorongatta Norberto kezét. - De... de én tiszta szívemből sajnálom, hogy részem volt bennük.

Norberto behunyta a szemét. A fogait egymáshoz préselte, és reszketett az indulattól, mégis leküzdötte a késztetést, hogy ellökje a kezét, amely megfosztotta Adolfot az életétől. Hiszen nemcsak Dolfo volt a testvére, hanem az Úrban a gyilkosa is.

- Atyám... - Jüan köhögni kezdett. - Segítsen... elmondani... az imát.

Norberto szeméből könnycseppek törtek elő. Nem szükséges megbocsátanom neki. A megbocsátás Isten hatásköre.

Kinyitotta a szemét, és szikrázó tekintettel a szétvert, szánszalmasan kiszolgáltatott alakra nézett.

- Atyám, bocsásd meg az én vétkeimet, mert őszintén megbántam őket - mondta érzéketlenül.

357

- Őszintén... - zihálta Juan. - Őszintén... megbántam őket. -A szeme lecsukódott. Akadozva vette a levegőt.

- A bűneid eltávolítottak lelkedből, mert az Úr kegyelme veled van - folytatta Norberto. - Isten bocsássa meg gyarlóságodat, és áldjon meg az örök élet ajándékával.

Jüan ajka szétváltak. Egy sóhaj hagyta el őket, aztán végleg elcsendesültek.

Norberto még mindig a halott férfit nézte. Jüan keze hideg volt. Mellkasából és arcából még mindig szivárgott a vér. Norberto képtelen volt elfogadni az indokait, és megbocsátani azt, amit vele tett. Adolfo azonban egy olyan tengeren

vetette ki hálóját, ahol a zsákmány visszacsapott. Ha nem Jüan ölte volna meg az öccsét, akkor megtette volna azt helyette más.

Az egyedüli, aki tehetett volna valamit érte, az ő volt. Talán ha többi időt töltött volna a fivérével... Ha nem lett volna olyan szigorú hozzá, akkor talán Adolfo nem félt volna a szemébe nézni. Miért is engedte elmenni este? Miért nem kísérte el, amikor átadta a kazettát? A felvételt, amely útjára indította ezt a sok borzalmat. Miért nem tett valamit még idejében?

Hát ezért kellett bűnhődnie. Kellhet-e annál nagyobb büntetés Isten felkent szolgájának, hogy nem tudta megmenteni a saját fivére lelkét - csak a gyilkosáét?

- Ó, Istenem - hajtotta le a fejét Norberto. Letette Jüan kezét a teste mellé, és eltakarta a szemét.

Ahogy ott térdelt zokogva, érezte, hogy a halál elhagyja a szobát - bár nem ment messzire. Norberto letörölte a könnyeit. Nem ez volt a legalkalmasabb idő arra, hogy Adolfot gyászolja és önmagát ostorozza. Voltak még mások is, akiknek vigaszra és megbocsátásra volt szükségük - mások, akik lehet, hogy ugyanolyan arrogánsak voltak életük virágában, mint Jüan, de most, az örök kárhozat kapujában alázattal várták, hogy egy jámbor lélek feloldozza őket.

Norberto atya felegyenesedett, és keresztet vetett Juan Martinez fölé.

- Isten bocsásson meg neked - mondta csendesén.

És Isten bocsásson meg nekem, gondolta, amikor elhagyta a szobát. Gyűlölte a férfit, aki az imént meghalt. De a szívében, énje legmélyebb és legigazabb részében remélte, hogy Isten meghallgatta az imáját.

Elég volt egy elkárhozott lélek erre a napra.

NEGYVENHÁROM

Kedd/12.12 /Aadrid, Spanyolország

Az amerikai elit alakulatoknál alapelv volt, hogy semmi ellenük felhasználhatót nem szabad hátrahagyni. Egyes esetekben, ha a küldetés "vörös" kóddal volt ellátva - ez azt jelentette, hogy senki még csak nem is tudhatott róla, hogy az adott helyszínen jártak-, még a töltényhüvelyeket is össze kellett szedni az utolsó darabig. Egy "zöld" akcióban, mint a mostani, elég volt, ha a résztvevők személyazonossága rejtve marad.

August ezredes természetesen azonnal észrevette, hogy Aideen Marley levált a csapatról. A lány nem kapott parancsot rá, hogy ezt tegye, de August nem hibáztatta döntéséért. Ha Aideennek nem sikerül elkapnia Amadorit, akkor a küldetés csak részben lesz sikeres. A strikereknek sikerült megzavarniuk a tábornokot, és a lövöldözésre a városi rendőrség kénytelen lesz kivonulni. Márpedig ha megtalálják a foglyokat, és tudomást szereznek róla, milyen körülmények közt kerültek ide, akkor az Amadoriba vetett hit meg fog inogni. Igaz, ettől még megkaparinthatja a hatalmat, de sokkal nehezebb dolga lesz, és az atrocitások híre el fogja fordítani tőle a többi európai államot.

Mégis...

August ezredes nem szerette a fél sikert. Aideen a palota déli szárnyában üldözte Amadorit. Ha sikerül elég hosszú ideig távol tartaniuk tőle az erősítést, és ha Amadori kellőképpen meg-

361

ijedt ahhoz, hogy az ellentámadás megszervezése helyett a saját irháját mentse, akkor Aideen pontot tehet az i-re. Ha sikerül neki, rengeteg szenvedéstől és vérontástól mentheti meg Spanyolországot.

Hozzávetőleg kilencven méter választotta el a strikereket a spanyol katonáktól. Noha Amadori emberei gázálcot viseltek, a sűrű sárga füst miatt csak araszolva tudtak előrenyomulni. A strikerek ezalatt kimenekítették az alabárdosok terméből azokat a foglyokat, akik már magukhoz tértek, és közben lassan, fokozatosan hátráltak.

Már a fölépcső mellett voltak, a kárpitok termének a közelében. Tőlük délre az a folyosó húzódott, amelyen Amadori és Aideen eltűntek. August odaoldalazott Prementine-hoz, és utasította, hogy jelöljön ki egy embert, aki majd fedezi a visszavonulásukat, majd vezesse ki a strikereket a palotából a tömlő-cön át.

- Uram, egy katona nem lesz elég a feladatra - mondta Prementine. - Ha lehetne, én is itt maradnék.

- Negatív - válaszolta August. - Akkor már hárman lennénk.

- Hogyan, uram?

- Én is itt maradok -jelentette ki August.

- De uram...
- Engedelmeskedjen, tizedes - parancsolta August.
- Igenis, uram - adta fel Prementine.
A tizedes közölte Pupshaw-val, hogy hátra kell maradnia August ezredessel. A természetes közlegény lelkesen tiszteltgette, aztán jelentkezett a parancsnokánál. August utasította, hogy helyezkedjen el a sarok mögött, míg ő a lépcső északi oldaláról fogja viszonzni a tüzet. Így ha bármelyiküket hátba támadnák, a másik fedezheti a visszavonulását.
Scott és DeVonne átadták nekik a megmaradt gránátokat. Csak három volt belőlük. August úgy számolta, ha felhasználnak kettőt, azzal újabb öt percet nyerhetnek. Az utolsót a saját visszavonulásukra tartalékolta. Ez további két percet jelentett.
Ennyi ideje volt Aideennek, hogy elkapja sebesült zsákmányát, megtegye, amit meg kell tennie, és visszaérjen a lépcsőhöz.
Prementine tizedes sok sikert kívánt nekik, aztán kivonta az embereit.
August közölte Pupshaw-val, hogy pontosan öt percig fogják tartani a frontot, aztán ők is visszavonulnak a "lyukba". Pupshaw fogja megkezdeni a visszavonulást, hajéit adott neki.
Mindketten lehasaltak, és felkészültek a roham fogadására. Pupshaw előkészítette az egyik gránátot. August felemelte a bal kezét.
Húsz másodperccel később a spanyolok előbukkantak a sárga füstfelhőből. August lefelé fordította a hüvelykujját.
Pupshaw kibiztosította a gránátot, és a lábukhoz gurította.

NEGYVENNÉGY

Kedd/11.17 Madrid/ Spanyolország

Darrell McCaskey meztelennek érezte magát a pisztoly nélkül, de legalább tudta, hogy Maria nem maradt védtelen. Rég volt már, amikor az FBI-nál tanult aikidofogásokat élesben alkalmazta, de azért remélte, hogy elő fognak jönni, ha szüksége lesz rájuk.

A következő folyosóhoz érve lefékezett, és kilesett. Ahogyan azt az álrúhás megfigyeléseknél megszokta, egyetlen pillantással lefényképezte a helyszínt, aztán visszahúzódott, hogy kiértékelje a látottakat.

Egy magas férfi állt valamivel lejjebb, a másik folyosón. Fran-co-stílusú aranypaszmányokkal és medálokkal díszített, tábornoki rangjelzésű egyenruhát viselt. Valamilyeri kézfegyverrel és gázmaszkkal volt felszerelve. Az egyik lábfeje vérzett.

McCaskey csak egy valamire tudott gondolni: ez Amadori.

A férfi hátrafelé feléje közeledett, de McCaskey biztos volt benne, hogy nem vette őt észre. Most már bánta, hogy otthagyta a pisztolyt Máriának, de azért így sem volt teljesen fegyvertelen: az öklére és a meglepetés erejére még mindig számíthatott.

Az FBI-nál McCaskey azt tanulta, hogy ha egy ügynök nem tud elsőpró tüzerőt felvonultatni, akkor vissza kell vonulnia, és meg kell várnia, hogy ez a tüzerő megérkezzen. McCaskey szívesen megvárta volna az erősítést, ha lett volna ilyen. Csakhogy

365

most nem az Egyesült Államok területén volt, és Amadori vészesen közeledett. Tennie kellett valamit.

A falnak lapult, és feszülten hallgatta a tábornok bicegő lépteit. Még néhány lépés, és...

Lépteket hallott a háta mögül. Hátraperdült, és Norberto atyát látta kijönni a koncertteremből. De nem ez volt minden, amit látott. Az ajtó fölött egy piros LED villogott.

Egy biztonsági kamera. És Amadori védőszemüveget viselt a gázmaszk fölött. A TFR - villant az agyába.

A léptek elhallgattak. McCaskey némán elkáromkodta magát. Túl fáradt volt ahhoz, hogy mindent figyelembe tudjon venni, és most komoly hátrányba került. Amadori pontosan tudta, hol van.

Nem volt mit tennie, vissza kellett vonulnia. Megfordult, és az udvarra vezető ajtó felé rohant.

- Mi történt? - kérdezte Norberto atya.

McCaskey intett neki, hogy szaladjon, a pap azonban nem mozdult. Nem értette a dolgot.

- Jézusom! - kiáltott fel kétségbeesetten McCaskey. Nem hitte, hogy Amadori lelőné a klérus tagját, viszont egy katolikus papnál ideálisabb túszt el se lehetett képzelni. Senki nem merne ráló'ni. nehogy véletlenül az atyát érje találat.

McCaskey tudta, mindenképpen ki kell vinnie innen a papot. Ahogy elrohant a pap mellett, belekapaszkodott a karjába, és gpróbálta magával rángatni az udvar felé. Egy pillanattal ké- cM érzett a hátában, és elsötétült körülötte a világ.

. me

NEGYVENÖT

Kedd/12.21 Madrid, Spanyolország

Aideen nem számított rá, hogy a tábornokot egyedül fogja találni, és arra főként nem, hogy Amadori várni fog rá. A férfi lőtt, amint Aideen előbukkant a sarok mögül. Aideen hátraugrott, amint megpillantotta a tábornokot, és a golyó elsüvített előtte. Miután a lövés visszhangja elült, csend telepedett a folyosóra. Aideen azon tűnődött, vajon közben elmozdult-e a célpont, amikor érezte, hogy valami kemény préselődik a veséjének.

- Álljon arccal a falhoz, és emelje fel lassan a kezét - mondta valaki spanyolul. Aideen engedelmeskedett, és közben a férfira pillantott. A vezérőrnagy volt az, és TFR-szemüveget viselt. Nyilván kiszúrták valamelyik kamera segítségével, és kelepécét állítottak neki.

•

A vezérőrnagy elvette a fegyverét, és megmotozta.

- Ki maga? - kérdezte tőle. Aideen nem felelt.

- Nincs vesztegetni való időm - figyelmeztette a vezérőrnagy. - Válaszoljon, és elengedem. Vagy legyen makacs, és golyót kap a hátába. Háromig számolok.

Aideen nem kételkedett benne, hogy komolyan beszél.

- Egy - mondta a vezérőrnagy.

Aideen erős késztetést érzett rá, hogy Interpol-ügynöknek vallja magát. Még soha nem nézett bele ilyen közelről a saját

367

sírházába. El kellett ismernie, hogy a vezérőrnagy érvei igen-igen nyomósak.

- Kettő.

Aideen tudta, a tisztt akkor se fogja életben hagyni, ha felfedi neki a személyazonosságát. De ha nem teszi, akkor még hamarabb meghal.

Ha viszont beszél, azzal romba döntheti Maria, Luis és a kollégáik karrierjét, sőt az életüket is veszélybe sodorhatja. Másrészről még nagyobb lesz az áldozatok száma, ha hagyja Amadorit, hog}' túlélje a támadást.

Ami késik, nem múlik, gondolta. Életben maradt, amikor Marthát lelőtték az utcán, de most érte is eljött a halál.

Lövés dördült el a háta mögött, és érezte, hogy vér csorog le a nyakán. Azt hitte, ez a vég, de nem rogyott össze. Egy pillanattal később érezte, hogy a vezérőrnagy neki zuhan. A fegyverek csörömpölve a padlóra estek. Aideen hátranézett. A vezérőrnagy koponyájából gejzirként spriccelt a vér.

A folyosó másik vége felől egy ismerős figura közeledett feléje. Füstölő pisztolyt tartott a kezében, és elégedetten vigyorgott.

- Ferdinand? - kérdezte Aideen. A familia tagja habozni látszott.

- Ne féljen - mondta neki Aideen. Hátat fordított a biztonsági kamerának, és egy pillanatra felhúzta a maszkját, hogy a férfi láthassa az arcát. - Nem vagyok egyedül. Azért jöttünk, hogy segítsünk.

Ferdinand elvörösödött.

- Örülök neki - bólintott. - Jüan és én a gyár ellen elkövetett támadás után azt hittük, hogy csapdába csaltak minket. Sajnálom.

- Nem hibáztatom. Elég zavaros helyzet volt. Ferdinand a pisztolyra mutatott.

- Ez akkor került hozzám, amikor a barátnője zűrzavart okozott az alabárdosok termében. Elvitték őt, és vele együtt Jüant is. Meg akarom keresni őket. és meg akarom találni Amadorit is.

- Amadori erre ment - mutatott a sarok mögé Aideen. Felvette mindkét fegyvert a földről, és feltette a TFR-szemüveget.

A halott férfi vére kezdett megalvadni a nyakán. Aideen a kezeslábas ujjával ledörzsölte magáról. Hányinger fogta el, ahogy maga mögött hagyta a hullát. Nem azért, mert a férfi meghalt; ha Ferdinand nem ölte volna meg, akkor most ő lett volna halott. Inkább az a tény zavarta, hogy mindahhoz, ami idehozta az op' központot, a tábornoknak és a vezérőrnagynak voltaképpen semmi köze nem volt. Még Martha halálával se gyanúsíthatták őket. Éppen ellenkezőleg, ők ölték meg

azokat, akik a Martha ellen elkövetett merénylet mögött álltak. A bűn, amiért üldözték őket, egy NATO-szövetséges ország kormánya ellen elkövetett puccs volt - egy puccs, amelyet ironikus módon a spanyolok többsége törvényesített volna, ha szavazásra kerül sor.

Martha tévedett, gondolta csüggedten Aideen. Nincsenek szabályok. Csak káosz van.

Ellenőrizte a fegyvert, amit a vezérőrnagytól szedett el. Ki volt biztosítva. Az a gazember kész volt megölni őt.

Előttük üresen tátongott a folyosó. Lövést hallottak, ezért felgyorsították a lépteiket. Aideen őszintén remélte, hogy Mária lőtt, és akit eltalált, az Amadori. Ahogy a vérnyomokat követve befordultak a következő saroknál, a tábornokkal találták magukat szembe. Fehér kesztyűs kezével egy pap fejéhez szorította az automatáját. Beletelt egy másodpercbe, mire Aideen felismerte a túszt.

Norberto atya volt az. És a lábánál egy másik férfi feküdt, arccal a mennyezet felé. Nem mozgott.

A földön heverő test Darrell McCaskey volt.

NEGYVENHAT

Kedd/12.24 Madrid/ Spanyolország

Amikor Norberto atya belépett a palota udvarára, nem hitte, hogy a katonák bántani fogják. Láta ezt a szemükben, érezte a hangjukban. De ezt a tiszteletet illetően, aki hátba lőtte az amerikaiakat, nem voltak illúziói. A férfi az álla alá nyomta a fegyverét, és szabad kezével megmarkolta a haját. Norberto észrevette, hogy a tiszt vérzik, de nem volt ideje, utána pedig lehetősége, hogy beszéljen vele.

- Hol van a vezérőrnagy? - kiáltotta Amadori.

Aideen ledobta a vezérőrnagy automatáját és szemüvegét, s a sarok mögül a folyosó közepére rúgta őket.

- Halott. Most pedig engedje el a papot.

- Egy nő? - kiáltott fel meglepetten Amadori. - A fenébe, hát egy nő folytat háborút ellenem? Jöjjön elő. Most mutassa meg magát!

- Engedje el a padrét, Amadori tábornok - mondta Aideen. - Engedje el, és a magáé vagyok.

- Nem alkudozom - közölte Amadori. A háta mögé pillantott. Az udvarra vezető ajtó már csak néhány méterre volt tőle. Levette a TFR-szemüvegét, és elhajította. Aztán még erősebben Norberto atya állába nyomta a csövet, és az ajtó felé hátrált. - A katonáim már erre tartanak a város más részeiről. Semmi esélye!

- Ha előbújok, lelő.

371

- Ez igaz - ismerte el Amadori. - De elengedem az atyát. Aideen hallgatott.

A lelki szolgálat évei alatt Norberto sok olyan gyülekezeti taggal beszélt, aki elvesztette a feleségét, a férjét, a testvérét vagy a gyermekét. A legtöbben nem tagadták, hogy szívesen halott hozzátartozójuk után mennének. Az őt ért veszteség dacára azonban Norberto nem érzett így. Ő nem akart mártír lenni. Ő élni akart. Élni, hogy segíthessen másokon. Azt azonban nem hagyhatta, hogy ez a nő helyette haljon meg.

- Menekülj, gyermekem! - kiáltotta Aideennek. Amadori megrántotta a haját.

- Csend legyen!

- Az öcsém, Adolfo Alcázar hitt önben - mondta Norberto. - Az életét adta önért.

- Az öccse? - kérdezte meglepetten a tábornok. Nem állt meg, már csak néhány lépés választotta el az ajtótól. - Hát nem tudja, hogy azok, akik Adolfot megölték, itt vannak?

- De tudom - felelte Norberto. - Az egyik az előbb halt meg a karjaim között, akárcsak Adolfo.

- Akkor hogy állhat az ő oldalukra?

- Nem álltam senkinek az oldalára. Én Isten oldalán állok. És az ő nevében könyörögve kérem, fújja le ezt a háborút.

- Nincs időm erre - csattant fel Amadori. - Az én ellenségeim Spanyolország ellenségei. Árulja el nekem, ki ez a nő, és elengedem magát.

- Nem tehetem - jelentette ki Norberto.

- Akkor meghal. - Amadori a kilincs után nyúlt; felnyögött a mozdulattól. Újra

belekapaszkodott a pap hajába, és kirángatta az udvarra. Háttal állt a déli kapunak. - Segítségre van szükségem! - kiáltott hátra, aztán gyorsan az ajtó felé nézett, hogy biztos legyen benne, a nő nem mozdult. A kapu mögött rejtőzködő katonák tekintete az árkádokról az ajtóra siklott. Látva, hogy ki áll ott, egyikük előmerészkedett a vasoszlop mögül.

- Maradjon ott, ahol van, uram! - kiáltotta Amadori felé. Amadori az árkádok felé pillantott. Két ember kuporgott az egyik boltív alatt, egy vérző férfi és egy nő.

- Hívja vissza az egységét ide! - parancsolta Amadori. - Biztosítsák az udvart! A katona leakasztotta az övéről a rádió adó-vevőjét, és erősítést kért. A boltív árnyékában rejtőzködő nő ezalatt célba vette Amadorit. A tábornok dühösen szembefordult vele, élő pajzsként továbbra is maga előtt tartva Norbertot. A nő elkésett, és a katonák lövései hamarosan visszakergették a boltív fedezékébe. Amadori a folyosó felé sandított. A nő még mindig nem jött elő a sarok mögül. De nem is kellett. Darrell McCaskey féloldalt feküdt a folyosó közepén, arccal a tábornok felé, és az automatát szorongatta, amit Aideen rúgott be a folyosóra. Norberto atya is odanézett. Nem értette, hogyan lehetséges. Nem volt vér, pedig látta, hogy a tábornok hátba lőtte azt a férfit.

Amadori az ajtó felé akarta fordítani Norbertot, de McCaskey esélyt se adott neki erre. Nem megsebesíteni akarta a tábornokot: Amadori halántékára célzott, és kétszer is lőtt.

A tábornok halott volt, mielőtt elterült volna az udvar kövén.

NEGYVENHÉT

Kedd/ i2.jf Madrid, Spanyolország

- Golyóálló mellény volt rajtad - rohant oda a társához Aideen.

- Soha nem teszem ki a lábam nélküle - felelte McCaskey. Félj aj dült, ahogy Aideen talpra segítette. - Miután meglőtt, gondoltam, kushadok egy kicsit, és várom az alkalmat. Például azt, hogy valaki odarúgjon nekem egy pisztolyt.

- Még jó, hogy nemcsak a szemüveget löktem oda - mosolygott Aideen.

Norberto atya az ajtóban állt, és a halott Amadori tábornokot nézte tűnődve.

Néhány másodperc elmúltával letérdelt, és imádkozni kezdett a halott felett.

- Atyám, nem érdemli meg, hogy a lelki üdvéért imádkozzon

- mondta a papnak Ferdinand. - Jöjjön. Mennünk kell. Norberto rendületlenül tovább mondta az imát, és csak azután állt fel, hogy keresztet vetett a halott tábornok felett.

- Hova megyünk? - kérdezte.

- El innen - felelte Ferdinand. - A katonák...

- Ferdinándnak igaza van, atyám - mondta Aideen. - Nem tudhatjuk, mit terveznek, ezért jobb lesz, ha gyorsan eltűnünk innen.

McCaskey Aideen vállára támaszkodva vett néhány mély, fájdalmas lélegzetet.

- Mielőbb tudatnunk kell a főnökkel, hogy mi a helyzet - szólalt meg. - Hol van most a csapat?

375

- Ellenállásba ütköztek - tájékoztatta Aideen. - Visszavonultak.

- Utol tudjátok még érni őket? Aideen igent intett a fejével.

- Tudsz járni?

- Igen, de nem megyek veletek - felelte McCaskey. - Nem hagyhatom itt Máriát.

- Hallottad, mit mondott Amadori. Még több katona van úton.

- Tudom - bólogatott McCaskey. Halványan elmosolyodott. - Eggyel több ok, hogy ne hagyjam magára Máriát.

- Nem lesz egyedül - jelentette ki Norberto atya. - Én mellette maradok.

Aideen megelégedte a vitát.

- Jól van. Megyek, és értesítem a főnököt. Ti hárman pedig vigyázzatok magatokra.

A lépcső felé rohant, McCaskey pedig odabotorkált a paphoz.

- Sajnálom, atyám - mutatott le Amadori holttestére. - Elkerülhetetlen volt. Norberto nem szólt.

Ferdinand az övébe tűzte a pisztolyát.

- Megyek és megkeresem Jüan barátomat. - Megállt McCaskey előtt. - Köszönöm, uram, hogy megszabadította Spanyolországot egy újabb el caudillótól

McCaskey nem egészen értette, miről beszél Ferdinand, de nagyjából sejtette, hogy miről lehet szó.

- De nada! - felelte. - Nincs mit.

Norberto atya az indulni készülő Ferdinand nyakára tette a kezét - ahogyan annak idején az öccsét irányította az utcán -, és megszorította.

- Padre? - kérdezte értetlenül a férfi.

- A barátja ott van - közölte Norberto. Könnyek csillogtak a szemében, ahogy a koncertterem felé mutatott. - Halott.

- Juan halott? Biztos benne?

- Biztos vagyok benne - mondta Norberto. - Mellette voltam, amikor meghalt. Mellette voltam, amikor meggyóna a bűneit. Tiszta lélekkel ment el.

Ferdinand behunyta a szemét. Norberto még jobban megszorította a nyakát.

- Mindenkinek joga van a bűnbocsánathoz, fiam, akár egy embert ölt meg, akár milliókat.

Elengedte Ferdinándot, és elfordult. McCaskey után ment, aki időközben az ajtóhoz bicegett, és az udvart figyelte. McCaskey nem értette, miről folyt a beszélgetés, de érezte, hogy szívfájdító dolgokról esett szó.

- Most mi legyen? - kérdezte Norberto.

- Fogalmam sincs - vallotta be McCaskey.

Már megérkezett az erősítés, és a katonák egy másik kapun át ebben a pillanatban masíroztak be az udvarba. Még elég messze voltak, de úgy tűnt, mintha gázálarccal is fel lettek volna szerelve. McCaskey megint tehetetlennek érezte magát. Lehet, hogy az Interpol megfigyelői nem is vették észre, hogy Amadori meghalt. Pedig ha a városi rendőrség egy kis erődemonstrációt tartana, azzal könnyen véget vethetnének a további hatalmi játéknak. Ehhez azonban még idejében ide kellene érniük, mielőtt a katonák felsorakoznak egy új vezető mögött.

- Mi lenne, ha kimennék és beszélnék velük? - kérdezte Norberto atya. -

Elmondhatom nekik, hogy már nincs értelme harcolniuk.

- Kétlem, hogy hallgatnának magára, atyám. Néhányan talán megijednének, de nem mindannyian. Ezzel rajtunk nem sokat segítene.

- Meg kell próbálnom - jelentette ki Norberto. Megkerülte McCaskeyt, és kilépett az ajtón. McCaskey nem

akarta erőszakkal visszatartani. Bízott benne, hogy a katonák nem fogják bántani a papot. És ha Norberto atya a prédikációjával elhúzza az időt egy-két percre, már az is eredmény.

377

McCaskey el se tudta képzelni, mi fog történni a mozgalommal most, hogy Amadori meghalt, de látva a déli fal alatt közeledő mintegy három tucat katonát, azt igenis el tudta képzelni, hogy mi fog történni vele, Máriával és a többi fogollyal.

A leghálátlanabb szerepet fogják rájuk osztani az évszázad egyik legnagyobb túszejtési drámájában.

NEGYVENNYOLC

Kedd/ 06.50 Washington, D.C

- August jelentkezik - közölte Bob Herbert. Ő tartott ügyeletet a telefon mellett, miközben Hood és Rodgers telekonferenciát tartott Burkow nemzetvédelmi főnökkel és a washingtoni spanyol nagykövettel, Garda Abrillal. Lowell Coffey és Ron Plummer is az irodában tartózkodott.

A nagykövet tájékoztatta Washington, hogy a spanyol miniszterelnök és a király felmentette Amadori tábornokot a tisztsége alól. A parancsnokságot García Somoza tábornok veszi át, aki már úton van Barcelonából. Közben a helyi rendőri erők és a kötelékükbe tartozó Guardia Real - a Palacio de la Zarzuela királyi testőrsége - arra készült, hogy egy rohammal visszavegye a királyi palotát.

Hood azonnal átvette a kagylót Herberttől. A strikerek az Interpolon keresztül jelentkeztek. Hood gyorsan kihangosította a telefont. A rádiócsend idegölő volt, különösen azután, hogy a megfigyelők közölték, erősítés érkezett a palotába. Hood attól is félt, hogy a rendőrség megindítja a rohamot, mielőtt még a strikerek visszavonulhatnak a csatornarendszerbe.

- Sikerült a teljes körbefutás - közölte August.

A szobában ülők elmosolyodtak, és néma éljenzésben "törtek" ki. Rodgers tájékoztatta Burkow-t és Abril nagykövetet.

379

- Kitűnő - mondta lelkesen Hood. Az, hogy August a megbeszélte baseballkódot használta, azt jelentette, nyilvános helyen vannak, vagyis kijutottak az utcára.

- Izomsérülések?

- Csak egy! - kisebb rándulás - felelte August. - De van egy problémánk. Az edző bement a stadionba a barátnőjéért, és a nő főnöke is vele tartott. Az edző jól

van, de a többiek megsérültek. Látnia kellene őket egy orvosnak.

- Értem - nyugtázta Hood. McCaskey volt az edző. August arról tájékoztatta, hogy McCaskey és Luis bement Máriáért, és a két spanyol állapota életveszélyes.

- Még valami - mondta August. - Amikor megpróbáltuk elkapni a legjobb játékosukat, komoly pácba kerültünk. Az edző volt az, aki végül a körmére koppintott.

Hood és Rodgers összenéztek. Tehát McCaskey volt az, aki végül elkapta Amadorit. Ez nem volt benne a tervben, de ha "az edző" nem kezdeményezett volna magánakciót...

- Úgy gondoljuk - folytatta August -, hogy nem ártana kihozni az edzőt a stadionból. Ha túl sokáig bent marad, a másik csapat elkaphatja és kifaggathatja. Akarod, hogy kihozzuk?

- Negatív - felelte Hood. Bármilyen jók voltak is a strikerek, pihenés nélkül nem vethette őket újra akcióba. Főleg most nem, hog}' a rendőrség megrohamozni készült a palotát. - Hol van az edző a barátaival?

- Az edző az ajtóban van a B1-es szektorban. A barátnője és a főnöke a V5-ösben vannak, az 1-es és 3-as székekben.

- Nagyon jó - mondta Hood. - Szép munkát végeztetek, Slugger. Most menjetek haza. Majd beszélünk, ha odaértetek.

Herbert a számítógép elé gurult, és beütötte a koordinátákat, aztán lekérte a helyszínről készült legújabb műholdfelvételeket. Stephen Viens rákötötte őket az NFI szerverére, így tizenöt másodperc múlva már a képernyőn volt a felvétel.

- Látom Máriát és Luist - mondta Herbert. - És mintegy harminc katonát, akik készülnek valamire.

Rodgers tájékoztatta Burkow-t és Abrilt. Lowell Coffey közben a kávéfőzőhöz lépett, és töltött magának egy csésze feketét.

- Paul - fordult Hood felé -, ha Amadori halott, akkor azok a katonák senkit nem fognak megölni, még Darrellt se. Tűszul fogják ejteni őket, hogy kegyelmet harcoljanak ki maguknak.

- Amit valószínűleg meg is fognak kapni - bólintott Plummer. - Bárki vegye is át az ország irányítását, vigyázni fog rá, hogy ne idegenítse el még jobban a nemzettől azt a népcsoportot, amely ezek mögött az emberek mögött áll.

- Ha tehát senki nem rohamozza meg az épületet - folytatta Coffey -, akkor mindenkit vissza fogunk kapni. A katonák semmit nem nyernek azzal, ha megölik a foglyokat.

- Kivéve McCaskeyt - mutatott rá Herbert. - August ezredesnek igaza van. Ha a katonák megtudják, hogy ő ölte meg Amadorit, akkor neki vége.

- Honnan tudnák meg? - kérdezte Coffey.

- A biztonsági kamerák - felelte Herbert. Előhívta a palota alaprajzát. - Nézzétek csak.

Coffey és Plummer a monitor köré gyűltek. Rodgers még Burkow-val és a spanyol nagykövettel beszélt.

- Kamera van a folyosó mindkét végén - mutatott a képernyőre Herbert. - Biztos vagyok benne, hogy a kamerák által közvetített képet videóra rögzítik. Ha lesz annyi idejük, a katonák meg fogják nézni, hogyan halt meg a tábornokuk?

- Nem törölhetnénk valahogy a szalagot? - kérdezte Coffey.

- Egy alacsonyan elszálló repülő irányított elektromágneses impulzusokkal megtehetné - felelte Herbert -, de ezt megszervezni és kivitelezni sok időbe telne.

Rodgers elnémította a telefont, és felállt.

- Uraim, nem valószínű, hogy a továbbiakban bármit is tudunk tenni.

- Miért? - ráncolta össze a homlokát Hood.

- Az Interpol tájékoztatta a miniszterelnököt a strikerek sikeréről - magyarázta Rodgers. -A nagykövet most értesített, hogy

381

a rendőrség máris indítja a támadást, mielőtt még a lázadó erők átcsoportosíthatnák erőiket. Herbert elkáromkodta magát.

- Mit fognak tenni abban az esetben, ha a katonák tűszokat ejtenek? - kérdezte Hood.

Rodgers megrázta a fejét.

- Nem lesznek tűszok. A spanyol kormány nem hajlandó engedni a lázadóknak, ahogyan nevezik őket, és még kevésbé hajlandó hagyni, hogy egy tűszejtési üggyel továbbra is a figyelem középpontjában maradjanak.

- Nem hibáztatom őket - dünnyögte Herbert.

- Én igen, amikor egy emberem még a helyszínen van-jelentette ki dühösen Hood.
- Mi elvégeztük helyettük a munka piszkos részét...
- És ők most bemasíroznak az általunk kikövezett úton, hogy megmentsek a nemzetet - vette át tőle a szót Rodgers. - Az elnök úr azért adta nekünk ezt a megbízást, hogy segítsünk visszaállítani Spanyolország legitim kormányát. Arra senki nem adott garanciát, hogy a kormány úgy fog viselkedni ezután, ahogy azt mi elvárjuk tőlük.

Hood ellőkte magát az asztaltól, és felállt. Csípőre tette a kezét, megrázta a fejet, aztán ő is odament a tévé melletti polchoz, és töltött magának egy csésze kávé.

Rodgersnek igaza volt. Tisztában volt vele, hogy a spanyol niinii>/.terelnök és a király most nem a saját érdekeit nézi. Most i|uii"i\okii^záü egységének a megőrzése a tét, minden egyéb mln>dkigos. Hoodnak azt is el kellett ismernie, hogy hosszú távon l/ mind Európát, mind az Egyesült Államokat segíteni fogja. Nincs egyetlen kiegyensúlyozott nemzet a világon, amely nyerne azzal, ha egy újabb ország esne szét apró köztársaságokra.

De nem is ez volt az. ami Hoodot igazán zavarta. Sokkal jobban bosszantotta az ..innen majd átvesszük az ügyet" attitűd, amivel meghálálták a segítségüket.

Eddig kellett volna ilyen ma-

gabiztosaknak lenniük, és akkor nem került volna sor a strikerek bevetésére.

- Paul, én elképzelhetőnek tartom, hogy a spanyol kormány nem tud Darrell szerepéről -jegyezte meg Rodgers. - Talán azt hiszik, hogy csak a saját honfitársaik maradtak a palotában.

- Megkérdezhatték volna, hogy nincs-e ott emberünk.

- Miért? Úgyse változtatna a helyzeten. A kormány nem adhat időt nekünk arra, hogy kitaláljunk valamit, mivel ezzel a lázadóknak is időt adna.

Hood visszament az asztalához a kávéval.

- Nem ez az első ilyen eset - mondta Herbert. - Cumi van, de Darrell nem zöldfülű. Szerintem már régen rájött, mi készül, és meghúzza magát valahol a lövöldözés idejére.

- Tájékoztattam a helyzetről - közölte Rodgers. - Azt nem mondtam el nekik, milyen szerepe volt Darrellnek az akcióban. Erre majd ráérünk később, ha - némi szerencsével - újra itt lesz közöttünk.

- Igen - sóhajtott Herbert. - Akkor majd jöhet a móka. Még azt is letagadjuk, hogy egyáltalán ott járt.

- Megmondtam nekik, hol található Darrell, María és Luis, és hogy sürgős orvosi segítségre van szükségük - folytatta Rodgers. - Remélem, az üzenet még időben a címzettek kezébe jut a bürokrácia útvesztőjén át.

Hood leült.

- Talán, ha, remélem. Ki nem állhatom ezeket a szavakat.

- Vannak rosszabbak is - próbált pozitívan gondolkodni Herbert. - Mint például a "soha", a "lehetetlen" és a "halott".

Hood végignézett a társaság tagjain. Hiányozni fognak neki ezek a fickók, ha lemond - ezek a derék hazafiak és nagy tudású profik. Az örök várakozás és a fájdalom azonban nem fog hiányozni. Ezekből eg}' életre elege volt.

És nem fog hiányozni a magány és a bűntudat. Az üres flör-tök Nancy Bosworthtal Németországban és Ann Farrisszel Washingtonban.

383

Maga sem értette, honnan támadt ekkora optimizmusa, de titokban abban reménykedett, hogy amikor hazamegy, otthon fogja találni Sharont és a gyerekeket. Igen. El kellett ismernie, hogy Herbertnek igaza van. Aremény sokkal, de sokkal kellemesebb, mint a soha.

NEGYVENKILENC

Kedd/ ii.S7 Madrid, Spanyolország

Minden lélegzetvétel rettenetes fájdalommal járt, de ahogy a mentora, Jim Jones FBI-igazgatóhelyettes mondta: "A másik lehetőség az, hogy nem veszel levegőt, de azzal se jársz jobban." A golyóálló mellény arra való, hogy ne hagyja a testbe fúródni a lövedéket, azt azonban nem tudja megakadályozni, hogy a becsapódás ereje széttörjön néhány bordát vagy - kalibertől függően - belső vérzést okozzon. De bármekkora fájdalmak is voltak Mc-Caskey-nek, nem magáért aggódott. Máriát féltette. Néhány pillanatig azt fontolgatta, hogy felveszi Amadori egyenruháját, de a tábornok sokkal magasabb volt, mint ő, a nadrág és a zubbony túl véres volt, és McCaskey nem tudott spanyolul.

Kidugta a fejét az ajtón. Még több katona érkezett az udvarra. Az árkádokon túl

a Calle de Bailént - és a szabadságot - látta, de az út mintegy száz méterre volt attól a helytől, ahol állt. A gond csak az volt, hogy ha Mária előbújik az árkádok alól, semmi nem fogja takarni a katonák előtt. Ráadásul a pisztoly helyett Luist kell magával cipelnie. McCaskey nem tudhatta, hogy a katonák le fogják-e lőni Máriát vagy sem, azt azonban igen, hogy bolondok lennének elengedni őt vagy bárkit azok után, amit a palotában láttak. McCaskey úgy döntött, megpróbál eljutni az árkádokig, hogy fedezze Máriát. Épp meg akarta kérni Ferdinándot, hogy segítsen, amikor a spanyol mondott valamit, és kezet nyújtott neki.

385

- Itt akar hagyni minket? - kérdezte McCaskey.

- Igen - felelte Norberto.

- Várjon csak! - McCaskey nem fogta meg Ferdinand kezét. - Mondja meg neki, hogy segítenie kell. Oda kell jutnom Máriához.

Norberto tolmácsolta a szavait Ferdinándnak, aki válaszolt, és megrázta a fejét.

- Azt mondja, hogy sajnálja, de a familiájának szüksége van rá.

- Nekem is szükségem van rá! - csattant fel McCaskey. - El kell jutnom Máriához és Luishoz. Ki kell juttatnom őket innen!

Ferdinand hátat fordított nekik, és a folyosó másik vége felé indult.

- A fenébe! - kiáltott utána McCaskey. - Valakinek fedeznie kell engem, amíg odajutok!

- Hagyja, hadd menjen - mondta csendesesen Norberto atya. - Mindketten kimegyünk a barátaihoz. Nem fognak lelőni minket.

- De igen, ha rájöttek, hogy én öltem meg a vezetőjüket. Rohanó léptek zaja hallatszott a sarok mögül, aztán lövések dördültek. Ferdinand felordított.

- A francba! - kiáltott fel McCaskey. - Gyerünk! Norberto atya közönyös maradt, de nem mozdult.

- Rajta már nem segíthet - mondta neki McCaskey, és az ajtó felé indult. - Jöjjön.

Norberto követte. McCaskey olyan gyorsan mozgott, ahogy csak bírt. Minden egyes lépés újabb fájdalomhullámot indított el a testében. Megpróbálta felemelni a bal kezét; bénító fájdalom állt bele a gerincébe és a tüdejébe. Átvette a pisztolyt a másik kezébe. Jobb kézzel nem tudott olyan jól lőni, mint a ballal, de ez a keze legalább működött.

Kiléptek az udvarra, Norberto atyával a jobb oldalon. McCaskey botladozva ment a fájdalomtól, ezért a pap megfogta a jobb könyökét. McCaskey hálásan rátámaszkodott. A következő pillanatban Norberto atya szó nélkül kikapta a kezéből a fegyvert.

- Mit csinál? - kérdezte kétségbeesetten McCaskey.

A pap a csövével fogva felemelte az automatát, aztán lehajolt, és letette a földre.

- Eggyel kevesebb okuk lesz rá, hogy lelőjenek minket - felelte.

- Vagy eggyel több! - mondta dühösen McCaskey.

Megpróbált nem gondolni az egészre, kizárni a fejéből a számára érthetetlen szavakat kiabáló katonákat. Mária szemmel tartotta őket a boltív alól. A pisztolya csöve ki volt dugva.

Lövés dördült, majd egy pengés hallatszott Norberto lábától alig egy méterre.

Köszilánkok repültek feléjük. Egyik eltalálta az atya combját. Norberto feljajdult, de nem állt meg.

Mária visszalőtt. Az egyik katona viszonzta a tüzet, és Mária kénytelen volt visszahúzódní.

A katonák ismét lőttek. A golyó ezúttal jóval közelebb csapódott be, alig néhány centire a paptól. Újabb szilánkok fúródtak Norberto oldalába. A pap teste megrándult.

- Jól van? - kérdezte tőle McCaskey.

Norberto bólintott, de a szája vékony vonallá volt préselve, és a homlokáról hideg verejték csörgött.

A hátuk mögött valaki felkiáltott. A hang a palota ajtajából jött.

- El general está muerto! - ordította be a többieknek a döbbsent katona.

Ennyit még McCaskey is megértett. A tábornok halott - és pillanatokon belül ők is azok lesznek.

- Jöjjön! - sürgette az atyát, bár tudta, már nincs esélyük.

Egyedül nem is lett volna, de ekkor újabb hangra lettek figyelmesek, és ez már

nem a palota felől jött, hanem a levegőből. McCaskey megtorpant és felnézett. A katonák is ugyanezt tették. Egy pillanattal később hat helikopter repült át a déli fal felett, eltakarva a napot.

Ez volt a legédesebb hang, amit McCaskey valaha is hallott. A legédesebb látvány se késett: rendőrségi mesterlövészek hajol-

387

tak ki a nyitott ajtókon, a katonákra irányítva CETME gépkarabélyákat.

A palotát körülölelő sugárutakon szirénák visítottak. Aileen és a strikerek kijutottak, és elegendő információval látták el a rendőrséget ahhoz, hogy annak legyen oka beküldeni a "lovasságot".

McCaskey az árkádok felé indult.

- Jöjjön, atyám. Ok a mi oldalunkon állnak.

A mesterlövészeknek köszönhetően, akik sakkban tartották a katonákat, sikerült egy darabban bejutniuk a boltív alá. McCaskey majd elepedt, hogy magához ölelhesse Máriát, de jelen körülmények közt ez valószínűleg a tüdejébe került volna.

- Jó újra látni téged - mosolygott Mária. - Jól hallottam, amit Amadoriról mondtak?

McCaskey bólintott, és Luisra nézett. A barátja hamuszürke volt, szinte már alig lélegzett. McCaskey ellenőrizte a kötését, aztán levette az ingét, és friss tépéseket készített belőle.

- Atyám - szólt a papnak -, kórházba kell vinnünk Luist. Ideintene nekünk egy autót?

- Nem hiszem, hogy erre szükség lesz - felelte Norberto. McCaskey az utca felé pillantott. Egy rendőrautó húzott fel a járdára, és négy egyenruhás férfi szállt ki belőle. Megkülönböztető sötétkék sapkát, fehér övet és kezelőt viseltek.

- A Guardia Real - suttogta Mária. - A királyi gárda.

Egy ötödik férfi is előbukkant az autóból. Magas, ősz hajú férfi volt, büszke, katonás testtartással. Feléjük sietett.

- Ez De la Vega tábornok - ismerte fel McCaskey. - Segítségre van szükségünk - kiáltotta Luis apjának. - A fiának orvosra van szüksége.

- Ambulancia! - tette hozzá Mária.

A királyi gárda tagjai rohanni kezdtek feléjük. Egyikük kiáltott valamit Máriának. A nő bólintott, majd McCaskey felé fordult.

- Már felállították a mozgó tábori kórházat a Plaza de Ori-entén. Oda fogják vinni Luist.

McCaskey bekötözte a barátja sebét, és férfiasán megszorította a kezét.

- Tarts ki, testvér. Itt van a segítség.

Luis erőltlenül viszonzta a szorítást. A szeme csukva maradt. Norberto atya letérdelt mellé, és imádkozni kezdett. Látszott rajta, hogy erős fájdalmai vannak, de az is nyilvánvaló volt, hogy ez nem fogja megakadályozni a kötelessége teljesítésében.

Egy pillanattal később újabb lövöldözés tört ki a palotában. McCaskey és Mária egymásra pillantottak.

- Úgy tűnik, a kormány bekeményített - jegyezte meg McCaskey.

- Igen, úgy tűnik. Sok embert fogunk még ma elveszíteni. És miért? Egy örült ember látomása miatt.

- Vagy a hiúsága miatt - mondta McCaskey. - Nem is tudom, melyik motiválhat jobban egy diktátort.

Míg beszéltek, a rendőrök odaértek. Ketten felemelték Luist, és elvitték. A tábornok megköszönte McCaskeynek és Máriának mindazt, amit tettek, majd a fia után sietett. A két másik testőr felemelte Máriát.

- Gólya viszi a fiát - nevette el magát Mária. McCaskey viszonzta a mosolyát, majd Norbertot támogatva

felegyenesedett. Minden egyes lépésnél úgy érezte, mintha kést döfnének a tüdejébe, de nem lassított. Mária mellett akart maradni. Újabb esélyt kapott, és minden akaraterejével meg akarta ragadni az alkalmat. Ha még mindig kell Mária Cornejának, soha többé nem fogja elengedni őt. Egyetlen percre se. Ha pedig másodszor is elszúrná, akkor jobb lenne, ha fel se vette volna a golyóálló mellényt.

Mária a háta mögé dugta a jobb kezét, és hagyta, hogy McCaskey gyengéden megfogja.

- Vedd úgy, hogy a tekintetünk összekapcsolódott - szólt hátra a maga

határozott módján.

McCaskey csak most érezte, mennyire fáj az oldala. Most, hogy a még nagyobb fájdalom egy életre elmúlt.

ÖTVEN

Kedd, o/.io Washington, D.C

Annak ellenére, hogy már huszonnégy órája nem aludt, Paul Hood meglepően frissnek érezte magát.

Augusttal és Aideennel sikerült beszélnie, miután a csapat vissz-szatért az Interpol-irodába, Darrellről, María Cornejáról és Luis Garcia de la Vegáról azonban semmit nem tudott - bár Luis apja, Manolo de la Vega tábornok biztosította, hogy amint az idő megéri rá, egy rendőrségi rohamosztag bemegy értük a térre, még akkor is, ha személyesen kell érte fenéken billentenie néhány hivatalnokot.

Végül megérkezett a várva várt telefonhívás. McCaskey egy tábori kórházból jelentkezett, és közölte, hogy minden rendben, a részletes jelentést majd küldi, ha biztonságos vonal közelébe jut.

Hood, Rodgers, Coffey és Plummer egy-egy csésze friss kávéval ünnepelték a sikert. Abril nagykövet is telefonált, és tájékoztatta őket, hogy a miniszterelnök és a király spanyol idő szerint délután kettőkor beszédet fog intézni a spanyol nemzethez. Abril azt nem tudta megmondani, hogy sikerült-e már visszavenni a palotát, de biztosította őket, hogy amint megtörténik, mind a Fehér Ház, mind az operatív központ értesülni fog róla.

Abril az ország jövőjét illetően se tudott nyilatkozni - nem azért, mert nem hatalmazták fel rá, hanem mert valóban nem tudta, mi lesz a jövő.

- Serrador képviselőnek és Amadori tábornoknak sikerült kiengednie a szellemet a palackból - magyarázta a nagykövet. - Az etnikai és kulturális ellentétek kiéleződtek. Remélem, hogy sikerül lecsillapítanunk őket, de semmit nem ígérhetek.

- Imádkozni fogunk, hogy az erőfeszítéseik sikerrel járjanak - mondta Hood. A nagykövet megköszönte neki.

Miután Hood befejezte a beszélgetést, Herbert színes déli kifejezésekkel jellemezte a nagykövetet és diszkrécióját. Ron Plum-mer arra emlékeztette, hogy Abril a protokollnak megfelelően viselkedett.

- Emlékszem, milyen dühös volt Jimmy Carter, amikor Teheránban szabadon engedték a túszoikat - mesélte Herbert. - A hajdani elnök felhívta a Fehér Házat, mert tudni akarta, hogy szabadok-e már az amerikaiak, mire közölték vele, hogy az információ "szigorúan titkos" minősítést kapott. Csak jóval később kapott választ a kérdésére.

Herbert nem akart úgy jární, mint Carter. Felkapta a telefont a széke karfájáról, és átszólt az irodájába. Megkérte az asszisztensét, hogy hívja fel helyette a madridi Interpol-irodát, és kérjen tőlük helyzetjelentést. Két perccel később tájékoztatták, hogy a lövöldözés megszűnt, és amennyire látni lehet, a palota környéke a rendőrök kezén van. A Stephen Viens jóvoltából letöltött felvételek is azt mutatták, hogy a palota körül lefegyverezték a katonákat, és a civileket kivezették az Almudena katedrális előtt felállított vöröskeresztes sátorhoz.

Herbert győzedelmesen elvigyorodott.

- Mit szólnátok hozzá, ha értesítenénk Abrilt, hogy felesleges strapálnia magát?

McCaskey háromnegyed nyolckor jelentkezett újra. Hood ki-hangosította a telefont. McCaskey elmondta nekik, hogy meglőtték a mellényét, és eltört három bordája, valamint enyhén megsérült a fél veséje. Egyébként, nyugtatta meg őket, remekül van.

Maria és Luis a műtőben vannak, de aggodalomra semmi ok, túl fogják élni.

- Itt maradok egy ideig - tudatta velük McCaskey. - Remélem, nem okoz gondot. Úgyis pihennem kell.

- Semmi gond - felelte Hood. - Maradjon, míg rendbe nem jön. Minden tekintetben.

Nem tárgyalták meg McCaskey szerepét a tábornok likvidálásában. Erről majd akkor esik szó, ha valaki - valószínűleg Mike Rodgers - átrepült a tengerentúlra, hogy McCaskey személyesen tegyen neki jelentést. Ez íratlan szabály volt, amit szinte szer-tartásos ragaszkodással tartottak be a titkosszolgálatok. A jelentést

szemtől szembe kellett megtenni, akár egy vallomást. Ez segített elérni azt, hogy az ügynökök még egy különösen veszélyes kém likvidálását se vehették félvállról. Az élet érték volt, bárkiről is volt szó.

- Van valami, amire szeretném megkérni - mondta McCaskey.

- Ki vele! - bátorította Hood.

- Volt itt egy kis nyugtalanság a hívők körében. De la Vega tábornoktól megtudtam, hogy Gonzalez főatyáról, a spanyol jezsuiták rendfőnökéről kiderült, hogy Amadori tábornok szövetségese. Amikor a strikerek meglepték Amadorit, éppen a fő-atyával tárgyalt a trónteremben. Nem kétséges, hogy a Vatikán vizsgálatot fog indítani az ügyben.

- Ez tovább fokozhatja a feszültséget, különösen ha a főatya tagadni fogja a vádakát - jegyezte meg Rodgers. - A jezsuiták és más római katolikus hívők így könnyen szembefordíthatóvá válnak a kormánnyal.

- Igen, ez is nagymértékben hozzájárulhat Spanyolország széthullásához, amit mindenki szinte elkerülhetetlennek tart - válaszolta McCaskey. - Valaki, aki beszélt a miniszterelnökkel, azt mondta De la Vega tábornoknak, hogy a kormány már dolgozik az új alkotmányjavaslaton, amely autonómiát biztosítana az egyes régióknak egy laza központi kormányzás alatt.

Herbert összefonta izmos karjait.

- Miért nem hívjuk fel a jó öreg Abrilt, hogy tudassuk vele, mi folyik a hazájában?

Hood csendre intette.

- De nem ez az oka annak, hogy Gonzalez főatyát szóba hoztam - folytatta McCaskey. - Van egy jezsuita pap, aki segített életben maradnunk. A neve Norberto Alcázar.

- Jól van az atya? - kérdezte Hood, miközben lejegyezte a nevet.

- Megsebesült, amikor segített nekem visszajutni Máriához, de semmi komoly. Szeretném, ha megtennének valamit érte. Norberto atya nem az a fajta pap, aki alig várja, hogy feljebb rugdossák Jákob létráján. A tábori kórházban megtudtam tőle, hogy múlt éjjel elvesztette az öccsét. Talán tehetnénk valamit az egyházközségéért. Ha a Fehér Ház nem tud segíteni, akkor a Vatikánon keresztül.

- Mindenképpen meg fogjuk említeni nekik az atya nevét - ígérte Hood. - Létrehozhatnánk mondjuk egy ösztöndíjat a fivére emlékére.

- Ez jól hangzik - ismerte el McCaskey. - Azt hiszem, Martha is megérdemelné ugyanezt. Talán mégiscsak származik majd valami jó ebből az örültségből. Miután mindenki elhalmozta a jókívánságaival, és Herbert hozzátette, hogy "nemcsak az egészségedre értjük", Hood letette a telefont. Norberto atya története gondolkodóba ejtette. Félelmetes volt, milyen örült hatást tud gyakorolni egy társadalmi változás az egyén életére. Fenekestül felforgathatja azt, megfoszthatja a családjától... És a hatás nem korlátozódik az érintett területre. O volt erre a legjobb példa. El se hagyta az irodáját, és mégis a folyamat szerves részévé vált. Majdnem úgy járt, mint Norberto atya. De ahogyan az atya se hagyta, hogy a sors az ujjai köré csavarja, ő se fogja. Ideje változtatni.

Átcsorgott "Bari" Benetnek, és arra kérte, hívja fel a feleségét. A szüleinél van, Old Saybrookban, tette hozzá.

Herbert kíváncsian ráemelte a tekintetét.

- Váratlan utazás? - kérdezte. Hood megrázta a fejét.

- Túl sok meló.

Hood maga felé fordította a monitort, és beolvasta a személyi fájlját. "Baci" visszacsörgött.

- Uram, Mr. Kent azt mondja, hogy Sharon és a gyerekek kora reggel visszaindultak Washingtonba. A nyolcórás gépre szálltak fel. Óhajt beszélni vele?

- Nem - felelte Hood. A karórájára pillantott. - Köszönje meg neki, és mondja meg, hogy majd később beszélünk.

- Felhívjam Mrs. Hoodot a mobil számán?

- Ne, Benet. Felesleges. Kimegyek eléjük a reptérre. Hood letette a telefonkagylót, majd felhőrpintette a kávéját, és felállt.

- Ki akarsz menni a reptérre? - kérdezte Herbert. - Ki fogja akkor tájékoztatni az elnököt?

Hood Rodgers elé lépett.

- Megtennéd helyettem, Mike?

- Hogyne. - Rodgers óvatosan megveregette a kötéseit. - Még szerencse, hogy tisztába tettem magam, mielőtt idejöttem volna.

- Kösz. - Hood kivette a mobiltelefonját a zsebéből, és egy fiókba csúsztatta.

- Eltűzők innen, mielőtt még a Fehér Házba rendelnének.

- Mikor jössz vissza? - kíváncsiskodott Herbert.

Hood a monitorra pillantott. A keze a billentyűzet szélén nyugodott.

- A megemlékezésen találkozunk - felelte. Rodgersre nézett. A tábornok rezzenéstelenül állta a tekintetét. Ő értette, miről van szó.

- De addig is el kell mondanom valamit - folytatta Hood. -Darrellnek igaza volt. Minden rosszban van valami jó. Ha nem tettek volna ilyen keményen próbára minket a közös feladatok, soha nem tudtam volna meg, milyen átkozottul remek fickók vagytok.

- Rossz előérzetem van - jegyezte meg Herbert.

Hood elmosolyodott, és megnyomta az egyik gombot, elküldve a lemondását a Fehér Házba. Aztán kijött néhai asztala mögül, tisztelgett Mike Rodgersnek, és kísértált az ajtón.

Vége

Terjeszti: LAP-ICS Könwkiadó és Kereskedő Kft.
Felelős vezető: Kiss Ernő ügyvezető
Az AQUILA Könwkiadó a LAP-ICS Kft. tulajdona
A nyomás a debreceni Kinizsi Nyomdában készült
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató